

6 říjen 1999.

Obsah:

Proč věřit?	5
Evidence, Rozum, Víra	13
Kdo je Bůh?.....	33
Je Bible spolehlivá?	59
Kontradikce Bible?	85
Námitky	113
Důkazy pravosti & inspirace	145

A co modlitba?	175
Zlo, Satan a démoni?	203
Co s utrpením a s peklem?	229
„Rapture“ a „Druhý Příklad“?.....	257
Evangelium, které spasí	287
Jistota spásy	315

Není hříchem o něčem pochybovat, ale může být smrtelně
nebezpečné věřit všemu A.W. Tozer.

..... *

Skepsis má své místo, právě tak jako víra; když rozvažujeme
investici nebo náboženství, začněme se skepsí....

Irwin H. Linton ve své knize „Právnik zkoumá Bibli“.....

..... *

Proč věřit?

Většina lidí, pakliže se jich zeptáte, proč zastávají tu či onu víru, bude mít potíže s podáním solidní báze pro svůj názor. Všeobecně lze říci, že osobní přesvědčení je záležitostí loajality k určitému kulturnímu dědictví či k tradici. Je ohromující, jak mnoho víry je založeno ne na faktu, ale na slepé věrnosti k instituci, politické straně, kostelu nebo náboženskému systému. To, co se vydává za náboženskou víru, je velmi často pouze oddanost k určitému náboženství z věrnosti k rodičům, knězi či pastrovi namísto skutečného přesvědčení založeném na solidní evidenci.

Vědci - velekněží dneška?

To stejné je pravdou ve světě sekulárním. Držíme se toho, či něčeho jiného z důvodů společenských, aby jsme zůstali přijatelní mezi přáteli, nebo spolupracovníky. Na příklad: nevěřit v evoluci, by na nás seslalo výsměch mezi vrstevníky, či dokonce ztrátu akademického postavení. Robert Jastrow, jeden z vedoucích světových astronomů, byl zakladatelem (a po léta ředitelem) „Goddard Space Institute“, který poslal rakety Pioneer a Voyager do prostoru. Jastrow, agnostik, šokoval své kolegy tím, že připustil na národní konferenci Společnosti pro Pokrok Vědy, že veškerá evidence se zdá vyžadovat inteligentního Stvořitele vesmíru. Měl dokonce odvahu k napsání: „Astronomové jsou podivně zneklidnění důkazem, že vesmír měl počátek. Jejich reakce podává zajímavou ukázkou reakce vědecké mysli - předpokládaně objektivní mysli - když evidence, která byla objevena vědou, vede ke konfliktu s články víry jejich profese.... Toto je vlastně určitý druh náboženství ve vědě.“

Hlavní paleontolog britského muzea přírodní historie Colin Patterson, přiznává: „Evolucionisté, právě tak jako Kreacionisté, se kterými občas svádí bitvy, jsou sami stejní věřící. Pracoval jsem na tom (evoluci) po více než dvacet let, a přitom jsem nepoznal ani jeden fakt. Je to pořádný šok, když si uvědomíte, jak jste se nechal tak dlouho balamutit.“ (Harpers, únor 1985.) Když hovořil před skupinou svých kolegů biologů, D.M.S. Watson, popularizátor evoluční teorie při britské televizi, (něco jako byl Carl Sagan na televizi americké), připoměl jim jejich společnou víru, kterou společně sdílejí: „Evoluce je přijímána zoology ne proto, že protože byla pozorována, nebo by mohla být dokázána logickou evidencí, ale protože ta jediná alternativa - speciální stvoření - je jasně neuvěřitelná!“ Toto je něco, co mnoho vědců není ochotno přiznat. Douglas Dewar & L.M.Davies, „Science and the BBC v „Devatenácté Století a Později“ duben 1943....

Významný britský astronom Sir Fred Hoyle připomíná dobře známou matematickou skutečnost, že „i kdyby se celý vesmír skládal z organické polévky,“ šance že by vyprodukoval základní enzymy života, náhodným procesem bez inteligentního zásahu, by byla asi 10 a za ní čtyřicet tisíc nul! Jinými slovy: toto se nemohlo nikdy stát! Hoyle pokračuje: „Darwinova evoluce nemohla dát dokonce ani jednu řadu polypeptidů ve správném pořadí, tím méně tisíce v přesném sledu, na kterém závisí přežití živé buňky.“ Proč tedy se tato nemožná teorie ještě drží? Hoyle obviňuje evolucionisty z toho, že obhajují náboženskou víru: „Tato situace (matematická nemožnost) je genetikům velmi dobře známá - a přesto nikdo nemá odvalu to veřejně „prásknout.“ Většina vědců se drží Darwinovy teorie, protože ta je tak mocně zakotvena ve výchovném systému. Bud' tyto koncepty přijmete, nebo vás označejí jako heretika.“ (Z interview A.P. korespondenta George W.Cornalla, v prosinci 1982)...

Nikdo nechce být „vedle“!

Když si uvědomíme tu skutečnost, že i předpokládaně „objektivní“ vědci se drží zuby nehty těchto názorů, potom by nemělo překvapit, že tak činí průměrný človíček. „Narodil jsem se Hindu, a zůstanu Hindu až do smrti,“ je typické prohlášení. Místo slova „Hindu,“ můžete dosadit „Katolík,“ „Mormon,“ „Baptista,“ „Luterán,“ či jakékoliv jiné náboženské označení. Bohužel, to co se zdá být hluboko zakotvená „víra,“ je často zesíleno pýchou a přirozenou tvrdohlavostí. Nikdo nechce být „vedle.“ Obzvláště ponižující je přiznat, že celoživotní náboženská víra byla „vedle,“ a že náboženství „zdeděné“ po předcích (nebo „vědecký“ pohled ze školy) byly zcela falešné. Nakonec věda, (jak mnozí vědci připouštějí) a ateismus, který občas produkuje, jsou také „náboženské víry.“ Mnoho lidí přijímá to, ce bylo řečeno v rádiu, televizi, či napsáno v knihách magazínech či novinách, jako by média nečinila chyby a byla za hranicí předsudků. Obojí je pošetilé. Nikdo a tím také žádná agentura není bez chyb a osobního zaujetí. To samé platí pro školy, výchovný personál a učebnice. Dobře víme, že se učila falešná historie v komunistických zemích, ale zapomínáme na to, že podobné falešné informace jsou na Západě ze stejných předsudků a nepoctivosti. Chce to odvalu a pokoru se postavit tváří v tvář faktům, obzvláště když by zvrátily celoživotní předsudky a loajality.

Univerzální naivita.

Když člověk nevidí jak se určitá událost odehrála, nezdá se mít jinou možnost, než uvěřit výpovědi očitých svědků. Za takovýchto okolností se zdá být rozumné uvěřit zprávě, když člověk zná a má plnou důvěru v osobu, která zprávu přináší. Nebylo by loajální nevěřit tomu, co vám sděluje dobrý přítel. Vlastně nevěřit by se rovnalo obvinění ze lži, nebo alespoň naznačení, že ta osoba neví o čem hovoří, a tím je nespolehlivá. Ovšem, i zde je třeba obezřetnosti. Dokonce i když očitým svědkem je blízký přítel, ve kterého máme plnou důvěru, lidé se mýlí. Moudrý člověk se bude ptát inteligentní otázky aby se ujistil, že to co se stalo, je popsáno přesně, a že svědek rozumí události tak, jak se odehrála. Teprve když jsou fakta jasně popsána, člověk potom by měl zprávu uvěřit bez ohledu na to, kdo zprávu přinesl.

Po podstatnou část našich životů jsme naivní - alespoň většina z nás. Proto také existuje mnoho podvodníků a podvodniců, kteří nacházejí dostatečné množství lidí, na kterých se živí. My všichni potřebujeme zdravou dávku skepticismu. Známe povídku o muži který kráčí po ulici a vhodí čtvrták do hrníčku žebráka s černými brýlemi, který má u sebe nápis: „Pomozte chudému slepci!“ Po několika krocích se dárce otočí a je šokován když vidí, jak „slepý“ nadzdvihne brýle a podívá se do hrnečku. Dárce se rozlobeně vrátí a prohlásí „Vy nejste slepý!“ „Slepec“ odvětlí: „Ano pane, nejsem. Ten slepec je na dovolené, a já jsem si jen vypůjčil jeho místo. Většinou jsem hluchoněmý na druhém konci ulice.“ Nedalo by mnoho práce se zeptat „slepce“ předem a dozvědět se pravdu ještě před vhozením mince do hrníčku. A právě tak není třeba mnoha otázek, chcete-li se něco dozvědět o tom či onom náboženství. A přesto se málokdo ptá, a když se jedná o náboženství, otázky ani nejsou občas dovoleny. Po tolika letech cestování a přednáškách různým audiencím v různých

zemích a kulturách mne vždy potěší, když posluchači mají zájem a zahrnou mne otázkami. Ovšem vím, že většina kazatelů a učitelů tuto možnost nenabízejí.....

Jaký důvod pro vaši víru máte vy ?

Všechna náboženství - v určitém bodu - vyžadují víru. Většinou to není víra v Boha, ale v nějaký náboženský systém, samotnou církev, v zakladatele, nebo v momentálního vůdce. Dáte-li svou víru v někoho menšího nežli je Bůh, i když ta osoba prohlašuje že Boha zastupuje, každopádně - dříve nebo později - dojdete ke zklamání. Člověk se pak stane cynickým a odvrátí se od veškerého náboženství, a odmítne jakoukoliv možnost se pravdy dopídit. Nebo, na druhé straně, se člověk stane opatrným a vážnějším hledačem, moudřejším a více rozhodnutým poznat Boha, ale zároveň velmi obezřetným tam, kde se jedná o sliby a učení pouhých lidí....

Jak uvidíme na následujících stránkách, každá „víra,“ která není založená na důvodu, který je podpořený nezvratitelnou evidencí, je totální pošetilost. Bible předkládá záznam toho, co nazývá „víra,“ souhrn pravd, který nám dává jediné možné odpovědi na finální otázky života. Chceme se k těmto otázkám postavit poctivě a otevřeně a zároveň se velmi opatrně ujistit, že odpovědi, ke kterým dojdeme, jsou platné. Dovolíme, aby kritikové napadli Bibli ze všech pohledů. Objevíme, že evidence na podporu „víry“ je absolutně nevyvratitelná.

Není nic nesprávného v kladení otázek, když hledáme pravdu. Vlastně zkoumavé otázky jsou podstatné v procesu hledání pravdy. Ať už jsou odpovědi jakékoliv, tyto musí být dále zkoumány, až se jeden ujistí, že pravdu skutečně našel. Tato kniha je vlastně série otázek, které se upřímní hledači (a i mnoho kritiků, skeptiků i ateistů) ptali - společně s logickými odpověďmi pro každou danou otázku. Následující otázky byly pokládány autorovi této knihy upřímnými lidmi, kteří poctivě hledali evidenci, která by opravdu podpořila pravou víru - jiní se opět snažili Bibli popřít, a zničit víru, kterou Písmo lidstvu nabízí. Zájmy vyjádřené tazateli kryjí široké pole námětů od toho, zda lze zjistit že Bible pravdivá je, až po to zda Ježíš Kristus skutečně existuje, zda je opravdu Spasitelem hříšníků, a jak může člověk mít jistotu spásy. Přesnost biblických předpovědí je dalším předmětem, který si žádá naší pozornost. Historická i vědecká platnost Bible bude právě tak zkoumána, jako otázka existence Boha Bible, a jiné problémy životní důležitosti. Formát je velmi jednoduchý: Je podána otázka a autor podává odpověď tak, jak došel k porozumění problémů Bible, vědy, historie a zkušenosti. Kapitoly jsou rozděleny podle diskutovaných předmětů.....

..... *

Ten, kdo chce filosofovat, musí nejprve pochybovat o všem.... -Giordano Bruno -

..... *

Když si zakladatel nového náboženství postěžoval na nedostatek následovníků, Talleyrand mu odvětil: “Začít nové náboženství není lehká věc, ale něco vám poradím. Nechte se ukřižovat, pochovat a třetího dne vstaňte z mrtvých; potom číňte zázraky, křísťte mrtvé, hojte všechny neduhy, vyhánějte demony, a potom možná dosáhnete svého.“ Talleyrand tím naznačuje, že náboženství je humbuk; že musí být založené na lži..... Samuel P. Putnam v knize „400 Let Volné Myšlenky.“

..... *

Jak je to, že tesař, narozený z lidu jehož velcí učitelé byli úzkoprsí, zahořklí, netolerantní pedanté, se stal suverénním náboženským Učitelem jakého svět kdy poznal... tou nejdůležitější osobností v historii světa? - W.S.Peake -

..... *

Žádná revoluce, která se kdy odehrála, se nedá přirovnat k té, kterou vyvolala slova Ježíše Krista..... - Mark Hopkins -

..... *

Teoretická mysl (Křesťanství) může do sebe pojmout všechno co věda je schopna objevit a ještě vyzvat vědce, aby hledali hlouběji a hlouběji.... - Gordon Allport -

..... *

1.

Důkaz, Důvod, Víra.

Skok do tmy

Otázka: Vždy jsem rozuměl, že je rozdíl mezi důvěrou (belief) a vírou (faith). ve smyslu že důvěra je založena na faktech a víra, protože se týká náboženství, musí být oddělena od důkazu i důvodu. Zní to sice rozumně, ale poslední dobou jsem začal přemýšlet, zda a proč by to měla být pravda. Můžete mi pomoci?

Odpověď: Zápasíte s vážným neporozuměním, které již v historii přivedlo mnohé pod jho náboženství. Bible staví víru i důvěru na stejnou úroveň bez jakéhokoliv rozdílu mezi nimi. Samotný selský rozum a trocha úvahy vám poví, že víra musí mít faktuální základ právě tak jako důvěra. Víra není skokem do tmy. Kromě toho víra v Boha a Jeho Slovo, protože zahrnuje problém věčnosti, je mnohem důležitější než důvěra ve věci tohoto života.

A proto by měla víra mít mnohem solidnější základnu, nežli pouhá důvěra. Člověk si může dovolit určité nejistoty v záležitostech tohoto světa, ale pouze hlupák se bude cítit pohodlně i jen s nejmenší pochybností ve věcech, které na nás mají efekt po věčnost. Nepřekvapuje tudíž, že veliký apoštol Pavel napsal „**Prověřujte všechno, držte se toho, co je dobré.**“ (1 Tesalonským 5:21).

Lukáš nám říká, během posledních 40 dnů, které Ježíš strávil se svými apoštolů po vzkříšení, „**mnoha důkazy prokázal, že je naživu**“ (Skutky 1:3). Je jasné, že Ježíš nepovažoval za dostatečné se jen ukázat, aniž by podal nějaké důkazy o tom že je skutečně naživu. Považoval za zcela legitimní a zásadní dokázat že je Tím, který byl ukřižovaný a který vstal z hrobu v tom stejném těle, (i když mělo nyní novou, slavnější formu), ve kterém byl do hrobu uložený. „**Podívejte se na mé ruce a nohy, že jsem to já.**“ řekl šokovaným učedníkům, když se s nimi setkal poprvé po svém vzkříšení. „**Dotkněte se mne, a podívejte se, duch nemá maso a kosti, jak to vidíte u mne.**“ (Lukáš 24:39). Domnívali se zprvu že vidí ducha, ale On jim dokázal opak. Nevěřícímu Tomáši, který nebyl prvního setkání přítomen řekl: „**Polož svůj prst sem a pohleď na mé ruce, sáhni svou rukou a polož ji do mého boku....**“ (Jan 20:27). Toto byl nevyvratitelný důkaz!

Zdravý rozum nám přikazuje, abychom žádali striktní důkaz dříve, nežli se k něčemu zavážeme, nebo někde své úspory investujeme. Jak mnohem důležitější je si být absolutně jistý(á) nežli vírou akceptujeme takové věci, které rozhodují o naší věčné budoucnosti. Ta pravá „víra“ jak uvidíme, může být pouze založena na solidním důkazu - ne na pocitu, intuici či emoci. Tím méně na slepém podřízení se nějaké náboženské autoritě.

„Vidět“ - znamená to „věřit“?

Otázka: Známé rčení říká: „Vidět znamená věřit“ - přesto Bible říká „**Žijeme vírou, ne tím co vidíme**“ (2 Korintským 5:7) Tyto dvě myšlenky se zdají být v konfliktu. Která je pravdivá?

Odpověď: První rčení, i když částečně pravdivé, může vážně zavádět; to druhé je pravdivé absolutně. Zatím co vidět občas pomůže jako svědectví události, člověk „nevidí“ vždy zcela přesně. A tak „vidět“ není vždy dostatečným důvodem pro uvěření. Dále, „vidění“ není nezbytné pro věření protože my jasně věříme v mnoho skutečností, které jsme neviděli....

Na příklad mnoho lidí nevidělo Činu svýma očima - a přesto věří že taková země existuje, na základě svědectví těch kteří tam byli, a i jiné evidence. Nikdo nikdy neviděl přitažlivost, i když pozorujeme to, o čem se domníváme že jsou její efekty. Právě tak ještě žádný vědec neviděl energii, a přesto se věří že je to něco, z čeho se skládá celý vesmír..... Kromě

toho, zdání někdy klame, jak každý ze zkušenosti ví. Fata morgana v poušti ukazuje na vodu, i když je to jen horký písek. Kouzelník na jevišti dovede ošálit diváky tak, že „vidějí“ nemožné. Vlastně ve skutečnosti **nikdy** „nevidíme“ to na co se díváme! Ty čtenáři nevidíš stránku a tisk toho co právě čteš. To co „vidíš“, je dojem, činěný na tvé mozkové buňky, odraz nesený světelnou vlnou do očí a potom spojením nervů do mozku. Zda tento dojem je přesně takový jako je skutečná stránka a skutečný inkoust - je něco, co my lidé, nikdy zde nepoznáme. A tak „vidět“ není to co si člověk představuje, a „vidění“ není tou nejlepší cestou k víře nebo uvěření!

Britský astronom Sir James Jeans prohlásil: *Významným úspěchem fyziky dvacátého století není teorie relativity, ani kvantová teorie či rozbití atomu - ale všeobecné uznání, že jsme se ještě nedostali do kontaktu s finální realitou...*

Kráčíme vírou - ne zrakem..

Ježíšova slova, když se ukázal pochybujícímu Tomáši jsou velmi poučná: „**Tomáši, uvěřil jsi, protože jsi mne uviděl. Požehnaní jsou ti, kteří neviděli a přesto uvěřili.**“ (Jan 20:29). O vzkříšeném Kristu, který je nyní po pravici Otce, Petr píše: „**I když jste Ho neviděli, milujete Ho, i když ani teď nevidíte, věříte v Něho...**“ (1 Petr 1:8). Pakliže „věřit“ potřebuje „vidět“, potom ti, kteří žijí dnes, a na rozdíl od Tomáše nikdy Krista neviděli a ani se Ho nedotkli, nemohou v Něj uvěřit.... A pakliže „vidět je věřit“, nikdo by nikdy nemohl uvěřit v Boha, protože „**On jediný je nesmrtelný a přebývá v nepřístupném světle; Jeho nikdo z lidí nespatriil a spatřit nemůže.**“ (1 Timoteovi 6:16). Apoštol Jan prohlašuje že „**Boha nikdo nikdy neviděl**“.. (Jan 1:18, 1 Jan 4:12). A přesto máme v Boha věřit, a veliké množství inteligentních lidí v Boha věří, aniž by Ho kdy viděli fyzickými očima. Je tedy zřejmé, že víra nespočívá ve vidění zrakem, ale v tom že nás pojí s tím, co je neviditelné. Grandiózní kapitola Bible na víru začíná: „**Víra je podstatou věcí které nevidíme....**“ (Židům 11).

Tato prohlášení Bible odhalují veliký omyl v učení visualizace. Na příklad pastor největší kongregace na světě učí, že *‘je nemožné mít víru a obdržet odpověď k modlitbě bez jasné visualizace objektu či výsledků za který se modlíme..’* (Paul Yonggi Cho „Čtvrtá Dimenze“). Právě naopak, pokus o visualizaci a tak „vidět“ ničí víru, která přece zahrnuje pouze to, co „**nevidíme!**“ Uvědomte si, že „**kráčíme podle víry, ne zraku**“ je s visualizací neslučitelné! Ty nejdůležitější prvky tohoto fyzického života jako lásku, radost, mír, účel, spokojenost, pravdu, spravedlnost a pod. nemůžeme ani vidět, ani vysvětlit! Není tomu tak dlouho, co celý vědecký svět věřil, že fyzická věda jednou všechno vysvětlí - včetně vědomí. Tato nafoukaná naděje už není tak hlasitě vyslovována. Laurelát Nobelovy Ceny, John Eccles poukázal na nedávný objev že mysl je nefyzická jednotka, který zapříčinil pád vědeckého materialismu. (Sir John Eccles & Daniel N.Robinson „The Wonder of Being Human - Our Brain & Our Mind“ - 1985).

Další nositel Nobelovy Ceny, Erwin Schroedinger, který hrál tak vlivnou roli v dnešní fyzice prohlásil: *Vědecký obraz skutečného světa je hrůzně tichý o tom, co je tak blízko našim srdcím, o tom na čem nám tolik záleží. Neví nic o dobru a zlu, o Bohu a věčnosti... Odkud jsem přišel a kam jdu? To je ta úžasná a nezodpověditelná otázka pro každého z nás. Věda na ní nemá odpověď...* (Citát Erwina Schroedingera v „Quantum Questions :Mystical Writings of the World’s Great Physicists“ 1984).

„Vidění“ má vážné limity a proto má málo co do činění s „uvěřením“ a už vůbec nic s „vírou.“ Chceme-li poznat tyto důležité skutečnosti, o kterých věda neví nic, musíme mít víru. Ovšem toto prohlášení okamžitě přinese otázku jak můžeme věřit v to či v koho, co či koho vidět nemůžeme. *Víra musí stát na evidenci, která je nezávislá na fyzickém vidění a vědeckém ověření - ale která je přesto nevyvratitelná!* Zbytek této knihy má o tomto mnoho co vysvětlit.....

Je nesprávné požadovat důkazy pro to, v co věříme?

Otázka: Od dětství jsem vyrůstal v určité církvi a věřil všechno co mně rodiče a kněz učili. Jak jsem vyrůstal, počal jsem mít pochybnosti; ovšem když jsem se zeptal kněze, bylo mi řečeno že musím přijmout vše co Svatý Otec a biskupové prohlašují. Chtěl jsem, ale otázky mi nedaly pokoj. Je chybné požadovat nějakou evidenci či dokonce důkaz toho, co církev učí?

Odpověď: Je neuvěřitelné, jak mnoho lidí, kteří chodí pravidelně do kostela přijmuli nelogickou a nebezpečnou ideu, že v případě náboženství by se člověk nikdy ptát neměl, protože to naznačuje „nedostatek víry.“ Právě naopak! Člověk se ptát musí a nesmí přestat, dokud nedostane uspokojující odpověď. Skepse je vlastně základním prvkem na cestě k víře - pokud

„nezatvrdne“ do pýchy nebo se nestane pláštíkem pro předsudky. Naivita není žádnou pomocí na cestě k pravé víře, je vlastně jejím nepřitelem...

Víra je absolutní a totální důvěra. Je jasné, že nikdo jiný než Bůh si nezaslouží naši absolutní a totální víru. „**Měj víru v Boha**“ řekl Ježíš. (Marek 11:22). A tak, jakmile je taková víra zaměřená na někoho (pastor, kněz, guru), nebo na něco (kongregace, církev, instituce) jiného než na Boha, je zaměřena nesprávně. Bůh jediný je všemohoucí, vševědoucí a všudepřítomný, a tudíž není možné aby nás zklamal, věříme-li Mu. Pouze On je hoden naší absolutní důvěry; také nás drží odpovědně za to jak Ho známe *osobně* a jak na této bázi v Něj skládáme svou víru.

Znáš Ho osobně? Ano. Učí nás to jak Bible, tak i prostý rozum. Každý kněz, pastor, guru či církev, vydávající se za *prostředníka* mezi člověkem a Bohem, a prohlašující *věř mi*, už tímto vyžaduje totální důvěru, kterou máme mít pro samého Boha. Pochopitelně, pakliže jakákoliv osoba má jednat jako prostředník mezi Bohem a zbytkem lidstva, musí sám být Bohem, protože nikdo jiný není hoden důvěry bez jakýchkoliv otázek. Ježíš Kristus je Bůh, který se stal člověkem skrze zrození z panny. A proto Bible učí „**je jeden Bůh a jeden** (pouze jeden!) **prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk,** (který je také Bohem) **Kristus Ježíš**“ (1 Timoteovi 2:5).

Každý náboženský systém, který vyžaduje víru ve své učení na základě údajné *autority* spíše než na podkladě tvrdé evidence, který není ochoten dovolit svobodné prozkoumání upřímnou a zvědavou myslí, si nezaslouží naši důvěru. Myšlenka, že pouze kněžská či klerikální elita je kvalifikována rozhodnout pravdu v oblastech náboženství, morálky či víry, a jejích dogmata přijata bez jakýchkoliv otázek nebo pochyb, je lež která stála miliony lidí jejich svobodu, a mír duše na zemi, a odsoudila je na věky. Sám Bůh navrhnul lidstvu „**Přijdi a budeme spolu uvažovat....**“ (Izaiáš 1:18). Této rady se budeme držet skrze celou tuto knihu....

Jakou roli hrají evidence a důvod?

Otázka: Je mi jasné, že nedává smysl a je dokonce nebezpečné věřit něčemu jen proto, nějaká církev nebo náboženský vůdce říká, že tak věřit musím. Je jasné, že nějaký podklad pro víru být musí. Ale jsem zmatený z toho, že pakliže mám víru podpořenou důvodem a evidencí - pak to přece už není „víra.“

Odpověď: Váš zmatek pochází z představy, že když *jakákoliv* evidence a rozum jsou ve víře obsažené, potom to činí víru kompletně racionální, což by nedávalo smysl. Je jasné, že nepotřebujete víru v něco, co je samo-evidentní, nebo co lze dokázat beze zbytku, jako třeba skutečnost, že je na nebi slunce a že posílá své teplo na zemi.

Na druhé straně rozum a evidence mohou ukázat směr, kterým se víra má brát - a *musí se brát*. Ano, víra nesmí porušovat rozum a evidenci, jinak by byla neracionální. Víra prostě učiní krok *za* racionalitu, ale pouze ve směru, na který evidence a rozum poukázaly! Myšlenka „*skok víry*“ (že víra není racionální) byla propagována občas školou filosofie a náboženství. Kdyby tomu tak bylo, nebyl by jiný základ pro to co věříte, nežli pocity nebo intuice. Výsledkem by byla víra v cokoliv. Jak se občas říká, „*když to pro tebe funguje, potom je to jistě O.K.*“ To je nesmyslná myšlenka, která popírá absolutnost pravdy.

Podle takové teorie je „víra“ důležitější, nežli předmět této víry. Nezáleží na tom *co* věříš, hlavně že v něco věříš. V něco přece věřit musíš - tak udělej ten „skok“! Je to „*věření*“, které působí efekt, který člověk hledá - teorie, která má dočasnou a omezenou pravdu. Ano, věřit v „Sílu“ z „Hvězdných Válek“, nebo že Bůh je takový magický džin, který existuje, aby splnil jakákoliv přání, přináší takový dobrý povrchní pocit. Nakonec se ale prokáže být klamem, celá ta bublina euforie praskne a zanechá člověka v horším stavu než před počátkem....

Víra je reakce na prokázanou pravdu.

Na povrchu se zdá být zcela oprávněné odmítnout rozum a důkazy, protože Bůh je daleko za hranicí naší schopnosti Ho plně pochopit a tím také mimo důkaz, který bychom pochopit mohli. Jak může evidence - tím méně důkaz mít jakokoliv roli ve víře k Bohu? Jak už jsme poznamenali, v případě že by rozum nehrál vůbec žádnou roli, potom člověk může věřit v

jakéhokoliv boha - myšlenka, která je jasně falešná. Člověk nějakou evidenci mít musí aby uvěřil, že vůbec nějaký Bůh existuje. Jak jinak podpoříte samotnou ideu Boha?

Na štěstí, je dostatek evidence všude kolem nás. „Nebesa prohlašují Boží slávu“... (Žalm 19:1) „Jeho věčnou moc a božství, i když jsou neviditelné, lze totiž jasně poznat již od stvoření - když lidé přemýšlejí o Jeho díle, takže jsou (celé lidstvo!) bez výmluvy...“ Člověk se nemůže mnoho naučit od té neuvěřitelné skutečnosti vesmíru, od nádherné jednoduchosti atomické struktury prvků, až po neuvěřitelnou komplexitu živé buňky s deseti tisíci chemických reakcí v dokonalé bilanci jedna s druhou, bez uvědomění si, že to všechno přece nemohlo vzniknout náhodou! Konstrukce, vzor prostého stromového listu, (nemluvě o lidské mozku!) vyžaduje inteligentního Návrháře, Konstruktora, který Sám je mimo a nad naše nejvyšší myšlenky a chápání - protože jinak by nemohl být schopný stvořit a zároveň řídit vesmír. A proto je vhodné a rozumné seznámit se s neuvěřitelným řádem vesmíru, a z takovéto evidence dojít k závěru, že jak vesmír, tak i my sami jsme nemohli povstat jen náhodou ale že jsme byli naplánováni a stvořeni inteligentní Bytostí, která toho schopná byla. Evidence a rozum poukazují k Bohu! Toto není pouze legitimní, ale i zásadní krok k poznání Boha.

Tento Bůh, má-li býti Stvořitelem, a Udržovatelem vesmíru, musí mít schopnosti, které jsou nekonečně daleko za hranici naší schopnosti pochopení. Rozum je schopen sledovat evidenci pouze do určité vzdálenosti, potom shledá, že není možné jít dál. A to je ten bod, kde další krok může udělat pouze víra ale který je, (a také musí být) ve směru, na který rozum a evidence ukazují! Ateista vidí tu stejnou evidenci a také učiní krok „víry“ za hranici rozumu. Bohužel, ateista udělá krok ve směru opačném, a aby uniknul důsledkům které plynou z přípuštění existence Boha, rozhodne se popřít jakoukoliv evidenci a tím se stává jeho „víra“ zcela iracionální a vlastně žádnou skutečnou vírou není. Existuje mnoho specifické evidence pro víru jak v Boha, tak i Bibli jako Jeho Slovo, ale o této evidenci budeme hovořit později.

Nutit se k víře je nebezpečné!

Otázka: Bojoval jsem s tou věcí, které se říká „víra“, po celý svůj život. Chci „uvěřit“ v Boha, ale nijak se mi to nedaří. Stále mám ty šířavé pochyby. Co mám dělat?

Odpověď: V žádném případě se nesnažte „přinutit se“ do víry v Boha Bible. Postavte se nejprve tváří v tvář logické nutnosti Boží existence. Bez Boha by neexistoval ani vesmír, ani my, bez Boha by neexistoval ani smysl, ani účel pro cokoliv. Bible začíná: „Na počátku Bůh stvořil nebe i zemi..“ Ano trochu se nepokouší argumentovat o Jeho existenci, protože tento fakt je samo-evidentní z vesmíru který vidíme kolem nás, a byl implantovaný do našeho svědomí samým Bohem....

Bible, bez jakéhokoliv omluvy prohlašuje: „Bůh neexistuje“ si řekl hlupák ve svém srdci...(Žalm 14:1, 53:1) . Každý přemýšlející člověk musí souhlasit. Pouze hlupák se může domnívat, že vesmír povstal sám o sobě. Už sama jedna živá buňka lidského těla je, podle nositele Nobelovy Ceny Linnuse Paulinga „složitější než město New York.“ Představovat si, že samotný život (záhada, která je mimo hranice vědy ji pochopit) a neuvěřitelná komplexita hmoty která život podporuje, vznikly náhodou - je zcela absurdní!

Veškerá evidence ukazuje na Boha.

Dejme tomu, že dva trosečníci z potopené lodi bloudějí po dny v moři, až pojednou přistanou na malém ostrovu. Jejich tajnou nedějí -pochopitelně - je, že ostrov je obydlený, že naleznou potravu, lékařské ošetření a transportaci domů. Když se tak prodírají džunglí, pojednou narazí na zcela zautomatizovanou továrnu, která naplno pracuje. Jeden z trosečníků zvolá „zaplat' Bůh! Ostrov je obydlený! Někdo tuto továrnu musel udělat a řídit ji!“ „Jsi cvok,“ odvětlí druhý. „Už jsi byl příliš dlouho na slunci! Není žádný důvod pro víru, že tato věc byla naplánována a zhotovena nějakou inteligentní bytostí. To se všechno sestavilo náhodou v průběhu - kdo ví, kolika miliard let!“ Ten první člověk se podívá dolů na zem a vidí hodinky s rozbitým náramkem ležící v trávě. Zvolá opět:“Podívej se, hodinky! To dokazuje, že ostrov je obydlený!“ „Děláš si legraci?“ odpovídá jeho společník. Tato věc je pouhá konglomerace atomů, které tak přišly dohromady náhodou za miliardy let namátkového výběru.“

Žádný člověk zdravého rozumu by si kdy představoval, že továrna či hodinky vznikly náhodou. Jak potom může racionální tvor tvrdit, že vesmír vešel do existence náhodou - tím méně že tak vznikly životní formy na zemi! Jedna jediná buňka listu či těla zvířete je tisíckrát složitější, nežli fabrika a hodinky dohromady! Lidské tělo se skládá z trilionů buňek, tisíců různých druhů, a všechny pracují společně v dokonalé rovnováze! Naši nejlepší vědci nejsou sto vyprodukovat lidský mozek dokonce ani se všemi počítači a technologií k dostání! Pouze Bůh je tak schopný! V žádném případě to nebyla náhoda!

Právě tak nedává smysl že by Bůh stvořil člověka, aniž by pro něj měl definitivní účel. Není nic tak zmařeného, zbytečného, jako inteligentní osoba bez smyslu a cíle v životě. Na druhé straně není možné, aby vznikla myšlenka „smyslu“ náhodou, protože účel a náhoda, jsou v totální opozici! Nemůže být Projekt bez Projektora. A proto víme, že Bůh měl v našem stvoření určitý plán. A pakliže měl, potom také musel udělat nějakou cestu komunikace k tomuto účelu. Bible o sobě tvrdí, že je Božím Slovem pro lidstvo, a vysvětluje Boží účel a plán. Nečeká, že tomu uvěříme, bez dostatečných důkazů, a tak to Slovo má v sobě veliké množství evidence - mnoho z toho vidíte v muzeích tohoto světa a je tak nevyvratitelná, že nikdo, kdo je schopen Bibli číst, nemá žádnou omluvu pro pochyby o jejích tvrzeních. Předneseme mnoho takových důkazů v této knize.

Hlavním důkazem Boží existence které Bible nabízí, je splnění stovek různých předpovědí, proroctví. V Izaiáši 46:9-10 Bůh říká, že svou existenci dokáže tím že řekne co se stane, ještě než se to stane. V Izaiáši 43:10 Bůh praví Israeli že je Jeho svědkem, jak pro sebe tak i pro svět, že On je Bůh. Jak to? Protože mnohá proroctví, která Bůh pronesl o Israeli a která se splnila, jako: Že Židé budou rozptýleni po celém světě do každého národa; že budou nenáviděni, pronásledováni, zabíjeni jako žádný jiný národ (antisemitismus); že budou zachováni - navzdory Hitlerům, kteří se je budou snažit vyhubit; a že v posledních dnech budou přivedeni zpět do své země a mnoho dalších předpovědí, které byla jasně splněny, a které se plní před našima očima. Nepůjdeme do detailů, s proroctvím jsme se zabývali v dřívějších knihách (na př. How Close Are We?) Naše pointa je, že by nikdo neměl věřit čemukoliv, bez bez solidního důvodu pro věření, že je mocná evidence pro existenci Boha, a že Bible je nepřekonatelná....

Máte-li evidenci a důvod - k čemu je víra?

Otázka: Pakliže evidence a důvod jsou zásadní části víry, potom nechápu proč Bůh vyžaduje ještě víru? Proč nám nedá všechny důkazy? To že musím ještě udělat ten krok víry, se mi zdá nerozumné.

Odpověď: Odpověď k vaší otázce je nadiktována naší vlastní limitací. Ne proto že by Bůh měl nějaký nerozumný požadavek. Mít všechno prokázáno a promyšleno, museli bychom se stát rovni Bohu. Je zřejmé, že nejsme: Jsme koneční, Bůh je nekonečný. Prostě nemáme kapacitu porozumět všemu o Bohu a Jeho vesmíru. Proto Mu potřebujeme věřit, říká-li nám o věcech, které nejsme schopni pochopit. A tam přichází na řadu víra.

To, co jsme schopni porozumět o vesmíru a naší odpovědnosti vůči Bohu z rozumu a našeho svědomí je dostatečné, aby nám ukázalo správný směr. Když víme na základě evidence že Bůh existuje, žádáme Ho, aby se nám vyjevil a ukázal nám svou vůli pro naše životy. Jsme ochotni Mu věřit ve všem co nám říká - i když všemu nerozumíme. Poznáme (jak uvidíme) že On k nám promluvil z Bible, a to velmi jasně a srozumitelně.

Víra nám odhaluje vesmír za hranicí našeho chápání.

Ta první víra nám otevírá poznání Boha a Jeho pravdu, kterou bychom jinak nepoznali.. To je ta cena víry v Boha. Jak Ho jednou poznáme a máme jistotu že skutečně slyšíme Jeho, potom porozumíme Jeho pravdě tím, že uvěříme to, co On říká. Výsledkem je skutečnost že chápeme a rozumíme tomu, co by pro nás bylo jinak nepochopitelné. Na příklad Bible

prohlašuje: „Vírou rozumíme, že světy byly stvořeny Božím Slovem, tak že věci které vidíme, nevznikly z viditelného.“ (Židům 11:3)

Tato slova, napsaná téměř před 2000 lety, nám jasně prohlašují, že vesmír byl vytvořen z neviditelné substance. Nikdo v té době - ani po všechna ta staletí, měl dostatečný vědecký um, aby dodal evidenci pro toto tvrzení. Důkaz musel počkat, až moderní věda dohonila to, co Bible napsala před mnoha lety. Dnes víme, že vesmír je složený z neviditelné podstaty nazvané energie! Navzdory veškerému pokroku vědy, i když něco o energii již víme, stále nevíme přesně co to je. A přesto vírou věděl Křesťan vše co vědět potřeboval: Že Bůh vyslovil vesmír do existence svou nekonečnou mocí, a vytvořil jej z něčeho, co je neviditelné.

Fakt že tato slova se nalézají v Bibli je jeden z důvodů, věřit jí spíše, než jakékoliv svaté knize jiného náboženství. Jako kontrast, tyto knihy, jejichž prohlášení jsou daleko od prohlášeních, které by věda mohla pouze přijmout - nikdy vyvrátit (jako Bible), obsahují mnohé směšné myšlenky které odrážejí úroveň chápání a kultury lidí doby, kdy byly napsány. Kdysi se věřilo že Země je plochá, a že je umístěna na zádech želvy, která plave v moři. Řekové se domnívali, že obr Atlas držel Zemi na svých pažích. Egyptský výčet stvoření zahrnuje bohy (jako třeba bůh slunce, který se narodil na květině), někteří z nich byli částí zvířata, částí lidé.

Platon se domníval, že Země je živá bytost, která když se ořese, působí zemětřesení. Bible, napsaná ve stejném časovém období lidmi, kteří žili ve stejných kulturách, je zcela prostá takových mýtů. Dokonce i Korán, napsaný mnohem později, obsahuje arabské mýty. Jak už bylo často poukázáno: *Bible je jedinou knihou starověku, která je přesná ve všech vědeckých detailech. Druhé knihy z té doby obsahují legendy a příliš dětinské omyly, než aby se o nich dalo uvažovat. Dokonce i Korán, který je srovnatelně modernější, obsahuje historické a chronologické omyly.* (S.Maxwell Coder & George F. Howe, „The Bible, Science and Creation“ 1965). Je mnoho dalších důvodů pro víru v to, že Bible je tím čím o sobě tvrdí že je: Neomylným Božím Slovem. Na následujících stránkách o tom budeme uvažovat při reagování na početné otázky..

Je víra silou mysli?

Otázka: Jednou z mých oblíbených knih byla „*Síla Pozitivního myšlení*.“ Její autor tam píše, že „pozitivní myšlení“ je jiné slovo pro „víru.“ Povšiml jsem si, že jeho hlavní učedník říká totéž, že „víra“ je to, co on nazývá „myšlení možnosti (possibility thinking). Nazývá Ježíše Krista tím „největším myslitelem možnosti všech dob.“ Něco mi na tom vadí, ale nevím co. Můžete mi to vysvětlit?

Odpověď: Už jsme si řekli, že Ježíš učil : **Měj víru v Boha...**“ (Mark 11:22) a že víra může být pouze v Boha, protože On jediný je hoden totální důvěry. Na druhé straně může - i ateista učit na semináři „Pozitivního myšlení,“ a také jich mnoho učí. Je tedy zřejmé, že pozitivní myšlení nemá s vírou nic společného. Ve skutečnosti je pozitivní myšlení v úplně opozici k víře.

Teorie pozitivního myšlení učí, že myšlenky, ať už „pozitivní“ nebo „negativní“ ovlivňují vlastní tělo i osobnost, a tím zdraví. Kromě toho se věří, že naše myšlenky ovlivňují i jiné lidi - a tím svět kolem nás. A tak úspěch či neúspěch se údajně tvoří silou mysli.... Na druhé straně víra je zaměřená na Boha a Jeho všemohoucnost, nikoliv v údajnou sílu vlastní mysli - ať už vědomou či nevědomou. Jaký rozdíl! Pro pozitivní myšlení je zcela jedno zda Bůh je skutečný či není - důležitá je „víra!“ A tak se z Boha stalo placebo, které aktivizuje víru. Člověk může věřit v kosmickou energii či cokoliv. Vše co rozhoduje je, zda věříš. Co tuto víru spouští, není podstatné. Jasně je, že kdokoliv věří v pozitivní myšlení, se odvrátil od Boha a je velmi podvedený.....

Neuniknutelná a vitální volba.

Stojíme před volbou: Bud' uvěřit v sílu pevné víry, která aktivizuje nějakou záhadnou psychickou sílu mysli - nebo uvěříme Bohu, jehož nekonečná moc je jasně demonstrována po celém vesmíru. Pouze hlupák by zvolil sílu mysli před silou

Boha! Ta pravá víra očekává, že Bůh učiní to, co ani mysl (vědomá či nevědomá) ani talent, ani snaha nemohou dokázat. A proto důležitým prvkem víry je *podřízení se vůli Boha*. Víra jistě neočekává, že by Bůh udělal něco proti své vůli, a ani by si tak nepřála. Víra věří, že Bůh dodrží své Slovo a prosadí svou vůli v životě jednotlivce.

Zde je další omyl: Mnozí náboženští lidé se snažejí použít „víru,“ ve snaze zapůsobit na Boha tak, že by udělal něco podle *jejich vůle*. Jsou takoví, kteří považují modlitbu jako náboženskou techniku pro prosazení toho, co si přejí. Upřou svou mysl na cíl své tužby, a snažejí se Boha „přesvědčit,“ aby to pro ně udělal. A když někdo z nich otevře seminář a učí techniku pro „splnění modliteb,“ lidé se hrnou po milionech, aby se „naučili“ prosadit vlastní vůli.

Vlastním příkladem nás Kristus učí, že nikdy nepočal modlitbu, aniž by v srdci pronesl „**Ne má, ale Tvá vůle...**“ (Lukáš 22:42) Pavel dává stejný příklad. Měl nějaký neduh, který nazýval „osten v těle,“ o jehož odstranění prosil Krista: **Kvůli tomu jsem třikrát prosil Pána, aby to ode mne odešlo, ale On mi řekl „Má milost je pro tebe dostatečná, protože má síla je největší ve slabosti“ A proto rád zůstanu ve slabosti, aby síla Krista na mně spočívala....** (2 Korintským 12:8, 9)

Nikdo nemůže mít opravdovou víru v Boha, pakliže Ho nezná. A pakliže člověk Boha zná, potom každopádně bude chtít Jeho vůli splněnou spíše, než svou vlastní... Je samozřejmé, že Bůh je moudřejší nežli my. Dále už dokázal svou lásku k nám. Potom - nedává větší smysl věřit Jemu a nepokoušet se vynucovat naší nedokonalou vůli nad Jeho, ve víře v Jeho nekonečnou moudrost a lásku? A to je ta pravá víra v Boha! Nic jiného smysl nedává....

Leninovo dilema

Otázka: Celá ta idea víry v Boha byla vynalezena náboženskými vedoucími, aby podvedli a zotročili své přívržence. To je jeden z rysů, který mají všechna náboženství společný: je to elitní část kléru, která navede lidi aby uvěřili v nějakého mytického Boha a pak předstírali, že jsou prostředníky mezi Bohem a lidem, a tím drželi tyto ve své moci a nechali si za to platit!

Odpověď: To byla Leninova teorie. Byl také materialistou. Pro něho neexistovalo nic kromě fyzického světa, a jediná cesta jak svět poznat, byl kontakt s ním. V souhlase s Freudem, Lenin věřil že člověk je podnět-reakce mechanismus bez duše a ducha, prostě halda proteinových molekul prošívaná nervy. Lidské chování se učí zkušeností a může být proto přeprogramovaný skrze „modifikaci chování,“ což je jemný název pro „vymývání mozku,“ který Komunisté vyvinuli do dokonalosti - ovšem to způsobilo destrukci člověka....

Pochopitelně, v takové teorii není místo pro Boha, a to byla přesně ta příčina problému, který Lenin viděl, když se odvážil o tom přemýšlet. Člověk přece může znát to, co existuje ve fyzické říši. Zvířata bohy nemají, tak proč by měl člověk, ve svém evolučním procesu si vymyslet takovou fantazii? Jelikož člověk je mechanismus podnětu-reakce, může znát pouze to, co ho stimuluje. Dotkne se něčeho horkého-studeného a učí se horké-studené. Dotkne se něčeho tvrdého, nebo je udeřen něčím tvrdým, a učí se o „tvrdém.“ Vše co může znát, je to, co zažil, s čím má zkušenost: Podnět z fyzického světa a jeho instinktivní reakce, zděděná skrze miliony let vývoje, potom modifikovaná a přeprogramovaná podle vlastní zkušenosti. Ani věda nemá jiný zdroj poznání.... Podle této teorie nemůže člověk přemýšlet či snít o něčem, co ve fyzickém světě neexistuje. Jistě, s pomocí alkoholu může mít vidiny růžových slonů - ale růžová barva existuje a sloni také.... Může snít o „ráji“ nebo „nebi,“ ale to se vždy podřídí zkušenosti: dobrá loviště amerických indiánů a země luxusu egyptských faraónů. To vidíme podle luků a šípů, či drahých obleků a šperků pochovaných s mrtvými.

Jaký podnět zapříčinil reakci „Bůh“ v lidské mysli?

Tato teorie se zdála být konzistentní a dala se demonstrovat tím že pochybovač dostal úkol, aby vizualizoval novou základní barvu do duhy. To nikdo nesvedl. Z toho je tedy zřejmé, že kromě fyzického světa neexistuje nic a nikdo není schopný počít v mysli cokoliv co neexistuje a co nezažil. Ovšem tato teorie měla jednu vadu: Pošetilí lidé měli fantazii o Bohu. Odkud ta přišla? To opovření hodní kněží si museli „Boha“ vymyslet, a od té doby jím plnili mysl prostých lidí, aby je udrželi v područí. Komunismus lidi osvobodil od toho náboženského opia. Ano, ale kde vzali kněží tuto ideu, pakliže to, co neexistuje nemůže nikdy přijít do mysli lidí? Co to bylo za „stimulus,“ který zapříčinil tuto reakci „Boha“? A zde je ten háček. Podle Leninovy teorie musel Bůh existovat, protože jinak by si Ho nikdo vymyslet nemohl....

Není zajímavé, že zatím co filosofové se po staletí snaží dokázat existenci Boha, Bible se o to nesnaží ani v nejmenším! Je to jedna z knih, ve které by jste očekávali mnoho složitých argumentů pro existenci Boha - ale není tam ani jeden. Už tento samotný fakt říká něco důležitého o Bibli a o Bohu: On přece kontaktoval každou osobu v jeho nebo v jejím svědomí! Každý ví, že Bůh existuje, a to zahrnuje i Tebe! A tak Bible o tom ani nediskutuje, protože celé lidstvo má tento koncept který říká že Bůh existuje....

----- * -----

Pakliže již musíte uctívat něco co je větší než vy, proč neuctívat Slunce a hvězdy?
- Carl Sagan -

Jediný rozdíl mezi Panteismem a Ateismem je používání slova Bůh. Ateista tvrdí, že je pouze jedna Existence. Uznává univerzalitu zákona; uznává přirozenou moralitu stejně jako Panteista. - Samuel P. Putnam, vedoucí ateista 19ho století -

----- * -----

2.

Kdo je Bůh?

Vyšší moc jakéhokoliv jména?

Otázka: Proč jsou Křesťané v tak silné opozici vůči mnoha jiným konceptům Boha, které ctí jiná náboženství? Já osobně souhlasím s vicepresidentem Al Gore, který prohlásil při presidentské „Snídani Modlitby“ (Presidential Prayer Breakfast) že „*Víra v Boha, spoléhání se na Vyšší Sílu pod jakýmkoliv jménem, je podle mého názoru to podstatné...*“ Pomyslete na to, jaká jednota by mohla nastat, kdyby se všechna náboženství přestala hádat a počala ctít všechny koncepty Boha s otevřenou myslí a v bratrském pojetí!

Odpověď: Ano, představte si, jaká jednota by vznikla, kdyby jsme se dohodli na tom, že dva krát dvě se rovná pěti - ale jednota by z toho pravdu neudělala! „Vyšší Moc?“ Jak vysoká? Vyšší nežli co? A co to znamená? S veškerou úctou k vám a Vice Presidentovi - to co navrhuje je zcela iracionální. Kromě toho, nemáte „otevřenou bratrskou mysl,“ jak se domníváte. Trváním na akceptanci *kerékoliv* Vyšší Moci a tím *jakéhokoliv* Boha, odmítáte ve skutečnosti dát úctu tomu pravému Bohu a dokonce odmítáte Jeho existenci. Tato pošetilost byla odhalena v knize Alana Blooma „*Closing of the American Mind.*“ Bloom poukazuje na to, že „*otevřenost*“ se stala novou módou v Americe, speciálně ve školství. Každá myšlenka musí být respektována, nic nemůže být zlé. Nic nemůžeme odmítat pod záminkou, že by to mohl být omyl. Vysvětluje, že Američané se ve skutečnosti stali tak „otevření,“ že odmítají názor, že by něco nemuselo být pravdivé. Ano, uzavření myslí „otevřeností.“ A tak vy, i Vice President jste se otevřeli jakémukoliv bohu a tím jste se uzavřeli možnosti, že je možnost existence jednoho Boha a ti ostatní že jsou božstva falešná...

Několik praktických úvah.

Položme váš návrh na praktickou rovinu. Jak by se vám líbilo, kdyby všichni popřeli vaší jedinečnou individualitu a specifickou osobitou totožnost, a dívali se na vás jako na představitele všeobecného konceptu lidství? Jak by se vám líbilo, kdyby vás ztotožnili s vrahem, násilníkem, podvodníkem, zlodějem prostě proto, že každý z nich právě tak reprezentuje lidství? A co by jste řekl když - na obranu této parodie - by se řeklo že „každý člověk je vhodný“? Proč ne, když „*jakákoliv Vyšší Moc postačuje?*“

Sotva by se našla větší urážka osobnosti, nežli popření jejích jedinečných rysů, jako unikátní osoby! Máte definitivní kvality a vlastnosti, které vás odlišují ode všech ostatních lidí kteří kdy žili, či budou na této planetě žít! Vy jste jednotlivce, kterého nelze zaměnit za jiného jednotlivce! Popřít vaši individualitu by se rovnalo popření vaší existence. Dejme tomu, že vaše manželka či manžel, vaše děti či přátelé, by k vám necítili jakýkoliv vztah, ale dívali by se na vás, jako na druh generické reprezentace lidství. Dejme tomu, že by vaši ženě bylo lhostejné, zda vy, nebo jiná „forma“ lidství s ní sdílela vztah mezi mužem a ženou! Nakonec takový vztah přece nemusí být se *speciální* osobou, ale s každoukoliv osobou, právě tak jako „*Vyšší Moc jakéhokoliv jména*“ zcela postačuje. Nebudme přece úzkoprsí! Není ještě větší fraškou navrhnout, že Boží osobní kvality, atributy či vlastnosti, které Ho odlišují od tvorstva, nic neznamenají? Jakou parodií je prohlášení, že „*Každá Vyšší Moc, “ “ každý bůh “* postačuje! Jak se opovažujete říci, že Boží láska pro vás neznamená nic, že budete právě tak šťastný a spokojený uctívat, věřit a milovat nějakou kosmickou sílu, modlu či třeba i Dávla!

Stvoření vesmíru vyžaduje určité kvality.

Faktem je, že žádná myslící osoba nemůže přijmout „*jakéhokoliv boha*“ jako Stvořitele vesmíru. A Stvořitel existovat musí. Logika naší vlastní existence, neuvěřitelný design a struktura vesmíru kolem nás, nutí učinit určité závěry, co se Boha týká. A na bázi těchto závěrů, musíme odmítnout jakýkoliv koncept Boha, který tyto požadavky porušuje. Není pravdou, že „*jakýkoliv bůh*“ postačí. A žádná „*Síla,*“ ať už je jakkoliv „*vysoká,*“ by nemohla stvořit vesmír s lidstvo. Jedině osobní Bůh nekonečné moci, moudrosti a lásky je toho schopen.

Přirozeně nikdo nemůže racionálně připsat stvoření vesmíru nějaké modle, kterou člověk uděla z hlíny, dřeva nebo kamene! Tím méně by mohla modla stvořit lidstvo. Také by nás žádná modla milovat nemohla, či byla hodna naší lásky! Cožpak by mohla kterákoliv modla ustavit standardy dobra a zla, které, jak každý uznává, byly zasazené do našeho svědomí? Kdo by mohl opravdu uvěřit, že modla, zhotovená lidskou rukou a musí být přenášena z místa na místo - by měla sílu dělat dobro či zlo?

A přesto většina lidstva, během historie věřila v modly. Dokonce i dnes, v moderní době rádia, televize a vědeckého pokroku, několik miliard lidí stále modly uctívá a klaní se jim. A není to pouze v Africe, Asii či Jižní Americe. Množství lidí v moderních městech Severní Ameriky a Evropy právě tak věří a uctívají skutečné fyzické modly. Takto zaměřená víra vede do spirituální tmy a otroctví.... Lidstvo za to bude souzeno a to po právu. Samotné svědomí a inteligence, které nám Bůh dal, jsou v jasné kontradikci s takovou šílenou pověřivostí. Bible poukazuje na pošetilost víry v modly: **Jejich modly jsou stříbro a zlato. Mají ústa ale nehovoří, mají oči ale nevidí, mají uši ale neslyší, mají nosy ale necítí. Rukama nemohou hmatat nohama nemohou chodit z hrdla nevydají hlásku. Ti, kteří je zhotovili jim jsou podobni...**“ (Žalm 115:4-8)

A přesto člověk musí zahrnout modly a jakýkoliv jiný koncept „*boha*“ jako stejně platný, pakliže „*kterákoliv Vyšší Síla*“ je O.K. A pakliže ne, kde uděláte čáru vaší hranice? Když se setkali uctívající hadů, uctívající ohně, spiritistů, animistů a čarodějní doktoři společně s Hinduisty, Buddhisty, a Muslimy v Assisi v Itálii, papež Jan Pavel II učinil neuvěřitelné prohlášení, že se všichni „*modlí ku stejnému Bohu.*“ Existuje množství fakešných bohů a mnoho falešného náboženství a Bible odsuzuje každé z nich protože lidstvo svádějí a zavádějí od poznání a poslušnosti pravého Boha...

Kdo je Alláh?

Otázka: Alláh, naopak od vašeho tvrzení, v knize „*A Cup of Trembling*“ a i jinde, je ten pravý Bůh Bible. Toto je dokázáno skutečností, že biblický překlad Hausa ze Severní Nigérie, kde žije mnoho Muslimů, používá jména Alláh jako označení pravého Boha Abraháma, Izáka a Israele, Yahweho Starého Zákona, a Otce našeho Pána Ježíše Krista. Je lepší cesta pro Muslimy pro uvěření v Bibli?

Odpověď: Bohužel, toto je všeobecný omyl, který se nalézá v arabských překladech Bible, které se používají v muslimských zemích. Namísto aby to Muslimům pomohlo, ponechává je to ve víře ve falešného boha Alláha. Ztotožnění Yahweho jako Alláha, zapříčinilo mnoho zmatku a škody.

Jedním z hlavních propagátorů tohoto omylu je římsko-katolická církev. Vatikán se domnívá, že rozdíl mezi Bohem Křesťanství a muslimským Aláhem se dá zamést pod kobereček ekumenismu. Na příklad „*The Canons and Decrees of Vatican II*“ prohlašuje, že „*Aláh je Stvořitel.... jediný milosrdný Bůh, soudce lidstva..*“ Jinými slovy, jediný pravý Bůh Bible. Nic není pravdě vzdálenějšího!

Bůh Měsíce kmene Mohameda.

Aláh není generické slovo v arabštině pro Boha, ale *jméno* jednoho boha mezi jinými bohy, kteří byli uctívání nomadickými kmeny starověku v Arábii. Alláh byl hlavním bohem mezi asi tak 360 modly v Kaabě v Mekce. Tento pohanský chrám, kde se uctívaly modly a který ještě stále stojí, je dnes středem muslimského uctívání. Kdysi tam byly modly zastupující všechna možná božstva, aby si každý mohl vybrat podle vkusu. Alláh je kontrakce jména *all-Ilah*, jméno měsíčního boha místního Mohamedova kmenu *Quraish*, kterého uctívali zvířecími a i lidskými obětmi po staletí, než vynalezli Islám. Ibn Ishaq, nejranější životopisec Mohamedova života, vypráví o tom, jak Mohamedův dědeček se chystal obětovat jednoho ze svých synů, Abdullaha, (který se později stal otcem Mohameda), když ho jeden kouzelník přemluvil, aby namísto syna, obětoval velblouda..... Jméno Mohamedova otce Abdullah je zkratka od Abd ul Allah, což znamená „služebník Alláha.“ Je historickým faktem, že Alláh byl uctíván dlouho před narozením Mohameda. Když potom Mohamed odmítnul polyteismus, vzal jméno tradičního božstva svého kmene, boha měsíce, jako označení boha Islámu, údajně jeho nové náboženství.

Pohanská praxe pokračuje v Islámu podnes.

Ve skutečnosti většina Islámu je pozůstatek primitivních kmenových zákonů a zvyků, které byly již v existenci za dnů Mohameda. Dokonce i svatý měsíc Ramadám byl již dávno zavedený. (Will Durant, „*The Story of Civilization: The Age of Faith*“ 1950) Dále nemohou Muslimové popřít skutečnost, že staletí před Mohamedem byl Alláh jedním z pohanských božstev (jako Baal či Molech), které Bůh Bible Yahweh, svému lidu Israeli uctívat zakázal. Je jasné, že Alláh a Yahweh nejsou totožní! Alláhu symbol, srpek měsíce, přenesl Mohamed do Islámu také. Tento symbol je stále vidět na mešitách, minaretech, svatosvátcích a arabských vlajkách. Když dobyl Mekku, potom co porušil mírovou smlouvu, kterou udělal s vedoucími města, Mohamed rozbil modly v Kaabě, včetně Alláha, a počal kázat proti modloslužebnictví. A přesto, tento samozvaný prorok pohanský chrám podržel a také ponechal starý pohanský rituál - dlouho nedělitelnou část uctívání bůžků - líbání černého kamene, který byl po staletí zakotvený v jihovýchodním rohu Kaaby, „*pět stop vysoko od země, právě správně k líbání,*“ jak popisuje Will Durant.

Tento kámen, ve skutečnosti z „tmavě červeného materiálu, oválové formy asi sedm palců v průměru“ zůstává na svém místě podne, a musí být líbán Muslimy, kteří na jejich povinné pouti do Mekky, jako součást údajně nového náboženství Islámu. Zdá se, že Mohamed podržel ten černý kámen právě tak jako boha Aláha (bez jeho modly) jako částečný ústupek, aby zůstalo něco familiárního pro Araby.

Žalostný a podvodný zmatek.

Překladatelé Bible tím, že překládají jméno „Alláh“ jako „Bůh,“ namísto aby pomohli, vytvořili zmatek. Alláh není linguistické označení Boha, jako není „Dios“ ve španělštině, nebo francouzské „Dieu.“ Aláh je starodávné jméno pohanské modly, adoptované jako boha Islámu! Kdyby „Alláh“ bylo pouze generické slovo pro Boha, potom by Muslimové neváhali použít slovo „Bůh“ v každé řeči, do které byl Korán přeložený. Namísto toho trvají na tom, že slovo „Alláh“ musí být použito ve všech jazycích. Byla by to urážka, nazvat muslimského boha jinak než Alláh..... A urážka Alláha se rovná trestu smrti v Pakistánu a i jinde.

Také Bůh Israele má *jméno* J H W H, nyní vyslovované jako Jehova. ale ve starověku Jahweh nebo Yahweh. Většina Křesťanů toto neví, jelikož Starý Zákon píše Pán nebo Hospodin namísto YHWH. Bůh řekl Mojžíšovi: „**Ale své**

jméno YHWH neznali...“ (Exodus 6:3) U hořícího keře Bůh Mojžíšovi své jméno vysvětlil: „Jsem Ten, který jsem.“ (Exodus 3:13-14) YHWH neznamena pouze Toho který je, ale Toho, který existuje Sám od Sebe a je ze Sebe.....

Kontrast „Alláh“ a „Yahweh.“

Že Alláh není Bohem Bible, je jasné z mnoha důvodů. Už jeho charakter a charakteristiky jsou zcela v opozici vůči Bohu Bible. Korán učí, že Alláh otcem není, nemá syna (i když má tři dcery: Al-Uzza, Al-Lat, a Manah, reprezentované mezi bůžky v Kaabě), není trojjedinou bytostí, ale jedinou nepoznatelnou jednotkou. Alláh, než by zachraňoval, hříšníky spíše ničí, a má soucit pouze se spravedlivými, nejedná z pozice milosti, ale pouze odměňuje dobré činy. Nemá také žádnou správnou ale přitom také spravedlivou cestu jak vykoupit ztracené, kterou Bůh Bible má. Názor, že by se Alláh mohl stát člověkem aby mohl zemřít za hříchy lidstva, by byl v očích Muslima hereze..... Je jasné z toho, co Korán a Hadith (islámská tradice) o něm učí, že Alláh není Bohem Bible.

Jako kontrast, Bůh Bible je *láska*, totální nemožnost pro Alláha! Jako samostatná jednotka je Alláh neúplný: Byl osamělý a nemohl milovat, ani se přátelit, dokud nepřišly další „jednotky“ do existence. Tak tomu není s Yahwem. YHWH jsou tři osoby v jednom: Otec, Syn a Svátý Duch, kompletní v dokonalosti, a bez potřeby dalších k lásce a přátelství. („**Otec miluje Syna**“-) zde je spojení, vztah mezi osobami Trojice. Pouze o tomto Bohu lze říci, že je Láska Sám v Sobě.

Alláh by nikdy nemohl říci: „**Udělejme si člověka k naší podobě.**“ (Genese 1:26). Muslimský učenec nemá žádné vysvětlení pro tuto větu, kterou nalezne parafrázovanou v Koránu. Daly by se najít i další příklady, ale toto by mělo postačit k demonstraci toho, že použití jména Alláh pro označení Boha v Hausa překladu Bible, je vážným omylem!

Kontradikční pojmy Boha. Který je správný?

Otázka: To nejstarší a snad nepopulárnější pojetí Boha je buď Panteismus, t.j. víra, že všechno (celý vesmír) je Bůh, nebo polyteismus, víra že existuje mnoho bohů. Proč by nemohlo být jedno či obě být pravdivé? Proč je Bible tak rozhodně proti těmto vírám, a proč tak přísně odsuzuje ty, které nazývá Pohany, kteří se tak upřímně drželi těchto názorů po tisíce let - každopádně dlouho před tím, než přišel Ježíš Kristus?

Odpověď: Panteismus je ve skutečnosti totéž co Ateismus. Přírozeně, pakliže všechno je Bůh, potom Bůh je Nic, protože tento výraz ztratil svůj smysl. Panteismus vede ku mnoha kontradikcím: Bůh je prázdnota vesmírného vakua jako podstata hmoty. Byl by nemocí i zdravím, smrtí i životem, zlem i dobrem. Dále, pakliže bůh je celý vesmír, potom neexistuje žádný vnější bod reference, ze kterého by se vesmír dal posuzovat, hodnotit; odkud bychom mu mohli dát smysl a význam. Dále by neexistoval nijaký způsob zastavení pádu lidstva.....

Není nic, co by mělo význam či hodnotu samo v sobě, jen pouze v tom, jak nějaká osobní bytost proto má použití, a jak si to cení! Toto je univerzální pravda, která platí univerzálně na všechno! Automobil nemá žádný význam, žádný účel - pokud zde není nikdo kdo by jej řídil. Ten nejnádhernější a nejdražší diamantový prsten nemá prázdnou cenu, když tu není nikdo, kdo by ho chtěl koupit a nosit. A pochopitelně - co platí pro každou část vesmíru, platí také pro celý vesmír.....

Podle druhého zákona termodynamiky (zákon entropie) se tento vesmír chová jako natažené hodinky. Je-li ponechaný sám o sobě bez vnější Inteligence a nekonečné síly, která zachraňuje vesmír od neodvratitelné zkázy, všechny lidské sny a plány budou jednoho dne zamety jako písečné zámky do kosmického oceánu Nicoty. Celý vesmír se přiblíží absolutnímu bodu mrazu a všechno bude tak, jako by to nikdy nebylo. Co je to za boha? Bez Stvořitele, který má věčný účel pro své Stvoření, a který je schopný zasáhnout z venku (ne s reinkarnací nebo evolucí), ale se vzkříšením a novým stvořením), nemá ani vesmír, ani člověk žádný finální smysl. Panteismus nabízí pouze nesmyslnost a beznaděj..... Existuje v akademickém světě Neopanteismus, který se jmenuje „ekoteologie.“ Je to ten starý Panteismus, rozvinutý vzdělanci. Jeden z nich, Viktor Ferkiss, profesor Georgetown University říká, že „to začíná s tím, že vesmír je Bůh.“ Ferkis doufá, že panteistický přístup k přírodě zamezí „vykořisťování vesmíru.“

Neo-Pohanství a návrat k přírodě.

Člověk přece nemůže uctívat jak stvoření, tak i Stvořitele; a Bible učí, že jsou vážné důsledky z uctívání stvoření namísto Stvořitele (Řimanům 1:18-32). Svědomí se otupí a lidstvo se stane obětí zlého a krutého chování, protože příroda nezná morálku. Pokuste se najít soucitného lva, poctivého orla, nebo sympatický hurikán.... Historik/filosof Herbert Schlossberg nám připomíná: „*Zvířata nejednají ani morálně, ani nemorálně, jednají přirozeně. Etický systém, který učí, že lidské bytosti mají zakládat své chování na příkladu z přírody, ospravedlňuje jakékoliv chování, protože příroda morálku nezná.*“ (Herbert Schlossberg: „*Idols for Destruction*“ 1983). Laureát Nobelovy Ceny, Sir John Eccles souhlasí: „*Koncept nespravedlnosti, nefair jednání, povinnost ctít, respektovat - je pochopitelný pouze uvnitř morálního kontextu morální bytosti.. V nemyslitelném vesmíru pouhé přírody neexistuje spravedlnost, milost, svoboda či fair-play. Tam jsou pouze skutečnosti, fakta...*“ (Eccles and Robinson:Wonder.)

Pokušení uctívat vesmír, se zdá být „*nemocí z povolání*“ pro ateistické vědce. Jejich důvody proti Bohu často prozrazují téměř podvědomou touhu adoptovat panteismus a) jako výmluvu pro odmítnutí nekonečného Stvořitele (kterému by člověk byl pochopitelně odpovědný) b) najít nějakou základnu pro účel a smysl existence.... Zamyslete se nad těmito slovy v úvodu k osmi set stránkovému kompendiu ateismu „400 Let Volné Myšlenky“ vydané v roce 1894: *Yet I doubt not through the ages one increasing purpose runs, and the thoughts of men are widened with the powers of the suns..*“ („Přesto nepochybuji, že po věky existuje zesilující se účel a myšlenky lidí se rozšiřují mocí slunců“). Základním kamenem „Vlné Myšlenky“, jak vysvětluje kniha, je „odmítnutí jakékoliv autority“ a „podmanění přírody.“ Odkud potom přišel tento účel, kde se vzaly ty účelové „síly slunců“, a jakou roli mohou hrát v myšlenkách lidí? Tyto kontradike jsou téměř humorné, ale nakonec, jakou jinou volbu ateista má, když chce potlačit své vrozené přesvědčení že účel a smysl existují? Je donucený připsat samotné přírodě něco podobného.

Carl Sagan, moderní ateista, je vždy velmi uctivý a ctící když se jedná o Kosmos, kterému připisuje zrození lidí a celého života. Jak jsme poznamenali na počátku této kapitoly, Sagan říká že uctívat slunce a měsíc dává smysl. *Uctívat slunce a měsíc? Z jakého důvodu? A k jaký je rozdíl mezi tímto a klaněním se kusu dřeva či kamene, a považovat je za bohy? Co má slunce nebo měsíc společného s morálkou, účelem, smyslem, nebo s láskou a krásou?*

Pošetilost polyteismu.

Co se týče polyteismu - pakliže je víc nežli jeden bůh, kdo to všechno vede? Bohové polyteismu vedou války, kradou si ženy, a není nikoho, kdo by stanovil standard a povolal vesmír k odpovědnosti. Neexistuje základ pro morálku, pravdu či mír v nebesích - jak potom může být na Zemi? Pakliže jeden z těch bohů je silnější, nebo má více autority než ostatní, potom žádný z těch druhým nemůže být Bohem - a jsme zpět v monoteismu! Jak píše Bible: **Není Ti rovného mezi bohy, Pane, Tvým činům se nevyrovná nic protože Ty jsi veliký a děláš divy - jediuně Ty jsi Bůh...** (Žalm 86:8,10) Pakliže je bohů více, ke kterému se máme modlit? Svému oblíbenému bohu? A z jakého důvodu jste si ho oblíbili? Je to snad proto, že jste ho kdysi o něco požádali a zdálo se vám, že vám splnil vaše přání? Jak víte, že ten či onen bůh je schopný udělat pro vás to, oč jej žádáte? Je to něco jako se modlit k různým svatým. A přesto svatý Kryštof, patron cestujících, ke kterému se miliony uchýlovaly pro ochranu, byl nedávno odstraněn z katolického panteónu. Katolická hierarchie rozhodla, že svatý Kryštof byl pouze mýt, a že to co se zdálo být jeho mocí, byly klamné iluze jeho stoupců...

A tak je tomu se všemi bohy mnoha náboženství světa. Ve skutečnosti jsou ještě horší než mýt - reprezentují Satana a jeho hordy. Za každým bůžkem stojí démon, který se snaží odvrátit lidi od toho pravého Boha, jak poznamenal Pavel: **To co Pohané obětují, obětují démonům, ne Bohu. Nechci, aby jste se stýkali s démony....**“ (1 Korint.10:20-21). S Bohem není kompromis, protože v sázce je věčné určení pro každého, kdo kdy žil či bude žít na této zemi. Dejme tomu, že jeden člověk přesvědčí skupinu lidí, aby mu dali vše co mají a následují ho do ráje, který se ukáže být bažinou kde všichni zahynou. Neměl by být souzený jako lhář a vrah? Jak mnohem strašnější je propagovat falešné bohy a prodávat vstupenky do nebe, ze kterého se nakonec vyklube peklo?

Poznat Boha.

Otázka: Rád bych Boha poznal. Požádal jsem Ho, aby se mi zjevil, ale nic se nestalo. Žádné světlo, žádné znamení na nebi, žádné okamžité poznání. Zdá se mi, že kdyby Bůh skutečně existoval, chtěl by, abychom v Něj věřili, a tudíž by učinil něco, co by nám dalo poznat, že On existuje. Je špatné, požádat Ho o nějaký *nevyvratitelný důkaz* Jeho existence?

Odpověď: Jistě ne, a všechny ty důkazy jsou všude kolem vás - je jich víc, než potřebujete! Ten druh důkazu, který jak se zdá žádáte, by nebyl k ničemu. Dejme tomu, že by se na nebi objevila zpráva s vaším jménem. Jak by jste věděl, že ji tam napsal Bůh? Řekněme, že se najednou ozve hlas „*Jsem Bůh, uctívej mne!*“ Co by vám to reklo o Bohu, a jak by jste věděl, že to byl On, kdo promluvil?

Ve skutečnosti, Bůh k vám promluvil. Celé uspořádání vesmíru je zpráva od Boha, který k vám mluví jako Stvořitel a demonstruje svou nekonečnou moudrost a sílu. Hodnoty, které oceňujete nejvíc, a které dělají z vašeho života něco, za co stojí žít: láska, radost, mír, morální čistota, dobro, pravdivost, spravedlnost, laskavost, vám vyprávějí o charkteru Boha. Vaše svědomí vám říká, že jste morálně odpovědný před Bohem, že jste přestoupil Jeho zákony, a zůstal daleko za Jeho perfektním standardem. Dále vám vaše svědomí říká, že není nic, co by vás ospravedlnilo, očistilo, zbavilo této obžaloby. Nemůžete si Ho koupit s obětí, modlitbou, dobrými skutky, rituálem. Dejme tomu, že jste dostal pokutu za rychlou jízdu. Budete ztrácet čas vysvětlováním soudci, že jste v tom označeném úseku cesty *jezdíval předepsanou rychlostí mnohem častěji, než jste tuto rychlost překračoval?* Domníváte se, že vás nechá jít proto, že „*dobré skutky převažují skutky špatné?*“ Víte velmi dobře, že toto by „nespolknul“ ani soudce na zemi, a určitě to nebude platit na Boha! Řeknete Mu, že když vás pro tentokrát pustí, už nikdy zákon neporušíte? Dobře víte, co by vám soudce řekl: „*Pakliže už nikdy zákon neporušíte, budete dělat pouze to, co zákon požaduje. Za to nedostanete žádný „bonus“! To nezaplátí za vaše dřívější porušení zákona! Pokutu zaplatit musíte!*“ A tak je to stejné s Bohem-Soudcem....

Svědomí jako svědek.

Vaše svědomí vám říká, že jediná možnost, jak uniknout trestu za překročení Božích zákonů je, kdyby vám Bůh odpustil. Ale vy víte, že On nemůže „umýt tabulí“ jen tak. Každopádně by vás to těžko povzbudilo, aby jste se stal lepším. Kromě toho by to porušilo Jeho zákon! Musí mít nějakou cestu, aby On sám mohl pokutu zaplatit - pokutu, kterou zaplatit nemůžete - tak, aby vám mohlo být odpuštěno z Jeho milosti. Nevíte, jaká metoda to bude, ale víte, že Bůh dokonalé lásky a dokonalé spravedlnosti, bude schopen to zařídit. A pakliže existuje vysvětlení, bude určitě uvedeno v Bibli. A skutečně to Bůh v Bibli vysvětlil. Prostudoval jste poctivě Bibli a zkontroloval evidenci která ukazuje, že Bible je Jeho neomylným Slovem. Existuje dostatečná historická, archeologická a vědecká evidence, že Bible je Božím Slovem. Už v tomto svazku o tom předkládáme dostatečnou evidenci. Ale myslím si, že ji nepotřebujete. To už je vlastně něco jako ozdoba na dortu. Pakliže si poctivě přečtete Bibli s otevřenou myslí a srdcem, budete vědět, že k vašemu srdci hovoří Bůh tak, jak je On umí mluvit. Doporučuji, aby jste začal evangeliem Jana a pokračoval přes Skutky a Římanům, a potom si tyto tři knihy přečetl znovu. Bůh ve svém Slově slíbil „**Budete mne hledat a naleznete mne, dyž po mně budete pátrat celým srdcem**“ (Jeremiáš 29:13). A to je slib, na který se můžete spolehnout! Hledejte Boha celým svým srdcem a poznáte, že On se vám odhalí...

Musím v Boha věřit než Ho začnu hledat?

Otázka: Při mé studii Bible jsem přišel na verš, který mne opravdu mate. „**Bez víry je nemožné se Bohu zalíbit; protože te, kdo k Bohu přichází, musí věřit že je, a že odměňuje ty, kteří Ho upřímně hledají.**“ (Židům 11:6) Namísto toho, že by se Bůh zjevil hledajícímu srdci, zní to, jako bych už v Boha musel věřit před tím, než Ho počnu hledat. Jak to může být?

Odpověď: Hledal by jste Boha, kdyby jste byl přesvědčený že neexistuje? Byla by to ztráta času! Ve skutečnosti každý, včetně vás, ví že Bůh existuje.....

Toto je pravdivá událost, která se stala pouličnímu kazateli, který prohlásil, že každý ateista je hlupák, protože to říká Bible. Velmi známý ateista v davu se ozval podrážděně; prohlásil že toto je urážka, za kterou požene kazatele před soud. Kazatel odvětil „*není pomluva říkat pravdu!*“ Ateista zvolal „*Není to pravdou, pokud to nedokážete! U soudu budete muset dokázat, že hlupák jsem, a já vás připravím o všechno co máte!*“ „*Nemusím jít k soudu, abych to dokázal,*“ *klidně odvětil kazatel. „Řekl jste že jste ateistou?“ „Ano a ne jen tak nějakým ateistou! Celý život jsem ztrávil dokazováním, že Bůh neexistuje. Je to zhoubný mýtus!“ „Tak vy jste ztrávil celý život dokazováním, že Bůh neexistuje?“ odvětil kazatel. „Řekněte mi toto: Když někdo ztráví celý svůj život bojem proti něčemu co neexistuje a není hlupákem, čím tedy je?“*

Právě tak by musel být hlupákem ten, kdo by ztrávil jakýkoliv čas hledáním Boha, aniž by byl přesvědčen o tom, že ten Bůh existuje. Bůh očekává od každé osoby jako první krok v poznávání Ho, připuštění zřejmého faktu že On existuje. Dále očekává, aby každý měl správný koncept toho, kým On je. Jistě nepřijme žádné modlitby zaměřené na bůžka, nebo nějakou

„sílu“, či „vyšší moc.“ Každá osoba je odpovědná na základě evidence za správné pochopení Boha namísto hledání nějakého boha falešného. Bůh také vyžaduje, aby ti, kteří k Němu přicházejí, skutečně věřili že On není Bohem vrtochů a lstí, ale Bohem, který odměňuje ty, kteří Ho pilně hledají.“

Jakého Boha hledáte?

Jaké by to bylo, kdyby si každý upřímný hledač udělal předem závěry o tom, jaký ten Bůh, kterého chce poznat, je? Rozum a evidence si žádají a diktují následující: Ke stvoření vesmíru musí být všemohoucí, vševědoucí, a být v kontrole každé části vesmíru (všudypřítomný). Musí být alespoň natolik osobní bytostí jako jsme my, aby nás stvořit mohl. Musí v sobě zahrnovat všechno to, co my považujeme za nejvyšší hodnoty po kterých lidstvo touží: láska, pravda, spravedlnost trpělivost laskavost soucit, a.t.d., jinak by nebylo vysvětlení pro náš obdiv k takovým vlastnostem. Dále Bůh musí vědět následky každé akce ve vesmíru, protože jinak by mohl udělat některé strašné omyly. A pochopitelně, musí existovat jako Bůh věčně. On se každopádně nemohl vyvinout či vzniknout z něčeho, nebo někoho jiného, menšího než je sám Bůh....

Ten pravý Bůh musí také být schopný stvořit všechno z ničeho, a ne být pouze stavitelem z materiálu, který je všude kolem. Žádná energie, žádná gravitace či elektrický proud - ale Bůh musí být samo-existující aby mohl být příčinou všeho. Nakonec, On musí být perfektně dobrý a spravedlivý - jinak by nebylo vysvětlení pro naše rozeznávání dobra či zla ve svědomí lidstva po celé zemi. Toto jsou ty minimální kvalifikace pravého Boha, bez kterých bychom Mu nemohli věřit, nemohli Ho uctívat a milovat. Ovšem, i když jsme schopni chápat potřebu těchto vlastností, je zcela mimo náš obzor takovou Bytost pochopit: Boha, který vždy existoval, a tudíž nemá ani začátek, ani konec; který nejenom stvořil všechno z ničeho, ale aby neztratil nad svým stvořením kontrolu, musí znát kde každá subatomická částice kdy byla a kdy bude, musí znát co každá osoba na této zemi, která kdy žila či bude žít, co si kdy bude myslet, co řekne a co udělá. Takový Bůh je totálně mimo naše chápání.

Ovšem, i když je mimo naše chápání, viděli jsme, že důvod i evidence takového Boha vyžaduje k vysvětlení existence naší a i vesmíru kolem nás. Popřít takového Boha, i když je nepochopitelný, by znamenalo popřít veškerou racionalitu a evidenci. Je jak nemožné, tak i nerozumné se domnívat, že byla doba, kdy zde nebylo vůbec nic a pojednou všechno, včetně Boha, tak nějak povstane z nicoty. Je totálně iracionální tvrdit, že život a inteligence vyskočily bez pomoci z mrtvé hmoty a prázdného prostoru, a potom se „nějak náhodou vyvinuly.“ Když hledač dojde k těmto závěrům o Bohu na základě evidence, potom se dostane do pozice, kdy může požádat tohoto pravého Boha, aby se mu vyjevil. Přesná cesta a okolnosti skrze které se Bůh člověku zjeví, se mění od člověka k člověku. Ovšem to nejpřesnější a nejjasnější odhalení přichází skrze Boží Slovo. A v tomto Slovu se Bůh ukázal v Ježíši Kristu, který prohlásil: **“Kdo viděl mne, viděl Otce..”** (Jan 14:9) Dále řekl: **“Nikdo se nedostane k Otcí, než skrze mne...”** (Jan 14:6). Kdo chce poznat Boha, musí poznat Krista. Je zjevený v Božím Slovu a zjevuje se těm, kteří k Němu otevrou svá srdce. Jak řekl: **“Pohled, stojím u dveří** (každého lidského srdce) **a tluču. Když kdokoliv slyší můj hlas a otevře dveře, vejdu k němu...”** (Apokalypsa 3:20).....

Byl Ježíš Kristus skutečně Bohem?

Otázka: Naše biblická škola pro dospělé učí, že Ježíš byl půl člověk, půl Bůh. Tvrdí, že Bůh může jednat pouze v činu reakce na naše modlitby, a pakliže se někdo modlil za uzdravení a neuzdravil se, je to tím že neměl dostatečné množství modliteb s pěstí. Je toto tvrzení biblické?

Odpověď: Ne. Dokud nebudeme mít evidenci pro kontradikci, řekněme že učitel má pravdu, ale neumí se vyjádřit. Ano, Bůh je Otec Ježíše a Marie je Jeho matkou, ale to z Něj nedělá polo-Boha a polo-člověka! Tento omyl je podobný omylu Katolíků, že Marie je „Matkou Boha.“ Ježíš existoval od věčnosti, a tím věky před tím, než se narodila Marie. Je zřejmé, že není matkou Ježíše, ale lidským tělem, do kterého byl do tohoto světa zrozen...

Marie byla pannou, když se Ježíš narodil. A proto také, jak nás Bible učí, dítě které porodila, nebylo počato člověkem, ale Svatým Duchem. Je zcela nemožné, abychom plně pochopili co to znamená, *ale víme co to neznamená!* Zrození z panny není něco jako když máte francouzskou matku a irského otce - a tak jste napůl Francouz, napůl Ir. Ježíš je plně Bůh a plně člověk: **„Bůh manifestovaný v těle,”** (1 Timot.3:16) a ne půl Boha, manifestovaného v polovině těla. Ten stejný verš to nazývá **„velikou záhadou.”** Izaiáš nazval dítě zrozené z panny **„Immanuel,”** což znamená **„Bůh** (ne polovina Boha!) **mezi námi.”** (Izaiáš 7:7:14) a **„Mocný Bůh,”** ne polobůh, **„věčný Otec,”** (Izaiáš 9:6). Kdyby tomu tak nebylo, Ježíš by nikdy našim Spasitelem být nemohl..... Celým Starým Zákonem Bůh prohlašuje, že On je tím jedinným Spasitelem. (Izaiáš 43:11,

45:15, 21 Ozeáš 13:4 A to zřejmě pravdou je, protože spása je nekonečný čin, která zahrnuje zaplacení nekonečné pokuty požadované nekonečnou spravedlností, a to může vykonat pouze Bůh. A tudíž, aby mohl být naším Spasitelem, musel být Ježíš Bohem. Pavel Ho nazývá „**Bůh náš Spasitel**“ (1 Timoteovi 1:1, 2:3; Titovi 1:3.4; 2:10, 13, 3:4.) právě tak jako Petr (2 Petr 1:1) a Juda (verš 25). Dále musel Spasitel být člověkem, protože tím hříšником je člověk, ne Bůh. Pokuta za hřích byla vynesena proti člověku, ne proti Bohu; proto musí být zaplacen člověkem. Ale žádný konečný člověk tuto pokutu zaplatit nemohl. A proto Bůh, ve své nekonečné lásce, se stal člověkem zrozením z panny, aby On - jako člověk - mohl vzít na sebe trest který zasloužíme a tak nám mohlo být odpuštěno. Být Spasitelem, Ježíš musel být plně Bohem (Izaiáš 43:11) a plně člověkem (Řimanům 5:12 - 21).

Naše modlitby.

Je zřejmé že Bůh nepotřebuje naše modlitby, aby mohl jednat. Existuje věčně, stvořil vesmír i andělské bytosti bez našich modliteb. V žádném případě to nebyly naše modlitby, které zapříčinily aby Kristus přišel na Zemi a zemřel za naše hříchy. Právě tak naše modlitby nezpůsobí nový vesmír, i když nám Bůh dává privilegium se modlit „**Přijď království Tvé**“... Kdyby Bůh mohl jednat pouze v reakci na naše prosby, byl by nám vydaný na milost, se svázanýma rukama po většinu času, neschopný udělat to, o čem On, ve své nekonečné moudrosti ví, že je zapotřebí udělat ale co my, v naší omezenosti nevidíme. Kromě toho by nemohl zasahovat v případech nutnosti - případech o kterých v naší ignoranci nevíme nic. Myšlenka, že Bůh „*může jednat pouze v reakci na naše modlitby*“ je nebiblická a nelogická... Právě tak prohlášení, že neúspěch v uzdravení má příčinu v malé víře a nedostatečném půstu, je právě tak falešné... Toto učení tvrdí, že my můžeme zapříčinit aby Bůh udělal cokoli, modlíme-li se dostatečně dlouho, když se postíme dostatečně dlouho. Jinými slovy, my můžeme Bohu vnutit naší vůli.... Ale co Jeho vůle? Dále toto učení prohlašuje, že Boží vůle je uzdravit každého a pokaždé. Naopak, On má pro nás něco mnohem lepšího, než prodlužovat naše životy v tomto hříšném těle. Podrobná diskuse na téma *modlitba a víra* je v mé knize „*Beyond Seduction*“, kterou doporučuji....

Nic kromě Boha neexistuje?

Otázka: Viděl jsem interview, v magazínu Roberta Schullera „*Possibilities*“, kde vystoupil Sir John Marks Templeton, člověk který uděluje každoroční Cenu za prosazování uznání všech náboženských proudů. Byl jsem šokovaný jeho prohlášením, že „*nic kromě Boha neexistuje*“. To je přece panteismus, a je uváděný v časopise člověka, který je považovaný za evangelického vůdce. Jak je to možné?

Odpověď: Jistě, to je panteismus. Je to také vedoucí zásada kultů jako „*Science of Mind*“, „*Religious Science*“ a „*Christian Science*.“ To co oni učí, je v základě to stejné jako „*Positive Thinking*“ Pealeho a Schullerovo „*Possibility Thinking*.“ To také vysvětluje, proč se to objevuje v jeho magazínu. A zde je ukázka, jak „*nic kromě Boha neexistuje*“, pracuje v myslích lidí těchto kultů: „*Bůh je dobrý. Bůh je všechno. Tudíž všechno je dobré. A tak vše co dobré není - hřích, nemoc, utrpení, smrt a.t.d. nejsou skutečné, jsou klamem negativního myšlení. Způsob, jak se jich zbavit je stát se pozitivním myslitelem.*“

Ovšem Bible učí, že hřích, utrpení, nemoc i smrt jsou skutečné. „**Duše která zhřeší, zemře.**“ (Ezechiel 18:4) je výnos Božího spavedlivého soudu a každopádně jedná jak s hříchem, tak i se smrtí jako reálné. Ježíš uzdravoval nemocné, křísil mrtvé. Neučil žádné popírání těchto skrze „*positive thinking*“ či „*possibility thinking*.“ Tyto koncepty jsou Bibli zcela cizí. Naše vysvobození od hříchu nepřichází skrze popření reality tohoto zla pomocí síly mysli, ale vírou v Krista, který trpěl na kříži a který zaplatil požadovanou pokutu za hřích. „**Zemřel za naše hříchy a vzkříšen pro naše ospravedlnění.**“ (Řimanům 4:25). Kdyby smrt a hřích neexistovaly, potom smrt Ježíše Krista za naše hříchy a Jeho vzkříšení, by byly pouhé alegorie a ne skutečné události - přes všechna historická fakta.

Pakliže „*nic kromě Boha neexistuje*“, potom vesmír je Bůh, my sami jsme součástí Boha a tím božské a dokonalé bytosti. Ano, pakliže nic kromě Boha neexistuje, potom Satan, který je v Bibli popsán jako skutečný, je Bohem. Není většího klamu! Bůh Bible je oddělený a rozdílný od stvoření, které udělal z něčeho. Toto stvoření pomalu ztrácí energii jako natažené hodiny. Je to tím, že je separované od Boha vzpourou Jeho tvorů, (K Satanovi a jeho hordám se připojilo lidstvo). Tato vzpoura, způsobila, že Bůh pronesl svůj soud nad celým stvořením. Kdyby Bůh byl vesmírem, On také by ztrácel energii - a to není Bůh Bible!

A co Boží Trojice?

Otázka: Křesťané povětšinou věří v Trojici. V „Boha“, který existuje ve třech osobách a přesto je jednou svrchovanou Bytostí. Ale slovo „Trojice“ se v Bibli nenalézá *ani jednou!* To přece dokazuje, že existuje pouze jeden Bůh - ne tři. Jak můžete ospravedlnit víru v „Trojici“ z Bible?

Odpověď: Jsou pouze dva základní koncepty Boha: 1) Panteismus/naturalismus - že vesmír je Bůh. 2) Supernaturalismus - že Bůh nebo bozi existuje(i) odlišný(i) od vesmíru a není či nejsou jeho částí. Na pošetilost prvního konceptu jsme již poukázali, zbývá jen ten druhý. Uvnitř supernaturalismu máme dva opoziční pohledy: 1) Polyteismus - že existuje mnoho bohů (Mormoni, právě tak jako Hinduisté, jsou polyteisté) a 2) Monoteismus - že existuje pouze jeden Bůh. Prokázali jsme, že polyteismus má také své fatální chyby. Jeho základním problémem je *různost/rozmanitost bez jednoty*.

Uvnitř monoteismu jsou opět dva různé pohledy: 1) Víra, že Bůh je jedna osoba - jako Islám a Judaismus, kteří trvají na tom, že Aláh nebo Jehova jsou „jeden“, ve významu jedné osoby. Tu samou víru zastávají pseudo- křesťanské kultury jako Svědkové Jehovy, a „Oneness Pentecostals, kteří popírají Trojici a tvrdí, že Otec, Syn a Svatý Duch jsou tři „tituly“ nebo „úřady.“ Jejich fatální chybou je *jednota bez různosti/rozmanitosti*.

Potřeba jak jednoty, tak i rozmanitosti.

Že Bůh musí mít jak jednotu, tak i diversitu je jasné. Aláh Islámu, či Jehova Svědků, nebo Judaistů, či Bůh unitářských „Křesťanů“ je sám v sobě nekompletní. Byl by neschopný milovat, rozmlouvat, přátelit se - před stvořením jiných bytostí, schopných vzájemných vztahů v těchto kategoriích. Kvalita lásky a schopnost přátelství vyžaduje druhou osobní bytost, se kterou bychom je sdíleli. A Bůh by nemohl sám sebe sdílet - kromě bytosti, která by byla na Jeho úrovni. A přesto Bible říká, že **Bůh je Lásky** sám o Sobě. To může být pravdou jedině v případě, že by se skládal z plurality Bytostí, oddělených, separátních - a přesto jedna....

I když slovo „Trojice“ v Bibli není, její koncept je tam jasně vyjádřený. Bible představuje Boha, který nepotřeboval stvořit další bytosti aby mohl prožít lásku, vzájemný vztah či přátelství. Tento Bůh je kompletní Sám v Sobě tím, že existuje věčně ve třech Osobách: Otec Syn a Duch Svatý. Individuálně rozdílné jeden od druhého, a přesto věčný Jeden. Tito tři milovali, prožívali vzájemný vztah a přátelili se, radili se dohromady dávno před tím, než vesmír, andělé nebo člověk počali existovat.... Na rozdíl od toho, bůh Islámu a současného Judaismu nemůže být láskou sám o sobě, nebo v sobě. Koho by mohl milovat ve své samotě před stvořením dalších osobních bytostí? Takovýto nedostatek Jeho podstaty by každopádně ovlivnil člověka, který je stvořený k Jeho představě, k Jeho obrazu na každém stupni jeho bytosti!

Pluralita a Singularita: Obě platí.

Už první verš Bible prezentuje Boha jako *plurální* Bytost: „**Na počátku Bůh stvořil nebe a zemi..**“ Kdyby Bůh byl singulární osobou, potom by byl použit jednotný výraz pro Boha „Eloah“. Namísto toho je použit plurální výraz „Elohim“, což doslova znamená „Bozi“. A přesto je použito sloveso „bara“ (stvořit) v jednotném čísle! Tento množný tvar „Elohim“ je v Bibli použitý více než 2500X, a téměř vždy se singulárním slovesem. Tím Bible naznačuje jak singularitu, tak i pluralitu Boha Bible. Byl to Elohim (Bozi), kdo později, v této první kapitole Genese pronesl (pronesli): „**Udělejme si člověka k našemu obrazu, podle naší podoby...**“

V hořícím keři Bůh (Elohim - doslovně Bozi) říká Mojžíšovi: „**Jsem Ten, který Jsem..**“ Zde „Bozi“ (Elohim) mluví, ale neříkají „My jsme ti, kteří jsme“... ale „jsem ten, který jsem.“ A slovo „Elohim“ není jediný způsob, jak je Boží pluralita prezentovaná. Zamyslete se na následujícími příklady: Žalm 149:2 : **Nechť se Israel raduje ze svého Tvůrce**“ (v hebrejštině „Tvůrců“) Kazatel 12:1: „**Pamatuj na svého Stvořitele....**“ (v hebrejštině „Stvořitelé“); a Izaiáš 54:5: **Tvůj Stvořitel je tvým manželem..**“ (v hebrejštině „Stvořitelé...manželi).. Unitarianismus nemá pro tuto konzistentní prezentaci jak singularitu, tak pluralitu žádné vysvětlení. V samém centru kréda „jednoho Boha“ Israele, v Deuteronomy 6:4 (známé jako „šéma“) je plurální forma pro Boha (Elohenu): „**Slyš Ó Israeli, Hospodin náš Bůh, Hospodin je jeden**“ (Šéma yisroel adonai elohenu adonai echad). To slovo použité pro „jeden“ (echad), znamená často jednotu skládající

se z více než jedné části. Kdyby toto nebylo úmyslem, bylo by použito slovo „yachid“ které znamená absolutní singularitu. Slovo „echad“ je na příklad použito v Genesi 2:24, kde muž a žena se stanou jedním tělem; v Exodusu 36:13, kde se z různých částí stane „jeden svatostánek“, v 2 Samuel 2:25, kde mnoho vojáků se stane „jedním oddílem“, a.t.d....

Izaiáš, ten veliký prorok Hebrejců prohlásil o narození Mesiáše: „**Neboť se nám narodilo dítě, syn nám byl dán,; vláda bude na jeho ramenech; jeho jméno bude Divuplný, Rádce, mocný Bůh, Věčný Otec ...**“ (Izaiáš 9:6) Takový koncept nenajdete v žádné náboženské literatuře - je unikátní pouze pro Bibli: Do tohoto světa se narodí Syn, který - i když je člověkem, bude zároveň Mocným Bohem. I když je Syn, v tom stejném čase bude Věčným Otcem... Izaiáš jasně prezentuje Kristovo božství, Otcovství Boha a soujedinnost Otce a Syna. Všechny tři osoby v Božství (Otec, Syn a Svätý Duch) vidíme jasně v následujícím: „**Od počátku jsem zde Já; a nyní mne Pán Bůh a Jeho Duch posílají ...**“ (Izaiáš 48:16). Ten, který zde mluví, může být pouze Bůh, Ten, který existoval od počátku; a přesto říká, že byl poslán Bohem a Jeho Duchem. V Trojici jsou dvě Osoby neviditelné (Bůh Otec a Duch Boží), zatím co Ten Třetí (Syn) je viditelný. Je to Ten, který se stal člověkem.

Pomocné analogie.

Jak můžeme plně pochopit koncept třech Osob - každá oddělená a odlišná od těch dvou - (Otec není Syn, a Syn není Duch) a přesto představující jednoho Boha? Nemůžeme - nikdy! Kritici namítají, že když Trojici nelze plně lidskou racionalitou vysvětlit, nemůže být pravdivá. Ale kdo je schopen vysvětlit Boha, i když by byl singulární jednotkou? Nikdy! Nejsme ani schopni vysvětlit lidskou duši a ducha - tím méně Božího Ducha! A přesto jsou tyto výrazy opakovatelné v Bibli používány.

Na druhé straně můžeme vidět analogie k Trojici všude kolem nás: Vesmír se skládá ze třech složek. Prostor, Čas, Hmoty. První dvě jsou neviditelné, třetí viditelná. Každá z těchto složek se skládá ze tří částí: Délka, Šířka, Výška - Minulost, Přítomnost, Budoucnost - Energie, Pohyb, Fenomén (to, co smyslově vnímáme). Délka, Šířka, Výška jsou jasně oddělené a odlišné, a přesto jsou jeden, protože každá z nich je celek. Délka zabírá celý prostor právě tak šířka i výška. A tak je to i s časem: Minulost, Přítomnost, Budoucnost jsou odlišné jedna od druhé - a přesto je každá celkem. A zde opět: Minulost a budoucnost jsou neviditelné, vidíme pouze Přítomnost.

Člověk, který je stvořený k Božímu obrazu se skládá ze třech prvků: Tělo, Duše, Duch. Z těch opět dvě (Duše Duch) jsou neviditelné. Způsob jakým jako bytosti fungujeme, také obráží analogii Trojice. Počneme něco v naší mysli (neviditelné), třeba básně nebo symfonii; vyjádříme to řečí, písmem nebo hudbou, a tak vejde do viditelného světa. Potom je to oceněno v emocích - opět neviditelné.....

Mohli bychom nabídnouti mnohem více analogií, ale tyto postačují. Není pochyb o tom, že Bible jasně prezentuje tři Osoby, které jsou odlišné jedna od druhé, přesto každá je Bůh. V tom stejném smyslu jsme opakovali mnohokrát, že je pouze jeden pravý Bůh. Kristus se modlí k Otci. Modlí se sám k sobě? Bylo nám řečeno: „**Otec poslal Syna, aby se stal Spasitelem světa.**“ „Poslal sám sebe? Nebo jeden „úřad“ se modlil k „titulu“, který poslal, jak nám to chce namluvit „United Pentecostal Church?“

Kristus řekl: „**Slova která k vám hovbořím, neříkám ze sebe (z vlastní iniciativy), ale Otec, který ve mně přebývá, dělá své skutky.**“ (Jan 14:10).. „**Požádám Otce, a On vám sešle jiného Obhájce, Ducha pravdy.**“ (Jan 14:16-17). Skrze celý Nový Zákon, Otec Syn a Boží Duch jsou separátně uctívání, jednají jako Bůh - ale vždy v ve společné harmonii.....

..... *

Kromě asi tuctu výjimek, lze říci, že text každého verše Nového Zákona je tak přijmutý všeobecným souhlasem odborníků-učenců, že jakýkoliv

*spor o čtení, se bude vztahovat spíše k interpretaci slov, než k pochybám
o samotných slovech.....*

*Ale v v každé, ze Shekespearových 37 her, (napsaných pouze před 400 lety),
jsou pravděpodobně stovky částí ve čtení, které jsou stále kontroverzní -
veliká část z tohoto má vliv na na význam pasáží, ve kterých se nacházejí....*

- John Lea, „The Greatest Book in the World“

3. Je Bible spolehlivá?

Svitky od Mrtvého moře - shodují se s Biblií?

Otázka: Jak tomu rozumím, bylo objevení svitků od Mrtvého moře velikou ranou pro Bibli. Ty nejstarší kopie některých textů Starého Zákonu které kdy byly nalezeny, jsou v tomto nález, a ukázalo se, že jsou velmi odlišné od pozdějších kopií, které máme. Pakliže ti, kteří kopírovali Starý Zákon, udělali tolik chyb v několika stoletích, jak velmi odlišná musí být Bible od původních rukopisů!

Odpověď: Nevím, odkud své informace máte, ale jsou falešné. Kritikové Bible *předpokládali*, že se najdou velké rozdíly, ale opak se ukázal být pravdou. Zamyslete se, na příklad nad rukopisem Izaiáše, který je nyní v jerusalémském museu. Nejranější kopie, kterou máme od Izaiáše se datuje tak A.D 900, a ta, nalezená u Mrtvého moře je datována kolem B.C.100. Tak zde máme příležitost vidět, jaké změny, zaviněné nepozornými kopiisty, se udály během 1000 let. Porovnání odhalilo několik variací v hláskování, změny ve stylu, občas slovo vynecháno či přidáno - bez jakékoliv změny smyslu textu. A tak tisíc let kopírování uchovalo text bez jakýchkoliv důležitých změn. Pravda je, že právě objev svitků z Qumránu nám dal evidenci o tom, že Starý Zákon který máme dnes, je stejný jako v původních dokumentech.

A co Božská inspirace?

Otázka: Judeo-křesťanská Bible, není tou jedinou knihou, která tvrdí, že je inspirovaná Bohem. Máme Korán, Vědy Hinduismu, Knihu Mormonů, a i jiné, které si dělají nárok na Boží inspiraci. Už to biblické učení o tom, že ty ostatní knihy jsou nepravé, nevrhá to stín pochyb na pravdivost Bible samé? Když ty jsou falešné, proč ne ještě jedna navíc? Nakonec ateista věří pouze jedné knize méně, než Křesťan...

Odpověď: Zda knihy druhých náboženství jsou pravé nebo falešné, nemá žádný vliv ať už na platnost či neplatnost Bible. Skutečnost, že ze 12 soutěžících 11 nezměnilo by se těžko mohl stát argumentem, že tudíž nemohl vyhrát nikdo. Fakt že existuje spousta padělků peněz ještě ani na okamžik neznamená, že pravé peníze neexistují! Ve skutečnosti to argumentuje pro jejich existenci, protože kdyby nebyly pravé peníze, padělky by neměly žádný účel Skutečnost, že miliardy lidí jsou ochotné akceptovat posvátná písmena různých náboženství jako inspirovaná Bohem, ukazuje hluboký hlad po Božském zjevení , který existoval vždy, v každém věku, v každé rase, v každé kultuře po celém světě.....

Takový univerzální a mocný hlad se nemohl vyvinout pomocí evoluce. Lidské tělo nemá hlad či žízeň na něco co neexistuje - ať jídlo či pití ale pouze touží po tom, co existuje a podpoří život. Jedinou výjimkou by bylo, kdyby jste ochutnali něco co by bylo škodlivé ale lahodné, nebo co by dodávalo klamně pocitu síly či příjemných pocitů, a jeden by pak po tom nepřírozeně toužil. Touha po drogách či po alkoholických nápojích by nikdy nevznikla, kdyby nikdo drogy nebo

alkohol neokusil. A tak není možné tvrdit že „víra v Boha je opium pro masy“... aniž by jste připustili Boží existenci. Někdo musel „ochutnat“ něco skutečného, tak jak vyzývá Bible: „Ochutnejte a poznáte že Hospodin je dobrý...“ (Žalm 34:8). A tak logicky, univerzální hlad po Bohu argumentuje výmluvně pro Jeho existenci; a hlad po Jeho odhalení ukazuje na to, že takové odhalení existuje také... Zda taková pocházejí skutečně od Boha, lze posoudit pouze na bázi fakt - a pouze Bible touto zkouškou prochází bez chyby, jak uvidíme.

Skutečnost, že svět je plný falešných předpovědí, nárokujících na božský původ je přesně to, co by člověk očekával, s existující lidskou žizní po Bohu a s ochotou lidského srdce podvést sebe i druhé... Ani nemůžete tvrdit, že když bylo prohlášeno tolik falešných prorocství, ta pravá nikdo nikdy neprohlásil.. To že lidstvo univerzálně po celém světě bylo náchylné uvěřit falešným předpovědím, je evidence intuitivní víry, že pravé prorocství existovat musí, a že je důležité. Bible musí být zkoumána na bázi vlastní hodnoty a zásluhy. Ukážeme její pravdivost na základě vnitřní i vnější evidence porovnané mezi sebou - ne porovnáním Bible s jinými posvátnými písemnostmi jiných náboženství. Dále, už samotné tvrzení Bible, že ona jediná má skutečné zjevení od Boha vyžaduje, aby ostatní písemnosti byly falešné... A tak jejich faleš, daleko od důkazu že Bible nemůže být pravdivá, je argumentem v její prospěch.

Jak spolehlivé jsou dokumenty Bible?

Otázka: V semináři jsem se učil, a čítal tvrzení mnoha odborných knih, že Nový Zákon není spolehlivý, protože byl napsaný staletí po Kristovi lidmi, kteří v době Krista nežili. „Ježíšův Seminář,“ skupina odborníků-učenců, kteří mají impresivní pověřující listiny pronášejí toto tvrzení dnes. Je nějaká evidence proti?

Odpověď: Toto obvinění je vyvráceno nejenom samotnými rukopisy, ale také citáty o Novém Zákoně, které máme v jiných písemnostech od konce prvního, až do ranného druhého století. Máme dokonce důkazy i od nepřátelů Bible. Na příklad Celsus, horlivý oponent Křesťanství, který se narodil na počátku druhého století se zmiňuje o čtyřech Evangeliích, jako částech posvátných křesťanských knih, které byly už v té době velmi dobře známé. Už tento jeden kus evidence vyvrací tvrzení, že Nový Zákon byl napsaný až v pozdějších stoletích! Kromě toho máme víc než dostatečné množství důkazů v samotném Novém Zákoně o tom, že byl - jak pisatelé tvrdí - napsaný současnými Ježíše. Autoři epištol Jana a Petra svědčí o tom, že znali Krista osobně a že byli očitými svědky toho, co řekl a učinil během své veřejné činnosti. Petr píše: „Nenásledovali jsme nějaké vymyšlené báchorky, když jsme vás seznámili s mocí a příchodem Ježíše Krista, ale sami jsme byli očitými svědky Jeho Majestátu..“ (2 Petr 1:16) Když hovoří o sobě a druhých apoštolech, Jan svědčí o svém blízkém vztahu s Kristem: „To co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme viděli na vlastní oči, co jsme pozorovali a čeho se naše ruce dotýkaly.....“ (1 Jan 1:1)

Pakliže Nový Zákon, který má v sobě takováto přisežná svědectví nebyl napsaný apoštoly samými, ale byl spřádán po staletí (nebo jen desetiletí!) později jinými lidmi, celá ta věc je podvod! Kdokoliv tyto události takto popisoval, lhal a činil tak s rozváženým úmyslem podvést nesčetné množství lidí během následujících století. A bohužel, je-li tomu tak, potom tento podvod nachytal stamiliony lidí od té doby! Ovšem takové scénáři má v sobě veliké množství nepřekonatelných problémů:

Nevyvratitelná vnitřní evidence.

Za prvé máme vnitřní soulad všech 66 knih Bible, přestože byly psány po dobu asi 1500 let více jak 40 osobami, z nichž většina se nikdy nesetkala. Žili v odlišných historických dobách, ve velmi odlišných oblastech a kulturách - a přesto mají všichni autoři jedno společné: Tvrdí, že to co psali, inspiroval Bůh. Ten jediný pravý Bůh... Složitý obraz pravdy, vetkaný bez jakékoliv kontrodky skrze Bibli od Genese po Apokalypsu je mocným svědectvím pro platnost tohoto tvrzení. Tento fakt se nedá jinak vysvětlit! Co se týče těch zdlánlivých kontradikcí, budeme o nich hovořit později.

Tato kontinuita a vnitřní konzistence Bible, je jedním z nejsilnějších argumentů, že je to Boží Slovo. Aby ukázal, jak pozoruhodný tento argument je, Josh McDowell vypráví pravdivý příběh: Zástupce vydavatelství „Great Books of the Western World“ přišel do mého domu. Hledal podomní prodavače pro tuto sérii. Vyzval jsem ho, aby jmenoval 10 autorů ze všech koutů života, jedné generace, jedné kultury, jednoho jazyka, kteří by psali na jeden kontroverzální námět. (Bible jich má stovky) Potom jsem se ho otázel: „Budou spolu souhlasit?“ Zamyslel se a odvětil „Ne“...

Je zřejmé, že každý podvodný autor (na příklad života a díla Krista) bude muset znát celou Bibli velmi podrobně, aby byl schopen udržet její nadpřirozený vnitřní soulad. Je velmi pochybné, že jakýkoliv úmyslný lhář měl k tomu jak motivaci, tak i schopnost. Další problém: Pozorná studie Nového Zákona odhaluje upřímnost a pravdivost, kterou je téměř nemožné „nahrát.“ Kromě toho ukázala Bible nadpřirozenou moc zachránit lidské bytosti od hříchu a degradace. Přinesla svobodu, radost, lásku a transformaci života všem, kteří její zprávu uvěřili. Je směšné se domnívat, že by úmyslný podvod mohl způsobit tolik dobra. Vyžadovalo by více víry takovému scénáři uvěřit. Víc víry, než uvěřit v Božskou inspiraci!

Současná potvrzení.

Další důkaz je odlišné povahy. Víme z archeologických objevů o citátech z jiných psaných záznamů, že Nový Zákon, ve své úplnosti, byl v oběhu při nejmenším ku konci prvního století. V té době žilo ještě mnoho lidí, kteří apoštoly znali, a kteří souhlasili s pravdivostí jejich písemností. Je jasné, že by se okamžitě ozvaly protesty, kdyby epištoly nepopisovaly pravdivě to, co se událo. Nemáme žádnou evidenci jakéhokoliv podobného protestu. Není pochyb o tom, že - při nejmenším - židovští rabíni by okamžitě zareagovali na jakékoliv přehánění či na nejmenší lež. Jistě by něco podobného použili k diskreditaci toho „nového náboženství“, které podlamovalo jejich vůdčí roli a odlákalo tisíce od Judaismu. Nemáme ani jeden záznam takové reakce....

Dále máme hojnou a neodiskutovatelnou evidenci v samém Novém Zákoně, že byl psán očitými svědky. Na příklad Lukáš poukazuje na autory druhých evangelií jako na „očitě svědky od samého počátku,“ a potvrzuje, že tomu vrstevníci věřili. Lukáš nebyl nějaký hlupáček, který by skočil na každou povídku! Píše, že měl „perfektní porozumění“ všech těch věcí od počátku. Prohlašuje, že se rozhodl napsat příběh Ježíše Krista svému příteli Teofilovi, aby on „znal tyto věci najisto.“

Moderní archeologie potvrdila pravdivost Lukášova svědectví a skutečnost, že on opravdu byl současníkem apoštolů a tak měl možnost poznat a popsat tato fakta. Ve druhé kapitole poukazuje na dekret císaře Augusta „aby celý svět podléhal zdanění.“ a upřesňuje, že se to stalo v době, kdy Cyrenius byl guvernérem v Syrii. Někteří kritici stále trvají na tom, že Cyrinius (jinak Quirinius) se nestal guvernérem nad Syrií až v A.D.6, což by bylo pozdě pro Kristovo narození. Zcela ignorují poslední nálezy které ukazují na to, že Quirinius byl guvernérem Syrie *dvakrát* - poprvé asi B.C. 7, až do A.D. Lukáš se zřejmě zmiňuje o jeho *první* guvernéřské vládě, ne druhé....

Dokonalá historická verifikace.

V kapitole 3 nám dává Lukáš celou škálu detailních informací o jménech, místech, úřadech a datech, které by určitě nevěděl někdo, kdo by to psal o několik desetiletí, (tím méně staletí) později: „**Patnáctý rok vlády císaře Tiberia, byl Pontský Pilát guvernérem Judeje, Herod vládcem v Galileji, jeho bratr Filip vládcem v Iturei a oblasti Trachonitis, Lysanias byl vládcem Abilene, Ananiáš a Kaifáš veleknězi.**“(Lukáš 3:1)

Povšimněte si, že Lukáš nepíše prostě *císař*, ale Tiberius. Dokonce i čas vydání dekretu je podán; „**patnáctý rok vlády...**“ Tato fakta byla verifikována moderními historiky a je jasné, že nemohla být známá někomu, kdo psal staletí později, jak tvrdili skeptikové. Technické tituly úřadů, které drželi - guvernéř, tetrarch, velekněz, jsou dány i s příslušnými lokacemi. Každý přednesený fakt byl ověřen v nedávných letech pečlivým výzkumem. Ani padesát let později by nebylo možné všechno přesně popsat. A proto máme dostatečný důvod k víře, že Lukáš, jak tvrdí, byl přítomný, když se tyto události staly... Ano, ale co Pilát, který měl být v tom čase guvernérem v Judeji? Skeptikové popírali jeho existenci vůbec, jelikož se nijaká stopa po něm nevyskytovala. Josefus Flavius se o Pilátovi umiňuje v „*Antoquities of the Jews*“, ale vyskytlo se podezření, že to jméno tam někdo dopsal mnohem později. A jednoho dne se důkaz objevil: Archeologové vykopali kámen, v ruinách starého římského amfiteátru v Césareji....

Ukázalo se, že Caesar, který se cítil uražený Pilátem, vydal dekret, aby byla vymazána veškerá evidence o tom, že Pilát kdy existoval. Ale tento speciální kámen, jelikož měl přesnou potřebnou velikost, byl ušetřený a použitý jako sedadlo v divadle. Ovšem strana s Pilátovým jménem byla obrácena do země, a tak nápis nemohl nikdo číst - dokud jej ze země nevykopali. Tento kámen stojí dnes v moderní Césareji jako jeden z důkazů pravdivosti biblických záznamů. Dnešní evidence která Bibli potvrzuje, je ohromná. Každý kritik, který papouškuje námitky proti Bible tak činí *navzdory* faktům, a

ne kvůli nim.. Dokonce i biskup Robinson, autor „*Bůh je Mrtvý*“ hlavní zastávce teorie pozdějšího původu Nového Zákona, uznává nyní historicitu novozákonních dokumentů - že byly napsané očitými svědky v prvním století....

Je nutné být odborníkem na všechna náboženství?

Otázka: Jelikož máme množství posvátných knih, a všechny o sobě tvrdí že jsou pravdivé, jak si můžeme být jisti že právě Bible je to pravé Slovo Boží, aniž bychom nejdříve přezkoumali ty druhé? I když připustíme, že většina z nich jsou falešné, nemohly by přesto mít v sobě alespoň trochu pravdy, pro kterou by se vyplatilo si přezkoumat všechna náboženská Písma?

Odpověď: Tato filosofie vede k liberální konkluzi, že žádná definitivní pravda neexistuje, právě tak, jako nejsou žádné finální odpovědi na jakoukoliv otázku. Na příklad, jak si můžeme být jisti, že dva a dva jsou čtyři, aniž bychom nejdříve prozkoumali, zda to nemůže být tři, pět, sedm, či kterékoliv jiné číslo? A jelikož čísla jsou nekonečná, člověk se nikdy nedopátrá až do konce. A tak je to s náboženstvím: Nikdo nežije tak dlouho, aby mohl prozkoumat tvrzení každého náboženství, které kdy existovalo. Taková námaha není nutná... Nastěsí se nedostáváme k pravdě procesem eliminace. Skutečnost že dva a dva jsou čtyři *a pouze čtyři*, lze dokázat, aniž bychom zkoumali všechna čísla. A tak je to s Bibli: Její platnost můžeme zjistit prozkoumáním jí samotné....

Výlučnost biblických tvrzení.

Zda Bible je či není pravdivá, závisí na faktech která se váží na tu knihu. Nedocházíme k tomu prozkoumáním všech posvátných knih, potom zjištěním že jsou všechny falešné, přijmeme Bibli proto, že je to už ta jediná zbývající náboženská kniha. Každá svatá kniha - včetně Bible - bude falešná, neexistuje-li Bůh / a nebo pakliže se Bůh rozhodl, že lidem neprojeví ani sebe, ani svou vůli v nějaké písemné formě. Jestli tak učinil či ne, není otázka kterou by šlo odpovědět procesem eliminace - tu musíme rozhodnout faktálně.

Kromě toho, pakliže Bible Slovem Božím skutečně je, jak o sobě tvrdí („**Tak promluvil Bůh,**“ „**Slovo Boží ke mně přišlo...**“ - taková rčení se v Bibli vyskytují nejméně 3800x) potom všechny ostatní posvátné knihy musí být falešné - právě tak jako všichni ostatní bozi, které tyto knihy prezentují, musí být falešní! Bůh Bible říká, že je tím jediným pravým Bohem: „**Já jsem První a Poslední; a vedle mne žádného Boha není ... Je ještě nějaký Bůh kromě mně? Ne, není žádného jiného Boha, já žádného neznám.**“ (Izaiáš 44:6,8; 45: 21,22). Pakliže je Bohem jediným, potom Bible, skrze kterou hovoří, musí být Jeho jediným Slovem také....

Když jednou poznáte toho pravého Boha, není už zapotřebí přezkoumat všechny ostatní možné bohy jen proto, že některý z nich má jakoukoliv zdánlivou legitimitu. Tato možnost byla vyloučena poznáním, že Bůh Bible je tím jediným pravým Bohem. A když už bylo jednou ověřeno biblické tvrzení, že ta je jediným Božím Slovem vnitřní i vnější evidencí, archeologickou i historickou evidencí - a jako hlavní: setkání s Kristem a Bohem Bible, potom není zapotřebí zkoumat všechny ty ostatní knihy, zda v nich není alespoň trochu pravdy.

Jediný důvod pro prozkoumání základů ostatních náboženských systémů a jejich písem, by byla snaha ukázat všem těm, kteří těmto náboženstvím věří, v čem spočívá jejich omyl a ukázat jim cestu k záchraně a spáse jejich duše....

Co říká o Bibli archeologie?

Otázka: Slyšel jsem, že existuje mnoho archeologické evidence, že Bible spolehlivá není. Nevzpomínám si již detaily - možná že žádné podány nebyly, ale dojem, který jsem dostal od profesorů na univerzitě je že důkazy proti Bibli jsou dostatečně solidní.

Odpověď: Bylo mnoho tvrzení, že Bible není pravdivá, ale žádné z nich neobstálo před podrobnějším prozkoumáním. Bible prohlašuje že je Slovem Božím, kterým Bůh inspiroval proroky a apoštoly aby to Slovo napsali pro prospěch celého lidstva. Jako takové musí být neomylné, bez jakékoliv chyby. A propto by nebylo zapotřebí „velikého množství“ archeologické evidence, či jakékoliv jiné evidence vyvrátit tvrzení Bible. Jedna jediná evidence by na to stačila.

Pavel píše: „**Veškeré Písmo je dáno Boží inspirací.**“ (2 Timoteovi 3:16) A Petr prohlašuje, že „**žádné proroctví nevzniklo z lidské vůle, ale inspirací Svatého Ducha mluvili lidé, které Bůh poslal...**“ (2 Petr 1:21) Dokonce i chyby v substanti Bible (ne omyl opisovatele) by dokázal, že není tím, za co se vydává. Nepodal jste žádné specifické příklady, a proto mohu odpovědět jen všeobecně. Bible je bez pochyby tou nejpozoruhodnější a také tou nejkontravezálnější knihou světa. Její nárok na to že je inspirovaná Bohem způsobil, že je napadána ze dvou stran: Těmi, kteří v Boha nevěří, a těmi, kteří věří v Boha jiného. Vlastně, Bible je napadána rozhodnutími kritiky a skeptiky po staletí, jako žádná jiná kniha v historii. V každém případě, když se objevila fakta z archeologických nálezů, pravdivost Bible a nepravdivost jejích kritiků, byla vždy dokázána. A to bylo vždy na 100% - jak se také od Božího Slova očekává....

Jako jeden z mnoha příkladů: Ranné kapitoly Bible se zmiňují velmi často o národě Hittitů. Podle těchto záznamů byli Hittité početným a mocným národem za dob Abraháma a pokračovali při nejmenším, do krále Davida. Je nám řečeno, že v Davidově armádě byl kapitán Uriáš Hittita. David zaranžoval Uriášovu vraždu, aby zakryl hřích cizoložství s Uriášovou ženou. A přitom desetiletí archeologického výzkumu neodhalilo jedinou evidenci toho, že národ Hittitů kdy existoval. Následovně skeptici počali tvrdit, že Bible je knihou mýtu, protože prezentuje fiktivní detaily národa, který nikdy neexistoval.... Pojednou se evidence počala hrnout. Dnes máme dostatek archeologických důkazů o tom, že to co Bible o Hittitech píše, je absolutní pravda. Celé jedno muzeum v turecké Ankaře je věnováno Hittitům. Ještě novější evidence přichází skrze nálezy z roku 1993 u Tel Dan. Odhalili tam slavný Aramaický nápis na kameni, poukazující na Davida. Někteří odborníci tvrdili, že David historickou postavou není, či že spojené království kdy předcházelo Judei a Izraeli. A opětně byla Bible ospravedlněna. Následující rok 1994 se opět našly kameny s nápisy, zmiňující se o rodu Davida. Jsou ještě další příklady... Dnes už nikdo nepochybuje o historicitě krále Davida a o jeho vládě tak, jak ji zaznamenala Bible. V září 1995 celá Israel počala 15 měsíců dlouhé oslavy třítisícátého výročí založení Jerusalema Davidem. Jelikož Bible je stále více potvrzována archeologickými nálezy, je dnes používána mnohými archeology jako vůdce při hledání starodávných měst. Ve skutečnosti se studenti škol v Izraeli učí historii ze Starého Zákona, protože je tak neomylně přesný. Pravdou je, že namísto aby archeologické objevy svědčily proti Bibli, jsou všechny v její prospěch. Každý kdo tvrdí opak, nezná nejnovější evidenci, nebo je tak zaujatý, že se není ochoten na tuto evidenci podívat....

A co rukopisy?

Otázka: Jak tomu rozumím, Bible, kterou dnes máme, pochází z několika starodávných rukopisů, které jsou kopie kopií z kopií původních originálních rukopisů, které jsou dávno ztracené. Tyto originály - obzvláště Starého Zákona - mohly být o několik tisíc let starší než ty nejstarší opisy. Jak víme, že to co máme je alespoň blízce podobné originálům?

Odpověď: Bernard Ramm nám připomíná, že „Židé udrželi Starý Zákon, jako žádný jiný rukopis kdy udržovaný... každé písmeno.“ Měli speciální třídu lidí, jejichž jedinou povinností bylo zachovat tyto rukopisy s prakticky perfektní věrností... Kdo kdy počítal písmena Platóna, Aristotela Cicera či Seneky. Není potom divu, že nálezy u Mrtvého moře se nijak podstatně neliší od dnešních. Už jsme se zmínili o tom, že o Shakespeara se vedou větší spory - a je teprve 400 let starý....

Biblický badatel F.F. Bruce píše: *Neexistuje jediná starodávná literatura, která by měla takové bohatství textuální atestace, jako Nový Zákon.* J. Harold Greenlee vysvětluje: *Počet existujících rukopisů Nového Zákona je neporovnatelně větší, nežli kterékoliv starodávné literatury, a ty nejranější rukopisy Nového Zákona byly napsány mnohem blíže k datumu původních rukopisů.* K porovnání uvádíme některá všeobecně přijímaná díla, uvádějící autora, datum originálů, počet rukopisů zachovaných do dnešní doby.

a časový rozdíl mezi napsáním originálu, a nejranějšího rukopisu:

Sofokles	496 - 406 B.C.	100	1400 let.
Herodotus	480 - 425 B.C.	8	1300 „
Euripedes	480 - 406 B.C.	9	1500 „
Thucydides	460 - 400 B.C.	8	1300 „
Plato	427 - 327 B.C.	7	1200 „
Aristoteles	384 - 322 B.C.	5	1400 „
Demostenes	383 - 322 B.C.	200	1300 „
Caesar	100 - 44 B.C.	10	1000 „
Lukretius	60 B.C.	2	1600 „
Tacitus	100 A.D.	20	1000 „

Jako kontrast: Máme asi 20,600 kopií novozákonních rukopisů, některé méně než sto let od originálů a mnoho druhých kolem 300 - 400 let. Proč tedy stále slyšíme falešná tvrzení o tom, že biblické rukopisy jsou nespolehlivé? Skutečnost, že tato lež vytrvává hlavně v akademických kruzích demonstruje extrémní předsudky proti Bibli proti tomu, co Bible říká! Boží Slovo obviňuje svědomí! Je velmi zajímavé, že stejné otázky a pochyby týkající se rukopisů, nebyly nikdy pozdvihnuty proti jiným rukopisům starověku - pokud nedokazují pravdivost Bible. „*Antiquities of the Jews*“ které napsal Josefus Flavius, nabízejí potvrzení Nového Zákona a popis života a smrti Ježíše - a tak se staly objektem zuřivých útoků.

Bible je nejcitovanější kniha na světě - tisíckrát více než kterékoliv světské dílo. A to není pravdou pouze dnes - tak tomu bylo vždy. Následovně, člověk by dal dohromady celý Nový Zákon a většinu Starého, z citátů obsažených v osobní korespondenci a epištolách napsaných staletí po tom, kdy Kristus pověřil své učedníky rozhlášením a učením evangelia...

Spolehlivost bez konkurence.

A co se týká platnosti a spolehlivosti rukopisů Starého Zákona, zamyslete se nad výňatkem z knihy „*Scientific Investigation of the Old Testament*“ od Roberta D. Wilsona. Obeznamení s více jak 40 semitskými jazyky, Wilson byl jedním z nej přednějších jazykových expertů a učenců všech dob. Píše:

Po čtyřicet pět let bez přestávky jsem se oddal jedné velké studii Starého Zákona ve všech jeho jazycích, ve veškeré archeologii, ve všech překladech. Kritici Bible, kteří se snaží nalézt nějakou chybu, prohlašují že mají veškeré poznání, ctnost a lásku pro pravdu. Jedna jejich oblíbená fráze zní „*Všichni odborníci souhlasí...*“ Když to slyším, přál bych si vědět kteří odborníci to jsou a proč souhlasí. Kde vzali jejich evidenci? Postavím se každému kdo činí útok na Starý Zákon na základě důkazů, které nemohu prozkoumat.

Potom co jsem se naučil potřebné jazyky, pustil jsem se zkoumání každé hlásky hebrejského Starého Zákona. Je jich asi milion a čtvrt, a zabralo mi to mnoho let, než jsem to dokončil. Musel jsem přezkoumat všechny variace v textech rukopisů, v poznámkách Massoretů, různých verzích, paralelních pasáží, poznámkách kritiků. Potom jsem klasifikoval výsledky, abych zredukoval starozákonní kriticismus na objektivní vědu - něco co je založeno na evidenci a ne názoru. Výsledek mého dlouholetého bádání celého textu je tento: Mohu potvrdit, že není jediná stránka Starého Zákona, o které je třeba mít pochyb.

Jeden příklad k ilustraci biblické přesnosti: Bylo 29 králů starověku, jejich jména jsou zmíněna nejenom v Bibli, ale také na monumentech jejich dob. Těch 29 vlastních jmen obsahuje 195 souhlásek. Přesto shledáváme v hebrejském Starém Zákoně že jsou pouze dvě nebo tři jména, ze všech 195, o nichž by se dalo pochybovat, že jsou napsána přesně tak, jako záznamy na monumentech, které archeologové nedávno odkryli. Některá jména jdou zpět 4000 let a jsou napsány tak, že každé písmeno je jasné a správné..... Porovnejme to s přesností největšího učence své doby, knihovník v Alexandrii, r. 200 B:C. Shromáždil katalog králů Egypta, v počtu 38. Z celého toho počtu, pouze tři nebo čtyři se dají rozeznat. Udělal také seznam králů Assyrie; pouze v jednom případě víme o koho jde, a ani ten není hláskovaný správně. Vezměte Ptolema, který sepsal 18 králů Babylónu. Ani jeden není napsaný správně, vlastně bychom nevěděli o koho jde, nemít jiné zdroje.

Když někdo bude mluvit o Bibli, zeptejte se ho na krále, o kterých se zmiňuje. Jedná se o 29 králů a deset různých zemí mezi nimi; všechno je v Bibli a i na monumentech. Každý z nich má své správné jméno ve správné zemi, a umístěný správně chronologicky. Zamyslete se nad tím, co to znamená! Zatím co studie náboženských systémů starověku ukázala, že mezi nimi bylo veliké hledání po Bohu, nikde nevidíme, že by kdo z nich došel k nějakému jasnému konceptu toho pravého Boha, Stvořitele, Udržovatele, Soudce, Spasitele a Očisťovatele svého lidu. Jejich náboženství byla formálního vnějšího druhu, starozákonní náboženství je v podstatě náboženství mysli a srdce; náboženství lásky, radosti, víry, naděje a spásy skrze Boží milost. Jak to chcete vysvětlit? Proroci Israele tvrdili, že jejich učení pochází od Boha. Moderní kritická škola se k tomuto tvrzení staví zcela antagonisticky. Tvrdí, že proroci vyslovovali ideje své doby, omezení svým okolím. Pakliže to je pravda, jak je možné, že to nebylo z Théb či Memfis, z Delf, Říma či Babylónu ani z pouští Médie - ale od pasáků ovcí a skromných obydlí Israele, ano od národa zajatců v cizí zemi, odkud přišly tyto úžasné zprávy naděje a spásy?

Kam prorocství patří, a proč?

Otázka: Bylo řečeno, že proroctví Bible jsou složena tak, že jejich údajné „vyplnění“ se hodí na téměř všechno. Je to pravda? Pakliže ne, jaký je účel proroctví? Zdá se mi že angažovanost v proroctví staví Bibli do říše spekulace, a odvádí ji od důvěryhodnosti, spolehlivosti a nádherných statí o morálce.

Odpověď: Bible je asi tak z 30% proroctví, a z tohoto důvodu je zcela unikátní. Nejsou žádná proroctví v Koránu, Véd Hinduismu či Bhagavad-Gitě, či ve slovech Buddhy, Konfucia či knihy Mormonů. Nikde kromě Bible! Také neexistují předpovědi týkající se příchodu Buddhy, Krišny, Mohameda, Zoroastra, Konfucia či zakladatele jakéhokoli světového náboženství. Židovský Mesiáš je absolutně unikátní v tomto ohledu. Jeho příchod byl ohlášený v desítkách specifických předpovědí, které se naplnily do posledního detailu v životě, smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Je mnoho důvodů pro biblické předpovědi: Dokázat Boží existenci tím, že nám řekne dopředu co se stane; identifikují Mesiáše specifickými detaily o Jeho příchodu - dokonce kdy a kde, potom varuje své věrné o podmínkách a nebezpečí posledních dnů. (S těmito prvky proroctví jednáme v jiných knihách). Není pravda, že by byla sestavena takovým způsobem, aby „naplnění“ se mohla připsat čemukoli. Každé poctivé prozkoumání Bible to dokáže....

Dokonalá prorocká evidence.

Jelikož vyplněná proroctví dokazují konkluzivně Boží existenci, Bibli jako Jeho Slovo, biblická proroctví byla podrobena tvrdošíjným pokusům o jejich znevážení. Na příklad, kniha Daniel podává tolik faktických detailů o Medio-Persii, Řecku, a Římu, a tak skeptici se snažili prokázat, že tyto předpovědi byly napsány až po událostech, které předpovídají. V opačném případě by museli přiznat, že Bible skutečně budoucnost předpovídá. Proto datum Daniela bylo - za posledních 200 let napadáno ze všech možných úhlů. Žádný útok neuspěl a Daniel stojí tak pevně jako vždy....

Byla to samozřejmě ztráta času dokazovat, že Daniel byl napsán až po růstu a pádu čtyřech impérií, o kterých píše. I ti nejkritičtější skeptici museli připustit, že tato kniha byla součástí kánonu Starého Zákona při nejmenším před příchodem Ježíše Krista, a že události následující Jeho narození jsou prezentovány přesně. Kniha Daniel - na příklad (jak uvidíme později) předpovídá přesný den (Duben 6. 32 A.D.) kdy Ježíš vjede do Jerusalema na oslíku, (jak Zachariáš 9:9 předpověděl), a bude oslaven jako Mesiáš - den, který oslavujeme jako Palmovou neděli. Daniel předpověděl rozdělení Římského Impéria (Východ-Západ) staletí před tím, než se to stalo. Politicky a vojensky se to stalo v roce A.D. 330, když Konstantin přemístil svůj trůn do Konstantinopole. Náboženské roztržení se potom odehrálo v roce A.D.1054, když papež Lev IX, exkomunikoval Michaela Cerulariuse, patriarchu Konstantinopolu.

Na specifické předpovědi se podíváme později. Než ale půjdeme dále, zamyslete se nad stručným citátem týkající se proroctví z jedné úžasné knihy „*A Lawyer Examines the Bible*“: *Proroctví o Židech - právě tak jako o přicházejícím Mesiáši jsou velmi specifické (na rozdíl od delfických a jiných pohanských, které jsou pojištěné před omyly), a jsou tak početné, že nějaké náhodné splnění je nekonečně nemožné, a takové povahy, že předpověděné události se zdají být vzájemně destruktivní - neměly a nemají v historii obdoby. Zamyslete se nad skutečností, že židovský Pasover byl oslavován bez přerušení po 3500 let (zatím co posvátné ohně Persie a ohně, které byly udržovány římskými Vestálkami a měly hořet pro všechny časy, už po staletí nehoří)... přesně podle slov: „Tento den vám bude dnem pamětním, budete jej slavit jako slavnost Páně, po všechna svá pokolení....“ (Exodus 12:14).*

Přestárlá lež.

Otázka: Můj profesor psychologie na univerzitě tvrdí, že každý může dostat jakokoukoliv myšlenku z Bible. Lze ji vyložit tak, aby říkala to, co vyložit chceme. Říká že to je důvod, proč jsou takové rozdíly mezi těmi kteří tvrdí že žijí podle Bible: na příklad Katolíci a Protestanté, mezi stovkami protestantských denominací. Jak se potom člověk může na Bibli spolehnout?

Odpověď: Už jen okamžik zamyšlení odhalí absurdnost základní premisy tohoto argumentu. Řeč má význam. Prohlášení může být zkonstruováno tak, že jeho význam je nejistý, dvojsmyslný a tak podporuje dvě kontradikční myšlenky.

V takových případech je nejistota či dvojsmyslnost snadno poznána čtenářem či posluchačem takového prohlášení. Nikdo se nedá podvést, ani nebude věnovat pozornost tomu, co nedává jasný smysl.

Profesorovo tvrzení jde dál než názor, že Bible je kontradikční či dvojsmyslná. On říká, že se z ní dá odvodit jakákoliv myšlenka kterou lze logicky obhájit. Kdyby toto byla pravda, potom už z tohoto důvodu by byla Bible tou nejpozoruhodnější knihou světa, protože žádné jiné literární dílo nemůže logicky znamenat cokoli, co si čtenář vybere. Co se týká početných rozdílů doktrínálních názorů a interpretace mezi Protestanty a Katolíky, dále mezi protestanskými denominacemi a i mezi Katolíky, takovou situaci musíme očekávat. Je nevyhnutelné, že se lidské výklady a názory budou lišit už proto, že jsme koneční tvorové. Bohužel i tvrdohlavost a pýcha patří do této rovnice. Toto jsou normální rozdíly dané lidskou nedokonalostí, Takové v žádném případě nevyžadují vysvětlení, že Bible je schopná jakéhokoliv výkladu, podle přání čtenáře.

Vyzývám vašeho profesora, vás či kohokoliv jiného, aby vytvořil i jen jednu větu, která by logicky mohla znamenat cokoli, co by si kdo přál. Žádné slovo nemá nekonečnou řadu významů, tím méně věta či odstavec složený z mnoha slov ve smysluplné sequenci by mohla podporovat několik kontradikčních ideí... Toto obvinění Bible jsem slyšel mnohokrát. Pouze to ukazuje, jak silně by chtěli lidé Bibli znevažít, a jak pošetilé nápady k tomu používají....

Je Božská inspirace nezbytná?

Otázka: Není pochyb o tom, že Bible obsahuje jedno z neušlechtilějších učení, které nalézáme ve světové literatuře. Ať už tato slova byla vypůjčena z jiných náboženství, či vznikla z pera Šalamouna, z úst Krista, nebo byla napsaná staletí později a neprávem přiřknuta jim - nehraje roli. Jde přece o to učení. A ani ten fakt, že Bible zřejmě obsahuje mnoho omylů a kontradikcí, není přece její morální učení. Nevidím důvod, proč by Bible měla být obhajována jako neomylná....

Odpověď: Vaše téze má v sobě několik problémů. Bible nepodává pouze nějaká ušlechtilá morální učení, ale zároveň o sobě vyslovuje nepopíratelná tvrzení, která mají dopad na její učení. Opakovatelně a opakovatelně prohlašuje že je Božím Slovem, a že její učení není učení lidské, ale přichází od Boha. Pakliže lze o svém původu, proč bychom měli akceptovat to ostatní co nabízí? Mimo to, míchanice lži a ušlechtilých morálních pouček prezentují kontradikci, kterou lze těžko vysvětlit...

Bible dále tvrdí, že podává pravdivou historii jak Židů, tak i okolních národů; pravdivý popis života, smrti a vzkříšení Ježíše Krista; pravdivý obraz ranné církve, její perzekuce rabíny a římskou autoritou, obrácení Pavla a jeho misionářských cest, Pavlovo učení, o kterém prohlašuje že jej nedostal od apoštolů, ale přímo od vzkříšeného Krista v nebesích. Pakliže tato, a i další tvrzení nejsou pravdivá, potom je Bible doslova plná lží! Nepřipustil by jste, že pakliže je Bible plná lží, obráží se to nevyhnutelně na jejím morálním učení?

Kromě toho, ty druhé skutečnosti prezentované v Bibli společně s jejím morálním učení jsou tak napojené na celek, že vytvářejí intergrální část křesťanské víry. Bible musí být akceptována či odmítnuta ve své celistvosti! Pakliže není pravdivá jen v jediné části, Křesťanství je neobhájitelné! Každá část Bible je detailně svázána s každou druhou tak, že padne-li jedna, padá celek. Bible neobsahuje omyly, jak navrhuje - kdyby tomu tak bylo, nebyla by hodna naší důvěry! Právnik Irwin H. Linton prozkoumal Bibli velmi pečlivě - tak jak by zkoumal jakýkoliv soudní případ. Založil svou víru v Bibli na evidenci. Linton vysvětluje zásadní důležitost toho, zda je či není Bible ve své celosti Božím Slovem: *Přesnost záznamů v případě odvolání je něco, co musí být vyřešeno mimo jakoukoliv pochybu - ještě než apelační soud počne vůbec vytvářet nějaký názor na celou věc: Spolehlivost a neomylnost záznamů, na kterých visí věčné jádro naší víry- Kristovo božství, Jeho dobrovolná výkupná smrt na kříži, fyzické vzkříšení, Jeho nadcházející návrat v moci a slávě - toto všechno se stává pochybným v mysli, která pochybuje o přesnosti a spolehlivosti biblických záznamů. Pakliže nevěnujeme plnou víru a kredit Písmu které jsme viděli, zkušenosť ukazuje, že jsme ve velikém nebezpečí zmenšovat lásku a poctu kterou dáváme Živému Slovu (Kristovi) kterého jsme neviděli. Naše přesvědčení o tom, že Bůh se stal člověkem a žil mezi námi, je založené na faktech, na kterých naše konkluze spočívá. Pakliže záznam faktů je bráný v pochybnost, jak potom se můžeme držet konkluzí, které jsou založené na pravdivosti záznamů? Smrtný efekt na mou víru a nepřekročitelné obtíže, ve kterých jsem se ocitnul, byly způsobeny mým pokusem o předběžný a orientační pohled - že Bible nemusí mít pravdu, že je to pouze lidská kniha kromě náboženských částí. To mne okamžitě a pro vždy poučilo.....*

Kdo by mohl věřit zázrakům Bible?

Otázka: Myslím si, že nejsilnější argument proti Bibli jsou zázraky, které popisuje. Ty jsou tak fantastické, že činí nepravděpodobným všechno ostatní, co Bible píše. Jak Reinhold Seeberg kdysi řekl: "Zázrak byl kdysi základním kamenem všech apologetů, potom se stal jejich berličkou a - dnes je křížem, který apologet musí nést..." Je zřejmé, že Bible byla psána naivními a pověřivými důvěřivci, pro které byla fantasie něco normálního a tudíž necítili rozpačitost při vyprávění o údajných zázracích. Jak vůbec můžete věřit knize, která nabízí zřejmě fiktivní pohádky? Vždyť moderní věda dávno dokázala, že zázraky se nestávají."

Odpověď: Právě naopak! Nejenom že věda nikdy nedokázala že „zázraky se nemohou stát,“ ale takový důkaz by byl kategoricky nemožný, protože věda jedná pouze s přirozenými jevy. A zázraky se nestávají *přirozeně*, nebo *v přírodě*. Zázrak, už svou podstatou je nadpřirozený! Je proti všem fyzickým zákonům, jinak by přece nebyl nadpřirozený. Zázrak musí být - nevyhnutelně - mimo schopnost vědy zázrak vysvětlit - a tudíž je také mimo schopnost vědy zázrak popřít! A tím také padá jakákoliv platná vědecká či logická báze pro tvrzení, že se zázraky nedějí přesně tak, jak je Bible popisuje. Trvat na takové pozici prozrazuje předsudek, který sám o sobě zabraňuje postavit se přímo před bohatou evidenci ve prospěch možnosti zázraků. Kdysi se zeptali Alberta Einsteina, jaký dopad bude mít jeho teorie relativity na náboženství, odvětil přímočaře: "Žádný. Relativita je čistě vědeckou teorií, a nemá co do činění s náboženstvím..."

Zázraky jsou nemožné pouze v případě, je-li vesmír uzavřeným systémem a je vším, co existuje. V takovém případě - pochopitelně - cokoliv se stane, musí být přirozenou událostí fungující podle zákonů, které vesmírem vládou. Známý evolucionista-ateista Thomas H. Huxley „dokázal“, že zázraky se stát nemohou tím, že definoval „přírodu“ jako „to co je,“ souhrn jevů prezentovaných naší zkušeností, totalita událostí minulých současných i těch které přijdou.“ Ovšem, přes všechna tvrzení, že ctí evidenci, Huxley nepodává ani jednu jedinou evidenci na podporu svého tvrzení. Prostě se zbavil zázraků tím, že ustavil pravidla, která činí zázraky nemožnými. Je to stejné, jako když budete dokazovat ateismus prohlášením, že Bůh neexistuje. Zázraky by byly nemožné také v panteismu, protože v této víře je přirozený systém všechno.

Ovšem, pakliže Bůh, ten nekonečný a transcendentní Stvořitel vesmíru existuje - oddělený a odlišný od svého stvoření, potom jsou zázraky možné. A nejenom to: V tom případě jsou *nevyhnutelné*, pakliže má Bůh intervenovat jak v lidských, tak i přírodních záležitostech. Kdykoliv Bůh zasáhne zvenčí aby ovlivnil něco, co se v normálním průběhu událostí neděje (jako spása nebo vzkříšení) potom je to zázrak. Takže jestliže věříte v Boha, věříte i v zázraky....

Jediné Křesťanství vyžaduje zázraky.

Křesťanství neupadá do rozpaků nad zázraky Bible. Právě naopak. Křesťanství je založené na tom největším zázraku všech dob: vzkříšení Ježíše Krista! Na rozdíl od Mohameda, Buddhy, Konfucia či kteréhokoliv jiného náboženského vůdce, ze kterých ani jeden se neodvážil pronést takové tvrzení, Ježíš řekl že vstane z mrtvých. Pakliže z mrtvých nevstal, je lhář, a Křesťanství je podvod! Poslechněte si svědectví Pavla: Dále vám bratří vyhlašuji evangelium ... jak Kristus zemřel za naše hříchy,,, jak byl pohřben, a jak třetího dne vstal z mrtvých byl viděn Petrem a potom dvanácti.... A jestliže Kristus z mrtvých nepovstal, potom je moje učení marné, a vaše víra je také marná. Ano, potom jsme falešní svědkové, protože jsme svědčili, že Ho Bůh vzkřísil z mrtvých. (1 Korintským 15:1,3-5,14,15,)

Křesťanství se za zázraky v Bibli neomlouvá, nekřičí rameny, jako by vůbec nezáleželo na tom, zda se zázraky stávají, či ne. Křesťanství zázraky vyžaduje. Není tomu tak s Buddhismem, Hinduismem, Islámem, nebo kterýmkoliv jiným náboženstvím světa, které se bez zázraků obejdou. Jejich zakladatelé zanechali po sobě životní filosofii a určitá pravidla k následování, která nemají nic společného s tím, zda jsou tito zakladatelé naživu či ne, nebo zdali vůbec kdy žili.... S Křesťanstvím je to zcela jinak. Křesťanská víra stojí a padá s bezhříšným životem, obětí smrti a zázračným vzkříšením Ježíše Krista - všechny ostatní zázraky jsou jen malé události v porovnání s touto. Pakliže se

vzkříšení z mrtvých skutečně odehrálo, potom otevření slepých očí, uzdravení chromého nebo i rozevření Rudého Moře je zřejmě v rámci Božích možností!

Svědectví, které ob stojí v té nejsilnější zkoušce.

Pokud se týče tvrzení že ti, kteří Bibli psali, byli tak prostí a naivní, že se domnívali, že takové události (zázraky) jsou zcela normální, evidenci ze záznamů říká něco zcela jiného! Učedníci byli vystrašení, když viděli jak Kristus kráčí po vodě (Matouš 14:26). Byli vystrašení, a divili se, když utišil bouři pouhým slovem (Marek 4:41). V domění, že vidějí ducha, byli plni hrůzy, když se pojednou, po svém vzkříšení, objevil mezi nimi (Lukáš 24:37). Vlastně byli tak skeptičtí, že jim musel dokázat, že je to On. Toto není chování naivních prostáčků, kteří žijí ve světě fantasií. Právě naopak - učedníci měli velmi pevné pojetí o tom, co je normální, a byli Kristovými zázraky polekáni - zázraky, které roztříštily jejich svět. Cítíme, že mluví pravdu, když tyto události popisují, zároveň se svým strachem a nedůvěrou.

Nad specifickou evidencí vzkříšení se zamyslíme v pozdější kapitole. Nyní však, podívejme se na citáty některých nejlepších odborníků tohoto světa na evidenci, experti, kteří byli přesvědčeni o vzkříšení Ježíše Krista, právě na základě evidence! Lord Lyndhurst, uznávaný jako jeden z největších právních mozků v britské historii, prohlásil: „*Vím velmi dobře co je to evidence; a říkám vám: ještě nikdo neporazil evidenci pro vzkříšení.*“ Šimon Greenleaf, přední americká autorita na evidenci, došel za svého života ke stejnému závěru. Právě tak Sir Robert Anderson, hlava vyšetřovacího oddělení Scotland Yardu, a desítky dalších, pro které nám nezbyvá místo. Profesor Thomas Arnold, který učil Moderní Historii v Oxfordu, napsal: *Po dlouhá léta jsem studoval historii druhých časových period - zkoumal a vážil evidenci těch, kteří o nich psali. Dnes vím, že žádná jiná skutečnost v historii lidstva není dokázána lépe a s plnější evidencí jakéhokoliv druhu pro poctivého hledatele, než veliká znamení, která nám Bůh dal, o tom že Kristus zemřel a znovu vstal z mrtvých....*

Mnohý mladý hledající student byl stržený do nevíry pohrdavými prohlášeními liberálního kléru či universitních profesorů, dodané s finalitou suverénních mudrců že „*žádná inteligentní osoba nevěří na biblické zázraky - tím méně ve vzkříšení...*“ Ve skutečnosti není nic od pravdy vzdálenější! Těch několik výroků dříve uvedených by mělo postačit na vyvrácení této falešné informace. Vlastně mnoho z těch nejpokornějších a nejpoctivějších Křesťanů byli jedni z nejbrilantnějších, nejmoudřejších a nejlépe kvalifikovaných aby prozkoumali a vyhodnotili evidenci, kterou budeme pečlivě zkoumat my....

*

Bible není kniha kterou by člověk napsal kdyby mohl,
a napsat mohl, kdyby chtěl..... - Lewis S. Chafer -

Po osmnáct století všichni nevěřící odmítali a špinili tuto knihu, a přesto tato stojí tak jako pevná skála. Její počet se zvětšuje a je mnohem milovanější uchovávaná a více čtená, než kdy před tím... Když jeden francouzský monarch navrhnul persekuci Křesťanů, starý státník a bojovník mu řekl: Sire, Boží Církev je kovadlinou, která opotřebovala mnoho kladiv.“ A tak kladiva nevěrců klovala tuto knihu po staletí, kladiva jsou opotřebovaná - kovadlina stojí stále jako nová..... Kdyby tato kniha nebyla od Boha, lidé by ji byli zničili velmi, velmi dávno..... -H.L. Hastings -

*

4.

Kontradikce v Bibli?

Kdy se narodil Ježíš?

Otázka: Matouš píše, že Ježíšovo zrození se odehrálo během vlády Heroda (Velikého) Matouš 2:1... Podle všech zpráv, Herod zemřel v 4 B.C. a tak Ježíš se nemohl narodit později. A přesto Lukáš říká, že Ježíšovi bylo právě 30 let v době patnáctého roku vlády Tiberia Caesara (Lukáš 3:1-3), který počal svou vládu v A.D.14. Znamená to, že Ježíš byl 30 let v roce A.D. 29? Potom by se byl narodil v B.C.1, a tím by zcela zničil Matoušovo datování! V další kontradikci dává Lukáš Kristovo zrození do doby kdy byl Cyrenius guvernérem v Syrii, ale ten začal svůj úřad v A.D.6. Episkopální biskup John S.Spong z Newarku tvrdí, že takové kontradikce dokazují, že Bible spolehlivá není. Já osobně věřím, že Bible je pravdivá. Můžete mi pomoci?

Odpověď: Tyto zdánlivé kontradikce o kterých jste se zmínil, byly horlivě - až velmi horlivě - vyzdvíženy mnoha skeptiky jako „důkaz“ že Bible má v sobě omyly, a tím nemůže být Božím Slovem. Člověk si potřebuje vzpomenout, že „omyly Bible“ byly „prokázány“ už mnohokrát - na základě tehdejší znalosti, ať už historie či vědy. Ovšem v každém případě, když byla objevena fakta, byla Bible ospravedlněna a kritici se červenali. To stejné je zde.

Quirinius = Cyrenius byl guvernérem Syrie dvakrát.

Za prvé, data, která biskup Spong a jiní kritici používají za účelem odmítnutí Bible nebyla nikdy zcela jistá. Historikové je nepřijali. Bylo by jistě pošetilé odmítnout víru v Bibli na základě pochybných dat. Na příklad, Will Durant ve své „The Story of Civilization“, svazek III. poukazuje, že nevěděl, kdy Quirinius (obdoba Lukášova „Cyrenius“) počal být guvernérem nad Syrií. Jestliže Durant, jeden z nejvíce uznávaných historiků říká, že přesné datum je neznámé, bude velmi podezřelý, když kritik - aby dokázal že Bible je nespolehlivá - bude dogmaticky tvrdit, že Quirinius počal svou vládu v A.D.6!

Kromě toho, na bázi nové evidence, která byla nalezena od doby, kdy Durant psal své knihy, jiní historici, jako na příklad A.W. Zumpt jsou přesvědčeni, že Quirinius byl guvernérem Syrie dvakrát, po prvé nejméně tak časně, jako 4 B.C. Tato vláda končila A.D.1 Jan Starší věří, že první období vlády Quirinia počalo už 7 B.C. Kristovo narození nemohlo být potom pozdější než 4 B.C. což by byla doba, kdy Quirinius vládnul poprvé - přesně tak, jak píše Lukáš.

Co se týká Tiberia - jak zajímavé!

Pokud jde o údajný problém s datem vlády Tiberia, historická evidence byla dobře známa po mnoho let. Ano, císař Augustus zemřel A.D.14, a tento rok se tedy všeobecně považuje za oficiální datum nástupu jeho následovníka, Tiberia Caesara. Ovšem skeptici jsou tak zaujatí hledáním „chyb“ Bible, že se nikdy nepodívají na problém dostatečně hluboko aby objevili, že je zcela perfektní důvod pro časnější datum. Ve skutečnosti Tiberius - i když ještě nebyl císařem - počal vládnout nad císařstvím několik let před smrtí Augusta, jelikož tento byl starý a velmi nemocný. Vzpouře stály životy možných následovníků kolem Augusta. A tak Augustus, bez pomocníků či nástupce, adoptoval v A.D.2 Tiberia jako syna a spolu-regenta. Následovně poslal Tiberia aby potlačil vzpouru, a ten se svého úkolu zhostil výtečně. Will Durant píše: *Když se Tiberius v A.D. 9. vrátil z namáhavého ale úspěšného tažení, celý Řím - který ho nenáviděl pro jeho striktní puritánství - se smířil s jeho vládou, i když Augustus ještě žil...*

Lukáš počítá začátek jeho vlády v A.D.9 a tak „Patnáctý rok vlády Tiberia Caesara.“ (3:1) by byl rok A.D. 24-25. Narodil-li se Ježíš 4 nebo 5 B.C., těsně před smrtí Heroda a během první vlády Cyrenia v Syrii, měl by asi 29 let v A.D. 24-25, na počátku Jeho vystoupení. Povšimněte si, že Lukáš říká že „mu bylo asi třicet let...“ (Lukáš 3:24). Pochopitelně, narodil-li se B.C. 6., bylo by mu 30 někdy během A.D.24. Přesná data nemáme, ale to co víme, dokazuje přesnost Lukášova svědectví. Tato ukázka opětně demonstuje, jak nepoctivě zaujatí jsou kritiky tak zvaných učenců,

jako na příklad ti v „Ježíšově Seminári“ a apostátních náboženských vedoucích jako biskup Spong, kteří prohlašují, že na Nový Zákon se spolehnout nedá, protože byl napsaný stovky let po Kristu. Ve skutečnosti datování, které dává Lukáš, které trvalo archeologům mnoho let verifikovat, nemohlo být známo už po několika desítkách let - neřku-li po stoletích, jak tvrdí kritikové. To mohl znát pouze očítý svědek na scéně, který psal co viděl a zažil...

Proč Bůh připustil zdánlivé kontradikce?

Otázka: Vy Křesťané se zdáte mít vždy nějaký způsob jak „smířte“ jakékoliv kontradikce, které „nevěřící“ ve vaši Bibli objeví. Ale - ať už je to vaše „usmíření“ jakkoliv přesvědčivé, zůstává mi jedna otázka: Proč tam musí být vždy tolik problémů, na kterých musíte pracovat aby jste je vyřešili? Zdá se mi že ten samotný fakt takového množství nesrovnalostí (i když - jak říkáte - všechny vyřešíte) je samo o sobě evidencí, že Bible má skryté vady a nedostatky - a proto nemůže být Božím Slovem.

Odpověď: Právě naopak! Právě mnoho *zdánlivých* kontradikcí a nedostatek konzistence tvoří důkaz o spolehlivosti Bible. Kdyby tři svědci, kteří tvrdí že viděli nějakou příhodu, by ji popsali přesně stejnými slovy, slovo za slovem, člověk by měl podezření paktu, koluze, a celé svědectví by odmítnul. Ale když každý to popíše vlastními slovy, z vlastní perspektivy, člověk má tendenci jim uvěřit. Kromě toho, pakliže se ukázala nějaká nesrovnalost, která byla vyřešená hlubší studií případu, jistě by to znamenalo větší důvěryhodnost svědectví. A tak je to se zdánlivými kontradikcemi Bible.

Irwin Linton v „*A Lawyer Examines the Bible*“ to podává dobře: „*Uprímné a neumné popisy z Bible jsou tak zřejmě indiferentní k tomu aby se zdály konzistentní, a ukazují jasně nepravdivost, která je jasnou známkou orientálního koberce a spontánnosti lidského svědectví, že často lákaly oponenty do pokusů o destruktivní křížové výslechy, které mohly přinést pouze pravdivost Bible a její konzistenci do jasného světla.*“ Jednou z největších sil Bible je upevňující síla *zdánlivých* rozporů, které při vysvětlení poukazují na pravdivost vyprávění. William Paley poukazuje na tento fakt ve svých písemnostech: *V historickém bádání se stává vysvětlená nekonzistence pozitivním argumentem: Za prvé podvodník se bude snažit vyvarovat jakékoliv nesrovnalosti - za druhé, když se nesrovnalosti naleznou, nic než pravda je schopna tyto usmířit. Existence potíží dokazuje nedostatek opatrnosti, která většinou doprovází podvod. Řešení potom prokáže, že to není koluze náhodných návrhů se kterými musíme jednat, ale nit pravdy, která se točí kolem celku, která zachovává každý případ na svém místě.*“

Ježíšův rodokmen.

Otázka: Existují dva kontradikční rodokmeny uváděné pro Krista, které uvádějí Jeho předky přes Josefa. Matouš píše, že Josefův otec byl Jakub, ale Lukáš říká že jeho otcem byl Heli. Jelikož obojí nemůže být pravda, alespoň jeden z nich je chyba - ale nemůžeme se dozvědět které je to pravé. Pravděpodobně není správné ani jedno. Nechápu, jak mohou Křesťané obhajovat kteroukoliv z nich, protože oba tvrdí, že Josef byl Ježíšovým otcem, a tím popírají zrození z panny.

Odpověď: Pakliže se někdo rozhodne prokázat nepravdivost Bible, aby si ospravedlnil svou neochotu věřit v Boha, potom se domnívám, že tento argument vypadá slibně - i když je zapotřebí silné mentální gymnastiky jej udržet. Na druhé straně - trochu zamyšlení a smyslu pro fair play snadno rozřeší tento zdánlivý problém... Za prvé, ani Matouš, ani Lukáš nepíší, že Josef byl otcem Ježíše. Naopak, oba dva podávají jasný výčet faktu, že Marie byla pannou. Každý může odmítnout Kristovo zrození z panny, ale je absurdní ospravednit toto odmítnutí tvrzením, že Matouš a Lukáš píší, že Josef byl otcem Ježíše - navzdory opačné skutečnosti....

Podívejme se na ty rodokmeny. Matouš - velmi opatrně - nazývá Josefa „manželem Marie“, ne otcem. Vysvětluje tuto zřejmou anomálii: „**Marie byla zasnoubená s Josefem, ale dříve než se sešli, shledalo se, že počala z Ducha Svatého.**“ Dále vysvětluje, že „**Josef jí nepoznal** (neměl s ní sex), **dokud neporodila syna a dala mu jméno Ježíš.**“ (1:18, 1:25)... Na dodatek Matouš prohlašuje, že Ježíšovo zrození naplnilo proroctví Starého Zákona : „**Hle, panna počne, porodí syna a dají mu jméno Imanuel...**“

Matoušova genealogie je jednoznačně Josefova. Toto je jasné proto, že používá výraz „počal“ pro každou generaci a končí: **„Jakub počal Josefa, manžela Marie.“** I když nebyl otcem Ježíše, Josef byl hlavou rodiny a představoval otce „adoptivního.“ Jelikož královská linie jde přes muže, Josef musel být v linii Davida. ... Lukášova genealogie jde jasně skrze Marii. Výraz „počal“ se zde nepoužívá. Lukáš píše, že Ježíš byl **„předpokládaným synem Josefa, který byl z „Heliho“** (Lukáš 3:23) Výraz „syn“ v originále není. Je zřejmé, že Josef byl zetěm Heliho, („son-in-law.) otce Marie....

Logická konzistence.

Lukáš podává plný popis zjevení anděla Gabriela u Marie, kdy jí informuje, že ona porodí Mesiáše. Lukáš zaznamenává její reakci: **„Jak se to může stát, když jsem ještě muže nepoznala?“** Jak je vidět, Lukáš ani v nejmenším nenaznačuje, že by Josef byl otcem Ježíše, právě naopak uvádí že Marie byla pannou a že Mesiáš byl v ní počat Svatým Duchem. A hned potom nebude přece podávat genealogii kde by dokazoval, že Josef je otcem Ježíše. Přiznejme oboum, Matoušovi i Lukášovi, trochu inteligence! A Lukáš by přece nepřišel s rodopisem, který by odporoval tomu, který napsal Matouš. Matouš píše, že otec Josefa se jmenoval Jakub a sleduje jeho celou genealogii. Záznamy byly k nahlédnutí v chrámu a každá rodina je držela také. I kdyby nezkoumal chrámové záznamy, Lukáš by jistě při nejmenším věděl, jak se jmenoval otec Josefa a i děda, už jenom kdyby se zeptal lidí kolem... A určitě by nepsal celý rodokmen, kdyby nevěděl, že je správný. Lukáš každopádně fakta znal: **„když jsem vše důkladně prozkoumal...“** (překladatel je trochu překvapen nad tím, že Dave se nezmiňuje o řeckém slově „anōthen“ což znamená „shůry“ a ne „od počátku“. Lukáš píše, že to co ví, dostal „shůry! Ten stejný výraz používá Jan ve svém evangeliu 3:31.), **abys poznal hodnověrnost toho, v čem jsi byl vyučován.**“ Člověk může pouze dodat, že Lukáš podává rodokmen skrze Marii a má k tomu velmi dobrý důvod.

Že se Ježíš narodil z panny znamená, že nemá ve svých žilách žádnou krev krále Davida skrze mužské předky. A proto, aby měl fyzický spoj k Davidovi, bylo nutné, aby jeho matka byla z Davidova rodu. A tak Lukáš, který byl zaměřený až do tohoto bodu téměř výlučně na Marii, dodává scházející informace v rodokmenu Marie. Tvrdit něco jiného by bylo obviňovat Matouše a Lukáše z hlouposti, která nevyplývá z inteligence a poctivosti z jejich svědectví.

Zmatky kolem kokrhání.

Otázka: V Matouši, Lukáši a Janovi říká Ježíš Petrovi, že „nežli kohout jednou zakokrhá,“ Petr Ho třikrát zapře. Ale v Markovi 14, Ježíš právě tak jasně říká Petrovi, že jeho zapření přijde než kohout zakokrhá dvakrát. Tato zřejmá kontradikce mne trápí. Můžete mi pomoci?

Odpověď: Toto je jedna z mnoha *zdanlivých* kontradikcí, které skeptici a kritici používají, aby diskreditovali Bibli. Ovšem dáte-li si jen trochu námahy, poznáte že to kontradikce nejsou. Ta skutečnost, že různé použití jazyka se vyskytuje ve všech čtyřech evangeliích, dokazuje že autoři neopisovali z nějakého originálu „Q“, nebo jiného dokumentu vymyšleného kritiky. Dále to dokazuje, že inspirace Božím Duchem neničí svobodu různých svědků se vyjádřit tak jak cítí. A právě ta svoboda výrazu vysvětluje mnohé zdánlivé kontradikce....

Podívejme se pečlivě na tento příběh, jak jej popisují všechna čtyři evangelia. Matouš 26:34 říká: **„nežli kohout zakokrhá“**, zatím co Lukáš 22:34 a Jan 13:38 používají formu negativní **„kohout nezakokrhá“**. Je zřejmé, že Kristus nepoukazuje na nějakého konkrétního kokrhajícího kohouta, nebo nějakého, který zakokrhá *jednou*, ale na dobu dne, které se říká „kuropění.“ Takový výraz je použit v Markovi 13:35 (večer, o půlnoci, za kuropění, nebo ráno“), kdy se Kristus má vrátit. A tak Ježíš varuje Petra, že před obvyklým *kuropěním* příští ráno, Ho třikrát zapře. A také tak to ve skutečnosti potvrzují všechna čtyři evangelia.

Aniž by stál v kontradikci vůči ostatním evangeliím, Marek prostě podává další detail Kristova varování, a tím na to vrhá větší světlo. Informuje nás, že Kristus řekl také Petrovi **„nežli kohout dvakrát zakokrhá, ty mne třikrát zapřeš.“** To samo o sobě bylo neobvyklé prohlášení. Když kohout začne kokrhát, první kokrhání rychle následuje druhé, třetí a podobně, až je z toho celý koncert všech kohoutů v okolí. Marek potom prozrazuje, že i když bylo Petrovo první zapření dlouho před „kuropěním“ toho jitra, přesto kohout (nebo kohouti) zakokrhá okamžitě, jakmile ta slova opustila Petrovy rty. Jak víme, že to první „zakokrhání“ zaznělo dlouho před časem „kuropění“? I když nevíme kolik času

uběhlo mezi prvním a druhým zapřením, Lukáš (22:59) nás informuje, že „uplynula asi hodina...“ mezi druhým a třetím.....

Laskavé první varování ignorováno.

Nezvyklé zakokrhání dlouho před normální dobou kuropění a okamžitě po jeho prvním zapření, mělo přivést Petra k lítosti - což byl nepochybně důvod, proč Pán připravil takové speciální varování za nezvyklé okolnosti. Namísto toho Petr, který přísahal že by za Krista zemřel, pokračoval a zapřel Ho ještě dvakrát, a posléze končí zcela profánně. (Marek 14:71).. Okamžitě po třetím zapření ranní chór kohoutů („kuropění“) zazněl a Petr - konečně - s lítostí odešel do samoty a hořce plakal. (Matouš 26:75, Lukáš 22:62). Poctivost v popisování příběhu je vidět v tom, že žádný z nich neopakuje toho druhého, ale každý dodává kus informace, která je potřebná celku. A vedení Boží inspirace v tom co každý píše - i když z nezávislých pohledů - nakonec vynívá ve splynutí všech čtyřech zpráv, a podává celý kompletní obraz...

Při našem hlubším zkoumání za účelem osvětlit něco, co se zdálo jako kontradike, jsme objevili cenné poučení. Vidíme Boží milost vůči Petrovi, která způsobila předčasné kokrhání jednoho nebo více kohoutů ihned po jeho prvním zapření - za účelem zabránit Petrovi v pokračování. A nedává nám Bůh podobná varování když nás volá od prahu hanby a neštěstí? Někdý varování uposlechneme, zatím co jindy běžíme bezhlavě vpřed, až nás přemůže lítost a stud...

Více kontradikcí v Petrově zapření?

Otázka: Četl jsem něco o Petrovo zapření Pána v jednom ateistickém plátku. Poukazuje na to, že v Markově svědectví, Petrovo druhé zapření, bylo způsobeno otázkou *té stejné dívky* která způsobila jeho první zapření. (Marek 14:69.. Ale Matouš (26:71) píše, že to byla *jiná dívka*, a Lukáš (22:58) píše že to byl muž. Po Petrově prvním zapření Marek (14:66-69) a Matouš (26:58, 71) mají Petra jak odchází od ohně na dvoře, a jde k bráně kde byl osloven někým - at' už to byl kdokoliv. Ale Jan (18:25) má Petra jak se ohřívá u ohně na dvoře, když byl otázan. Jak to dáte dohromady?

Odpověď: Vždy mně ohromuje, kolik času a námahy vynaloží kritici Bible, aby v ní našli alespoň nějakou chybičku. Někdo si musel dát hodně práce, než dal dohromady tuto sérii zdánlivých kontradikcí. Zde je opět jeden příklad jak touha po objevení neshod horlivě vyrábí neexistující problémy. Marek (14:69) jasně říká „služka“, konzistentně s „jiná služka“ Matouše. Lukáš (22:58) neříká že to byl muž, který se ho ptal. Petrova odpověď „**člověče, já to nejsem**“ mohlo být vyjádření, které návykově používal, nebo proto, že ho obklopovali muži. Ona mu to nešeptala do ucha, aby ho ušetřila rozpaků! Petrův hlavní zájem byl obhájit se v očích mužů, kteří s ním stáli kolem ohně, a kteří toto obvinění slyšeli..

Vlastně ve skutečnosti před druhým zapřením, služka - jak se dá očekávat - nemluví pouze k Petrovi, ale i k mužům, kteří se s ním ohřívají u ohně... Toto je jasné jak z Matouše (26:71) „...**ale uviděla ho jiná, a řekla těm, kteří tam byli...**“ a Marek (14:69) „...**ale služka ho uviděla, a zase začala říkat těm, kteří stáli kolem...**“ Jan (18:25) ukazuje jasněji, že se do toho zapletli muži, kteří stáli kolem, jak by jeden očekával.. Není potom divu že řekl: „**člověče,.....**“ V těchto zprávách není absolutně nic kontradikčního, i když jsou podávány z různých perspektiv. Trvat zde na kontradikci prozrazuje otcem myšlenky vlastní přání.....

Kdo vzkříšeného Ježíše viděl - kdy a kde?

Otázka: Jedna z nejotevřenějších kontradikcí v Bibli se týká popisu údajného vzkříšení, na kterém stojí Křesťanství. Na příklad Marek (16:1-2) říká že Marie Magdalena přišla k hrobu, když vzešlo slunce. Jan (20:1) píše, že přišla k hrobu když byla ještě tma. Tak které to bylo?

Odpověď: Přezkoumal jsem více jak dvacet překladů Marka 16:1-2, a žádný neříká „**když slunce vzešlo...**“ Nenatahuje vaše zaujatost tento popis příliš na vaši stranu? Našel jsem jednu parafrázi v NEB, (New English Bible), která píše: *právě po východu slunce.*“ Všechny překlady říkají „**při východu (anatello) slunce...**“

Řecký výraz „anatello“ není přesné časové určení a ve skutečnosti znamená počátek akce. Každý, kdo je bez předsudků, „dovolí“ výrazu východ slunce, aby zahrnoval také chvíli před tím, než se slunce vyhoupne přes obzor. Kromě toho, to „**přichází Marie,**“ v Janu 20, bude popisovat celou cestu od domu až po hrob. Někjaká vzdálenost to jistě byla, a tak mohla vyjít z domova když byla ještě tma, (Jan 20:1) a přijít k hrobu když už bylo slunce vidět.

Marie vidí již patrně z dálky, jakmile má jasný výhled, že kámen je odvalený. Jan zaznamenává její přítomnost u hrobu mnohem později. Kromě toho řecký výraz „skotia“ který se překládá „tma“ znamená také „šero“ ne nutně „tmu-jako-v-pytlí.“ Upřímně řečeno, kdyby jste vzal tyto dva popisy k soudu, aby jste dokázal kontardikci, soudce by rychle případ zamítnul....

Kde a kdy bylo Kázání na hoře?

Otázka: Co se týče slavného Kázání na hoře, Lukáš (6:12,17) říká že „**Ježíš sešel dolů...**“ s hory, a „**zastavil se na pláni...**“ Matouš (5:1) ale říká, že „**Ježíš vystoupil na horu a usedl**“... aby oslovil posluchače. Kolik takových kontradikcí je zapotřebí než Křesťan uzná, že Bible není Boží neomylné Slovo?

Je možné, že ve vaší horlivosti dokázat, že Bible omylná je, jste přehlédnul to zřejmé? Přece musíte vědět, že evangelia nevyprávějí každou událost v časové sekvenci. V Lukášovi (6:12-19) Ježíš jde na horu a modlí se celou noc, potom na druhý den si volí svých 12 učedníků. Ta stejná událost je popsána v Matoušovi 10. S Kázáním na hoře to není spojené - tím méně jej následuje - jak vy tvrdíte. Je to událost, kterou Matouš podává dlouho před tím, v kapitole 5. Je tu zlom v Lukášově kapitole 6, mezi verši 19 a 20. Počínaje veršem 20, časnější příběh, Kázání na hoře je vyprávěno *mimo sekvenci*. Není žádné spojení mezi částí evangelia, která je popsána ve verších 12-19, a Kázáním na hoře, které začíná veršem 20. Mezi Matoušem a Lukášem žádná kontradikce neexistuje.

Další rozhodný pokus prokázat kontradikci.

Otázka: V povídkách o údajné „transfiguraci“ Ježíše na hoře, se zdají být nesrovnalosti. Matouš 17:21 a Marek 9:2, říkají, že se to odehrálo šest dní později než událost právě podávaná. Ale Lukáš říká, že se to stalo osm dní později. Jsem zmatený. Můžete mi pomoci?

Odpověď: Matouš a Marek ve skutečnosti říkají: „**po** (řecké „meta“) **šesti dnech**“ zatím co Lukáš píše: „**Kolem osmi dnů.**“ „Osm dnů“ je idiomatický výraz jako na příklad anglické „*forthnight*“ a slovo „*kolem*“ znamená, že to není přesné datování. Kritika Bible se snaží hledat „*vši*“ a skeptici se snaží o obvinění, které by každý soud odmítnul....

Vyřídme si jednou pro vždy otázku andělů.

Otázka: Vzkříšení Ježíše Krista je samý základ Křesťanství, a přesto ti, kteří napsali evangelia se rozcházejí i v tomto nejdůležitějším příběhu. Matouš píše, že s nebe přišel anděl, odvalil kámen a sedl si na něj... Marie Magdalena a ta druhá Marie přišly a byly polekány. Anděl jim řekl aby se nebály a pozval je do hrobu, kam Ježíše uložili. (Matouš 28:1-6) Na rozdíl od něj, Marek píše, že Marie Magdalena, Marie, matka Jakuba, a Salome „neviděly anděla, dokud nevstoupily do hrobu. Potom jim anděl ukázal místo, kde Ježíše položili. (16:1-6). V další kontradikci, Lukáš říká že ženy vešly do hrobu, a jak tak hledaly Ježíše, zjeví se jim dva andělé. (Lukáš 24:1-4). Jedna zpráva říká, že ženy viděly Ježíše a potom šly a řekly učedníkům; druhá říká, že je Ježíš potkal na cestě, když šly za učedníky (Matouš 28:9). Ještě další třetí verze říká, že „utekly od

hrobu“ a neřekly nikomu ani neviděly Ježíše. (Marek 16:8). Učedníkům bylo řečeno, že se s nimi Ježíš setká v Galileji (Matouš 28:7, Marek 16:7) , a přesto Lukáš a Jan píší, že k nim přišel v Jerusalemě. Co chcete udělat s tímto beznadějným zádrhelem kontradikcí?

Odpověď: Projdeme tyto popisy trochu pečlivěji a zároveň je třeba si uvědomit, že každý z autorů evangelia podává kondenzovanou verzi toho, co se odehrálo. Ne každý pohyb či slovo andělů, žen i učedníků, je zaznamenáno v každém evangeliu. Kromě toho každý popis je podáván z jiné perspektivy... Za prvé, Matouš nepíše, že ženy viděly anděla venku a on je pozval dovnitř hrobky. To nestojí ani v jednom z evangelií. Matouš začíná příběh z hlediska římských vojáků. Vypráví, že ta vojenská stráž, když uviděla anděla odvalit ten kámen a sednout si na něj, byla vyděšena k smrti. **Strážci byli strachem z něho bez sebe a strnuli jako mrtví...** (28:4). **Potom někteří odešli do města...** (28:11)

Je zřejmé, že vojáci již odešli a anděl, který odvalil kámen, musel být uvnitř hrobky v okamžiku, kdy ženy přišly a uviděly odvalený kámen (Marek 16:4, Lukáš 24:2) Je jasné, že tam už vojáci nebyli a anděl jistě neseděl na kameni „**jeho vzezření jako blesk...**“ (Matouš 28:3) Dovedete si představit scénáři, kde ženy procházejí skupinou vystrašených vojáků, anděl „jako blesk“ sedí na kameni - a ženy se klidně ptají, kde je Ježíš? Matoušovo pozvání je podobné tomu, které píše Marek. „**Pojďte se podívat na místo kde ležel**“ (Matouš 28:6) a „**hle místo kde ho položili**“ (Marek 16:6).

Obě věty jsou slučitelné s direktivou pronesené v hrobce ženám, které nejspíše nakukovaly dovnitř a potom váhavě vešly. Že jedno evangelium poukazuje specificky na jednoho anděla v určitém postavení (a nezmiňuje se o jiném v jiné pozici), zatím co jiní se zmiňují o andělech dvou, není žádná kontradikce, ale normální variace kterou by člověk očekával od několika pravdivých výpovědí o stejné události viděné z různých pohledů....

Různé ženy - různé akce.

Co se týče žen, žádné evangelium netvrdí že viděly Ježíše, než šly upozornit učedníky. Není také žádná kontradikce v tom, že některé ženy utekly domů a jiné šly informovat učedníky o skutečnosti prázdného hrobu. Žen tam bylo více „**Prvního dne po sobotě, za časného jitra přišly k hrobu.**“ (Lukáš 24:1) „**byla to Marie z Magdaly, Jana a Marie Jakubova a s nimi ještě jiné.**“ (Lukáš 24:10). To znamená, nejenom ty jmenované tři, ale i další; dále Marie Magdaléna jednala podle sebe - ne jako ostatní. Nevstoupila do hrobky, ale okamžitě běžela informovat učedníky o tom, že On vstal z mrtvých. Některé uprchly ve strachu, jiné šly za učedníky a po cestě potkali Ježíše. Žádný „beznadějný zádrhel kontradikcí“ zde neexistuje.

Marie vyburcovala učedníky a vrátila se s Petrem a Janem k hrobu (Jan 20:1-11) . Potom co viděli že hrob je prázdný a šli v zamyšlení domů, Marie Magdalena ještě zůstala, zmatená, se zlomeným srdcem, a v tom stavu potkala Krista. ... Některé ženy se - jak už jsme podotkli, vrátily ustrašené domů, a nezmiňují se o tom nikomu. Jiné odešly k učedníkům. Zde není žádný konflikt, ale prostě normální rozdíly v akcích, jaké by člověk od větší skupiny žen očekával. Ani není konflikt v tom, že existovaly instrukce odejít do Galileje a skutečností, že to učedníci nezabrali okamžitě ale byli v někde v pokoji v Jerusalemě, když se tam Ježíš objevil. Jejich neochota poslouchat další rozkazy od Někoho, kdo se zdál být Mesiášem, ale zřejmě nebyl - navzdory všem těm povídkám o vzkříšení - je zcela pochopitelná. V popisech těchto událostí prostě žádný konflikt není...

Ale jedna skutečnost zůstává neodiskutovatelnou: Hrob ve kterém bylo tělo Ježíše položeno, byl prázdný třetího dne ráno! Všechna svědectví to činí zcela jasným, všechna evidence tento fakt podporuje. Ani římské autority, ani rabíni nebyli schopni předložit Ježíšovo tělo - přestože by tak velmi rádi učinili - už jen proto, aby zastavili tuto revoluci, která vytvářela rozruch všude kolem, a která později byla pojmenována „Křesťanství...“

Na Velký Pátek zapomeň!

Otázka: Bible píše, že Ježíš byl ukřižovaný „den před šábese“, což by znamenalo pátek. Že církev to přijímá je vidět podle celosvětových oslav „Velkého Pátku.“ Přesto Bible také učí, že On musí být „tři dny a tři noci v srdci země“ (Matouš 12:40). což je zřejmě nemožné, byl li ukřižovaný v pátek odpoledne a vzkříšený časně ráno v neděli, jak Bible učí a jak Křesťané věří. Nevrhá takováto kontradikce pochybnosti na zbytek Bible - každopádně na samotné srdce Křesťanství, což je Kristovo ukřižování a následné vzkříšení?

Odpověď: V tomto případě je kritika oprávněná. Kristus nemohl být ukřižovaný v pátek odpoledne, a Bible to také neříká. Ti, kteří tuto pozici obhajují, to říkají asi takto: Židovský den počíná a končí západem slunce Část dne se počítá jako den celý, a tak den který počal západem slunce ve čtvrtek a končil západem slunce v pátek, byl jeden den; od pátečního západu slunce do soboty večer byl den druhý, a od sobotního západu do nedělního rána byl den třetí. Tato kalkulace počítá tři dny ale pouze dvě noci (pátek a sobota). Ale Ježíš prohlásil specificky: **„a tak bude Syn člověka tři dny a tři noci v srdci země..“** Že Kristus povstal v neděli ráno je jasné ve všech čtyřech evangeliích. A proto musel být v hrobě již ve čtvrteční noc právě tak jako v pátek a v sobotu.

Ježíš byl ukřižovaný ve čtvrtek

Ve skutečnosti je z evangelií jasné, že Ježíš Kristus byl ukřižovaný ve čtvrtek, a zemřel několik hodin před západem slunce (kdy začínal pátek). A tak strávil část čtvrtka, celý pátek a sobotu (tři dny) v hrobě. Také strávil čtvrteční, páteční a sobotní noc (tři noci) v hrobě a vyšel časně ráno v neděli z hrobu. Zmatek povstává z toho, že Jeho ukřižování bylo **„den před šábese“** (Marek 15:42). Lukáš i Jan souhlasí: **„a šábese se blížil..“** (Lukáš 23:54) **„že těla nesmí zůsta na kříži v den šábese..“** (Jan 19:31)... Je však omylem se domnívat, že když „den po Jeho ukřižování byl šábese“, že musel být ukřižovaný v pátek. Sobota nebyla jediným šábese! Existovaly jiné, speciální šábese, které mohly připadnout na kterýkoliv den v týdnu podle kalendáře. Nakonec Jan nám říká, že **„...na tento šábese připadal veliký svátek...“** (Jan 19:31). (Pozn. Česká ekumenická Bible píše: „na tuto s o b o t u“, podobně i Bible Kralická. Oboje zavádí, proto používám české židovské slovo „šábese“). Ani nejsme necháni v pochybách o povaze tohoto svátku. Byl to velikonoční Beránek (pecah, Exodus 12:11, 21, 27, 43,48).

Když rabíni přivedli Ježíše před Piláta to ráno před ukřižováním, **„...Židé sami do paláce nevešli aby se neposkvrnili, a mohli jít velikonočního Beránka...“** (Jan 18:28). Toto bylo ráno po Poslední Večeři, ale rabíni ještě Beránka nejedli - a tak ani Ježíš a učedníci. Poslední Večeře nebyly „pecah“, jak se obecně učí. Ten měl být oslavený až příští večer, který k úžasu učedníků byl dnem Kristova ukřižování. O tomto budeme jednat podrobně později...

Na kříži, když počaly oběti beránků.

V pozoruhodném splnění předpovědi z Exodusu 12:6, Kristus, kterého Jan Křtitel nazval „Beránek Boží“ (Jan 1:29, 36) a Pavel nazval **„...naš velikonoční beránek, pro nás obětovaný...“** (1 Korint 5:7) byl ukřižovaný v tom stejném čase, když zabíjeli - po celé Izraeli - velikonoční beránky, **„...byl den přípravy před svátky velikonočními...“** (Jan 19:14) Potom beránky upekli a jedli s nekvašeným chlebem, jak bylo poprvé přikázáno v Exodusu 12. Velikonoční Beránek počínal sedmidenní Svátky Nekvašených Chlebů, jejichž prvním dnem byl šábese, kdy se nesměla vykonávat žádná práce. **„Sedm dní budete jíst nekvašený chléb, a v první den (svátků) a poslední den, nebudete vykonávat žádnou práci..“** (Exodus 12:15-16). A tak čtvrteční západ slunce (roku 32 A.D., kdy byl Ježíš Kristus ukřižovaný), byl počátkem Svátků Nekvašených Chlebů, večer, kdy se jedl velikonoční Beránek. Tento první den trval do pátečního západu slunce, byl speciálním Šábese, „Vysokým Dnem“, prvním dnem Svátků.... Byl okamžitě následovaný normálním sobotním šábese, od pátečního západu slunce do západu v sobotu. Ženy se tedy nemohly dostat k hrobu až v neděli ráno. Kristus byl v hrobě tři dny a tři noci. Byl ukřižovaný ve čtvrtek, tak jak to bylo prorokováno, jak později uvidíme. Známe-li všechna fakta, kontradikce neexistuje.

Uměl Pavel počítat?

Otázka: Ve svědectví Pavla se zdá být velká chyba, co se týká vzkříšeného Krista. Pavel tvrdí, že potom, co se Kristus zjevil Petrovi, zjevil se také těm „dvanácti.“ (1 Korint. 15:5) A přece evangelia učí, že Jidáš, jeden z těch původních dvanácti spáchal sebevraždu ještě před vzkříšením a že bylo pouze jedenáct učedníků naživu, když se jim Kristus zjevil. Je nějaká cesta, jak se této kontradikci vyhnout? Vrhá ne celý příběh vzkříšení vážné pochyby....

Odpověď: Jistě že se Kristus „konečně zjevil samým jedenácti, když tak seděli kolem stolu.“ (Marek 16:14) „...nalezi jedenáct učedníků a jejich druhy pohromadě.... když o tom mluvili, stál tu On sám uprostřed nich“ (Lukáš 24:33, 36).. Ale On se také „ukázal více než pěti stům bratří najednou..“ (1 Korint.15:6) Mezi nimi byl bezpochyby také Matyáš, kterého zvolili na místo Jidáše, který vrátil počet zpět na dvanáct.

Ve Skutcích 1:15-26 nalézáme „kolem stovaceti..“ (verš 15) shromážděných učedníků. Petr připomíná, že proroci předpovídali Jidášův pád, a také že „jiný převezme jeho místo“ (verš 20). Aby se kdo mohl apoštolem stát, „musel vidět Ježíše Krista, našeho Pána“ (1 Korint. 9:1). A tudíž před tím, než těch jedenáct počalo volit Jidášova následníka, Petr prohlásil, že volitelní jsou pouze ti, „kteří nás doprovázeli celý ten čas, kdy Ježíš Kristus přišel a byl s námi, počínaje křtem Jana Křtitele až po den, kdy od nás vzestoupil do nebes..“ (Skutky 1:21,22) Je tím tedy jasné, že přesto že pozornost všech čtyř evangelií byla upřena hlavně na ten úzký okruh dvanácti učedníků, byli další, kteří byli také s Kristem celou tu dobu - a mezi nimi Matyáš.

Matyáš tyto podmínky plnil a tak byl zvolený, aby převzal Jidášovo místo, a stal se jedním ze dvanácti, když byl svědkem všech událostí včetně vzkříšení. Vlastně je velmi pravděpodobné, že byl přítomný, když se Kristus těm jedenácti zjevil. Nikde se nepíše, kolik jich tam bylo, když se Kristus poprvé zjevil těm jedenácti. Ať už byl tenkrát přítomen či ne, Kristus se Matyášovi zjevil a on se stal jedním ze dvanácti. Pavel se stal Křesťanem několik let po nahrazení Jidáše Matyášem. Je zcela rozumné soudit, že když prohlašuje že Kristus „se zjevil těm dvanácti“, má na mysli „těch dvanáct“ jeho doby - ne těch dvanácti, když byl ještě s nimi Jidáš...

Omyl opisovatele dokonce i v King James verzi?

Otázka: Narazil jsem na početné kontradikcí v Bibli. Uvádím jich pouze několik: 2 Samuel 8:4 říká, že „David zajal jeho (Hadadezera) sedm set jezdců...“ ale První Paralipomenon 18:4 říká, že „David zajal sedm tisíc jezdců..“ Podobná neshoda existuje mezi 2 Samuel 10:18 „sedm set vozů a čtyřicet tisíc jezdců..“ a První Paralipomenon 19:18 „sedm tisíc vozů a čtyřicet tisíc pěšáků.“ Toto je jen malá část omylů a ty jsou v King James Bibli, o které jsem se domníval, že je dokonalá v každém ohledu. Pomozte!

Odpověď: Bible je bez chyb ve svých původních rukopisech - ne v každé kopii, kterou někdo později vyprodukoval. Ne každý opisovatel a každý překladatel pracoval tak dokonale, že každá kopie Bible, v každém jazyku je bez jediné chybičky. Tyto omyly o kterých se zmiňujete, byly udělány stovky let před námi, když se pořizovaly kopie ručně. Člověk by musel prozkoumat všechny dosažitelné rukopisy, aby zjistil kde se ta chyba stala. Není pochyb o tom, že by bylo možné rozhodnout zda originál psal sedm set, nebo sedm tisíc, jezdců či pěšáků. Ovšem časově by se to nevyplatilo, protože tyto omyly nemají nijaký vliv na doktrinní učení...

Některé kopírovací omyly, které by měly vliv na doktrínu se - teoreticky mohly přihodit, ale my máme tolik rukopisných kopií které se datují staletí zpět, že porovnání jednoho k druhému by jakýkoliv omyl odhalilo. Faktem je, že žádný hlavní překlad Bible na trhu dnes, neobsahuje doktrinní chyby. Zatím co máme určité podstatné rozdíly mezi King James Bibli a moderními překlady, (včetně určitých nedostatků moderních překladů) jakékoliv diskrepance ve většině překladů jsou většinou opraveny jinými verši v tom stejném vydání....

Byl Štefan popletený?

Otázka: Ve svém projevu před radou rabinů ve Skutcích 7:15-16 řekl Štefan že **„Jakub byl pohřbený v Sichemu, v hrobce kterou koupil Abrahám od synů Emora..“** V jasné kontradikci Genese 50:13 říká, že Jakub byl **„pohřbený v Heronu v jeskyni, kterou zakoupil Abrahám od Chetejce Efróna.“** Byl Štefan zmatený? Velmi mne to znepokojuje! Proč ho Bůh neinspiroval tak, aby řekl všechno správně?

Odpověď: Jelikož Lukáš píše pod inspirací Božího Ducha, jsme si jisti, že Štefan řekl to, co Lukáš napsal. Není možné obviňovat z omylu Lukáše! Nejpravděpodobnější z toho je, že Štefan byl zmatený. Ovšem ten fakt nevrhá žádné světlo pochybností na Bibli, tím méně dokazuje, že Bible Božím Slovem není, jak by chtěli dokázat skeptici.... Nezapomeňte, že Bible zaznamenává slova osob, která v žádném případě nebyla inspirována. Bohem: výmluvy Adama a Evy, Kainova lež ohledně vraždy svého bratra. dlouhé tirády „utěšovatelů“ Jóba, faraónovo pranýřování Mojžíše a Árona, veleknězovo horlení proti Ježíši, a tak dále... Bible přece nezaručuje pravdivost každého prohlášení které zaznamenává, pokud není jasné, že ten člověk hovoří pod Boží inspirací...

O Štefanovi není řečeno že mluví z Boží inspirace právě tak jako někteří jiní v Bibli. Bible se nepokouší zakrýt hříchy či omyly i těch největších postav jako Abraháma a Davida - proč by měl být Štefan chráněn před omylem? Ale přes to všechno, podívejme se trochu hlouběji na to, jak dalece byl Štefan skutečně zmatený.... Za prvé, Štefan nijak specificky neprohlásil, že Jakub byl pohřbený v Sichemu. Zde je část jeho řeči: **„A tak Jakub šel do Egypta, a zemřel, on i naši otcové, a byli odneseni do Sichému a položeni v hrobce, kterou Abrahám zakoupil od synů Émora , otce Sichemova.“** (Skutky 7:15,16, podle anglické verze King James Bible. Z českých překladů, pouze Kralická má shodný text). Štefanův poukaz k „našim otcům,“ nezahrnoval Jakuba („On a naši otcové“) ale spíše jeho syny. Byli to „otcové“ kteří byli v Sichemu pohřbeni. Víme, že Jakub byl pohřbený v jeskyni Machpelah vedle kostí Sáry. Abraháma, Izáka a jeho ženy Rebeky, a Jakubovy ženy která se jmenovala Léa. Víme, zda některý z Jakubových 12 synů byl pohřbený v Sichemu? Ano.

Je nám specificky řečeno, že Josef byl pohřbený v Sichému: **„...a kosti Josefa, které děti Israele vynesli z Egypta, pohřbili v Sichemu na parcele, kterou Jakub zakoupil od synů Hámora, Sichemova otce za sto mincí.“** (Jozue, 24:32). To souhlasí s výpovědí, že „Jakub, když se vracel, přišel k městu Sichem, koupil část pole od dětí Hámora, otce Sichema, za sto mincí...“ (Genese 33:18-19. Pozn. Kralická Bible namísto „mincí“ udává „za sto ovcí...“) Pakliže Josef, jeden z „otců“ byl pohřbený v Sichemu, je zcela možné že jeho bratři, kteří byli také „otcové“ Israele, tam byli pohřbeni také. Starý Zákon nám neříká kde byli pohřbeni, a tak není žádná báze pro tvrzení, že Štefan vyslovil omyl...

Jedno možné vysvětlení.

Jediný zbývající problém je Štefanův výrok, že Abrahám zakoupil pole v Sichemu. Zatím co nemáme záznam o tom, zdali Abrahám kdy v Sichemu vůbec byl, je zcela možné že procházel skrze toto centrálně lokalizované město na svých mnoha cestách. Je zcela možné, že tam skutečně pole zakoupil. a v pozdějších letech k tomu ještě něco přikoupil Jakub. Prostě nemůžeme být dogmatictí v tom, že Štefan nemluvil pravdu. On mohl zcela lehko vědět něco, co my dnes nevíme... Na druhé straně se mohl Štefan zmýlit a Bible to zaznamenala přesně tak, jak to řekl. Musel být pod mocným tlakem, když tak byl obklopený lidmi, kteří ho chtěli zabít. Všechny prvky pravdy měl pohromadě ale v běhu okolností je trochu poletl. Štefan byl člověk jako my a byl schopen omylů jako my. Ano, je nám řečeno že Štefan byl **„plný Božího Ducha a moudrosti, plný víry a moci, činil veliké skutky a zázraky mezi lidmi..“** (Skutky 6:3-8). A tak

vidíme, že i když jsme naplněni Svatým Duchem a inspirováni od Boha, to všechno z nás ještě nedělá mechanické roboty neschopné lidských omylů - pokud nepronášíme nějakou předpověď, která samozřejmě musí být bez chybičky...

Proč Bůh připustil Štefanův omyl?

Pakliže se Štefan zmýlil, proč tomu Bůh nezabránil? A proč by měl? Nehrálo to žádnou roli. Rabíni ani nezareagovali. Jedním důvodem pro dovolení tohoto omylu (byl-li to vůbec omyl) by mohlo být, abychom se z toho poučili, jak jsem právě vysvětloval.

Dalším účelem je - nepochybně - posílení důvěryhodnosti Bible v očích upřímných a poctivých hledačů, kteří zkoumají zda je, či není možné Bibli věřit. Ve skutečnosti, toto poctivé zaznamenání malé nepřesnosti mluví ve prospěch Bible.... Kdyby Bible byla dána dohromady rozmyšlenými podvodníky staletí -nebo i jen roků - a tento Štefanův projev by byl vyprodukovaný jako vymyšlený příběh, padělatelé by každopádně takový omyl neudělali. Měli by možnost si zkontrolovat celý Starý Zákon - a také by tak učinili - aby všechno zharmonizovali. Starý Zákon je zcela konzistentní a padělatelé by se jistě drželi původní zprávy a vyhnuli se zdánlivé kontradikci. Skutečnost že tento zřejmý omyl v Bibli zůstal, je pouze dalším důkazem že Bible obsahuje pravdivé záznamy. Dále to ukazuje na to, že žádný následný opisovatel se neodvážil „opravit“ tento omyl. A zároveň tento fakt poukazuje na uctivou přesnost, se kterou opisovatelé zacházeli s tím, o čem byli přesvědčeni že je Božím Slovem, a nedovolili si opravovat cokoliv - i když to vypadalo jako chyba, která potřebuje opravu...

Je Milénium tím konečným královstvím?

Otázka: S poukazem na Kristovu předpověděnou vládu Bible říká „**a Jeho království a míru nebude konce..**“ (Izaiáš 9:7) A přesto Bible také říká, že Jeho vláda bude trvat pouze tisíc let a skončí světovou válkou (Apokalypsa 20:6-9)... Tak jak je to? Navždy, nebo na tisíc let? Mír, nebo válka? Obojí to být nemůže. Jak může kdokoliv prohlašovat Bibli za neomylné Boží Slovo, když obsahuje tolik kontradikcí, a zvláště na takových fundamentálních konceptech, jako je vláda Krista, což má být vyvrcholením všeho?

Odpověď: Existuje velmi prosté a zřejmé vysvětlení: Mileniální vláda Krista není tou „vládou a mírem“, o které Bible říká že nikdy nekončí. Tato skutečnost je zřejmá z několika důvodů. Tisíc let přece není nekonečnost a válka není mír. A přesto si mnoho Křesťanů představuje, že milénium je to „království“ za které se máme modlit v „**příjď království Tvé**“ (Matouš 6:10). a které je subjektem mnoha předpovědí.... Je neuvěřitelné jaké kontradikce jsou ignorovány Křesťany, kteří trvají na ztotožnění milénia s Kristovým věčným královstvím! Ovšem kritikové, kteří pilně hledají jakoukoliv kontradikci, při své pilnosti sice našli problém, ale přehlédli řešení: Milénium není tím královstvím...

Kristus řekl: „**pravím tobě, nenarodí-li se člověk znovu, neuvidí (nemůže vkročit do) království nebeské...**“ (Jan 3:3-5). Je zřejmé, že bude mnoho těch, kteří se znovu nenarodí během milénia - jinak by přece nenásledovali Satana: „**A až se těch tisíc let dovrší, Satan bude propuštěn ze svého vězení. Vyjde aby podvedl národy, které jsou ve všech čtyřech koutech země, Góga i Magóga a aby je shromáždil k boji. a bude jich jako písku v moři. Vystoupili na šíři země a obklíčili tábor svatých a to milované město. Ale z nebe sestoupil oheň a pohltil je.**“ (Apokalypsa 20:7-9)... Tito povstalci přece nejsou znovu-narození Křesťané! Pouze ti, kteří se narodili znovu, mohou být v království....

Kromě toha nás Pavel učí, že „**tělo a krev nemůže zdědit království Boží**“ (1 Korint. 15:50).. Ale země bude v milénium obydlena velikým počtem lidí „krve a těla“. Tak to je další důvod, proč milénium nemůže být královstvím. (Unikátní roli, kterou milénium hraje, probereme později). Tak co vlastně je to království? To že je věčné, naznačuje že bude existovat v tom novém, věčném vesmíru který Bůh stvoří, až zničí tento stávající: „**Den Páně přijde jako zloděj v noci, když nebesa s rachotem zmizí, prvky se žářem zotají, země a její skutky budou spáleny. ... Podle Jeho slibu očekáváme nové nebe a novou zemi, kde bude pouze spravedlnost...**“ (2 Petr 3:10, 13)... Z toho je zřejmé, že žádné království,

či cokoliv jiného nemůže být věčné, dokud tento vesmír nebude zničený a stvořený nový. Teprve potom přijde království, které je věčné, jehož mír nikdy nekončí, které nemůže zdědit tělo a krev, a pro které je jediný požadavek: být znovu zrozený.... Pavel nás informuje: **Potom přijde zakončení, kdy Kristus odevzdá království Bohu-Otci a zruší veškerou vládu, každou vrchnost i moc... A až všechno bude podřízeno Jemu, potom i Syn sám se podřídí Tomu, který Mu podřídil všechno aby Bůh byl všechno a ve všem..** (1 Korintským 15:24-28).....

Každý pečlivý student a každý vážný čtenář Bible shledá, že slova apoštola Petra, že „**v Písmu jsou některé věci obtížné porozumět**“ (2 Petr 3:16) jsou hluboce pravdivá.... Kdo z nás nenalezl v Bibli věci které nás mátlý - ano, dokonce na počátku naší křesťanské cesty nás vedly k otázce, zda je Bible skutečně Božím Slovem? Nacházíme některé věci, které se zdají být nemožné smířit s jinými. Nacházíme některé věci, které se zdají být neslučitelné s myšlenkou, že Bible je Božího původu, a že je neomylná.

Bible je odhalení myslí, vůle a charakteru nekonečně velikého, dokonale moudrého, absolutně čistého Boha ale toto odhalení je pro konečné bytosti, které jsou nedokonalého poznání, které jsou nedokonalé v charakteru a tím také nedokonalé v duchovním rozlišování. A proto musí nevyhnutelně být obtíže v odhalení těmto tvorům z takového pramenu.. Když se konečně snaží pochopit nekonečné - potíže vždy budou.... Není moudré zakrývat skutečnost, že takové potíže existují. Je součástí moudrosti právě tak jako poctivosti upřímně se jim postavit tváří v tvář a zamyslet se nad nimi..... - R.A. Torrey -

5.

Problémy víry.

Jak může Bůh litovat?

Otázka: V Genesi 6:6 čteme, že „**Bůh litoval, že člověka stvořil..**“ V Jonáši 3:10 se píše, že „**a viděl Bůh jak si počínají, že se odvracejí od své zlé cesty, a litoval, že jim chtěl učinit zlo, které ohlásil. - A neučinil tak..**“ Ve Starém Zákonu se objevuje to stejné hebrejské slovo vyjadřující podobnou lítost se strany Boha. Jak může Bůh, který je předpokládaně dokonalý, litovat? A proč by tak činil, pakliže ví „konec před začátkem“ a všechno, co se stane a dovoluje to?

Odpověď: Je pravdou, jak píšete, že když Bůh je dokonalý a ví o všem co se stane, potom v žádném případě nemůže „litovat“ ve smyslu toho, že se mýlil. Vždyť v Bibli máme mnoho zmínek o tom, že Bůh nemůže nic litovat a tak si můžeme být jistí, že tak nikdy neučiní. Na příklad: „**Bůh není člověk, aby lhal, ani syn člověka, aby litoval. Řekl někdy něco, aby to potom neudělal?**“ (Numeri 23:19). Jak potom tedy máme rozumět když Bible říká, že „Bůh litoval“, nebo že „bude litovat.“? Několik veršů dává hlubší pohled. Na příklad: „**A proto napravte své cesty a své skutky, uposlechněte hlas Hospodina, vašeho Boha a Pán bude litovat zlého soudu, který prohlásil nas zlými**“ (Jeremiáš 26:13) Když Bůh nabídne „lítost“ nad soudem, který vynesl na zlé, pakliže se od zla obrátí, je zřejmé, že je to pouze Jeho laskavá reakce na lítost člověka. Tento fakt vidíme v mnohém Písmu, jako na příklad: „**Pakliže se zlý odvrátí od svých hříchů které spáchal, bude držet mé příkazy a činit vše co je správné a zákonné, každopádně nezemře a bude žít.**“ (Ezechiel 16:21). Jednou promluví proti pronárodu nebo království že je vyvrátím a zničím; pakliže tento národ se odvrátí od zla, budu „litovat“, že jsem zamýšlel mu způsobit něco zlého.“ (Jeremiáš 18:7-8)....

Změna akce - ne myslí.

Je zřejmé, že když Bůh - potom co Jeho podmínky jsou splněny „lituje“, nezměnil svůj postoj nebo akci proto že se mýlil nebo že neviděl budoucnost. Prostě změnil akci vůči tomu kdo litoval - přesně tak, jak slíbil. Toto nejsou ani výčitky svědomí, ani lítost, jelikož něco podobného není u Boha možné. Taková byla podstata Jeho „lítosti“ vůči Ninive. Nezničil ji, i když to Jonáš prorokoval.....

V každém případě kde „lítost“ je připisována Bohu, Jeho akce jsou vždy konzistentní s principy, které položil ve svém Slově. Kde je lítost a obrát od zlého - ať už u národa či jedince, Bůh odpustí a nevykoná rozsudek, který před tím vyslovil.... Ale co s „lítostí“, v Genesi 6? Je to zřejmě druhá strana mince toho, o čem jsme právě diskutovali. Namísto, aby se zlí obrátili k dobru, a jako výsledek Bůh nevykoná rozsudek - ti, které Bůh stvořil a prohlásil za dobré (Genese 1:31), se namísto toho obrátili ke zlu. Následovně, Bůh „litoval“ požehnání, které jim slíbil. Ve skutečnosti bylo to zlo lidstva tak veliké, že si zasloužilo aby bylo zničeno... Na štěstí jeden člověk „**ale Noé našel u Hospodina milost**“ (Genese 6:8)... Tato skutečnost nám říká, že i když milost Boží je zdarma, existují určité podmínky k její obdržení. I řekl Bůh: „**Můj Duch se nebude neustále zabývat s člověkem...**“ (Genese 6:3). Nadešel čas pro soud, ale jeden člověk, na rozdíl od všech ostatních, byl ochotný litovat a Boha uposlechnout a tak se mohl stát příjemcem Boží milosti.

Rodiče potřebují usměrnit disciplínu podle Božího vzoru. Existuje hranice a existuje bod žádného návratu (point of no return) v udělování odpuštění chybujícím dítěti, které zkroušeně prosí o milost. Pakliže potrestání nikdy nepřijde, milost se stává bezvýznamnou a dítě se nikdy nenaučí potřebnou lekci. Milost, kterou Bůh poskytnul Noému má smysl jen v relaci k rozsudku vykonaném na těch druhých! A tak je to se spásou, kterou Bůh zajišťuje v Kristu: Má smysl a je žádoucí pouze ve světle věčného trestu, který bychom museli jinak za naše hříchy trpět....

Studoval Ježíš v Indii pod vedením guruů?

Evangelia mlčí o - přibližně 18ti letech mezi Lukášem 2: 41- 52 kdy Mu bylo asi 12 let, a Lukášem 3:23, kde Ho opět vidíme ve stáří 30 let. Už mnohokrát jsem četl názor- a to nejenom v „Aquarian Gospel“ ale i v novinách, že během těchto chybějících let byl Ježíš v Indii, a studoval pod nějakým guru. Moudrost, kterou tam nabyl, se stala základnou pro Jeho evangelium. Proč ne?

Odpověď: Ta nejrozšířenější zpráva pochází od údajného Nikolase Notovitche který tvrdil, že když cestoval po Tibetu, ke konci devatenáctého století mu bylo řečeno tibetským lámou že existuje v jednom himalajském klášteře záznam o návštěvě Ježíše Krista. Na počátku dvacátého století, jinému návštěvníku bylo řečeno totéž. Ovšem, nikdo kdo by byl schopný přečíst a přeložit takový „záznam“, nikdy nic podobného neviděl, žádná kopie se nikdy nedostala na Západ pro ověření. Nyní se proslýchá, že „záznam“ byl zničený... Kdyby Bible nestála na lepší evidenci než jako tato, kritici by ji už dávno odmítli. A přesto takovým spekulativním zprávám uvěří okamžitě lidé, kteří na druhé straně požadují důkaz na všechno co Bible říká! Takový dvojaký standard, prozrazuje silnou zaujatost ze strany skeptiků, kteří prohlašují, že se zajímají pouze o pravdu....

Veškerá evidence svědčí o opaku. Za prvé neexistuje jedna jediná historická nebo archeologická evidence že Ježíš kdy Indii navštívil, tím méně že tam studoval. Kromě toho tato teorie je popřena vším co Ježíš během svého života řekl či udělal. Učení, které Ježíš k Židům přinesl, souhlasila ve všem s jejich Písmem (které Ježíš citoval jako autoritativní velmi často) a bez jakéhokoliv zabarvení Hinduismem nebo Buddhismem. Kdyby byl studoval pod Mistry Indie nebo Tibetu, bylo by jeho povinností držet se jejich učení a prokazovat úctu svému guru. Jeho učení je pravou antitezí kteréhokoliv Východního mysticismu. Kromě toho výčet Nového Zákona, který je zcela konzistentní, nepřipouští jakoukoliv dalekou cestu. Lidé z Nazaretu, Jeho rodném městě, Jej znali jako „**tesaře, syna Marie, bratra Jakuba, Josefa, Judy a Šimona**“ (Marek 6:3). Je to náznak, že On byl známou osobností v lokalitě ve které žil a vyrostl -a že nebyl nějaký židovský Marko Polo, který cestoval do vzdálených, exotických míst....

Přátelé a známí byli šokováni, když pojednou Ježíš počal cestovat kolem Galileje a kázat před velkými davy. Pro rodinu a sousedy to znamenalo skandál, když se Ježíš prohlásil za náboženského kazatele a učitele. To pohrdání, s jakým s

Ním jednali, mělo původ ve faktu že Ho důvěrně znali - nejednali s Ním s úctou, jakou by si zasloužil někdo, kdo cestoval po světě a studoval v dalekých zemích jako Indie a Tibet.

Každý guru, který přijde na Západ, chválí a ctí svého Mistra, protože každý Hinduista, včetně samotných guru, musí mít guru kterého následuje. Ale údajný „Guru Ježíš“ se nikdy o svém guru nezmínil či citoval jakékoliv náboženské písmo kromě židovského Písma. Tvrdil že nebyl vyslaný nějakým Mistrem z Východu, ale svým Otcem na nebesích. (Jan 5:23, 30, 36), pojem zcela neznámý každému guru a totálně nenáviděný rabíny. Guru tvrdí, že oni jsou lidé, kteří pomocí jógy a asketického života získali mystické „uvědomění“ že „Atman“ (individuální duše) je totožná s Brahmanem (duší univerzální), a tím se stali „samo-realizovaní bozi.“ Kdyby Ježíš studoval pod nimi, byl by učil stejnou klamnou iluzi. A přesto - v totální kontradikci k tomuto nemožnému snu - a aniž by o sobě učil že je člověkem, který se snaží vypracovat k božství, Ježíš se představil jako samotný „Já Jsem“ (Ego Eimi), Yahweh Starého Zákona, Bůh Israele, který sestoupil na zemi, aby se stal člověkem:

„.... pakliže neuvěříte že Já Jsem, zemřete ve svých hříších. ... Ještě než Abrahám byl, Já Jsem.... Nyní vám říkám než se to stane, aby jste - až se to stane, uvěřili že Já Jsem ještě chvíli a už mne nevidíte, protože jdu k Otci ... Přišel jsem od Otce do světa; a teď se opět k Otci vracím ... Já a můj Otec jsme jeden (Jan 8:24, 13:19, 16:16, 28, 10:30).

Nesmířitelné rozdíly.

Každý guru bez výjimky popírá existenci hříchu či jakýchkoliv absolutních morálních standardů. Každá osoba má jinou „dharmu“ (řád) a je jeho individuální záležitostí, kterou odhalí na své cestě ke spojení s Brahmanem. V úplném opaku Ježíš učil že je „světlem světa“ (Jan 8:12) světlem, které odhalilo zlo v lidstvu. Kromě toho přislíbil že pošle Svatého Ducha aby „ukázal světu hřích, spravedlnost a soud.“ Dále učil, že přišel, aby volal lidi k obrácení, a zachránil je od věčného trestu obětí sama sebe za hříchy světa. Kristův život a učení stojí v přímém kontrastu k Hinduismu, který by se byl v Indii naučil a jehož praktiky by jistě prováděl a Židy učil. Prostě tato teorie nemá ani trochu podpory v záznamu Nového Zákona, který pro nás zanechalí očití svědkové.

Guru učí o neustálém cyklu smrti a reinkarnace, kdežto Kristus byl vzkříšený tak jak řekl že bude, a to stejné slíbil svým stoupencům. Reinkarnace a vzkříšení stojí v jasné opozici - nemůžete věřit v oboje najednou. Guru učí opakované návraty na zem v životě za životem a práci na „karmě“ (dílo, souhrn skutků člověka, které určují jeho další znovuzrození - nebo zákon, který řídí podle skutků lidský osud).. zatím co Ježíš učil oduštění hříchů, které umožní vstup do nebe. Pro guru je nebe mystickým stavem jednoty s Absolutnem. Na druhé straně Ježíš učil, že být v nebi, znamená žít bez konce v domě Otce, který má „mnoho příbytků.“ (Jan 14:1-4). Guru je vegetarián, Ježíš jedl velikonočního beránka, nakrmil tisíce rybou a dokonce jedl rybu i po svém vzkříšení, aby přesvědčil své pochybující učedníky, že byl vzkříšen tělesně - že není pouzen nějakým „duchem“, jak předpokládali....

Gurů bylo na tisíce, Ježíš o sobě učil, že je jediným Synem Boha, jediný Spasitel. Guru učí, že k Bohu vede mnoho cest - Ježíš prohlásil: „Já jsem Cesta, Pravda i Život, nikdo nepřijde k Otci, než skrze mně.“ (Jan 14:6). Všechno co Kristus řekl i udělal, je v totální opozici k Hinduismu a Buddhismu a prokazuje že tvrzení o Jeho sudiích v Tibetu a Indii je falešné.... Tato podvodná tvrzení opět ukazují, že je zcela nemožné si vymyslet jakoukoliv povídku o Ježíši a postavit ji do souhlasu se skutečnými událostmi. Teorie, že Ježíš studoval pod guru v Indii není vůbec slučitelná s Novým Zákonem, a kdyby byla, potom Nový Zákon by nebyl slučitelný se Zákonem Starým - namísto aby byl jeho naplněním, jak také je. A záznamy Starého a Nového Zákona by nesouhlasily s historií světa, kdyby oboje nebyly pravdivé. Dokonalá harmonie Písma s historií se ukáže každému opravdovému a poutivému studentu Bible.....

Příbuznost mezi mytologií a Biblí.

Otázka: Bible o sobě tvrdí, že je inspirovaná Bohem. Přesto nacházíme podobné popisy událostí které líčí (Adam a Eva, pokoušení v Zahradě, Potopa a.t.d.) v mýtech mnohých starých národů rozšířených po světě. Některé z těchto mýtů se zdají být starší než Bible. Existují, na příklad Asyrské desky z doby před Mojžíšem, které popisují stvoření, pokoušení v Zahradě, potopu a babylónskou věž velmi podobné popisu z Genese. První člověk v babylónském mýtu se jmenuje „Adami.“ Není potom možné, že alespoň něco z Bible bylo opsáno z pohanské mytologie spíše než z inspirace Boha?

Odpověď: Návrh, že si Bible vypůjčila příběhy Genese z pohanských mýtů, vytváří více problémů, než jich údajně řeší. Stále nám zůstanou dvě otázky: Co bylo zdrojem pohanských záznamů a jak vysvětlit podobnost všech těch záznamů, včetně Bible. Je matematicky zcela nemožné, že různé rasy a kultury rozptýlené po celé zemi, bez kontaktu jedné s druhou - všechny vyvinou nezávisle tak podobné příběhy o vzniku lidstva a jeho historie. Vyhledky proti takové možnosti jsou astronomické! Všechny zprávy, včetně biblické, musí tudíž pocházet z jednoho společného zdroje, který má původ mimo kteroukoliv rasu či kulturu. O tom se nedá pochybovat. Tato skutečnost nás opět konfrontuje otázkou totožnosti tohoto zdroje, a jak se všechny ty rozptýlené národy dostaly do kontaktu s tímto zdrojem - nebo jak se ten zdroj dostal do kontaktu s nimi.

Je zajímavé, že všechny ty zprávy nám dávají jediné přesvědčivé vysvětlení: všechny národy všech ras a barev pocházejí z jedné rodiny stvořené Bohem a že byla celosvětová potopa, která opět končila jednou rodinou, ze které pocházejí všechny národy, které dnes na zemi jsou. Evoluce je - matematicky nemožná, jak už jsme si řekli na začátku. Kromě toho, pakliže graduální evoluce od opice k člověku se táhla po tisíce let, zanechala by miliony pozůstatků chybějících článků (tvorů, kteří nebyli ještě člověkem, ale také už ne opicí) rozházených po široké oblasti - ale ještě ani jeden nebyl nalezen. A kdyby byla evoluce faktem, potom by nebyl jen jeden pár rodičů pro všechny národy, potom by byly sta i tisíce takových párů - a tak nám schází vysvětlení, jak se mytologie jednoho páru stala familierní všem lidem.

Ale Adam a Eva by jistě předali zprávu o stvoření, o svodu hada, a o vyhnání ze Zahrady Edenu svým dětem, ti zase svým dětem, a tak dále. To všechno by jistě znal Noé a jeho rodina, kteří by to podali dál, zároveň se zprávou o Potopě, jak ji prožili. Žádné jiné racionální vysvětlení pro společnou celosvětovou mytologii neexistuje..... Dále, až podnes v Turecku, v blízkosti hora Ararat, o které Bible učí že tam spočinula Noémova Archa po Potopě, domorodí lidé nazývají tento vrcholak „Hora Noého“. I bez různých výpovědí a svědectví těch, kteří tvrdí že viděli velikou loď na ledovci Araratu, což může být pouze zbytek Noémovy Archy, i tak máme dostatečnou evidenci. Dlouhodobá místní tradice souhlasí se zprávou, kterou kdekdo po světě zná. Taková potvrzení nemohou být ignorována.....

Prekroucené mytologie, činí Bibli pravděpodobnější.

Kdekoliv začnou archeologové po celém světě kopat, naleznou - v soulase se zprávou Genese - starodávný příběh ženy, hada a stromu v zahradě, v těsné souvislosti jednoho s druhým. Proto víme, že existuje jádro pravdy v tomto rozšířeném příběhu. Ale když se díváme na nebiblické zprávy vidíme tam nebiblické prvky, pokrčující to, co muselo být historickou událostí. Hlavní důležitostí je skutečnost ke které se později ještě vrátíme), že had je všeobecně prezentovaný jako symbol moudrosti, či Spasitel-bůh, něco zcela opačného, než předkládá Bible. Jako dodatek v pokroucení celého příběhu, všechny pohanské zprávy zahrnují k tomu ještě mytologické a fantastické prvky. Pouze biblická zpráva má faktální nádech historie, spíše než mýt. Souhlasí se zbytkem Bible a také s tím, co známe z historie lidstva. A tak biblická zpráva stojí na jedné straně, a všechny ostatní - navzdory všem podobnostem k příběhu Genese, stojí všechny - bez výjimky - v opozici k Bibli.

Tento rozdíl mezi Bibli a všemi ostatními zprávami je významný. Ukazuje na to, že biblické svědectví nebylo vypůjčeno od těch druhých. Jasně, všechny ne-biblické informace povstaly ze stejných historických událostí - jejich rozdíly vznikly později. Pohanské mýty se liší jeden od druhého a žádnému z nich nelze věřit jako autentické zprávě. Všechny byly překrouceny ať už tak či jinak. A tím, že biblická zpráva je konzistentní se zbytkem Bible, může na sebe vztahovat stejnou neomylnost jako zbytek Božího Slova. Pohanské zprávy jsou dostatečně podobné, aby mohly potvrdit zprávu biblickou, ale dostatečně odlišné, že Bible stojí sama jako jediný autentický záznam. Biblická zpráva nevznikla z ústní tradice, která se podává z generace na generaci, (a tím uniká nebezpečí omylu, který je takové cestě inherentní), ale byla dána skrze Boží inspiraci....

A co víra, která „hory přenáší“?

Otázka: Ježíš jasně řekl: „Kdyby jste měli víru velikosti hořčičného semínka, řekli by jste této hoře: přejdi odsud tam, a ona se přesune; nic vám nebude nemožné...“ (Matouš 17:20). Ještě jsem nikdy neviděl Křesťana jak stěhuje horu, ještě jsem nikdy neslyšel o Křesťanovi, kterému nic nebylo nemožné. A přesto tam nejsou nijaké podmínky - tento slib je jednoznačný. Buď Matouš nebo Lukáš, který má svou verzi v 17:6 lhali, nebo lhal Ježíš. Kdo to byl? Ale v každém případě je toto jasně prokázaná kontradikce, že?

Odpověď: Nikdo z nich nelhal. Buďme opatrní, a přibližujme se k Bibli s úctou, která jí náleží. I když nejsme rychle schopni rozluštit či smířit každou těžkou část Bible, podpůrná evidence pro přesnost a autenticitu těch pasáží, které rozluštit můžeme je zdrcující, a ukazuje na božský původ. R.A. Torrey nám připomíná: *Jak by jste se dívali na začátečníka v algebře, který se půl hodiny pokouší rotzluštit obtížný problém a nakonec prohlásí že žádné řešení není, protože jej nemohl za tu dobu nalézt?* Potíže před kterými stojí člověk který popírá božský původ a autoritu Bible jsou mnohem početnější než ty které má člověk věřící že Bible pochází od Boha....

V tomto případě je zdánlivý konflikt vytvořený nepochopením víry. Víra není nějakou „silou“, kterou můžeme zamířit na okolnosti lidí či věci abychom je dostali do souhlasu s našimi ambicemi, přáními, nebo tužbami. Kdyby tomu tak bylo, potom by nám Kristus říkal že tato skrytá síla myslí je tak mocná, že nám stačí jen její nepatrná část (velikost hořčičného semínka) abychom dosáhli žádaného výsledku. Potom by celý vesmír byl pod kontrolou člověka, namísto pod kontrolou Boží. Bylo by hrůzné, kdyby lidé takovou moc měli. Naštěstí tomu tak není - a Kristus to také nesliboval.

Víra není síla kterou by člověk měl, je to kompletní důvěra a závislost na jiné osobě nebo objektu. Víra musí mít někoho či něco, na co je upřená. A kromě Boha neexistuje nic nebo nikdo, kdo by byl hoden absolutní důvěry. Ježíš přece řekl: „**Měj víru v Boha!**“ (Marek 11:22). Co tedy víra je? Je to sebejistá důvěra v lásku, milost, moc a moudrost našeho Boha. Je velmi jednoduché ukázat absurditu „víry“ jako sílu, kterou by člověk vlastnil. Dejme tomu, že máte dva lidi, kteří chtějí pohnout horou - pouze každý na jiné místo. Komu z nich se podaří „pohnout“ horou na žádané místo? Ten který má více víry? Toto běžné nepochopení je rozřešeno Kristovým prohlášením, že stačí velmi málo víry k pohnutí horou.

Bůh sám - ne víra - může pohnout horou.

Ta hora (či cokoliv jiného) se nepohne silou víry, protože víra sama o sobě žádnou sílu nemá. Hory se pohnou pouze silou Boha, chce-li to Bůh. Jistě není nikdo, kdo by věřil že se hora pohne v tu a tu dobu, tím a tím směrem, pakliže by nevěděl, že takový pohyb je v Boží vůli. A jak by to mohl vědět? Zřejmě jenom v případě že by znal Boha osobně a naučil se Mu věřit. Bylo by skutečně pošestilé věřit cizinci nebo někomu, kdo nám neprokázal svou spolehlivost.

Víra staví člověka do styku s Bohem, člověk tak poznává, důvěřuje Bohu a poznává Jeho vůli. Vírou se stává člověk nástrojem ve vykonávání Jeho vůle na zemi. Skutečné hory zřídka kdy potřebují „pohyb.“ To by bylo možné, kdyby to byla Jeho vůle. Ježíš použil tento extrémní příklad aby ukázal, že nic není nemožné pro ty, kteří jsou ve styku s Bohem a jsou poslušnými nástroji Jeho účelu a moci.....

Proč se vzkříšený Ježíš neukázal Římanům a rabínům?

Otázka: Proč se Ježíš, pakliže skutečně vstal z mrtvých, neukázal otevřeně rabínům, obyčejným Židům a Římanům? Neupevnil by jednou pro vždy tu skutečnost, že opravdu z hrobu vyšel? A nebyl by takový pádný důkaz zapříčinil obrácení celého světa na Křesťanství? Ten fakt, že i Bible připouští že tak neučinil je jakousi evidencí proti údajnému vzkříšení, že? Jestliže opravdu byl naživu, proč to neprokázal otevřeně?

Odpověď: Podceňujete pyšnou tvrdohlavost a zlo lidského srdce. Bylo mnoho očitých svědků kromě učedníků, kteří svědčili množství svých známých, příbuzných a i rabínům že Kristus vzkřísil z mrtvých Lazara po tom, co ten ležel čtyři dny v hrobě. (Jan 11:43-46) . Nebylo žádných pochyb o tom, že se stal úžasný zázrak. Vlastně i rabínové mezi sebou připouštěli, že On „**koná mnohé zázraky...**“ (verše 47,48). Tímto faktem ale jejich srdce nijak nezměkla ani je nedonutila se podívat přímo na pravdu ohledně Krista... Právě naopak. Ta skutečnost, že Kristus vzkřísil Lazara před tolika svědky -a

protože právě pro tento zázrak počali lidé věřit že On tím Mesiášem je - počali ještě více plánovat Jeho smrt. A potom ještě chtěli také zabít Lazara aby nemohl svědčit o Kristově božské moci. (Jan 12:9-11). Taková fanatická opozice není racionální a tudíž by se nezměnila ani po zřejmých důkazech.

Právě tak by to nezměnilo mysl a činy světských i náboženských vedoucích, i kdyby všichni ti, kteří Krista ukřižovali by Ho viděli opět živého stát před nimi. A proč by to měl dělat? Tím že naplnil mnoho starozákonních předpovědí, a skrze zázraky které byly potvrzeny mnoha svědky, kteří, jako zvědové vše rabínům oznamovali (Jan 11:47-48) Kristus dal israelským náboženským vůdcům dostatek evidence o tom že Mesiášem je. Není pochyb o tom, že někteří z rabínů byli očitými svědky jeho zázraků. A přesto Ho ukřižovali.

Jak Římané, tak i rabíni měli více důkazů než potřebovali.

Kromě toho měli rabíni mnohem silnější evidenci o vzkříšení Krista, než měli obyčejní lidé, kteří svědčili, že viděli Lazara vycházejícího z hrobu „**svázány ruce a nohy, a tvář zahalenou šátkem.**“ (Jan 11:44). Měli očitě svědky trénovaných a disciplinovaných římských vojáků, kteří hlídali hrob a kteří jim oznámili hrůzostrašné setkání s andělem, který odvalil kámen a odkryl prázdnou hrobku. A přesto, navzdory svědectví čtyř ostřílených tvrdých vojáků - nyní zcela vystrašených - tak tvrdá byla jejich srdce, že podplatili stráž a ti vyslali do světa povídku o tom, jak „učedníci ukradli tělo, zatím co oni spali.“ (Matouš 28:13).

Jak rabíni, tak i římské autority věděli o tom, že Kristus vstal z mrtvých! Podávat další důkazy o vzkříšení těm, kteří byli rozhodnutí jej popřít, by nic nezměnilo! Jenom by to přidalo k jejich odsouzení kvůli další evidenci, za kterou by se jednou museli odpovídat. A tak Kristus vlastně prokázal laskavost všem těm, kteří by neuvěřili jakémukoliv důkazu. Jasně Kristus se řídil svou vlastní radou „**neházet perly sviním.**“ (Matouš 7:6)... Co se týká zbytku obyvatelstva, ti jistě viděli některé vzkříšené osoby, které jim svědčily o vzkříšení Krista: „**hroby se otevřely a povstalo mnoho mrtvých svatých, kteří vstali po Jeho vzkříšení a zjevili se mnohým**“ (Matouš 27:52,53).

Kromě toho měli rabíni a všichni lidé dodatečné důkazy vzkříšení skrze zázraky které učedníci dělali ve jménu a moci Ježíše Krista: „**boží moc provázela svědectví apoštolů o vzkříšení Ježíše Krista a na všech spočívala veliká milost...**“ (Skutky 4:33). „Mezi lidem se rukama apoštolů dalo mnoho znamení a zázraků ... a lidé je chválili a ctíli. A stále přibývalo mnoho mužů i žen, kteří uvěřili Pánu. Dokonce vynášeli nemocné na ulici a pokládali je na lehátka, aby na některého padl Petrův stín až půjde kolem. Také z ostatních míst v okolí Jerusaléma se scházelo množství lidí; přinášeli nemocné a sužované zlými duchy a všichni byli uzdravováni..“ (Skutky 5:12-16)..

Už samotná úžasná změna, která byla na učednicích vidět, byla víc než dostatečným důkazem Kristova vzkříšení. Víme jak v zahradě všichni Krista zbaběle opustili, aby zachránili vlastní kůži. A přesto nyní už nebyli tito „**neučení a prostí lidé**“ (Skutky 4:13) ani trochu ustrašení, a odvážně obviňovali rabíny z toho, že dali Krista ukřižovat. Navzdory bití a hrozbám uvěznění, tito bývalí zbabělci stáli vzpřímeně a odvážně se postavili rabínům a s velkým přesvědčením prohlašovali, že Pán povstal z mrtvých. Kromě toho činili v Jeho jménu mnoho zázraků, které přesvědčovaly množství lidí. Žádného dalšího důkazu nebylo zapotřebí...

Veliká nespravedlnost?

Otázka: Někteří mí známí se domnívají že učení o Kristově smrti na kříži, kterou zaplatil pokutu za naše hříchy - které je jádrem Křesťanství - je samo o sobě dostatečným důvodem k odmítnutí Křesťanství. Namítají, že je vyložené

nespravedlivé aby neviná strana trpěla ve vězení či byla popravena namísto zločince, a že takové jednání povzbuzuje k hříchu. Jsem zcela ohromený. Můžete mi pomoci?

Odpověď: Jejich problémem je nepochopení toho, co se vlastně na kříži odehrálo. Za prvé, Kristus je absolutně jedinečný. Je Bohem i člověkem v jedné Osobě, ten jediný, který mohl zemřít za hříchy druhých. A tudíž Jeho smrt za nás nemá být brána jako že jiní lidé by mohli jít do vězení či na popravu namísto zločince... Kromě toho udělal Kristus mnohem víc než zemřít na našem místě. Kdyby toto bylo všechno, potom Barabáš měl to největší „křesťanské“ svědectví všech dob! Bylo přece doslovně pravdou, že Ježíš zemřel namísto Barabáše a tím ho osvobodil. Ale Barabáš neměl ani potuchy o pravém smyslu kříže. Pokud víme, nikdy nepochopil že Kristus zemřel za jeho hříchy, ani Ho nepřijal jako svého Spasitele. Všechno co Kristova smrt pro tohoto zločince udělala bylo, že se dostal z vězení aby mohl pokračovat ve svém hříšném životě. To přece není evangelium Ježíše Krista!

Kristova oběť udělala více než výkupné za naše hříchy. Když Kristus zemřel, všichni kteří v Něho uvěří jako ve svého Spasitele, zemřeli v Něm. Křesťan akceptoval Kristovu smrt jako svou vlastní a v tomto rozhodnutí se vzdal svého života, aby vzkříšený Kristu mohl v něm žít. Povšimněte si Pavlova prohlášení: „**Jsem ukřižován spolu s Kristem - nežiji už já, ale Kristus žije ve mně. A život který zde žiji, žiji ve víře v Božího Syna, který mne miloval a obětoval se za mně.**“ (Galatským 2:20). A tak Křesťan nejenom že unikne smrti, ale je přiveden - skrze smrt Krista do vzkříšeného života na druhé straně, života který už není jeho, ale je to život Krista žijícího v něm: „...**aby všichni ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal. A proto kdo je v Kristu, je nové stvoření. Staré pominulo a hle - všechno je nové...**“ (2 Korintským 5:14-17). „**Zemřeli jste a váš život je skryt spolu s Kristem v Bohu. Až se objeví Kristus, který je vaším životem, i vy se ukážete ve slávě.**“ (Koloským 3:3-4)...

Nespravedlnost a přesto konečná spravedlnost.

Ano, v určitém slova smyslu to byla nespravedlnost, že Kristus zemřel namísto nás. Žádná normální osoba by nemohla uspokojit požadavek spravedlnosti tím, že by vzala trest jiného na sebe. Právě tak by žádná normální osoba mohla dosáhnout nádherného výsledku Kristovy smrti tím, že by se nechala zavřít a popravit za nějakého zločince. Většinou zapomínáme, že Kristus netrpěl pouze tím co Mu udělal člověk, ale že vytrpěl ten věčný soud, který ve své vlastní spravedlnosti nařídil proti hříchu! On vzal naše hříchy na sebe. A tak byla ta finální spravedlnost vykonána, protože pokuta za hřích byla plně zaplácena - pokuta, která nemohla být zaplácena žádnou jinou cestou. A proto ti, kteří věří v Krista, obdrželi věčný život jako dar z Boží milosti na spravedlivé bázi. Taková transakce by jinak možná nebyla. V Kristu vidíme perfektně spravedlivé odpuštění za hříchy, které žádné jiné náboženství světa nabídnout nemůže.....

Proč jsou v evangeliích rozdíly?

Otázka: Křesťané se snaží vysvětlit kontradikce ve vyprávění čtyřech evangeliích tím, že jsou to pohledy čtyř různých svědků, každý z nich přinášející vlastní pohled na to, co se stalo. Ale toto vysvětlení neplatí na kontradikce slov, která jsou připisována Ježíši. Použil slova která zaznamenává Matouš, nebo řekl to, co píše Marek - nebo ta, která nám nabízí Lukáš či Jan? Slova přece nemohou být změněna! Jestliže tito pisatelé byli očitémi svědky jak to že jejich paměť nesouhlasí jedna s druhou? A jestliže byli inspirováni Svatým Duchem, proč ty rozdíly?

Odpověď: V prvé řadě, mezi evangeliemi neexistují žádné kontradikce. Vyskytují se variace ve vyprávění, ale to je přesně to, co by jeden očekával od svědomitých nezávislých očitých svědků. Dále, jak už jsme dříve poukázali, tyto variace dokazují, že pisatelé evangelií nebyli nijak domluveni ani neopisovali z nějakého společného dokumentu, jak je někdy kritici obviňují... Tyto variace jsou ve skutečnosti důležitou evidencí pro hodnověrnost Bible. Dále nám tyto variace dávají další důkaz, že pozdější opisovači či překladatelé neměnili zánamy v pokusu sjednotit všechny popisy. Už samotná skutečnost toho, že zdánlivé kontradikce zůstaly nedotčeny, je ověřením toho, že tyto záznamy byly považovány církví, jako inspirované

Božím Duchem a proto nedotknutelné... Určitě nebylo v evangeliích nějaké „progresivní odhalení“ nebo „vývoj“, jak kritici tvrdí...

A proč vlastně mít čtyři evanmgelia? Je-li záznam inspirovaný Bohem, proč to dělat tímto způsobem? Proč by nestačil jeden záznam, čímž by se ušetřil papír i doba čtení - vždyť ta evangelia jsou tak repetitivní! Boží Duch, který inspiroval tyto záznamy měl velmi dobré důvody. Hlavním účelem čtyřech separátních evangelií je ten, který jsme právě popsali: Demonstrovat hodnověrnost záznamů způsobem, který se nedal nahradit žádným jiným. Čtyři svědkové mohou dodat ověření, jaké by jedinec dodat nemohl. Kromě toho, vyprávět příběh z několika různých pohledů nám dává širší obraz toho co Kristus činil a učil než pouze jeden záznam. Dále, učedníci se jistě nespolehali pouze na svou chybující paměť. Kdyby tomu bylo tak, neměli bychom příliš velikou víru v záznamy které nabízejí. Těsnopis zřejmě neznali právě tak jako magnetofony. Určitě by se neodvážili předstírat že nám dávají ta pravá Kristova slova, kdyby se nespolehali na Boží inspiraci.

Jak tedy vysvětlíme tyto variace v záznamu inspirovaném Bohem? Je několik racionálních možností. Ježí každopádně učil podobná učení na rozličné subjekty mnohokrát, v různém prostředí, různým lidem. V takových případech nebudou (a neměly by být) slova přesně stejná. Ježíš znal srdce svých posluchačů a bezpochyby přednášel na jednom místě tak, na druhém jinak. Jsou ovšem případy, kde takové vysvětlení neplatí:

Někdy, když je popisováno stejné učení v různých evangeliích, je jasné že se jedná o stejnou lokaci, a stejnou událost ve všech evangeliích - a přece se setkáme s variacemi ve slovech. Jak je to možné? Zde, jako příklad je jedna z těch událostí, kterou nám popisují tři evangelia. Jan, který nám dává události a učení která nejsou v jiných evangeliích, tuto událost nepopisuje. Ostatní tři evangelia popisují to stejné učení i stejnou událost - přítomnost publikánů v domě Matouše, (jinak zvaného Levi), kterého právě Ježíš povolal aby byl Jeho učedníkem. Farizejci kritizují Ježíše před Jeho učedníky za to, že jí s hříšníky. Ježíš odpovídá:

„Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a učte se co to je.: Milosrdensví chci, ne oběť. Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“ (Matouš 9:12-13).

„Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem pozvat spravedlivé, ale hříšníky.“

Marek 2:17.

„Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem volat k pokání spravedlivé, ale hříšníky.“ (Lukáš 5:31).

Racionální vysvětlení.

Zatím co se tyto tři výroky Krista liší slovosledem, všechny mají stejný smysl. Pouze Matouš něco přidává: **„Jděte a učte se co to je. Milosrdenství chci, ne oběť.“** Proč to nezaznamenali ostatní? Proč by měli? Není jednou dostatečné? Je ironické že skeptici na jedné straně kritizují evangelia pro opakování stejných událostí a učení, ale jakmile se objeví legitimní variace, stěžují si! Matoušova výpověď nám dává vědět, že Kristus učinil tuto pichlavou poznámku pro užitek Farizejů. Poukázal na Ozeáš 6:6, jako výtku pro jejich nedostatek milosti. A dal jim vědět že oni potřebují obrácení a že odpuštění hříchu může být na té stejné bázi jako hojení fyzické - z Boží milosti.

Máme všechny tři zprávy v dokonalém souhlasu. Jediný rozdíl je v tom, že dva svědkové nám neříkají všechno, co Ježíš řekl. Vlastně nikdo z nich tak nedělá. Vlastně nevíme. V těchto třech zprávách není žádná kontradikce - na druhé straně tam také není ani stopa po koluzi či zasahování do původních textů, ani popření inspirace Svatého Ducha. K tomu stejnému

závěru dojdeme, když pečlivě prozkoumáme všechna evangelia. Osobní výzkum to může potvrdit i u jiných zdánlivých nesrovnalostí....

A co ten starý hříšník a modloslužebník Šalamoun?

Otázka: Dočítáme se, že „**když byl Šalamoun starý**“, uctíval falešné bohy a bohyně, pokusil se zabít Jeroboama (kterého Bůh určil jako jeho nástupce), a činil i jiná zla. Jak ho potom mohl Bůh inspirovat aby napsal části Bible, jak mohl být „**nejmoudřejším mužem který kdy žil**“, a jak se může o něm říci že „**spal se svými otci**“ což zřejmě znamená, že šel do nebe?

Odpověď: Šalamoun začal dobře. Jeho srdce bylo s Bohem, Bůh ho miloval a hojně mu požehnal. (1 Královská 3:11-13) Jeho Boží inspirace k napsání „Příslaví“, „Kazatele“ a „Píseň Písní“ přišla dlouho před tím, než upadl v hřích. Jeho pádem, který přišel v pozdním životě, byla jeho láska pro krásné ženy. Nemohl jich nikdy mít dostatek:

„Kráľ Šalamoun si zamiloval mnoho cizinek. Faraónovu dceru, Moábitky, Amónky, Edómky, Sidóňanky, Chetejky. Ženy z těch národů, o kterých Bůh Israelcům nakázal: Nebudete chodit k nim a oni nebudou vcházet k vám. Obrátili by vaše srdce k jejich bohům. Šalamoun je miloval velikou láskou. Když Šalamoun zestárnul, jeho ženy změnilly jeho srdce tak že nebylo již cele při jeho Bohu Šalamoun se obrátil k Aštoretě, bohyni Sidóňanů, k Milkomému, ohyzdné modle Amónců. Tehdy Šalamoun vystavěl posvátné návrší Kemóšovi, ohyzdné modle Moábců, ... a Molekovi, odporné modle Amónovců. ... Totéž udělal pro všechny své cizinky, které pálily kadidlo a obětovaly svým bohům ... Bůh se na Šalamouna rozhněval. ... A proto mu řekl: Odtrhnu tvé království od tebe a dám je tvému služebníkovi...“ (1 Královská 11:1-11)...

Jak může ten nejmuďřejší člověk (kromě Krista) který kdy žil upadnout do takových pošetilostí a hřichu? Ano, právě z tohoto důvodu slouží Šalamoun jako speciální poučení pro nás. Skutečnost že člověk tak muďrý, mnohem muďřejší než kdokoliv jiný, může zablouďit tak daleko od Boha kterého tak miloval nám připomíná Pavlovo varování: „**Proto ten, kdo si myslí že stojí, ať si dá pozor aby nepadl.**“ (1 Korintským 10:12)... Příčina pro Šalamounův hřích je také něco nač čím se musíme zamyslet: Neuposlechl Boha. Jak závažné je si uvědomit, že jedna neposlušnost vede k druhé, až se dostaneme nad svah, ze kterého už není cesta zpět!

Už skutečnost, že hřichy Šalamouna a jiných velkých postav jsou poctivě v Bibli zaznamenány, je dalším důkazem její hodnověrnosti. Fiktivní zpráva by měla tendenci glorifikovat charakter hlavních postav a zamlčela by jejich chyby. Takové byly zprávy o faraonech a jiných vládcích. Byli považováni za božstva. Kromě toho, hřichy Davida, Šalamouna a ostatních vybízí k otázkám a vytváří konflikty, které by se fiktivní popis snažil vyhnout. Zde máme další důkaz hodnověrnosti a dokonalé integrity záznamů.

Co se týká prohlášení, že „**Šalamoun ulehk ke svým otcům....**“ (Královská 11:43), toto neznámá být v nebi. V nebi nikdo nespí! Tento výrok pouze pozaménává, že Šalamoun byl pochovaný ke svým předkům. Na příklad, když umíral Jakub, řekl svým synům: „**Až budu připojen ke svému lidu, pochovejte mě k mým otcům do jeskyně která je na poli Chetejce Efróna, do jeskyně na poli v Makpele, naproti Mamre v kenaanské zemi.....Tam pochovali Abraháma a jeho ženu Sáru, tam pochovali Izáka a jeho ženu Rebeku; a tam jsem pochoval Leu.**“ (Genese 49:29-31).

Je Šalamoun v nebi či v pekle? Domnívám se že v nebi - ale nevím to za hranice mých pochyb. Kapitola 11 dopisu Židům, kapitola příkladů víry se o něm nezmiňuje, na rozdíl od Davida jeho otce a jiných hrdinů víry. Ovšem tato kapitola ctí ty, kteří byli obzvláště ve víře triumfální, takže není překvapivá absence Šalamouna.

Všichni jsme hříšníci kteří potřebují Boží milost.

Bylo by to velmi podivné, kdyby Šalamoun, který napsal část Bible pod Boží inspirací a který postavil původní chrám v Jerusalemě, kde Boží sláva byla na odív po tolik let, by šel do pekla namísto do nebe. Bůh vychovával Šalamouna v tomto životě více tak, jak On jedná s vlastními, než s nevěřícími. Šalomounův hřích byl neomluvitelný a velmi těžký. Vlastně si zasluhoval podle Zákona trest smrti. Ale to stejné si zasluhoval hřích krále Davida a přesto mu Bůh odpustil. To stejné platí o nevěstce, kterou Farizejové přivlékli před Ježíše. A přesto ji také odpustil. Není pochyby o tom, že Boží milost, umožněná obětí Ježíše na kříži za hříchy celého světa, mohla být také udělena Šalamounovi.

Poslechněte znovu a uložme si do srdce slova Ježíše Farizejcům, kteří nechtěli udělit milost této padlé ženě: „**Ten, který je bez hříchu mezi vámi, nechť hodí první kámen...**“ (Jan 8:7).. Jan pokračuje : „**Když to uslyšeli, vytráceli se jeden po druhém, usvědčení vlastním svědomím a Ježíš zůstal se ženou sám...**“ (Jan 8:9)... Kdo z lidí, kdo sám obdržel milostivý pardon od Boha, by se odvážil zdržet tu stejnou milost pro Šalamouna, či kohokoliv jiného. Osud každého z nás je pouze v rukou Božích. Spoléháme se na to, že „**Soudce celé Země udělá to, co je správné...**“ (Genese 18:25)....

Není důležitost, kterou Bůh připisuje člověku, absurdní?

Otázka: V porovnání s nekonečným vesmírem který nás obklopuje, tato planeta, kterou nazýváme domovem, je nekonečně mrňavá částička prachu. Při pohledu na tuto skutečnost se zdá být vrcholem absurdity a sebedůležitosti (více než pokory, kterou by se měli Křesťané vyznačovat), pro nevýznamné mikroby, vychlubit se že je Bůh miluje, dokonce že přišel na tuto zemi aby zemřel za jejich hříchy! Není takovéto scénáři vrcholem absurdity?

Odpověď: Právě naopak! Boží láska by nebyla opravdová, kdyby nás miloval proto že jsme tak důležití, že si ji zasloužíme. Ve skutečnosti láska nemůže být zasloužena! Podstatou lásky je, že miluje ty, kteří si to nezaslouží. Je velmi obtížné pro průměrného člověka toto pochopit, protože existuje populární akceptance podvodné ideje lásky Hollywoodu. Člověk se „zamiluje“ a právě tak rychle „odmiluje“ s jednou osobou a „zamiluje se“ opět do osoby jiné. To není ale láska, kterou prezentuje Bible!

Kdyby Boží láska ke mně byla podmíněna tím jak milování-hodný jsem, jak atraktivní jsem, jak si Jeho lásku zasloužím, potom bych se cítil velmi velice nejistý! Jelikož nejsem dokonalý, a měním se, měl bych obavy, že bych se mohl změnit natolik, že by mně Bůh mohl přestat milovat. Ale protože můj vztah k Němu závisí na Jeho lásce, Jeho věrnosti, Jeho neměnnosti, a ne na mé lásce nebo mé „líbivosti“ z Jeho pohledu, proto mám mír a dokonalou jistotu, že Jeho láska ke mně nikdy nepomine, že jsem navěky zajištěný ve Jeho vztahu ke mně.... Mimo to má mrňavá nedůležitost - v porovnání k nekonečnému vesmíru - dělá Boží milost a milosrdenství tím více hodné naší chvály a vděčnosti. Čím více nehodný je objekt, tím větší a čistější musí být ta láska..

Skrze nesmírnou velikost vesmíru vidíme Boží pozornost a zájem o tu nejmenší podrobnost, ať už je to nádherný vzorec sněhové vločky či vnitřek atomu. Přesto že je nekonečný v moci, moudrosti a vědomosti, nic není pro Něho příliš malé, aby o tom neuvažoval. Není vůbec směšné či arogantně domýšlivé když Křesťan věří, že ho Bůh miluje a poslal svého Syna aby se za lidi obětoval. Naopak, tento rys povahy zní pravdivě pro charakter Boha, jaký očekáváme že On je, jak Ho popisuje Bible, a jak Ho obráží celý vesmír....

Přijmul Bůh Jiftáchovu obět jeho dcery?

Otázka: Bible zaznamenává některé z nejhroznějších činů, které kdy člověk spáchal. Máme tu na příklad Jiftáchovu přísahu že obětuje svou dceru Yahwemu - závazek, který také potom splnil. Jak můžete smířit „Boha lásky“ s přijímáním lidské oběti?

Odpověď: Tento tragický příběh je popsán v knize Soudců, kapitola 11:30-40. Ovšem opět vidíme poctivost Bible v presentování nejenom hříchu, ale také pošetilostí hlavních postav. Nikdy ovšem nezapomeňme, že Bible nikdy neschvaluje hříchy, které popisuje. Boha nepotěšil hloupý a nerozvážený slib Jiftácha o nic více nežli Šalamounovo modloslužebnictví či Davidovo smilstvo s Bat-šebou.....

Jiftáfův slib byl nejenom unáhlený, ale také šílený. Nabídl Bohu „zápalnou oběť“ cokoliv co vyjde jako první ze dveří jeho domu když se vrátí z vítězné bitvy. Přišlo mu vůbec na mysl, že jeho dcera, jeho jediný miláček, vyjde z domu jako první? Jistěže ne! Ale jak mohl tuto možnost přehlédnout? Očekával snad ovci, kuře, nebo oblíbeného psa že ho přijdou uvítat? At' už jeho pokřivená mysl slíbila cokoliv, ten slib byl jeho, pouze jeho rozhodnutím, Bůh s tím neměl nic společného, jeho nelze z toho vinit. Kromě toho není vůbec jasné, zda Jiftáh svou dceru skutečně obětoval jako zápalnou oběť. Proč tedy po dva měsíce držela smutek za své panenství? Je možné, že jí otec zasvětil k Boží službě jako pannu? Nemůžeme si být jisti....

Ano, píše se že po období zármutku Jiftách „splnil slib, který o ní učinil..“ (verš 39). Pakliže skutečně nabídnul svou dceru jako lidskou oběť, taková nabídka by byla hnusná v očích Boha a nikdy by ji nepřijmul. Ve skutečnosti by to přivolalo Boží hněv.... Jiftáfův závazek a čin nebyl inspirovaný Bohem, nebyl v Jeho vůli a v žádném případě za to nelze vinit Boha. A přesto Bible zaznamenává upřímně takové pošetilosti i hříchy. Tato skutečnost spíš než aby vrhla špatné světlo na Bibli, je ve skutečnosti dalším důkazem její hodnověrnosti a poctivosti.

Kdo vlastně Goliáše zabil?

Otázka: První Samuel 17 vypráví že David zabil Goliáše, ale Druhý Samuel 21:19 říká, že Goliáše zabil Elchánan (když opomineme kurziva, která v originále nejsou). Říká se, že Elchánan zabil „Goliášova bratra“ ale slova vyznačena ležatým písmem byla zřejmě přidána později, aby se vyloučila kontradikce. To mne znepokojuje. Četl jsem prohlášení od jednoho biskupa který píše že „bratr Goliáše“ v ležatém písmu byl nepoctivé zaretušování faktu a důkazem, že Bible byla opravována nejenom zde, ale i jinde. Jak na to odpovíte?

Odpověď: Za prvé můžeme ihned odmítnout „nepoctivé úpravy“ v Bibli. Byl by snad někdo, kdo by se snažil změnit význam verše, vložil slova ležatým písmem? To by bylo stejné, jako kdyby padělatel bankovek napsal na líc každé falešné bankovky „Toto je padělek“. Ve skutečnosti byla kurziva přidána překladatelem, aby zajistil to co je předpokládáné (implicitní) ale nevyjádřené. Občas se zdá, že slovo nebo slova jsou vynechána pro nedostatek přesných ekvivalentních výrazů mezi jazyky. Ale v tomto případě bylo nutné, aby překladatel vložil slovo „bratr“ z několika důvodů. Za prvé to byla jediná věc, která dávala smysl. Goliáš to zřejmě nebyl. Představit si, že původní rukopis říká že to byl Goliáš, znamená obvinít toho, kdo napsal Prvního a Druhého Samuela z neuvěřitelně špatné paměti! Konec konců autor, pod inspirací Svatého Ducha už zaznamenal asi 34 kapitol dříve, že David zabil Goliáše asi tak 45 let před touto událostí. Člověk může, na adresu skeptiků prohlásit pouze: *Zdá se, že protestuješ příliš hlasitě!*...

Člověk je - až bolestně pokoušen ztratit trpělivost s kritiky, kteří vlečou - zdánlivé kontradikce Bible - po víc jak 200 let. Jak mohou s takovou pečlivostí prohledávat každou stránku Bible aby našli údajné nesrovnalosti, a přehlédnou fakt že 1Letopisy 20:5 popisují tu stejnou událost bez kurziv, že obr, kterého Elchánan zabil, byl bratrem Goliáše. Kromě toho nám Bible jmenuje tohoto obra. Nebyl to Goliáš, ale Lachmí.

Že Lachmí byl Goliášův bratr není zdaleka tak zajímavé, jako fakt, který se učíme z této pasáže - že on byl pouze jedním ze čtyřech Goliášových bratrů. Tak bylo ve skutečnosti pět hrůzu nahánějících Filištínských žijících v Gat v době, kdy David zabil Goliáše! Člověk potom chápe, proč David když šel proti Goliáši, si vybral z potoka pět hladkých oblázků! (1

Samuel 17:40). Tato skutečnost nám také dává pohled na zručnost, s jakou David z praku střílel. Potřeboval jeden oblázek na každého z obrů!

Jel Kristus na oslici, oslátku, nebo na obou?

Otázka: Údajné proroctví v Zachariáši 9:9 a údajné splnění v Matouši 21:2-7 říkají, že Kristus přijel do Jerusáléma „**Přivedli osliici i oslátku, položili na ně pláště, a On se na ně posadil..**“ Popisy zaznamenané v Markovi 11, a Lukášovi 19, se zmiňují pouze o oslátku, tudíž zde máme jasnou kontradikci. Kromě toho je absurdní, že by Kristus jel na obou, oslátku a jeho matce. Jak tomu můžete dát smysl?

Odpověď: Matouš prostě cituje Zachariáše 9:9. Toto prohlášení se dá snadno vysvětlit jako běžný způsob poetického zdůraznění, používaného ve Starém Zákoně mnohokrát. Mesiáš sedí na zvířeti. Je to osel. Víc než to, je to oslátko, míněno velmi mladé. Že toto vyjádření „**jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti...**“ popisuje jen jedno zvíře na kterém Mesiáš seděl, je jasné z toho, že jak Marek (11:2), tak i Lukáš (19:30) nahrazují tuto frázi s „**naleznete jedno oslátko, na kterém ještě nikdo z lidí neseděl**“.. Je nepravděpodobné, že by byl osel na kterém nikdo ještě neseděl, ale u oslátky je to pravděpodobné....

Marek a Lukáš se soustředí na zvíře, na kterém Kristus seděl. Ani jeden z nich necituje Zachariáše, kde se hovoří o oslici i o oslátku, a proto necítí potřebu se zmínit o oslici. Matouš, který Zachariáše cituje, zahrnuje též oslici. Matouš vysvětluje, že obě zvířata byla svázána dohromady a pak odvázána. Zdá se být jasné, že oslice oslátku doprovázela protože to bylo ještě mladé. Zřejmě kráčela vedle, protože pláště byly položeny na obě zvířata. Člověk si snadno představí Krista, jak jeho ruka se opírá o oslici, zatím co na oslátku jede. Není vůbec absurdní si tuto situaci představit, obraz ukazuje dvě věci. Za prvé odhaluje Kristovu kontrolu nad přírodou a veškerým tvorstvem. Oslátko, tak mladé že na něm ještě nikdo neseděl, provázené svou matkou se ochotně podřizuje nést Krista, zatím co jeho matka ho poslušně doprovází.

Za druhé to zdůrazňuje pokoru se kterou On přichází, přesně jak řekl Zachariáš „**pokorný, jedoucí na oslátku**“... Toto není vítězný král, který pobil nepřátele, a vrací se triumfálně do Jerusáléma v čele armády - ale na oslátku, které Ho jen tak unese. Toto je Spasitel, který přišel zemřít za hříchy lidstva „**je spravedlivý a vítězný..**“ Je velmi pozoruhodné, že Ho dav budou oslavovat jako Mesiáše tak, jak prorok předpověděl, navzdory takovému pokornému vjezdu. Ovšem, ten stejný nadšený dav se proti Němu o čtyři dny později obrátil, a žádal Jeho ukřižování. Tato skutečnost není o nic méně pozoruhodné splnění předpovědi, jak uvidíme později....

Liberálové musejí vinit samého Krista.

Otázka: Jedna z věcí, kterou u Křesťanů shledávám nejvíce nepřijatelnou, je jejich trvání na tom, že je pouze jedna cesta k Bohu. Takový úzký pohled uráží upřímné víry milionů následovníků ostatních náboženství. S takovouto křesťanskou netolerancí, jaká je naděje pro mír mezi politickými a vojenskými vůdci?

Není to z nějaké formulky, kterou by si Křesťané vynalezli, aby mohli tvrdit, že Ježíš Kristus „je tou jedinou cestou.“ Kristus sám o sobě řekl: „**Pakliže nevěříte že Já Jsem** (Bůh, ten jediný Spasitel), „**zemřete ve svých hříších.**“ „**Kam já jdu, tam vy jít nemůžete.**“ „**Já jsem ta cesta, pravda i život - nikdo se nedostane k Otci než skrze mne**“.. (Jan 8:24, 21, 14:6)..

Příliš nepomůže tvrzení, že Ježíš ve skutečnosti nic podobného neřekl, máme výpovědi očitých svědků. Kromě toho co Ježíš řekl, souhlasí se stoletými prohlášení hebrejských proroků, kteří jedním hlasem (i když se většinou neznali) svědčili, že pouze Bůh může být Spasitelem lidstva, a že Bůh ve skutečnosti přijde na zem skrze pannu, aby zaplatil pokutu, kterou Jeho vlastní spravedlnost žádá za hříchy lidstva. A Bible je nejdokázanější dokument historie se stovkami, v některých případech s tisíci rukopisy, spolehlivějšími, než kterákoliv jiná antická literatura.

Šílenec, Lhář, a nebo Bůh přicházející jako člověk?

Není nejmenších pochyb o tom, co Ježíš řekl. a tudíž otázka, které nikdo z nás neunikne je: Mluvil pravdu? Pakliže nemluvil, jsou zde pouze dvě možnosti. Buď byl upřímným egomaniakem tak nepřičetným, že si o sobě myslel že je Bohem, který se převtělil do člověka a že je jediným Spasitelem hříšníků, nebo byl promyšleným podvodníkem, který *věděl* že podvodníkem je ale který trval na své Machiavellistické lži tak chytré, že podvedla miliardy lidí během dvaceti století. Ve skutečnosti žádná z těchto alternativ nedává smysl! Jediná možnost je, že mluvil pravdu.....

Problém mnoha kritiků je, že namísto aby pečlivě prozkoumali nároky Ježíše Krista a potom je poctivě odmítli - mají v sobě hluboce zakořeněné (totálně neracionální) předsudky proti morálnímu absolutnu, které jim nedovolí aby se vážně nad Jeho tvrzeními zamysleli. Oni odmítají už jen i možnost, že existuje pouze jedna cesta spásy. Nedovolí Bohu, aby měl jakékoliv spirituální a morální standardy přesto že je jasné, že fyzický vesmír nemůže fungovat bez přesného řízení. Zákon přitažlivost i, na příklad, je velmi úzkoprsý, nezná výjimky. Operuje ať v něj věříte nebo ne! A tak je tomu i se zákony v chemii a fyzice.

Ani cesta do nebe nemůže být méně definitivní. A jelikož byla již plně zaplácena a je nabízena zcela zdarma komukoliv kdo ji přijme - není žádná platná báze pro stížnosti těch, kteří ji odmítnou. Navíc Jeho následovníci jsou zavázáni povinností, láskou a zájmu ke ztraceným, Mu být věrní, hledat ztracené a přesvědčovat je, že On je jediným Spasitelem hříšníků....

----- * -----

Zásadní známky rozdílů mezi pravdivým vyprávěním a fikcí jsou typické, snadno rozpoznatelné..... atributy pravdy jsou nápadně viditelné skrze celou historii Nového Zákona....

Simon Greeleaf
Harvard Law School

Pokuste se nacpat ten úžasný příběh Muže Kalvárie - je-li pouhou fikcí - do určitého místa historie, která je již plně zabrána tím skutečným a - neoddělitelně spojená s jinými událostmi ; a představte si marnost pokusu odstranit tento vrcholný život a kataklismickou smrt (a triumfální vzkříšení!) od řetězu událostí podporujících historii , současný stav Křesťanství a světa!

Irwin H.Linton
„A Lawyer Examines the Bible“...

Důkazy hodnověrnosti a inspirace

Byl Pavel ignorant, nebo sarkastik?

Otázka: Ve Skutcích kap.23, Lukáš vypráví jak byl Pavel předveden před radu rabinů a přitom nazývá předsedajícího kněze „nabilenou zdi.“ Když je mu to vytknuto, omlouvá to neuvědoměním si, že Ananáš je velebným. To mi připadá jako špatně napsaná fikce. Pavel byl údajně bývalý rabin. Velebný musel mít na sobě nějakou róbu a vedl celé řízení. Jak mohl být Pavel tak hloupý nevědět, kdo je velebným? Věříte takové situaci? A když ne tomuto, tak co ty jiné věci o kterých Lukáš psal?

A opět ta zdánlivá chyba v biblickém záznamu je dalším přesvědčujícím důkazem její hodnověrnosti. Zmíněná pasáž se nachází ve Skutcích 23:1-5. Pavel, který je vězněm a má, podle římského zákona právo se setkat s těmi kteří ho obvinili, otevírá svou obhajobu slovy: **“Žil jsem v dobrém svědomí před Bohem až dodnes”**... Ananáš, který řízení předsedá jako velebný, nařizuje, aby Pavla uhodili do tváře, protože - předpokládaně nevěří, že by mohl kdokoliv stále žít „v dobrém svědomí před Bohem.“ Pavel, který židovský zákon zná, a není vůbec zastrašený, okamžitě reaguje: **„Tebe udeří Bůh, ty obilena stěno, protože tu sedíš abys mě soudil podle Zákona, a proti Zákonu nařizuješ, aby mě bili?“** Ti co stáli kolem Pavla rozhořčeně zvolali: **“Dovoluješ si urážet Božího velebného?”** Pavel na to odpovídá: **„Neuvědomil jsem si, že je velebným. Vím že je psáno °nebudeš tupit vládce svého lidu.“** Toto je neobvyklá slovní výměna. Ano, člověk by se nad tím mohl pozastavit, ale Lukáš podává zprávu bez jakéhokoliv vysvětlení.

Postřeh od Josefa Flavia.

Ovšem, všechno se okamžitě stane jasným, když si přečteme Flavia. Ten píše, že Ananáš byl opravdu velebným, ale že byl sesazený. Jeho nástupce někdo zavraždil a a nikdo další určen nebyl. Mezitím Ananáš zcela ilegálně usurpoval úřad velebného. ... Když vidíme pozadí, celé to spiknutí se komplikuje. Je velmi pravděpodobné, že za těchto okolností by Ananáš na sobě velebnou róbu neměl, a proto je omluvitelné, že ho Pavel nepoznal. A proto je zcela možné, že Pavel který po nějakou dobu v Jerusalemě nebyl, nevěděl že Ananáš byl tou dobou aktivním velebným. Ovšem když si uvědomíme jak inteligentní Pavel byl, je zcela možné, že i po tak dlouhé nepřítomnosti Pavel věděl velmi dobře co se událo, a že mluvil spíše z pohledu člověka informovaného, než neuvědoměného..... A tím spíše je pravděpodobné, v souladu s jeho charakterem, tento člověk, který **„obrátil svět vzhůru nohama“** (Skutky 17:6) , možná použil svůj sarkasmus aby poukázal na skutečnost, že Ananáš není legitimním velebným, ale usurpátorem, a tudíž neměl žádnou autoritu Pavla soudit.

V každém případě by mělo být - každému fair play studentovi jasné, že tento příběh nemohl být napsaný o desítky - tím méně stovky let později, jak kritici tvrdí... Toto mohlo být napsáno pouze očitými svědky, kteří zaznamenali celé jednání i s tím co řekl Pavel. Kromě toho, tento speciální případ zcela dalek toho, že by diskreditoval Lukášovo svědectví, byl Svatým Duchem schválen jako další důkaz hodnověrnosti Bible.....

Odpověď na oblíbenou lež kritika.

Otázka: Pakliže je Bible pravdivá a Křesťanství bylo založeno Kristem jak tvrdí, neměly by být alespoň nějaké reakce, vysvětlení, informace ne-křesťanských současníků? Ve skutečnosti nejsou žádné. Jak to vysvětlíte? Jak mohlo mít Křesťanství takový dopad o jakém se zmiňuje a být zcela přehlédnuté spisovateli té doby?

Právě naopak. Existuje velké množství informací o Novém Zákoně v zachované literatuře ne-křesťanských autorů té doby - dokonce i od zapřísáhlých odpůrců Křesťanství. Toto falešné obvinění že není žádná evidence o křesťanské existenci,

kteří je neustále opakováno ateisty, kteří se dokonce chlubí, že na toto obvinění nikdo nikdy nereagoval.... Ve skutečnosti na ní odpovídali Křesťané po více jak sto let....

Abych ukázal, jak dlouho se již na tato nezodpovědná obvinění reaguje, dovoluji abych citoval jednoho z nejskvělejších pedagogů a myslitelů z minulého století, Marka Hopkinse. President James A. Garfield prohlásil, že jeho představa univerzity by byl „klacek, na jehož jednom konci je student, a na druhém Mark Hopkins.“ Hopkins byl nejenom výtečným teologem, ale také apologetou křesťanské víry. Ve své obsažné knize („Evidence“, 371 stránek) Hopkins píše:

Talmud (souhrn rabinických tradicí až po asi A.D.200 se zmiňuje o Kristu a o několika jmenovaných učednících... o Jeho ukřižování že vykonal mnoho velkých zázraků, které ale přičítají jakémusi magickému umění, které se údajně naučil v Egyptě. Josefus Flavius, židovský historik, který žil A.D. 37 - 100, žil v době některých těchto událostí. byl svědek zničení Jerusáléma ... potvrzuje přesnost písemností Nového Zákona. Všechno co bylo řečeno ve vztahu k této židovské sektě, o Herodovi, Pilátovi, Felixovi, Drusile, Berenice a jiných bylo v souhlasu s tím co říká Písmo. Popis té podivné smrti Heroda je až nápadně stejný jako popis Lukáše. (Skutky 12:21-23). Josefus potvrzuje vše co bylo řečeno o Farizejích, Saduceji i Herodiánech v Novém Zákoně, a mnoho o samém Kristovi.

Cornelius Tacitus, římský historik A.D. 55-117, vládl v Ásii jako prokonzul (112-113) píše o tom, že Kristus byl popraven Pontiem Pilátem. ... pod Tiberiem, jako zlovolník; že lidé zvaní Křesťané odvodili jméno od Krista; že tato pověra počala v Judeji a rozšířila se do Říma, kde jich asi tak třicet let po smrti Krista bylo mnoho, ... že Křesťané byli předmětem všvobecného opovržení, byli podrobeni hroznému mučení ... někteří byli ukřižováni, jiní polití zápalnou tekutinou a upalováni v noci jako pochodně. Tento výčet je potvrzený Suetoniem, Martialem a Juvenalem.

Plinius (mladší) byl propraetorem v Pontusu a Bithynii (A.D.112). Mnoho Křesťanů bylo před něj předvedeno za jejich víru v Krista. Když zůstali neoblomní a odmítli zapálit oběť bohům, byli popraveni za jejich „neohebnou tvrdohlavost“. Někteří, aby unikli smrti prohlásili že byli sice kdysi Křesťany, ale tuto víru již opustili - někteří již před dvaceti lety - že se kdysi scházeli, zpívali hymny Kristu jako Bohu, zavazovali se, že nebudou činit nic špatného, jako smilstvo, krádež, lež,... a scházeli se k společnému jídlu.

Tato evidence pro primitivní Křesťanství musela být velmi silná, že dokázala aby lidé normální mysli všech možných společenských vrstev opustili náboženství svých předků a navzdory tlaku imperiální moci vytrvali ve své víře až do smrti! Jsou zde i další jako Celsus a Lucian, Epiktus, císař Markus Antoninus a Porphyry , kteří vrhají světlo na rannou historii Křesťanství a všichni - podle toho, jak daleko z nich každý jde - potvrzují svědectví Nového Zákona ... na mincích, medailích, nápisech.....

Člověk se už pomalu cítí unavený z propagandy, která se učí na univerzitách, a dokonce i v mnoha seminářích, je prosazována v knihách a médiích „experty“, kteří prohlašují lži proti Bibli s nádechem „neomylné neomylnosti.“ Bohužel, průměrná osoba si nikdy nevezme čas (nebo mu schází zdroje), aby zkontrolovala pravdivost těchto hanlivých výroků a důvěřivě tyto lži opakuje. Jen malá část výše uvedených dat by měla dostatečně dokázat, že Kristus a Křesťanství skutečně figurují a Nový Zákon je podpořený sekulární literaturou krátce potom.

Množství fascinujícího ověření.

Kromě toho, někteří z těchto autorů podpoření archeologickými nálezy, podávají další důkazy velmi zajímavé povahy ve prospěch autenticity Nového Zákona. A opět, tato evidence byla známá před sto lety, a Mark Hopkins jí prezentuje v jeho „Evidences.“ Zde je malý výťah: Lukáš dává člověku jménem Sergius Paulus titul, který patřil pouze tomu, kdo měl vážnost prokonzula („anthupatos“, Skutky 13:7-8, 12) . Ozvaly se pochyby, zda guvernér Kypru takovou vážnost měl. Byla nalezena mince ražená za vlády císaře Klaudia, (za jehož vlády Pavel Kypr navštívil). Proclus, který následoval Sergia Pauluse, měl stejný titul, který dává Lukáš Paulusovi.

Lukáš píše o Filipii jako o kolonii (colonia, Skutky 16:12) a to slovo naznačuje, že to byla kolonie římská. Žádný jiný historik se o tom nezmiňuje, a proto Lukáš opět přišel v potaz. Objevila se medaile, která ukazuje, že tuto hodnost Filipii udělil Julius Caesar. Dále se našly v katakombách Říma sklíčující nápisy, které popisovaly (v opozici k insinucím Gibbona a některých pozdějších autorů), krutost ranných persekucí a počtu těch kteří tam trpěli. Takových důkazů by bylo mnohem více.

Nedostatek místa nám brání, abychom uvedli velké množství dodatečné evidence. Pravdou je, že existuje mnohem více evidence na podporu věrohodnosti a přesnosti Bible, která se nalézá v ranné literatuře. A jako dodatek k podpoře biblické zprávy, sekulární literatura té doby podává dodatečné pohledy které dokazují, že bylo zcela nemožné vykonstruovat Nový Zákon léta po těchto událostech. Je vyloučené, aby podvodník dal dohromady falešné záznamy, jakoby napsané očitými svědky událostí, které se odehrály stovky let dříve, a aby měl kousky těch drobných, důvěrných informací, které právě důvěryhodnost Bible potvrzují. Dává mnohem více smysl věřit že Lukáš byl skutečně očitým svědkem, který v tom čase cestoval s Pavlem, než si představovat že nějaký podvodník, staletí později, právě šťastnou náhodou použil ta přesná slova aby správně identifikoval neobvyklý titul Sergie Pauluse a status města Filipi....

Svědectví příliš dobré, než aby mohlo být pravdivé?

Otázka: „Antiquities of the Jews,“ které napsal Josefus Flavius, jsou často Křesťany citovány jako důkaz že Ježíš Kristus opravdu existoval, konal zázraky, byl ukřižovaný a vstal z mrtvých jak prohlašuje Nový Zákon. Ale já jsem slyšel že všichni odborníci souhlasí s tím, že Josefova reference o Kristu je podvrh, pravděpodobně Eusebiem, který jej citoval jako první. Tato pasáž není v žádném starším rukopisu. Skutečnost, že takový podvod byl potřebný, ukazuje že žádné legitimní záznamy, které by potvrdily biblické pravdy neexistují. Není právě toto téměř smrtelná rána křesťanským apologetům?

Odpověď: Již jsme ukázali, že existuje dostatek evidence, včetně spisovatelů z té doby, a tak nebylo zapotřebí nějakého podvrhu. Kritici rádi píší, že „všichni experti souhlasí“, ovšem mají na mysli pouze experty jasně předpojaté vůči Bibli. Faktem je, že tato pasáž, o které se zmiňujete, je ve všech starodávných kopiích Falviova díla. Je přijímána většinou odborníků a brána jako autentická dalšími starověkými autory kromě Eusebia. Už z tohoto důvodu nemohla být přidána později, jak by kritici rádi věřili a snažili se - bez úspěchu prosadit...

Ti, kteří se snaží tuto pasáž zpochybnit, nečiní tak na bázi nějaké evidence, ale proto že je tak nakloněna k „případu“ Ježíše Krista. Zde je ta zmíněná poznámka: *V tom času žil Ježíš, moudrý muž - pakliže je vůbec zákonné jej nazvat člověkem; protože konal nádherné skutky, učitel těch, kteří přijímají pravdu s radostí. Přitáhl k sobě mnoho Židů a mnoho Pohanů. On byl Kristus (Mesiáš). A když Pilát, na návrh vedoucích mužů mezi námi ho odsoudil k smrti, ti, kteří ho milovali, jej neopustili; totiž, on se jim zjevil znovu živý třetího dne, jak božští proroci předpověděli, kromě deseti tisíců dalších věcí, které se ho týkaly... A kmen Křesťanů, tak podle něj pojmenovaný, existuje podnes.....*

Není divu, že nepřátelé Křesťanství nechtějí přiznat zmíněné pasáži věrohodnost! Ovšem, tváří tvář evidenci, nemají jinou volbu. Ve skutečnosti existují v Josefovi dvě pasáže o Kristu. Věrohodnost té druhé, (která je také v antické literatuře citovaná) nikdo nepopírá, a přesto nedává žádný smysl, pakliže se autor nezměnil o Kristovi již dříve. Ta druhá pasáž je: *Ananáš shromáždil židovský Sanhedrin, a přivedl před něj Jakuba, bratra Ježíše, který se nazývá Kristus, ještě s několika jinými. Odsoudil je k smrti ukamenováním za porušování zákona.....*

Je zcela jasné, že se Josefus musel již dříve o Ježíši zmínit a napsat nějaké vysvětlení. Jinak by bylo od něj velmi nerozumné napsat tak malou referenci k hlavní osobě, když tato pasáž jej nazývá „Kristem“. Toto je obzvláště pravdivé v tom, že se Josefus několikrát zmiňuje o některých falešných uchazečích o tento titul. A tak to „ticho“ v druhé pasáži, by bylo vysoce podezřelé, kdyby o něm nenapsal něco již dříve....

Ověření Josefa Flavia od jeho současníků.

Na konci svého překladu „*The Life and Works of Flavius Josephus*“, vydaného v r. 1737, William Whiston přikládá „*Seven Disertations concerning Jesus Christ, John the Baptist, James the Just, e.t.c.*“ V těchto dizertacích jmenuje početné sekulární i křesťanské autory od r. A.D.110 až po konec patnáctého století, kteří citují Josefa Flavia jako důvěryhodného v tom co psal o Ježíši, Janu Křtiteli a jiných osobách, tak jako o událostech Nového Zákona. Je třeba přidat další komentář

profesora Hopkinse. Ten vysvětluje proč by bylo nemožné tyto pasáže podvrhnout - ať už Eusebiem, či někým jiným: *Kdyby se někdo o takový podvrh pokusil, byl by nepochybně objeven někým z chytrých a zatvrzelých nepřátel Křesťanství; Josefus a jeho literatura byli velmi dobře přijímáni mezi Římany, že ho udělali občanem římským a dokonce mu postavili sochu. Jeho díla byla také zařazena do Imperiální Knihovny. Dále se mohou považovat Římané za ochránce integrity textu; Židé, jak si můžeme být jisti, by použili všech prostředků, aby zabránili jakémukoliv nepravému zásahu ve prospěch nenáviděných Křesťanů. A přes to všechno nevíme o žádných protestech které by kdy byly vzneseny proti těmto pasážím. Jejich mlčení je dostatečným důkazem že se nejedná o padělek. Ano, Křesťanství nepotřebovalo žádný podvrh ke své podpoře a nic by nebylo tak destruktivní než podvod tak nápadný a hmatatelný...*

Existuje alespoň jedno falešné svědectví ve prospěch Ježíše, připisované Josefovi. Toto se nachází v jeho „Jewish Wars“, přeložené s úvodem G.A. Williamson (Penguin Books, 1959). Bohužel tento podvrh byl propagovaný přehorlivými Křesťany, protože je mnohem delší než Josefova pasáž, kterou jsme uvedli. Kromě toho se zdá svědčit mnohem podrobněji o božství Ježíše, zázracích, a vzkříšení - dokonce tvrdí že Jeho hrob byl strážěn 30 římskými vojáky a 1000 Židy! To poslední není ani možné, protože by Židé nebyli na stráži v den šábesu - tím méně o speciálním šábesu velikonočním. Prostě je to v konfliktu s Novým Zákonem - na rozdíl od pasáže dřívější, která plně souhlasí s popisy evangelií...

A co chybějící knihy Bible?

Otázka: Celkem bylo asi 15 apoštolů. Zdá se být velmi podivné, že pouze čtyři z nich, Petr, Jan, Jakub a Pavel byli „inspirováni“, aby napsali Nový Zákon. Člověk by logicky očekával mnoho jiných, aby napsali „inspirovaná“ vyprávění. Jak vůbec víme, že nebyly napsány jiné knihy, které se ztratily nebo byly zničeny - a že nám zůstaly jen falešné podvrhy?

Nezapomeňte Matouše, Marka a Lukáše - první byl apoštolem, druzí dva upřímní učedníci. Proč by měl být ještě nějaký jiný, božsky inspirovaný, napsaný záznam? Nový Zákon je zcela kompletní a nepotřebuje žádné nové, inspirované svědky. Na otázku jak víme, že máme ty pravé nefalšované písemnosti, odpovídáme na tuto legitimní otázku z mnoha různých úhlů se zdrcující evidencí na všech těchto stránkách. Jiné pozorování, jak Mark Hopkins jednal s touto otázkou již v minulém století: *Že takové hnutí jako Křesťanství ... zahrnující počátek mnoha nových institucí a náboženských a sociálních změn, by se mělo zrodit v tom a tom čase, na tom a na tom místě bez jakýchkoliv psaných dokumentů (pravdivé historie) je zcela neuvěřitelné. A že by ten pravý záznam událostí byl zničen - bez jakékoliv stopy - a byl nahrazený falešným, je zcela nemožné... Při počátku takových institucí očekáváme nějaký záznam historie. Ten, který popisuje historii Nového Zákona je zcela adekvátní a uspokojivý. Není v něm nic kontradikčního - dokonce i ty falešné (spuriozní) knihy o Novém Zákoně potvrzují pravdu našich knih a neexistují stopy po nějakých jiných.*

Ano, existuje ještě jedna jedna kniha, která si činí nárok na Bohem inspirovaný záznam ranného Křesťanství: Kniha Mormon. Ta tvrdí, že podává údaje o tom, jak se Kristus zjevil v Americe domorodcům, kteří byli údajně potomky Židů, kteří prý přepluli Atlantik do Nového světa, vybudovali velká města, bojovali války a.t.d. Zde máme klasický příklad vyloženého podvodu, který podává nejočividnější kontrast k Bibli! Kniha Mormon je čistá fikce jako Bhagavad-Gita, Vědy Hinduismu, a většina obsahu jiných náboženských literatur. Církev Ježíše Krista Svatých Posledních Dnů nešetřila žádného úsilí v archeologických pokusech dokázat pravdivost svého tvrzení - totálně bez úspěchu, jak se to musí při každém výmyslu nevyhnutelně nakonec stát.

Kniha Mormon, poučné srovnání.

Ruiny měst a jejich obyvatel, o kterých se zmiňuje Bible, byly identifikovány a jejich historie ověřena. Pravdivost Bible se tím ověřila. Sekulární muzea po celém světě obsahují ohromné množství starodávných napsů, dokumentů, mincí, náradí i zbraní z doby biblických příběhů. Takové množství evidence verifikuje, mimo jakoukoliv pochybu věrohodnost a přesnost historických záznamů nalezených v Bibli, týkajících se národů, kultur, míst a událostí. Jako nápadný rozdíl se ukazuje fakt, že ani jedna nejmenší evidence nebyla nalezena na podporu knihy Mormon. A tak je tomu podnes, navzdory desetiletím nejagresivnějšího archeologického průzkumu po celé Severní, Centrální a Jižní Americe. Toto herkulovské úsilí, podporované značným bohatstvím a rozhodností mormonské církve, nenechalo jediný kámen neobrácený při pátrání po ověření Knihy Mormon, ale vždy to končilo s prázdnými rukama.

Nikdy nebyl nalezený ani malý kousek evidence, který by podpořil Knihu Mormon - ani stopa po velikých městech které jmenuje, žádné vykopávky, mince, dopisy či dokumenty, žádné monumenty, žádná literatura. Dokonce ani jedna řeka či hora či vůbec nějaká topografie, o kterých se Kniha zmiňuje, nebyla nikdy nalezena! Knihy Mormon demonstruje dokonale příklad nemožnosti zkonstruovat nějaké, rádo-by-skutečné scénáři, a potom se pokusit oblafnout svět, že tomu tak skutečně bylo. Fikce prostě do historie nezapadne, a žádná evidence pro ní neexistuje. Plné „exposé“ Moronismu najdete v knize „God Makers“...

Čistě logické a nezvratitelné ověření.

Otázka: Mám přátele, kteří byli přesvědčeni svými profesory na univerzitách či seminářích, že Nový Zákon není historicky přesný, ale že je to fikce, napsaná dlouho po tom, co se měly tato události údajně odehrát? Dokázat mi to nemohou, ale také naopak, já také nemohu dokázat jim, že pravdu nemají. Existuje nějaký jednoduchý způsob, bez toho aby člověk musel zapadnout do detailní rozpravy o archeologické evidenci a historického výzkumu, která by jim pomohla vidět, že Křesťanství počalo přesně tak, jak Bible píše?

Odpověď: Ano. Existuje čistě logický argument, který byl proslavený Markem Hopkinsem, i když od něj nepochází, který může pomoci. V jeho „Evidences“ poukazuje na ranější písmo nazvané „Short and Easy Method With the Deists“, od Leslie-ho. Autor nám prezentuje čtyři kritéria která, když jsou plněna v jakékoliv napsané události, tuto událost potvrdí jako historickou: 1) Aby věc či skutečnost byla takové povahy, aby mohla být posouzena vnějšími smysly, jako oči a uši; 2) že je tak vykonáno veřejně, na očích celého světa; 3) že nejenom veřejné monumenty existují k její upomínce, ale také existuje nějaká veřejná akce; 4) že takové monumenty či jednání a oslavy jsou založeny a jejich počátek je od doby zmíněné skutečnosti či věci...

Leslie vysvětluje, že „první dvě kritéria činí nemožnost toho, aby někdo počal falešnou historii doby ve které žije, jelikož současníci by to okamžitě popřeli. Víme, že Evangelia a většina epištol byly napsány jen několik let potom, co se zaznamenané události odehrály. Je logické, že v té době žilo ještě mnoho lidí, kteří by okamžitě popřeli to, co bylo napsáno, pakliže by to nebyl pravdivý popis událostí, které oni sami znali. Na příklad, kdyby se vzkříšení Lazara nestalo, bylo by odmítnuto jako podvod početnými přáteli a příbuznými, kteří by rozhořčene reagovali, ať už by Lazar v té době ještě žil, či byl stále mrtvý v hrobě. Je zcela nemyšlitelné, že by kdokoliv, v tak malé zemi jako Israel - a tak brzy po uběhnutí událostí údajných zázraků - dokonce se jmény a místy - si toto nepamatoval a neodmítl by to jako lež. Spíše, než by takové zprávy Křesťanství pomohly, takové falešné příběhy by se staly známé jako podvody, a celé to hnutí by bylo dokonale a všeobecně diskreditováno.

Ověření na místě.

Nezapomeňte, Křesťanství počalo právě zde, v Jerusalemě. Bylo založené na prohlášení že tento Ježíš, tesař z Nazaretu, který se stal prorokem který byl oslavovaný jako Kristus-Mesiáš velikými davy, a o jehož zázracích se hovořilo po celém Israeli, a kterého Římané ukřižovali, byl naživu potom, co zemřel za hříchy lidstva. Už ta samotná skutečnost, že na den Letnic, tři tisíce lidí přijalo Krista v centru Jerusalema, a že tisíce lidí konvertovalo na novou víru den za dnem je nezvratitelnou evidencí, že se tyto události skutečně odehrály. Opozice tento fakt nikdy nepopírala! Křesťanství mělo nepřátele z důvodu, že bylo v kontradikci k autoritám a učení rabinů.

Nelze uniknout skutečnosti, že toto nebylo nějaké hnutí politické, založené na odiskutovatelných ideologiích, nebo náboženské hnutí, založené na emociálních přitažlivosti k nedokazatelným spirituálním teoriím. Křesťanství bylo zakotvené na událostech, které se odehrály v malé zemi Israel a byly zakončeny právě tam, v Jerusalemu. Nemohla být předložena tvrzení, že Ježíš z Nazareta hojil nemocné, otevřel oči slepých, křísil mrtvé - sám vstal z mrtvých, a zanechal za sebou prázdný hrob - zde v Jerusalemu, a zkrze celou Judeu, kdyby se ty události skutečně nestaly! A právě z tohoto důvodu řekl Ježíš svým učedníkům, počít církev právě zde, v Jerusalemu a teprve potom ji rozšířit do celého světa... Je zřejmé že lidé, kteří slyšeli Petra i druhé apoštoly kázat, tyto skutečnosti znali a zprávu nemohli odmítnout. Krátký výlet za hradby města k prázdnému hrobu, o kterém každý věděl že byl hlídáný římskými vojáky, vykonal jistě mnohý skeptik. Zpráva se jistě rozšířila, potvrzení toho největšího zázraku, zázraku, který dal finální pečeť schválení samotného Boha, schválení nároků Ježíše Krista.....

Proč nikdo nemohl Křesťanství „vynalézt“ později.

Leslie dále poukazuje na to, že podvod by byl možný pouze, kdyby tyto povídky byly vymyšleny o nějaký čas později kdy lidé generace, ve které se tyto věci měli odehrát vymřeli. Bylo by potom možné využít naivity a důvěřivosti lidí z příští generace a předložit jim k uvěření události, které se nikdy nestaly. Takové scénáři není možné v případě Křesťanství, jelikož toto bylo prohlašováno zcela otevřeně v Jerusalemě, od samého počátku! Jak si ale můžeme být jistí s tím, že Křesťanství povstalo skutečně v době Ježíše Krista a Jeho apoštolů? Leslie ukazuje, že poslední jeho dvě kritéria zabraňují tomu, aby někdo přinesl fiktivní povídku léta po době, kdy se to údajně stalo, a snažil se tuto vnutit nové generaci jako pravdu.

Hopkins používá tento způsob racionalizace na Nový Zákon, svědectví Ježíše Krista a na založení Křesťanství, a argumentuje: *Pro to aby někdo vynalezl Nový Zákon dlouho po době Krista a pokoušel se aby toto bylo přijímáno, by byl asi jako člověk, který napsal historii Americké Revoluce a o oslavě 4 července od jejího počátku, když, ve skutečnosti o ní nikdo nikdy neslyšel, a nikdo 4 červenec nikdy neslavil. A kdyby takový svátek byl jednou vyhlášený, bylo by nemožné zavést příběh zcela odlišný od příběhu původního..... Ale případ s Křesťanstvím je mnohem silnější, protože máme několik různých institucí, které musely vzniknout při zrození Křesťanství; protože křest a připomínka Večeře Páně byly stále častější; protože křest byl považován jako hlavní rituál náboženství, kterému lidé dávali přednost před svobodou nebo životem.*

Od pravdy není úniku.

Tyto argumenty odmítnout nelze. Fakt, že Křesťanství v sobě zahrnuje ustálené zvyky, kostely, a i historii, která jde zpět do doby kdy jej Kristus založil, je mimo jakoukoliv debatu. Světská historická evidence tyto nároky podporuje tak daleko zpět jak lze jít, je mimo pochybnost. Kromě toho se dá ukázat, že v mnoha státech historie vznikly spory o to, jaké praktiky by správné Křesťanství mělo zahrnovat. V každém z těchto případů se sporné strany obracely k Bibli jako k autoritě. Dokonce i dnes, když se některá praxe mezi Katolíky a Protestanty, mezi protestantskými denominacemi, mezi katolickými frakcemi - odvolání je vždy k Bibli a k historii.

Zatím co Protestanté pohlížejí na Bibli jako na konečnou autoritu, Katolíci přihlížejí ještě k tradici, o které tvrdí, že jde až do doby Krista, a církevních sněmů, které udržovaly tuto kontinuitu. Hopkins svůj argument uzavírá: *Viděli jsme, že je zcela nemožné, aby apoštolové byli podvodníci nebo podvedení, a že knihy Nového Zákona nemohly být akceptovány - ať už v čase, ve kterém tvrdí že napsány byly, ani v žádné době pozdější - pakliže se uvedené skutečnosti nestaly.....*

Svědectví Nového Zákona zvyrazňuje logiku těchto argumentů. Při více než jedné příležitosti máme výčet obvinění podaných židovskými představenými, kteří žádali Pavlovu smrt, a máme Pavlovu obhajobu. Stížnost proti Pavlovi měla původ ve skutečnosti rozdílu mezi Křesťanstvím a Judaismem. Nikdy tam nebyla ani nářezka na to, že by Křesťanství bylo založené na lži či podvodu, ani na to, že fakta, která Pavel přednesl, byla nepravdivá. Pavel se odvolává na to, co římský představitel o tom všem věděl. Je nám řečeno, že guvernér Félix měl „dokonalou znalost Křesťanství“ (Skutky 24:22).

Ano, namísto toho, že by měl něco proti faktům, které mu Pavel přednesl, „Felix se chvěl“, jak tak Pavel s ním hovořil. (verš 25). A když se obhajoval před nástupcem Felixe, Festusem a králem Agrippou, Pavel říká: „**Král to všechno zná, a proto také k němu mluvím zcela otevřeně; jsem si jistý, že nic z toho mu není neznámé, tyto věci se neudály někde v ústraní**“ ..(Skutky 26:26).

Námitka proti záhadě Světla.

Otázka: Střetl jsem se s několika ateisty, kteří se dohadovali o první kapitulu Genese - nejedná se o běžné argumenty proti stvoření vesmíru v šesti dnech, pro které mají vědci vědecké odpovědi, ale proti něčemu, co rozřešit nemohu. Verš 14-19 říká, že Bůh stvořil slunce, měsíc a hvězdy čtvrtého dne. Ale první den „**Bůh řekl, budiž světlo, a bylo světlo....byl večer a jitra den první....**“ (verše 3 - 5).. Kde se vzalo světlo, jestliže slunce, měsíc i hvězdy nebyly stvořeny až do dne číslo čtyři?

Odpověď: Toto jsou oblíbené verše používané kritiky jako „důkaz“, že Bible má v sobě kontradikce a tudíž nemůže být Božím Slovem. Jako obvykle, kritici jsou příliš zbrklí. Ve skutečnosti tyto verše prezentují další unikátní evidenci o věrohodnosti Bible a její inspiraci. Na okamžik se logicky zamysleme. Pakliže to opravdu kontradikce je, je jasné že ten kdo ta slova napsal, by si toho okamžitě povšiml, zkontroloval souslednost stvoření, a opravil by to. A i kdyby snad původní pisatel toto neučinil, potom taková „neodpustitelná“ chyba by byla jistě opravena pozdějším opisovatelem. Ale to se nestalo. Ten samý fakt, že tato zdánlivá kontradikce nebyla až dodnes opravena, nás nutí k logickému závěru.

Zřejmě Mojžíš, který původně tyto řádky psal, byl příliš pozorný a inteligentní než aby si toho nepovšimnul. Musel každopádně věřit že je pod Boží inspirací, a proto napsal výčet stvoření přesně tak, jak mu byl odhalen - i když zřejmě nerozuměl všemu co psal. Kromě toho, jak už jsme se zmínili, následní opisovatelé, kteří trpělivě kontrolovali každou hlásku, si museli být stoprocentně jisti tím že je to Slovo Boží a tudíž se neodvážili cokoliv opravit či pozměnit, i když se to zdálo být jasnou „kontradikcí.“

Zdali Mojžíš sám plně rozuměl tomu, co ho Bůh inspiroval napsat, je otázka, se kterou se nepotřebujeme zabývat. Proroci, které Bůh inspiroval aby Jeho Slovo zapsali, se nikdy neodvážili Boha kritizovat proto, že něčemu nerozuměli, nebo na základě mýtů jejich doby. Například, v dobách pověřivých vysvětleních zemětřesení, od víry že země stála na rameni boha Atlasa, až k teorii že sedí na želvě, která plave v ohromném moři, Bible prohlašovala že „Bůh pověsil zemi do prázdnoty“ (Job 26 : 7). Bible, na rozdíl od náboženských, vědeckých a filosofických knih starověku, zdaleka neobrazí omezené poznání a populární pověry kultury a pochopení dosažitelné lidstvu doby ve které byla psána, ale obsahuje pravdu a porozumění neznámé v té době. Tato skutečnost je dalším důkazem toho, že Bible je inspirována Bohem.

Odhalení moudrosti za hranici doby.

Kromě toho obsahuje Bible skrytou moudrost (1 Korintským 2:7), která nebyla plně známa dokonce ani „svatým mužům Boha“ (2 Petr 1:21), kteří byli inspirováni k psaní Písma. Přestože pisatel pravděpodobně nerozuměl tomu, co byl inspirován napsat, dopis Židům prohlašuje staletí před tím, než věda přišla ke stejnému závěru, že vesmír byl vytvořený z něčeho neviditelného. Je nám specificky řečeno, že ti, kteří psali Starý Zákon, předpovídali věci, kterým plně nerozuměli. (Římanům 1: 1-2, 16:25-26, ; Efezkým 3:3-5). Právě tak Mojžíš zřejmě nerozuměl co to znamená, když napsal: **A Bůh řekl, buď světlo a bylo světlo.** Když tak mluvíme o záhadě světla v Písmu, až do dnešního dne nebyla věda schopna tuto mystérii odhalit. Světlo se chová jako vlna i jako částice - což je pochopitelně nemožné, ale pravda to je! Co je světlo? Nikdo neví.... Je nám dán záblesk pravdy v těchto prvních verších Genese, a je plněji odhaleno v posledních kapitolách Bible. Tajemství „světla“, které obklopovalo zemi před stvořením slunce, měsíce a hvězd, je odhaleno v tomto popisu nového stvoření po tom, co tento nynější vesmír (se sluncem, měsícem i hvězdami) byl zničen a nahrazen novým:

„Viděl jsem nové nebe a novou zemi, jelikož to první nebe a první země pominuly A já, Jan jsem uzřel to svaté město, Nový Jerusalém přicházející od Boha z nebe. A toto město nepotřebuje ani slunce, ani měsíc aby na něj svítily, protože jej osvětluje Boží sláva a Beránek je jeho světlem. A národy světa které jsou spasené, budou v tomto světle kráčet. A nevstoupí tam nic nečistého ani ten kdo se rouhá nebo lže - pouze ti, kteří jsou zapsáni v Beránkově Knize Života..... A nebude tam noc a nebudou potřebovat svíce či světlo sluneční, protože Hospodin Bůh jim dává světlo. (Apokalypsa 21:1,2,,23, 24, 27, 22:5)..

Bible nám říká, že „**Bůh je světlo a tmy v NĚm není**“ (1 Jan 1:5). Toto světlo pronikalo vesmírem (pozn. překl. řekl bych asi „prostorem“) od věčnosti. Než hřích vstoupil do světa, a než byla nebeská tělesa stvořená, toto nadpřirozené světlo bylo zřejmě Bohem usměrněno, aby osvěcovalo Zemi. Až jednou bude hřích odstraněn, světlo, kterým Bůh je, a kterým je i Kristus-Bůh, naplní znovu nový vesmír.....

Šavel-Pavel -- upřímný, ale oklamáný?

Otázka: Obrácení rabína Šavla z Tarsu na Křesťanství, se zdá být tím nejsilnějším argumentem, jaký křesťanští apologeti dovedou na obranu vzkříšení sehnat. Dokonce i když přijmeme že to skutečně napsal Lukáš, kniha Skutků prezentuje příběh obrácení Šavla méně přesvědčivě. Ano, tvrdil, že viděl Ježíše Krista na své cestě do Damašku, ano byl dokonce i ochotný za tuto víru zemřít. To ovšem nedokazuje, že Pavel skutečně Krista viděl, pouze to, že upřímně věřil, že Ho viděl za čas po Jeho ukřižování. Mohl si prostě jen představovat, že Krista viděl. Mohl pouze mít halucinaci, která pocházela z pocitu viny z pronásledování Křesťanů. Jak mohou Křesťané udělat tolik z Pavlova obrácení, když to všechno stojí na takové nejisté půdě?

Odpověď: Za prvé, je velmi pochybné, že muž s Pavlovým intelektem a emoční stabilitou, by mohl prožít živou halucinaci a dovolil, aby změnila jeho život. Kromě toho ta událost byla doprovázena viditelným jevem - nadpřirozené světlo jasnější nežli slunce v poledne (Skutky 9:3, 26:13). a hlas z nebe který slyšeli i ti z Pavlova doprovodu. (Skutky 9:7). Lidé z Pavlova doprovodu by okamžitě tuto povídku popřeli, kdyby nebyli tyto jevy viděli také. Potom máme Pavlova náhlou slepotu a zázračné vyléčení pomocí učedníka v Damašku, který toto mohl potvrdit. Jistě existovalo mnoho svědků, kteří viděli jak je totálně Pavel veden do Damašku. Jediná chybička v Pavlově svědectví by ho zdiskreditovala. A přesto nikdo nepochyboval o pravdivosti jeho svědectví, když jej prohlašoval před náboženskými i sekulárními autoritami a i davu Židů, kteří byli proti jeho zprávě z náboženských důvodů. Evidence je přesvědčivá.

Šavel z Tarsu byl hlavním nepřítelem ranné církve již od jejího počátku. Zatýkal, věznil a i pronásledoval její příslušníky někdy až k smrti. Toto ho učinilo velmi populárním. Jako mladý rabín, Šavel byl mezi Židy jistě velkým hrdinou, známým pro svůj boj proti Křesťanům. Skutečnost, že se vzdal slibné budoucnosti a stal se jedním z těch které dříve pronásledoval, i když si jistě uvědomil že ho očekává bič, vězení a případná mučednická smrt - je jistě dostatečnou evidencí jeho přesvědčení, že Ježíš Kristus je naživu, a že Ho on Pavel, osobně potkal... Halucinace se do tohoto scénária vůbec nehodí.....

Přesvědčivá evidence jiného druhu.

Ještě více přesvědčující je vedoucí role, kterou Pavel velmi rychle zaujmul v explozivním růstu ranného Křesťanství. Měl velmi hluboké vědomosti a učil nové doktríny zcela proti veškerému očekávání - když si uvědomíme jeho dlouholetou praxi studie Judaismu. Byly to doktríny, které v žádném případě nemohl dostat od nikoho jiného, než od samotného Krista. A Pavel přece Krista nikdy před Ukřižováním nepotkal! Tvrdil, že všechno co zná, má přímo od vzkříšeného Krista. Do Korintu napsal: „Přijal jsem od Pána, a také vám odevzdal: Pán Ježíš v tu noc kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, lámal jej a řekl: Toto jest mé tělo které je za vás obětováno, čiňte tak na mou památku. Stejně tak vzal po večeři kalich a řekl: Tento pohár je nová smlouva, zpečetěná mou krví, tak čiňte, kdykoliv budete pít na mou památku.“

Pavel tam při té příležitosti nebyl - jak věděl co se stalo při té finální schůzce mezi Ježíšem a Jeho 12 apoštolů? Proč to bylo ponecháno právě na Pavlovi, aby vysvětlil co se odehrálo při Poslední Večeři a její smysl? Proč ne Petr, Jakub či Jan, kteří při tom byli? Je jasné, že Boží Duch přiměl Pavla, aby tyto řádky napsal, jako důkaz Kristova vzkříšení. Pavel prohlašuje že obdržel od Pána všechno, co

učí. Opakuji: Všechno co o této nové víře ví, a učí s takovou autoritou, o tom Pavel tvrdí, že to obdržel přímo a osobně od vzkišeného Ježíše Krista. Jiné vysvětlení ani neexistuje.

Je jasné, že Pavel nestudoval pod Kristem s ostatními učedníky. Byl přece rabínem, který byl vysloveně proti Kristu během konečné fáze Jeho života na zemi. A přesto všechno se pojednou stal nejenom hlavním mluvčím pro Křesťanství, ale také jeho primární autoritou. Pavel dokonce vyčínil Petrovi do jeho tváře a Petr musel přiznat, že chybil.(Galatským 2:11-14). Odkud se pojednou objevilo toto autoritativní poznání? Pochopitelně skeptik odvětlí, že Pavel přiběhnul k apoštolům a řekl: „*Uvěřil jsem v Krista, ale já tomu Křesťanství nerozumím. Mohli by jste mi dát nějaký expres-intenzivní kurs? Hrozně rád bych to učil, a tak mě to rychle naučte, abych neudělal nějaké hrozné chyby! Mohla by to být pravda? Naučil se Pavel všechno to, co o Křesťanství znal, od Petra a ostatních učedníků?*

Nepopíratelný vnitřní důkaz.

Právě naopak! Až teprve po třech letech od svého obrácení, přišel Pavel konečně do Jerusáléma. „**Ale když se pokoušel kontaktovat učedníky, všichni se ho báli, protože nevěřili že k nim patří.**“ (Skutky 9:26). Pavel vážně prohlašuje: Svědčím vám, bratří, že evangelium které jsem vám kázal není z člověka., protože jsem jej od člověka neobdržel, ani mne jej nikdo neučil, ale dostal jsem jej jako odhalení od Ježíše Krista..... Nešel k jsem pro radu k žádnému člověku, ani jsem se nevypravil do Jerusáléma k těm, kteří byli apoštolové přede mnou, ale odešel jsem do Arábie..... Potom jsem odešel do končin Sýrie a Kilikie . V církvích judejských mne osobně neznali; jen o mně slyšeli že ten, který dříve církev pronásledoval, nyní káže víru, kterou chtěl před tím vyhladit a děkovali za mě Bohu.“ (Galatským 1:11-24).

Že říká pravdu je jasné z toho, že Pavel odhaloval pravdy, které ostatní apoštolové neznali. Bylo to Pavlovi, komu Kristus dal poznání, (Efezkým 3:3-10) „**mystérii, která byla skryta od počátku světa**“ (Římanům 16:25), a dal mu privilej k tomu aby toto evangelium učil. (1 Korintským 15:5, Efezkým 5:32, Koloským 1:25-27). Pavel se stal vedoucím apoštolem, autoritou na Křesťanství, a ostatní apoštolové museli přiznat, že zná více než oni, a že se to naučil přímo od Krista... Nebylo jiné vysvětlení než to, že Kristus vstal z mrtvých a odhalil své učení bývalému nepříteli. Žádná halucinace toto nevysvětlí.

Ten nejpředčivější druh svědectví.

Otázka: Nepopírám, že první Křesťané byli vydáni lvům, ukřižováni, upalováni zaživa, a jinak pro svou víru zabijeni. Mám pouze námitky proti používání jejich ochoty zemřít jako důkaz věrohodnosti Křesťanství. Následovníci mnoha náboženských vůdců , dokonce i vedoucích různých kultů , které byly prokázány jako podvodné, byli ochotni za svou víru zemřít také. Podívejte se na příslušníky kultu Jima Jonese, ležící mrtví v džungli Guyany. Islámští bomboví sebevrazi a jiní teroristé, jsou také ochotni se obětovat pro Mohameda či Aláha. Jak můžete tvrdit, že mučednictví Křesťanů dokazuje věrohodnost Křesťanství více, nežli mučednictví jiných?

Hlavní rozdíl.

Odpověď: Je ohromný rozdíl mezi mučednictvím křesťanským a těch ostatních, o kterých jste se zmínil. Většina z těch, kteří zemřeli s vůdci kultů jako Jim Jones nebo David Koreš, měli málo, nebo vůbec žádnou možnost volby. Tudíž jejich mučednická smrt se nedá přirovnat s Křesťany, kteří dostali možnost zachránit si život když se zřeknou Krista. Přesto ve své víře v Něj vytrvali, i když to znamenalo mučení a smrt..

Islám, který se rozšířil pomocí meče, je stejným způsobem udržovaný. Dnes musíte být Muslimem, aby jste mohli být občanem Saudské Arábie. Na změnu náboženské víry je v každém islámském národě trest smrti. Snažte si představit jaké by to bylo, kdyby jste museli být Baptistou nebo Metodistou (či členem jakékoliv náboženské skupiny) aby jste se mohli stát občanem Spojených Států a že by nad vámi visela hrozba trestu smrti za změnu víry! Vlastně tak by se stalo, kdyby se

realizoval jejich cíl učinit Spojené Státy a ostatní národy islámskými republikami! Věrnost k Islámu je udržována hrozbou smrti, kdežto lojalita ke Kristu se udržuje láskou. Jim Jones a další vůdci kultů oklamali své následovníky až na smrt. Tito nebyli zabiti svými pronásledovateli pro svou víru. A podrobili se smrti ve víře, že kdyby tak neučinili, nedostali by se do nebe. A tak je to i s Muslimy, kteří obětují své životy v „džihádu.“ Jsou učeni, že toto je jediná jistá cesta do ráje, a tak položí své životy, aby získali věčný život.

Jako kontrast, Křesťané jsou si jisti nebem bez jakýchkoliv požadovaných dobrých skutků či oběti z jejich strany. Kristus zaplatil plnou cenu za jejich spásu. Křesťané vědí, že věčný život mají a že nemusí umírat, aby jej získali. Jejich podvolení se persekuci a smrti je z lásky k Pánu, a jejich neochotě zapřít Ho či dělat kompromisy tam, kde jsou o pravdě přesvědčeni.

Umírání za fakta versus lojalita k náboženství.

Ale aby člověk poznal ten největší rozdíl mezi křesťanskými mučedníky a všemi ostatními, je zapotřebí jít zpět k samotným apoštolům a k rannému Křesťanství. Ti první Křesťané neumírali kvůli lojalitě k náboženství, ale jako svědectví pro vzkříšení Ježíše Krista! Důležitost tohoto faktu byla skeptiky přehlédnutá. Na příklad, slavný ateista 19tého století, Robert Ingersoll napsal: *Všichni mučedníci celého světa nedostačují, aby potvrdili správnost názoru. Mučednictví vždy potvrzuje upřímnost mučedníka - ne správnost jeho myšlenky. Věci jsou pravdivé nebo nepravdivé samy o sobě. Pravdu nelze ovlivnit názory; nemůže být pozměněna, ustavena, nebo ovlivněna mučednictvím. Nemůžete věřit nepravdě tak silně, aby jste z ní udělali pravdu!*

To co říká je pravdou, ale uniká mu rozdíl křesťanského mučednictví. Apoštolové a ranní učedníci umírali proto, že trvali na vzkříšení Ježíše Krista, netrvali na tom jako na nějakém náboženském dogmatu ale na události v čase, které byli očitými svědky! Ingersoll připouští, že lidé všeobecně neumírají za něco o čem vědí, že je to lež, ale všichni apoštolové (kromě možná Jana), zemřeli jako mučedníci.....

Ani jeden z nich neuhnul v hodině smrti aby si koupil život za přiznání že apoštolové si tu povídku o vzkříšení vysnili, a že se to ve skutečnosti nestalo - nebo že si vlastně skutečně jistí nebyli že Ho viděli živého - možná že si pouze mysleli že Ho viděli. Víme najisto, dokonce i podle standardu Ingersolla, že apoštolové upřímní byli - nejenom že Ježíš byl tím Mesiášem, ale že s Ním strávili 40 dní po Jeho vzkříšení, a že byl vskutku naživu. A to je ono! Znevážit jejich svědectví, člověk by musel prokázat, že všichni si představovali, že s nimi Kristus těch 40 dní žil, a že „jim mnoha způsoby prokázal“, že je naživu. A pro takovou vysněnou povídku by všichni zemřeli? Nesmysl!

Svědkové vzkříšení.

Apoštolové vytrpěli téměř nesnesitelná muka a potom odešli do hrobů stále trvajících na tom, čeho byli svědky a co se skutku stalo. Všichni z nich svědčili i na prahu smrti, v okamžiku kdy si mohli koupit svobodu za cenu popření toho, že Kristovy zázraky, Jeho učení a Jeho vzkříšení byly skutečné události jejichž svědky byli, a co nemohli popřít. Greenleaf argumentuje: *Těchto absurdit (má na mysli odhodlanost zemřít za lež) se nezbavíte, pakliže nepřipustíte že to byli dobří lidé, kteří svědčili o tom co pečlivě prozkoumali a pochopili že je to pravda.* Často se zapomíná, že nejenom ti, kterým se Kristus během těch 40 dnů zjevil, ale všichni Křesťané svědčí o Kristově vzkříšení. Samé srdce Křesťanství je jistota, že Křesťan je v osobním styku s Kristem, který přebývá v jeho srdci. Linton se drží tohoto faktu jako přítel právník, když sleduje podobný argument jako Greeleaf: *Nic není tak jisté v historii zjištěno jako fakt, že pisatelé evangelií a všichni, kteří uvěřili jejich zprávě a stali se Křesťany, byli podrobeni celoživotní persekuci, častému mučení a i smrti. Toto trpěli jak od Židů, kteří se mstili za obvinění, že zabili vlastního Mesiáše, a od Pohanů, kteří slyšeli, že všichni bozi Panteónu byli mýtem a římský Pontifex Maximus byl podvodníkem a že jediným pravým Bohem byl Ten, který se inkarnoval jako Žid a zemřel na kříži. A právě tak jisté, jako lidské tělo se otřese nad bolestí a smrti, žádný člověk nikdy nelhal, pakliže tato lež by zapříčinila všechna tato zla v tomto životě, a v možném životě příštím.* A zde máme ten obrovský rozdíl. Apoštolové zemřeli za to, že svědčili o vzkříšení, této sporné záležitosti nejenom víry, ale i faktu. Byli přesvědčeni událostí. A jejich ochota zemřít jako potvrzení této události, je zdaleka přesvědčivější, nežli ochota druhých zemřít pro pouhou víru, či věrnost k náboženství nebo k náboženskému vůdci. Jak Linton vyzdvihuje: „Kristus je jedinou postavou v celé historii, mající čtyři současné životopisce a historiky, kteří všichni protrpěli pronásledování a nakonec mučednickou smrt v atestaci pravdivosti svého líčení....“

Velký důkaz: Proroctví.

Otázka: V několika z vašich knih jste nabídl proroctví jako důkaz, že Bůh inspiroval pisatele Bible. Ale to je prokazování Bible Bibli, což je kruhová racionalizace. Každé náboženství může nabídnout podobné „důkazy“ pomocí jejich Písma.

Odpověď: Evidence mnoha druhů pro inspiraci Písma je zdrcující. Proroctví je pouze částí této evidence. Není nic vadného „prokazovat Bibli Bibli, jako není v prokazování matematickou teorií matematikou. Ale splněné proroctví prokazuje Bibli nejenom Bibli, ale ověřením ze sekulární historie, že to co Bible předpověděla, se stalo. Vaše tvrzení, že každé náboženství může podat podobnou evidenci je absurdní. Dejte mi jedinou předpověď pro příchod Buddha, Konfucia, Zoroastera, Krišny či Mohameda, či dokonce nějakou vyplněnou. Prostě žádné nejsou! A přesto máme desítky specifických předpovědí o židovském Mesiáši, celým Starým Zákonem. Kromě toho máme dokumentaci pro detailní naplnění každé z těchto specifických předpovědí jak od očitých svědků, tak i historiků jako Josefus Flavius a jiných. Existuje mnohem více evidence pro život Ježíše Krista, Jeho život smrt a vzkříšení, než pro kteréhokoliv z Césarů, Platóna, Alexandra Velikého, či kohokoliv jiného v historii. Sceptik odmítá Ježíše Krista z osobního předsudku spíše než z neovlivněného zkoumání. Desítky specifických předpovědí předpověděly unikátní události které se splnily do slova a písmene, ve skutečné historii Židů jako národa. Neexistuje nic ani vzdáleně podobného v jiné rase či národě. Jednali jsme s důkazy poskytnutými biblickým proroctvím v podrobnostech v knize jiné.

*Už jsme slyšeli dost povídání! Naslouchali jsme všem těm
uspávajícím, mdlým zvětralým kázáním.*

Četli jsme vaši bibli, a díla vašich nejlepších mozků.

*Slyšeli jsme vaše modlitby, vaše posvátné vzdychání a vaše zbožné
ámeny. To všeho znamená méně než nic!*

*Chceme alespoň jeden fakt. Stojíme u dveří vašich kostelů a
žebráme o jeden jediný fakt.*

*Víme všechno o vašich zatuchlých znameních, vašich zplesnivělých
zázracích. Žádáme jeden fakt tohoto roku....*

*a my ho chceme teď! Necht' vaše kostely zaopatří alespoň jeden,
nebo necht' navěky zůstanou němé.*

*Modlení se stalo obchodem, profesí, řemeslem. Kněz není nikdy
šťastnější, než když se veřejně modlí.*

Většina z nich jsou velmi familiární se svým Bohem.

*I když vědí, že on ví všechno, vyprávějí mu o potřebách národa,
a přání lidu. Radí mu co by měl dělat a kdy to udělat má....*

Robert Green Ingersoll,
slavný právník devatenáctého století,
agnostik, řečník....

7.

A co takhle modlitba?

Důvod pro nesplněné modlitby.

Otázka: Ježíš slíbil: „...shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoli věc, můj nebeský Otec jim to učiní...“ (Matouš 18:19). Ještě nikdy jsem nebyl svědkem toho, že by dva Křesťané měli od Boha cokoli, na čem se shodli. Je Kristův slib tedy nepravdivý?

Odpověď: Téměř nic není tak falešně pojímáno průměrným člověkem - ať Křesťanem či světem, jako modlitba. Všeobecně se považuje za způsob jak „přemluvit“ Boha aby splnil naše přání, ambice, uspokojil naše touhy. Ale již okamžik zamyšlení by měl rychle potlačit takový smrtelně nebezpečný klam.

Základním problémem ve světě je konflikt vůlí a z toho vycházející zápas o sílu a nadvládu. V tomto případě by modlitba situaci ještě zhoršila, kdyby uvolnila nadpřirozenou sílu, kterou by každý mohl použít, aby vnutil svou vůli druhým, i celému vesmíru. Namísto aby to přineslo jednotu a mír, zvýšilo by to rozdělení a konflikt, kdyby každá osoba dostala moc vnutit svou vůli druhým. Bůh si musí podržet vládu nad vesmírem. Jistě, děje se mnoho toho, co podle Jeho vůle není, ale to je tím, že Bůh dal člověku svobodnou vůli. Ovšem On v žádném případě se nestane aktivním partnerem v ovlivňování lidské vůle... Nepropůjčí svou moc jen aby splnil naše sobecká přání. Modlitba musí být podle Jeho vůle: „**Pakliže požádáme o cokoliv podle Jeho vůle.**“ obdržíme, o co žádáme. (1 Jan 5:14-15). Modlitba musí také splnit určité další podmínky aby ji Bůh mohl vyslyšet.

Souhlas dvou Křesťanů je pouze jednou z podmínek, za kterých může být modlitba splněna. Zde máte několik dalších, které Bible uvádí: „...**a věřite-li, dostanete všechno, o co budete v modlitbě prosit...**“ (Matouš 21-22). „**Zůstanete-li ve mně, a zůstanou-li má slova ve vás, prostě oč chcete, a stane se vám.**“ (Jan 15:7). „**Prosíte sice, ale nedostáváte, protože prosíte nevhodně. aby jste naplnili své vášně.**“ (Jakub 4:3). „**Cokoliv žádáme obdržíme, protože zachováváme Jeho přikázání a děláme to, co se Mu líbí.**“ (1Jan 3:22). Toto nejsou všechny podmínky pro splněnou prosbu. Je jich ale dost, aby jste pochopili proč mnoho modliteb není splněno navzdory upřímnosti těch, kteří se sejdou, aby prosili nebeského Otce za to, po čem touží....

Tři podmínky pro splnění prosby.

Otázka: Jsem Křesťanem po mnoho let a účastnil jsem se stovek - možná tisíce společných modliteb. Slyšel jsem mnohé upřímné prosby za dobré věci, ale zřídka kdy jsem viděl naplnění těch proseb. Toto je velmi zdrcující pro mou víru. Proč je tak málo proseb splněno?

Odpověď: Za prvé, sám připouštíte, že jste osobně viděl splnění alespoň nějaké modlitby. Dále jste jistě slyšel či četl svědectví jiných, kteří měli skutečně zázračná naplnění svých modliteb. Zamyslete se na příklad nad George Mullerem, jehož celý život byl úžasným svědectvím pro odpověď na modlitbu. Muller ubytoval, oblékl a krmil tisícem sirotků. Dal si pravidlo nikdy nepožádat o pomoc člověka ale pouze Boha a zaznamenal ve svém deníku tisíce odpovědí k svým modlitbám. Napsal:

Když já, chudý člověk, pouze pomocí modlitby a víry získal - aniž by požádal jediného člověka - prostředky pro založení a udržování Domu Sirotků, je v tom určitě něco, co s Božím požehnáním, by mohlo pomoci v zesílení víry Božích dítek, kromě toho, že je to svědectvím pro svědomí lidí bez Boha o tom, že Bůh je zcela reálný.

Toto byl primární důvod pro založení Domu Sirotků. Měl jsem pochopitelně v srdci přání, abych byl Bohem použit k tělesnému prospěchu chudých dětí bez rodičů, a hledal jsem v jiných ohledech abych jim mohl pomoci v tomto životě a být použit Bohem ve výchově těchto dětí k bohabojnosti. Ale především, hlavním cílem mé práce bylo oslavení Boha v tom, že tisícům sirotků bylo pomoci se vším co potřebovali pouze skrze modlitbu a víru bez toho abychom já nebo mí pomocníci požádali kohokoliv jiného o pomoc či peníze....

Mohli bychom přidat další důkazy toho, že Bůh splnil mnoho modliteb. Robert Ingersoll, kdo byl epitomem agosticismu a vysmíval se modlitbám Křesťanů, požadoval „jen jeden fakt“ který by dokázal že modlitby mají smysl. Existují tisíce fakt, která agostici či ateisté odmítli - ne proto že by nemohlo být dokázáno že na modlitby odpověď dostáváme - protože to bylo dokázáno mnohokrát, ale proto, že jejich předsudky jim nedovolí, aby se podívali pravdě do očí. Ve skutečnosti: Celá knihovna by mohla být naplněna s takovými svědectvími, případy, které se pouhou náhodou vysvětlit nedají. Otázkou není, zda Bůh je schopný, či někdy vůbec na modlitbu reaguje, ale proč většina jeho odpovědí je NE. Podle Bible existují tři faktory které rozhodují zda bude modlitba splněna či ne: 1) Je v Boží vůli splnit ji? 2) Je to ten správný čas podle Boží moudrosti? 3) Ten který se modlí, žije v takovém vztahu k Bohu, že by bylo pro Boha vhodné, aby tuto splnil.

Můžeme děkovat Bohu, že některé z našich modliteb nejsou vyslyšeny. Naši modlitbou- vždy - by mělo být „Staň se Tvá vůle, ne naše.“ a přesto většina našich modliteb není v tomto duchu ale my se vlastně pokoušíme Boha přemluvit, aby splnil naše přání, aby požehnal našim plánům. Jelikož my máme daleko do skutečné moudrosti, je zcela možné, že by naše „dobrá“ přání mohla občas způsobit katastrofy či neštěstí. Dále jde též o faktor času. Zamyslete se, na příklad na prosbu Hanny, když se modlí, aby měla syna. Trvalo to roky, než syna dostala. Možná že se jí to čekání zdálo dlouhé, ale Samuel se musel narodit v určitou dobu, aby splnil svou speciální úlohu v Izraeli.

Zamyslete se nad prosbou Nehemiáše! Chtěl vybudovat Jerusálém. Bible nám říká o jedné době: „**Když jsem uslyšel ta slova, usedl jsem a plakal. Truchlil jsem několik dní, postil jsem se před Bohem nebes a modlil se k Němu.**“ (Nehemiáš 1:4). Nehemiáš se modlil za obnovení Jerusáléma. Z Bible je jasná implikace, že se musel modlit po měsíce - možná po léta - bez odpovědi. Ta přišla až v čase Boha, a jak důležité to časování bylo! Od tohoto data, přesně za 69 týdnů-roků, pojedou na oslíku do Jerusáléma Ježíš Kristus a bude vítán jako Mesiáš. (Daniel 9:25). Nehemiáš neměl ani potuchy, jak důležité toto datum je, přestože toto Danielovo proroctví už bylo napsáno. Na konec: Klavná odpověď na modlitbu je také Boží požehnání které ukazuje, že ten kdo v modlitbě prosil, žije podle Jeho vůle. (1 Jan 3:22).. A jak se člověk dozví o Boží vůli? George Muller to po létech cesty s Bohem vysvětluje: *Nepamatuji se, v celém svém křesťanském životě, (píše v r. 1895) že bych kdy upřímně a trpělivě hledal poznání Boží vůle skrze učení Svatého Ducha, skrze Boží Slovo - ale vždy jsem byl veden správně. Ale pakliže mi scházela poctivost srdce a přímost před Bohem, nebo jsem*

nečekal trpělivě na Boží instrukce, nebo jsem dal přednost radě mých přátel nad prohlášeními Bible, pak jsem dělal ty největší chyby.

Modlitba není jednosměrnou ulicí - my dostaneme všechno co si přejeme, Bůh nic. Modlitba je ve skutečnosti zřízena, aby nás přizpůsobila Boží vůli. Protože kdyby Bůh vyplnil modlitby těch, kteří nejsou ochotni ztrávit čas v hledání Jeho vůle a nedbají na poslušnost vůči Němu v každodenním životě, podporoval by takové lidi v pokračování jejich neposlušnosti....

Disciplína a dospělost skrze modlitbu.

Otázka: Jak tomu rozumím, Křesťané se mají modlit „v Boží vůli.“ Proč tedy Bůh nekoná svou vůli, aniž by potřeboval radu jak to udělat? A pakliže ví všechno, proč potřebuje kohokoliv, aby mu řekl co je udělat třeba? Pakliže Bůh „se stará o ty své,“ jak jsem tak často slyšel kázat, proč potom „ti jeho“ musejí k němu volat a prosit, aby jim dal to co potřebují?

Odpověď: Nikdo, kdo skutečně modlitbu chápe, nevěří, že je prostředkem skrze který člověk radí Bohu něco, co On ještě neví, nebo jak a kdy konat svou vůli. Modlitba je vyjádřením naší tužby Bohu, ale ta pravá modlitba na svém přání netrvá. Právě tak nikdo kdo Boha zná, se Ho nesnaží přemluvit aby udělal něco, co je proti Jeho vůli - i kdyby to bylo možné. Konec konců, Bůh je moudřejší nežli my. Vyslovit modlitbu tak, jak to vyslovil Kristus („**ne má vůle, ale Tvá..**“) znamená uznat že máme jen omezené chápání a podřídít vlastní touhy a přání Jeho nekonečné moudrosti a lásce v uvědomění si toho, že On ví nejlépe.....

Tak proč se vlastně vůbec modlit? Podívejme se na nějaký výrazný příklad. Řekněme že je někdo opravdu vážně nemocný. Modlitba za jeho uzdravení je výraz lásky a zájmu. Je to také uznání, že hojení je v rukou Božích a zároveň přiznání totální závislosti na Něm. Dejme tomu, že ta osoba se uzdraví tak zázračně, že není pochyb o tom, že to udělal Bůh. Byl by Bůh tu osobu vyléčil tak jako tak? Ano, pokud to uzdravení bylo v Jeho vůli, potom by se bylo hojení stalo i bez modlitby, ale možná že ne zázračným způsobem.

Tak jaký je smysl modlitby když v zásadě to stejné by se stalo i bez ní? Všechny modlitby, které nejsou egocentrické, jsou příležitostí Bohu poděkovat a vyjádřit Mu naši lásku. Pavel řekl: „...**ale v každé modlitbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.**“ (Filipským 4:6). A tak uctívání, děkování a chvála přicházejí v modlitbě první, a jsou určitě dostatečným důvodem se modlit. Modlitba je také příležitost vyjádřit svou lásku Bohu, zájem o ostatní, a přitom se poslušně podřídít Jeho vůli. Modlitba má také veliký vliv na formování charakteru a přibližování se k Bohu. Modlitby zbožné osoby stále víc a víc obměňují vůli Boha, jak On mění náš charakter, myšlenky i skutky toho který se modlí, aby se podřídil Jeho vůli a plánu ve všem. Bůží Duch nás pobízí, abychom se modlili za právě ty věci, které On hodlá udělat. A tak ten kdo prosí, je Božím partnerem v provádění Jeho vůle na zemi.

Co se týče těch kteří jsou Jeho a o které se Bůh stará - a ještě mají své potřeby, to má několik důvodů. Za prvé, jak by každý dobrý rodič na zemi udělal pro své děti, náš nebeský Otec nás možná učí trpělivost a utváří náš charakter tím, že oddaluje splnění některých našich proseb. Dále musí být splněny určité podmínky, které člověk musí splnit ve vlastním životě, než mu Bůh vyhoví. Dítě se nikdy nenaučí sebe-kontrolu, sebe-disciplínu, a jiné základní lekce v životě, pakliže mu rodiče dají okamžitě všechno co chce. Pakliže to víme, a jsme si jisti Boží láskou a péčí, nebudeme si okamžitě zoufat, že naše modlitby nejsou splněné, ale hledat v tom to, co nás Bůh chce učit. Potom ovšem je ještě rozdíl mezi tím, co si myslíme že potřebujeme a skutečnou potřebou, a dále věci, které Bůh ve své moudrosti považuje za zbytečné, dokonce i škodlivé. na štěstí pro nás, na takové věci čekáme zbytečně.....

Modlitba je mnohem víc než prosba.

Otázka: Ježíš řekl, abychom „**neopakovali naprázdno jako Pohané, kteří se domnívají že budou vyslyšeni když hodně mluví.**“ (Matouš 6:7). Přesto říká, abychom v modlitbě vytrvali. To vypadá jako kontradikce. Proč by nebylo dostatečné poprosit Boha pouze jednou? On nám naše přání buď splní, nebo ne. Proč modlitbu opakovat?

Odpověď: Modlitba je spojení, obcování s Bohem, a tak má v sobě způsob jak Boha blíže poznávat ve vztahu nebeské lásky. A tak, pochopitelně, Bůh nebude reagovat na běžnou otázku, ale na skutečné zanícení srdce. Bůh říká ve Starém Zákoně: „**Budete mne hledat, a najdete mne, budete-li pátrat celým srdcem.**“ (Jeremiáš 29:13). V Novém Zákonu říká že Bůh: „**je, a odměňuje ty, kteří Ho pilně hledají...**“ (Židům 11:6). Modlitba vyžaduje poctivou a vášnivou vytrvalost. Nic méně než to neukazuje ten žár upřímnosti a lásku, kterou si Bůh přeje v našem vztahu k Němu.

Ježíš řekl, že máme vždy vytrvávat v modlitbě a nevzdávat se. (Lukáš 18:1). Řekl také že charakteristikou Božích vyvolených je „volat k Němu ve dne i v noci.“ (Lukáš 18:7). Povzbuzoval nás, abychom žádali, hledali a klepali na dveře Boží milosti až od Něho obdržíme co žádáme. (Lukáš 11:5). Taková vytrvalost není „zbytečné opakování,“ které Kristus odsoudil. Totiž toto nepotřebuje přicházet ze srdce, ale může být opakováno bezmyšlenkovitě, bez vášně. Jak Kristus řekl, opakování má původ v přesvědčení, že Bůh jej uslyší - už pro množství slov. To znamená kvantitu namísto kvality. To je to „mnoho mluvení,“ které odmítnul. Ovšem opakovat modlitbu opět a opět ze srdce, to není „zbytečné opakování,“ ale ukazuje upřímnost, kterou Bůh rád odměňuje...

Proč nestačí požádat pouze jednou? Často je. David požádal Boha pouze jednou, aby „zhatil to, k čemu bude Achitofel radit“ (2 Samuel 15:31). Tato porážka byla klíčem k vítězství nad těmi, kteří vedeni Davidovým synem Absolónem, vyhnali Davida od trůnu. Ale Ježíš naznačuje, že někdy Bůh naslouchá dlouho volání svých vyvolených, bez reakce. (Lukáš 18:1-8). Implikace je, že On to neoddluže proto, že by nechtěl odpovědět na jejich volání, ale proto že si přeje aby dospěli a zformovali se podle Jeho vůle.

Ve jménu Ježíše Krista - co to znamená?

Otázka: Ježíš řekl: „**Budete-li mne o něco prosit v mém jménu, já to učiním.**“ (Jan 14:14). Slyšel jsem tisíce modliteb, které byly nabídnuty ve spoléhání se na tento slib, „**ve jménu Ježíše,**“ nebo dokonce „v mocném jménu Ježíše.“ Upřímné modlitby prostých lidí, které nikdy splněny nebyly. Nedokazují tyto nezodpověděné modlitby „ve jménu Ježíše Krista,“ že Kristus nedrží, nebo nemůže svému slovu dostát?

Odpověď: „Ve jménu Ježíše Krista“ není magická formulka jako „Sezame, otevři se,“ která musí být jen vyslovena aby otevřela tajnou bránu k pokladu lupičů. Jen tak opakovat „ve jménu Ježíše Krista“ nepomůže. Aby modlitba byla skutečně „ve jménu Krista,“ musí být tak, jak On se vyjadřoval když se modlil. Musí to být pro to, co On chce, musí to být pro Jeho slávu. Jeho jméno musí být vyraženo na charakteru a vryto na srdce toho, kdo se „v Jeho jménu“ modlí...

Před mnoha lety jsem zařizoval nějaké záležitosti jednoho milionáře. Abych tak činit mohl, dostal jsem autoritu jednat v jeho jménu. To mi dalo právo podepisovat se v jeho jménu a vést obchod v jeho jménu. Toto bylo registrováno v mnoha krajích a státech. Na těchto dokumentech nebylo nic, co by mi zabránilo napsat šek na milion dolarů, podepsat se svým jménem a uložit si peníze do banky ve svém jménu. Ovšem kdybych tak učinil, on mohl na mně tyto peníze požadovat přes soud. Přesto že to dokumenty neprohlášovaly, bylo srozuměno, že mám moc použít jméno druhé osoby pouze, jedním li v jeho zájmu, pro jeho dobro. A tak je to s Pánem. V Jeho slibu nejsou žádná omezení, říká že udělá cokoli, požádám-li v Jeho jménu. Je ale srozuměno, že modlit se v Jeho jménu znamená prosit o to, co by On žádal pro svůj zájem a slávu.

Bohužel, mnoho Křesťanů si představuje, že „ve jménu Ježíše Krista“ jsou magická slova, která, přidána-li k modlitbě, ať už jakkoliv sobecké, umožní modlíci se osobě dostat od Boha vše co si přeje. A když ta vytoužená, kladná odpověď od Boha nepřijde, nastává zmatek, proč upřímná modlitba nebyla splněna. Dokonce vzniká občas i nevráživost proti Kristu, za to, že nedrží své slovo, jak se domnívají Jakub to říká dobře: „**...prosíte, ale nedostáváte, ale nedostáváte, protože žádáte nedobře. (ne k Boží slávě) ale aby jste uspokojili své vášně...**“ (Jakub 4:3)...

Jak „uvěřit že obdržíte,“ když se modlíte?

Otázka: Kristus slíbil: „**Věřte že všechno oč v modlitbě vám bude dáno, a budete to mít**“...(Marek 11:24). Neuvádí žádné podmínky, jako na příklad „zůstávat v Něm“, „být poslušný“, „žádat podle Boží vůle“ a podobně.

Znáte nějakého Křesťana, kterému se tento slib splnil v tom, že vždy dostane to, o co žádá? Já jsem ještě žádného nepotkal. Jak vysvětlíte Kristovo neplnění slibu?

Odpověď: Člověk musí nejprve rozumět co znamená „**věřte že je obdržíte..**“ Kristova fráze „**když se modlíte**“ je nejdůležitější. Modlitba je zaměřena na Boha. Je tedy zřejmé, že když má být splněna, může to udělat pouze Bůh. A tak „**věřte že je dostanete**“ znamená věřit, že Bůh uděla to, o co prosíme. Je jasné, věřit že Bůh udělá cokoliv oč Ho požádáme, by bylo arogantní, domýšlivé. Na které bázi tedy, může mít člověk cokoliv co si „ve víře že se tak stane“ přeje? Existuje nějaká tajemná, záhadná síla mysli, která je aktivována „věřením,“ a která doslova vytvoří to, co si přejeme? Tato myšlenka je srdcem okultu po tisíce let! Takové učení bylo zpopularizováno v sekulárním světě mnoha různými „motivačními“ řečníky jako Claude Bristol (*The Magic of Believing*), Denis Waitley-em (*Seeds of Greatness*), a dalšími. Ta stejná víra v magickou sílu „víry“ se dokonce stala populární v církvích pomocí literatury Normana Vincenta Peale-ho (*The Power of Possibility Thinking*), a mnoha knih na téma „*Power of Possibility Thinking*“ od hlavního žáka Peale-ho, Roberta Schullera. Ten prohlašuje: „... „*skrze possibility thinking*“ ... *se úžasná síla rozvine ve vašem životě. Vy nemáte tušení, jakou sílu v sobě máte. Můžete zformovat svůj svět do čehokoliv si budete přát. Ano, můžete jej změnit na cokoliv co vy chcete!*....

A tak my můžeme vzít Boží svět a přeformovat ho do čeho si přejeme, skrze „possibility thinking?“ Zde máme vážnou a smrtelnou kontradikci. Pakliže tedy to, za co se modlíme přichází proto, že my věříme že to přijde, potom Bůh nemá žádnou realnou roli ve splňování našich tužeb. Namísto toho my si vytváříme všechno silou naší vlastní víry. Je veliký rozdíl mezi uvěřením že to, za co se modlím se stane protože já věřím že se to stane, a uvěřením, že tak učiní Bůh, jako odpověď na mou víru v Něj! Rozeznat tento rozdíl - který je tak obrovský jako rozdíl mezi nebem a peklem - je rozhodující v porozumění Ježíšova slibu. Pakliže tedy „věření“ samo o sobě nevytváří odpověď na modlitby, nemohlo by - alespoň - zapříčinit, aby Bůh naší modlitbu splnil? ... Není třeba dlouhého přemýšlení, abychom si uvědomili, že „věřením“ nemůžeme přimět k ničemu. Kdyby tomu bylo tak, potom by jsme byli spíše my, než Bůh u volantu vesmíru.... Skutečná víra - na rozdíl od síly víry, je darem od Boha (Efezským 2:8) . Z toho všeho můžeme pouze usoudit, že Kristus hovořil o pravé víře v Boha. Když nám Bůh dá víru, abychom najisto věděli, že On naše přání splní, potom - a jenom potom - můžeme věřit, že od Něj obdržíme splnění našeho přání. A pak shledáváme, že naše přání, víc a více jsou souběžné s Jeho vůlí....

Může Křesťan očekávat hojení kdykoliv?

Otázka: Jak je možné, že Křesťané - jako třída - nežijí delší a zdravější životy nežli průměrná osoba, i když tolik modliteb jde na zdraví a uzdravování?

Odpověď: Neznám žádnou autoritativní statistiku o tom, že Křesťané nežijí v průměru déle, ne kterýkoliv jiný segment společnosti. Nicméně, neznám žádný důvod, (kromě zdravějšího jídla a životního stylu), proč by měli. Bible přece neslibuje delší život věřícím, a tak není žádná biblická báze pro modlitbu za delší život. Křesťané mají spíše slíbenou persekuci a mučednictví.... Existuje populární učení uvnitř Letničního a Charismatického hnutí, že Křesťan, naplněný Duchem a krácející ve víře, by neměl nikdy pocítit bolest či onemocnět. Podle nich je údajně „hojení v pokání,“ což odvozují ze slov Izaiáše „**Jeho jizvami jsme uzdraveni.**“ (Izaiáš 53: 5). Ale Petr nám dává vědět, že toto prohlášení nepoukazuje na uzdravení z nemoci ale hříchu : „**On ve svém těle vzal naše hříchy na kříž, abychom zemřeli hříchům a byli živi spravedlností.. Jeho rány vás uzdravily**“ ... (1 Petr 2:24).

Je to verš 4 v Izaiáši 53, kde se jedná o hojení fyzických neduhů: „**Byly to však naše nemoci , jež nesl, naše bolesti na sebe vzal**“ Kromě toho tento slib byl splněn v léčící službě našeho Pána když byl na zemi, a nevztahuje se na nějaké pokračující hojení našich těl dnes. Tento výklad je prohlášen jasně : „**Když přišel večer, přinesli k Němu mnoho těch, kteří byli posedlí ďáblem; a On vyhnal zlé duchy svým slovem, a uzdravil všechny, kteří byli nemocní, abY se splnilo proroctví proroka Izaiáše: On sám vzal na sebe naše slabosti a nesl nemoci.**“ (Matouš 8:16-17). Jistě, každé požehnání, které máme je „v oběti“. Pravdou je, že skrze Kristovu vykupující smrt a vzkříšení, máme slib něčeho mnohem lepšího, než je stálé hojení těchto těl hříchu abychom si prodloužili život v tomto „současném světě zla.“ (Galatským 1:4). My máme slíbené tělo nová, tělo jako má vzkříšený Kristus, oslavné tělo a věčný život v novém vesmíru bez hříchu či utrpení..“

Všichni ti, kteří učili „hojení skrze obět,“ jako záruku, že Křesťan nemusí být nemocný nikdy, a nemusí ani zemřít - ti všichni jsou již mrtví, nebo umírají. Ani jeden z nich si nebyl schopen podstatně svůj život prodloužit. Člověk by se domníval, pakliže jejich učení správné je, potom by alespoň některý z advokátů této myšlenky, by žil výrazně déle než je průměr, ale tak tomu není. Co se týká modliteb za nemocné a umírající, některé jsou zázračně vyslyšeny. Ale všichni lidé nakonec zemřou, a většinou ne daleko za hranicí toho přiděleného „šedesát a deset let...“ To je co učí Bible...

Ježíš se Otčenáš nikdy nemodlil.

Otázka: V jeho slavném „Otčenáši“ se Ježíš modlí : „**A neved' nás v pokušení**“ (Matouš 6:13 Přesto je nám řečeno, že „**Byl veden Duchem do divočiny aby byl pokoušen ďáblem.**“ (Matouš 6:9). To znamená, že ani Jeho vlastní modlitba nebyla vyslyšena. Jak to vysvětlíte?

Odpověď: Za prvé, „Otčenáš“ je špatně pojmenovaný. Toto nebyla modlitba, kterou se Pán modlil, ani neměla být opakována přesně slovo za slovem. Byl to vzor modlitby. „**Tímto způsobem se modlete**“ (Matouš 6:9). Takto reagoval na jejich prosbu „**Uč nás se modlit!**“ (Lukáš 11:1). Měla by být nazvána „modlitba učedníků“...

Když jim dával vzor či návod k modlitbě, Ježíš řekl svým učedníkům: „**Když se modlíte, řekněte, náš Otče, který jsi na nebesích, pochváleno buď Tvé jméno...**,” a.t.d. Nikde není ani zmínka o tom, že by se Kristus sám takovou modlitbu modlil. Vždyť pro Něho by bylo nevhodné říkat: „**a odpusť nám naše hříchy..**“ něco co Ježíš, který byl bez hříchu, se nikdy modlit nemohl. A tak v odpovědi na vaši otázku, dělám to s porozuměním, že toto byla modlitba pro Jeho následovníky, ne pro Krista. Toto odpovídá na „a neved' nás v pokušení“... pokud se Krista týče. A co s frází „**a neved' nás v pokušení..**“ ? Nikdo, kdo takto prosí Boha, nemá jistotu že nebude, právě tak jako Ježíš, pokoušen Satanem. Tato fráze, právě tak jako zbytek modlitby, přichází do kontextu s ujištěním „**přijď Království Tvé, Tvá vůle jak na nebi, tak i na zemi...**“ A tak osoba, modlící se tuto modlitbu, je připravena podřídit se Boží vůli - ať už je jakákoliv, i třeba pokušení od Satana.

A proč se tedy takto modlit? Je to hlas pokory uznávající naše slabosti. Je to opak pyšné modlitby: „**A ved' nás do jakéhokoliv pokušení, my jsme připraveni se mu postavit!**“ Modlíme-li se touto biblickou frází, připouštíme Pavlovo varování: „**a proto kdo si myslí že stojí, ať si dá pozor, aby neupadl..**“ (1 Korint. 10:12)... V tom stejném, je to hlas víry v Boha, v případě, že by pokušení přišlo....

Jak a proč se Ježíš modlil?

Otázka: Lukáš nám píše, že Ježíš šel na horu aby se modlil, a setrval tam celou noc. (6:12) Pakliže je Ježíš Bohem, a modlil se k Bohu, modlil se sám k sobě? A je-li Bohem, proč se vůbec modlil - dokonce po celou noc? To vypadá jako zoufalá prosba o pomoc, což nevrhá pěkný obraz na Něj, jako na Spasitele světa!

Odpověď: Modlitba je primárně styk s Bohem v uctívání chvále a lásce. Bohužel, většina lidí (a to zahrnuje většinu Křesťanů), považuje modlitbu exklusivně jako prosbu o nějakou laskavost, intervenci nebo pomoc od Boha. To není to hlavní proč se modlíme! Ani nenaznačuje skutečnost, že se On modlil po celou noc, nějakou zoufalou potřebu pomoci. Spíše to poukazuje na hloubku a blízkost Jeho vztahu k Otci. Přestože Ježíš byl Bůh v lidském těle, byl skutečným člověkem. Tuto skutečnost nikdy plně nepochopíme. Pavel to nazývá tajemstvím : „**Záhada Boží podstaty je opravdu tajemná; Bůh byl demonstrován v těle, prokázán Duchem, viděn anděly, hlásaný Pohanům, získal ve světě víru a byl přijatý do slávy.**“ (1 Timot.3:16).

Když se Kristus modlil k Otci, nedělal tak jako věčný Boží Syn - jeden s Otcem - ale jako člověk, který opakovaně říkal: „**Sám od sebe nemohu dělat nic, protože nehledám svou vlastní vůli, ale vůli Otce, který mne poslal**“... (Jan 5:30). Ano, Kristus se také modlil z hluboké potřeby a slabosti jako člověk. V Getsemanské zahradě volal v agónii tak intenzivně, že „**Jeho pot kanul na zem jako krůpěje krve..**“ (Lukáš 22:44). „**Otče můj, je-li to možné, ať mne tento kalich mine; musím-li jej pít, ať se stane Tvá vůle ..**“ (Matouš 26:39). Ale On se nikdy nemodlil „neuvod' mne v pokušení...“

Co je to „modlitba víry“?

Otázka: Bible jasnou řečí, bez jakékoliv podmínky prohlašuje: „**Modlitba víry zachrání nemocného..**“ (Jakub 5:15). Přesto tisíce takových modliteb byly nesplněny. Jak srovnáte tento slib s výsledky?

Odpověď: A opět, klíčem je pochopení, že „víra“ není něco co „zamíříme“ na Boha, aby udělal to, co si přejeme. Naopak. pravá víra je totální víra v Boha které už z této definice, musí zahrnovat podřízení se Jeho vůli. Tento fakt nám pomůže pochopit, co Bible míní „modlitbou víry.“ Zřejmě to znamená absolutní a totální důvěru v Boha že nemocné uzdraví... Na jakém podkladu je taková modlitba Bohu nabídnuta? Zřejmě pouze, pakliže ten, který se modlí, má kompletní víru, že Bůh udělá to, o co je žádán. Jak by mohl mít někdo takovou jistotu, bez jistoty že je to skutečně Jeho vůle? V celé Bibli neexistuje jeden verš kde by Bůh sliboval uzdravit kdykoliv je požádán, a nebo že je Boží vůle uzdravit každého Křesťana z každé nemoci.

To je ten druh víry o kterém mluví Kristus, že něco takového může přijít pouze jako dar od Boha. Toto jsem prožil při vzácných příležitostech a někdy i když já sám jsem byl nemocný. V těch chvílích (i při mém onemocnění), jsem měl kompletní důvěru že uzdravení bude okamžité - a také bylo. Nikdo není schopen „vypracovat“ tento druh víry. Bylo by arogantní „věřit“ že Bůh někoho vyléčí, aniž bychom si byli naprosto jistí, že je Jeho vůlí tak učinit. Ti tak zvaní „hojitelé víry“ učí, že uzdravení může být žádáno pro každého a vždy. Jejich nezdary uvést to do praxe - ať už na televizi či na velkých shromážděních jsou tak evidentní, že se člověk podivuje, jak mohou přilákat takové početné davy. Totální jistota že k uzdravení dojde v každé dané situaci, může přijít pouze v přímém odhalení od Boha. Nemáme se tedy za nemocné modlit, pokud jsme takové znamení nedostali? Ne. Kristus říká, že se lidé mají modlit stále a nevzdávat se. Je mnoho příkladů v Bibli, kdy Boží lidé(dokonce i Kristus sám), se modlili za něco, co Bůh odmítnul dát. Máme vždy žádat Boha o něco o čem věříme že to bude dobré pro druhé, a pro Jeho slávu. A máme takto vytrvat dokud nebudeme vědět že to není v Boží vůli.....

Kde je Boží vůle ve víře a modlitbě?

Otázka: Slyšel jsem mnoho řečníků a kazatelů na křesťanské televizi žádat o něco v modlitbě, a potom řekli že dodatek „Je-li to Tvá vůle“ nebo „podle Tvé vůle“ ničí víru. Mám tendenci s tím souhlasit. Co tomu říkáte?

Odpověď: Je mnoho dobrého, ale také mnoho hereze na křesťanské televizi. Nejenom že takové učení není v Bibli, ale je k ní v kontradikci. Potom co vyslovil svou žádost, Ježíš dodal: „**Ne má, ale Tvá vůle nechť se stane**“.. To zní velice podobně jako „je-li to Tvá vůle, Pane,“ nebo „Podle Tvé vůle, Pane“... Slova jsou nepatrně odlišná, ale smysl je přesně ten stejný... Namísto toho, aby podřízení se Jeho vůli bylo překážkou víry, je to ta jediná cesta, jak víru mít. Víra v Boha je příčinou naší důvěry k Němu a také přání, aby Jeho vůle byla nade všechno, a tak Ho posloucháme. Přál by jste si, i kdyby jste mohl Boha přemluvit, aby udělal něco, co je proti Jeho vůli? S touto otázkou jsme se již zabývali dříve, a tak nepůjdem do hloubky problému.

Otázka: Ježíš řekl svým učedníkům aby se modlili : „**Otče náš, jenž jsi na nebesích ... přijď království Tvé, buď vůle tvá...**“ Neudělá Bůh svou vůli, i bez toho že bychom Ho žádali? Proč Mu říkat aby přišlo Jeho Království? Není to v Jeho plánu i bez našich proseb?

Odpověď: Modlitba je vlastně prosba, aby Bůh udělal to, co udělat chce. Modlitba je vejít do partnerství s Bohem tak, aby naše přání se kryly s Jeho přáním. Modlit se „**nechť půjide Tvé království, Tvá vůle nechť se stane**...“

potvrzuje naší touhu po tom, aby se Jeho plány splnily a Jeho účel se realizoval po celém vesmíru pro zvětšení lidské radosti a naděje. Může být snad lepší modlitba?

Nesplněná Kristova modlitba v Zahradě.

Otázka: Domnívám se, že klasickým příkladem nesplněné modlitby je ta, kterou se Kristus modlil v Getsemanské zahradě: „**Je-li to možné, odejmi tento pohár ode mne.**“ Je nám řečeno, že ten „pohár,“ kterého se obával, (ukřižování) odňat nebyl. Proč se toho kříže tolik bál? Tisíce byly Římány ukřižovány, někteří to prošli odvážně, někteří i vzdorně. Ta skutečnost, že se Kristus tak obával a že Bůh Jeho modlitbě nevyhověl, není to důkaz, že On Bohem v těle nebyl?

Odpověď: Ježíš se nebál kříže. Nebyla to myšlenka na fyzickou bolest, která způsobila krůpěje potu barvy krve. Jeho čistá svatá duše se otfásala myšlenkou stát se tím, co tak živelně nenáviděl: hřích. Jak to vysvětluje Pavel: „**Toho, který nepoznal hřích, Bůh s hříchem ztotožnil, abychom v NĚm dosáhli Boží spravedlnosti...**“ (2 Korin.5:21).

A co se týká té nesplněné modlitby, máte pravdu. Ta skutečnost, že Kristova modlitba vyslyšena nebyla, mluví výmluvněji než všechny knihy! Tím jsme se dozvěděli, že jiná cesta k naší spáse neexistovala! Kdyby byla, Bůh by jistě na tom kříži netrval... Jsme tím ujištěni, že dokonce ani ta nekonečná Boží láska pro svého Syna Ho neodvrátila od Jeho slibu zachránit svět od pokuty, kterou Jeho vlastní spravedlnost za hřích požadovala. Ten kříž, který Kristus vytrpěl v poslušnosti k svému Otci, stojí navždy jako důkaz Boží lásky a ujišťuje nás, že nemůžeme být nikdy ztraceni. Jak to říká Pavel: „**Jsem si jist, že ani smrt, ani život ani anděl, ani mocnosti, ani přítomnost, ani budoucnost, ani žádná moc ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nás nedokáže odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.**“ (Římanům 8:38-39).

Modlí se Katolíci skutečně k svatým?

Otázka: Zdá se mi, že nemohu dostat od mých katolických přátel přímou odpověď, co se týká modlitby k svatým. Zdají se být v tomto ohledu nerozhodní. Někteří přiznávají, že se modlí k Marii, jiní to popírají. Jaká je pravda?

Odpověď: Není překvapující, že jste se setkal s nevyhraněností. Římsko-katoličtí obránci popírají všeobecně, že modlitby jsou zaměřené na Marii a svaté, a trvají na tom, že pouze žádají Marii a ostatní svaté, aby se za ně modlili - tak jako by jste požádali přítele. Tento podvod je široce a vášnivě propagovaný, aby „kontroval“ zcela oprávněnou kritiku Protestantů v tomto důležitém subjektu. Na příklad, na první stránce oficiálního magazínu křesťanské nakladatelské asociace byl nedávno vytisknutý článek s tímto titulem: „**Katolíci pouze žádají svaté, aby se za ně modlili tak, jako žádáme naše přátele žijící.**“ Autor článku, Katolík, univerzitní profesor, jistě věděl že nepíše pravdu. Ale proč by křesťanská knihkupecká asociace schválila takovou misinformaci?

Zde máme několik faktů: Nejprve ze všeho se zamyslete nad tímto: „**Modlitba Svatého Otce (papeže) na Mariánský Rok (1988).**“ Toto byla oficiální modlitba všech Katolíků k Marii pro celý rok a přišla od nejvyšší autority římsko-katolické církve. V této modlitbě ani jednou papež nepožádal Marii, aby se modlila za Katolíky. Namísto toho jí žádá aby udělala to, co může udělat pouze Bůh: Útěchu, vedení, posílení a ochranu „**celého lidstva...**“ Jeho modlitba končí: *Podporuj nás, Ó Panno Marie, na naší cestě víry a získej pro nás milost věčné spásy.*“

Marie: Mocná jako Bůh a přitom více sympatická?

Aby Marie mohla vést, ochraňovat celé lidstvo a podporovat Katolíky na jejich cestě víry, musela by být všemohoucí, vševědoucí, a všudypřítomná. Jaké nadpřirozené síly na její straně by bylo zapotřebí, aby slyšela v jednom okamžiku miliony modliteb, ve stovkách různých jazyků a dialektů, všechny si udržet v paměti a splnit je vlastní mocí! Dále, je rouháním toho

nejhoršího druhu žádat Marii, aby pro ně získala spásu, kterou již Kristus zaopatřil svou smrtí a vzkříšením, a nyní ji zcela zdarma nabízí ve své milosti těm, kteří Mu uvěří.... V Denveru, po skončení nedělní mše za „Den Světového Mládí“ v srpnu 1993, Jan Pavel II svěřil mladé lidi celého světa pod ochranu a vedení Marie. Zde je papežova modlitba k Marii, která by musela být Bohem, aby mohla splnit to, o co ji papež žádal: „*Marie Nového Adventu, prosíme o Tvou ochranu pro přípravy, pro příští setkání (Den Světové Mládeže). Marie, milosti plná, my Ti svěřujeme příští „Den Mládeže Světa.“ Marie, která si byla vzata na nebesa, svěřujeme Ti mládež celého světa svěřujeme Ti celý svět...*“

Katolíci pouze žádají Marii, aby se za ně modlila? Jestliže žádáte modlitbu od přítele, neříkáte: „Žádám tě o ochranu a svěťuji celý svět do Tvých rukou....“ Přesto takové prosby, které pouze Bůh může splnit, jsou typické v katolických modlitbách k Marii, která je povýšena do všemohoucnosti a je kreditována péčí o všechny kdo v ní věří. Jak v „Novém Katechismu Katolické Církve“ (schváleným Vatikánem) tak i v Druhém Vatikánském Sněmu (Vatikán II) se uvádí Marie jako „Matka Boží, pod jejíž ochranu se uchylují všichni věrní v dobách nebezpečí a potřeby.“

Proč se uchylovat pod její ochranu, když je k dostání ochrana Boží? A pakliže katolická Marie může skutečně ochránit všechny Katolíky od nebezpečí a dát jim vše co potřebují, potom musí být při nejmenším tak veliká, jako Bůh! Kromě toho se zdá být mnohem sympatičtější nežli Bůh, jelikož nejméně tisíckrát více modliteb je namířeno na Marii, než na Boha a Krista dohromady! Marie je „Matkou Boží?“ Ano, Ježíš je Bůh, a ona je Jeho matkou. Ovšem ona je Jeho matkou pouze skrze Jeho inkarnaci. Je matkou toho **těla**, které Kristus vzal na sebe, když přišel na náš svět. Zřejmě není, a ani nemůže být matkou **věčného Božího Syna** (Krista před tím, nežli se stal člověkem), protože On existoval věčnost před tím, než se Marie narodila. A přesto modlitby k Marii, včetně modliteb za spásu, jsou založeny na mýtu Marie, jako „Královně nebes.“

Spásu skrze Marii?

Knihou s největší autoritou, která byla kdy o Marii napsána, je „*The Glories of Mary*“, od Kardinála a svatého Alfonsuse de Liguori. Je to kompendium či přehled všeho, co velicí „svatí“ římsko-katolické církve kdy o Marii za celá ta století prohlásili. Titulky kapitol jsou ohromující. Kreditují Marii přívrastky, schopnostmi a funkcemi, které přísluší jen Kristovi: „Marie, Náš Život“, „Naše Sladkost“, Marie, „Naše Naděje“, Marie, „Naše Pomoc“, Marie, „Náš Advokát“, Marie, „Naše Ochránkyně“, Marie, „Naše Spása“ Zde je malý vzorek citátů římsko-katolických „svatých“, o Marii, které mohou patřit pouze Kristovi:

Hříšníci obdrží pardon pouze od Marie. Ten, kdo se neuchýlí k Marii, je ztracený. Marie je nazvaná „Branou Nebes“, protože jen skrze ní se dostanete do blaženého království. ... Cesta ke spáse je otevřená pouze skrze Marii, ... Spása všech závisí od toho, zda jste oblíbeni a ochráněni Marií. Ten, kdo je chráněn Marií, bude spasený - kdo není, bude ztracený - naše spása záleží na Tobě. ... Bůh nás bez intervence Marie nespasí. ... Kdo by obdržel jakou milost, nebýt Tebe, Matko Boží.....

Každému by mělo být jasné, že římský Katolík je naučený vzhlízet k Marii nejenom pro nadpřirozenou ochranu, vedení a pomoc které pouze Bůh může zajistit - ale také pro samotnou spásu, kterou udílí pouze Bůh skrze Krista - a také už udělil. Zde je typická modlitba k Marii, kterou dostanete v každém katolickém knihkupectví:

Do Tvých rukou svěřuji mou věčnou spásu a svou duši. Protože, když Ty mne ochraňuješ, drahá Matko, nebojím se ničeho; ani svých hříchů, protože Ty pro mne získáš za mě pardon; ani d'áblů, protože Ty jsi silnější než samo peklo; ani Ježíše, protože jednou modlitbou od Tebe bude usmířen. Jenom jednoho se bojím, že v hodině mého pokušení mohu opomenout Tebe zavolat a tak strašně zahynout. Získej pro mne, tedy, pardon za mé hříchy....

Růženec: nejvíc opakovaná modlitba k Marii.

Jako poslední příklad ze stovek, které by mohly být nabídnuty, zamyslete se nad Růžencem. Toto je nejlépe známá a nejvíc recitovaná katolická modlitba, opakovaná milionkrát každý den, věrnými Katolíky. Uzavírá s touto konečnou prosbou: *Bud' pozdravena svatá Královno, Matko Milosti, náš živote, naše sladkosti, naše naděje. K tobě voláme, ubohé zavržené děti Evy ; k tobě posíláme své vzdechy, smutek a pláč, v tomto údolí slz. Obrat' proto, nejlaskavější Advokáto, své milosrdné oči k nám, a po tomto našem putování, ukaž nám požehnaný plod tvého těla, Ježíše. Ó Milosrdná, Ó milující, Ó sladká Panno Marie.....*

Je zcela jasné, že Katolíci nežádají Marii, aby se za ně pouze modlila. Oni se modlí k ní! A proč ne, jestliže je vším tím, co o ní Růženec tvrdí: Náš život a naše naděje? Bible ale říká, že Kristus je „naším životem“ (Koloským 3:4), „naší nadějí“, (1 Timoteovi 1:1), A opět, Pavel prohlašuje, že „blaženou nadějí“ Křesťana je „blažené splnění naděje a slavný příchod velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista.“ (Titus 2:13). Petr potvrzuje, že Křesťan má „živou naději skrze vzkříšení Ježíše Krista.“ (1 Petr 1:3). Bible nikde nenaznačuje, že Marie je naší nadějí! Kristus je víc než dost!

Je skutečně pravdou, že Mariiny „oči milosti“ vidí každého na tomto světě? Není toto vlastnost, která se připisuje pouze Bohu? Je Marie, skutečně „Matkou Milosti?“ Neexistovala Boží milost dávno před tím, než se Marie vůbec narodila? Čteme „Bůh je má milost“ (Žalm 59:17). Je nám také řečeno, abychom věřili milosti Boží (Žalm 52:8, Lukáš 1:78) ale nikde v Bibli nečteme o milosti Marie vůči lidstvu. Ten, kdo zná Boží milost, nepotřebuje milost Marie, Ať už individuální Katolík věří, jak věří, učení katolické církve a praxe převážně většiny jejích členů pozdvihuje Marii na pozici, kde je - při nejmenším rovná moci Boha a je považovaná za mnohem sympatičtější, než On. Není proto překvapující, že stamiliony Katolíků - se modlí k Marii za všechno.....

Kdo má klíče „odmítnout“ a „přijmout“ dnes?

Otázka: Ježíš řekl „dám vám klíče od království nebeského; cokoliv svážete na zemi, bude svázáno i na nebi...“ To zní jako bychom měli autoritu nejenom Boha o něco žádat v modlitbě, ale nařídit Mu. Proč tak nemůžeme činit dnes?

Odpověď: Pomíchal jste dvě Písma. Slib „dám ti klíče od království nebeského; a cokoliv svážeš na zemi, bude svázáno i na nebi...“ (Matouš 16:19) byl dán osobně Petrovi - jednotné číslo „tobě“ a „ty“ to jasně vyznačuje. Krátce potom ten stejný slib (kromě slibu klíčů nebeského království) byl opakován, slovo za slovem všem učedníkům: „Cokoliv svážete na zemi, bude svázáno i na nebi, a cokoliv na zemi rozvážete, bude rozvázáno i na nebi...“ (Matouš 18:18). Množné číslo „vy“ ukazuje jasně, že slib byl dán všem učedníkům....

Jak rozumíme, že „klíče nebeského království“ byly dány individuálně Petrovi? Je jasné, že Petr neměl „klíč“, nebo „klíče“ kterým by on sám mohl „otevřít“ bránu do království pro všechny, je jasné. Člověk vchází do království tím, že uvěřil evangelium a jako výsledek je zrozen znovu Svatým Duchem (Jan 3:3-5). Že evangelium bylo kázáno Kristem (Lukáš 4:43), a že On pověřil všechny své učedníky aby kázali totéž (Lukáš 9:2), dlouho před tím, nežli Petr dostal „klíče.“ Kristus řekl, že Abrahám, Izák, Jakub budou v království (Lukáš 13:28) dávno před tím, nežli se Petr narodil. Mnoho lidí vešlo do království skrze kázání Filipa (Skutky 8:12) a Pavla (Skutky 14:22, 19:8, 20:25, 28:31) a implikací skrze učení ostatních učedníků, když Petr buď nebyl přítomný, nebo když se na něj nepoukazovalo jako na držitele potřebných „klíčů.“

Kdy byly klíče použity?

Jediné unikátní Petrovy akce, které by mohly být spojené s otevřením království komukoliv, byly na Den Letnic a v domě římského setníka Kornélia. Toto byly historické události, kdy Petr nepochybně použil „klíče království“: jeden klíč otevřel dveře království skrze evangelium Židům (Skutky 2:14-41), a druhý Pohanům (Skutky 10:34-48). Přesto že Pavel byl „apoštolem pro Pohaný“ (Řimanům 11:13), Petr byl první kdo kázal evangelium a nabídnul spásu ne-Židům. Tuto skutečnost připoměl vedoucím církve, když se shromáždili v Jerusalemu, aby prodiskutovali status Pohanů: „Dobře víte, bratři, že si mě Bůh hned na začátku mezi vámi vyvolil, aby ode mne Pohané uslyšeli slovo evangelia a uvěřili. A sám Bůh, který zná lidská srdce se za ně postavil. Dal jim Svatého Ducha tak jako nám, a neučinil žádného rozdílu mezi námi a jimi, protože jejich srdce očistil vírou. (Skutky 15:7-9).

Tyto klíče byly zřejmě dány Petrovi Kristem. Jeden pro Židy a jeden pro Pohaný, pro jedno použití. „Dveře království“, otevřeny pro celé lidstvo - „klíče“ posloužily svému účelu. Ale římsko-katolická církev učí, že ty „klíče“ propůjčily Petrovi unikátní a trvalou autoritu, která přešla na jeho následovníky, papeže. Pro tento pohled není ani v Písmu, ani v historii žádná podpora. Petr tyto „klíče“ už nikdy, ve svém životě nepoužil. Zřejmě splnily úkol, pro který byly uděleny. Ani není žádná zmínka o Petrových údajných následovnicích, či dalším použití těchto „klíčů.“ Že papežové nebyli - ani v nejlepší fantazii následovníky Petra je velmi jasné jak z Bible, tak i z historie, fakt, který dokumentujeme podrobně v knize „A Woman Riding The Beast.“

Následovníci Petra - dnes?

Kromě toho je jasné, že všichni Křesťané jsou následovníky Petra a apoštolů. Ježíš řekl svým učedníkům: „Jděte do celého světa a uče evangelium...“ (Marek 16:15). Nařídil jim, aby ti, kteří evangeliu uvěřili, „dodržovali všechny věci, které jsem nařídil vám..“ (Matouš 28:19-20). To by zřejmě zahrnovalo učit nové učedníky jak rozšiřovat evangelium a dělat nové učedníky, kteří by potom učili dál. My, dnešní Křesťané jsme slyšeli evangelium od Křesťanů před námi, a tak to jde zpět až k původním učedníkům Krista.

A tak my - a i další, kteří uvěřili evangeliu ode dne Letnic až podnes, jsme povinni uposlechnout vše, co Kristus nakázal původním učedníkům. A to by znamenalo i příkaz „Cokoliv svážete na zemi, bude svázáno i na nebi..“ v Jeho jménu a v Jeho moci. Kristus neučinil nijaké výjimky ve svém příkazu.... Římští Katolíci tvrdí, že biskupové jsou nástupci apoštolů, a tudíž pouze oni mohou „svazovat či uvolňovat“ A podobně tak i někteří Charismatici se pokouší udělat nějakou speciální sílu „přijímání a odmítání“, jako dostupnou pouze některým „prorokům“, nebo těm, kteří mají tento speciální dar. Povšimněte si ale, že „svazování či uvolňování“ v Matouši 18:18 je spojeno se slibem: „**Neboť kde jsou dva v mém jménu shromážděni, tam jsem já uprostřed nich...**“ (Matouš 18:20). A to platí na všechny Křesťany právě tak, jako každý slib a příkaz daný apoštolům.

Co se týče „svazování a uvolňování, kontext a celá mluva Bible činí jasným, že Ježíš nedodal svým učedníkům nějakou unikátní sílu se kterou by si mohli dělat co chtějí! Říká jim, jako svým zástupcům, že mají jednat v Jeho jménu. Toto není nijak odlišné od slibu „cokoliv požádáte Otce v mém jménu, On vám to dá...“ (Jan 16:23). Dovolávat se Božího jména v modlitbě není nějaká magická formulka po které bychom okamžitě obdrželi odpovědi na naše žádosti. To stejné je pravda s „svazováním a uvolňováním.“ Ať už svázat nějaké démonické duchy v určité situaci, nebo uvolnit někoho ze síly hříchu v jeho či jejím životě, musí to být ve jménu Krista, jak On by to udělal, k Jeho slávě, skrze Jeho Slovo, a v moci Svatého Ducha....

----- * -----

Přemýšlivý člověk se smysly nevěří na existenci Ďábla. On cítí zcela jistě, že skřítkové, šotkové, démoni a zlí duchové existují pouze v představě nevzdělanců a ustrašenců. V pozadí této pověry není, a nikdy nebyla žádná evidence.....

Vytrhněte Ďábla z Nového Zákona, a tím odstraníte pravdomluvnost Ježíše Krista; s pravdomluvností odstraňujete jeho božství, s božstvím vykoupení. A tak celá ta struktura Křesťanství se promění v neforemnou ruinu.....

- Robert Green Ingersoll -

My d'ábové, stojíme před těžkým problémem. Když lidé začnou v naší existenci nevěřit, ztrácíme ten radostný efekt přímého terorismu a nejsme více kouzelníky. Na druhé straně věří-li v nás, nikdy z nich materialisty a skeptiky neuděláme. Mám velikou naději, že se v pravém čase naučíme, jak vložit emoce a mýtus do jejich vědy do takové míry, že v konečném efektu víra v nás (i když ne pod stejným jménem), pronikne do jejich mysli, zatím co zůstanou uzavřeni k víře v našeho Nepřítele (Boha).

Až jednou dosáhneme našeho perfektního cíle (Materialistický čaroděj), který uctívá něco, čemu se bude mlhavě říkat „Síla“, zatím co existenci duchovna bude popírat, potom je konec války za dveřmi

„Čert Screwtape mladšímu čertíkovi jménem Wormwood.“
z knihy „Screwtape Letters“ od C.S.Lewis

8.

A co Zlo, Satan a démoni?

Co je zdrojem Zla?

Otázka: Izaiáš 45:7 se zdá prohlašovat, že Bůh tvoří zlo. Jak je to možné, pakliže je totálně dobrý? A pakliže zlo tvoří, proč to dělá, a jakou formu na sebe zlo bere?

Odpověď: Podívejme se na ten verš: „vytvářím světlo a tvořím tmu, působím mír a tvořím zlo.. Já Hospodin konám všechny tyto věci...“ Jak Bůh tvoří temnotu? Temnota přece nic není. Není to „věc“ kterou by Bůh stvořil; je to prostě absence světla. Nikdo by nikdy nevěděl že je ve tmě, kdyby nikdy neviděl světlo. A tak stvořením světla? Bůh projeví nepřítomnost světla jako tmu.... Tím stejným způsobem poukazuje Boží dokonalost na všechno jako na zlo. Hřích je tudíž definovaný jako padnout a být „daleko od Boží slávy..“ (Římanům 3:23).. V Jeho přítomnosti volají andělé stále :“Svatý, Svátý, Svátý je Hospodin...” (Izaiáš 6:3, Apokalypsa 4:8)... Boží dokonalost je jako zářící světlo, vedle kterého je všechno tma a zlo. Ano, je nám řečeno, že Bůh přebývá ve „světle, kterému se nikdo nemůže přiblížit.“ (1 Timoteovi 6:16). Jak potom může Jeho dokonalost odhalovat zlo, když se nikdo nemůže přiblížit Jeho světlu svatosti, ve kterém přebývá? Proto že Bůh napsal svůj Zákon do svědomí celého lidstva. (Římanům 2:14-15) aby jsme byli schopni rozeznat zlo v nás a v druhých....

Dualismus a náboženství světa.

Vlastně, to biblické vysvětlení zla je unikátní. Autor „*The Dead Sea Scrolls and the Bible*“ poukazuje na to, že „židovské náboženství, na rozdíl od jiných, považuje jediného a všemohoucího Boha za autora jak dobra, tak i zla, a Pána světa.“ Už ta samotná myšlenka, že Svrchovaná Bytost by měla být odpovědná za dobro i zlo, ostře kontrastuje s vírami světových náboženství světa z dob Starého Zákona, která měla sklon k dualismu. Manly Hall, odborník na okult a ne-křesťanská náboženství nám připomíná: Ve všech Mystériis Starověku byla hmota považována za zdroj Zla a duch za zdroj dobra. Mystérie vycházely ze dvou nesmiřitelných protipólů: Absolutní Duch a Absolutní Substance. Pro Gnostiky to byl princip „pozitiva a negativa.“ V polyteistické mýtologii existovali, pochopitelně, bůh zla a bůh dobra, kteří spolu bojovali. Izaiášův výrok, že ten jediný a pravý Bůh Hebrejců, je odpovědný jak za dobro, tak i za zlo, stojí stranou všech náboženství světa a a podává další kus evidence že Bible přišla ze zdroje inspirace nezávislé na kultuře a náboženství, které existovaly v době života těch, kteří Bibli psali....

Co vlastně Zlo umožňuje?

V Bibli je zlo spojené se svobodou volby a bez této nemůže existovat. Pouze bytosti schopné volby mohou mít morální odpovědnost ; a tato moc volby zlo nejenom umožňuje, ale činí ho nevyhnutelným. Je zcela logické, že tvorové, i když „stvoření k obrazu Božimu,“ jsou méně než Bůh (jako každé stvoření být musí), budou myslet myšlenky a konat činy nehodné Boha, a tím konat zlo ve své vlastní definici.... Když tomu tak je, proč by Bůh dal lidstvu, tak nebezpečnou schopnost volby? Proč by Bůh, který je pouze dobrý, dovolil zlo - i v tom nejmenším projevu - ve svém vesmíru? Odpověď je nasnadě: Bůh chtěl mít smysluplný, a láskyplný vztah s lidstvem. Bez schopnosti milovat či nenávidět, říci ano nebo říci

ne, by bylo pro lidstvo zcela nemožné přijmout Jeho lásku a milovat Ho zpět, protože pravá láska vychází ze srdce. Nemohla by ani vzniknout upřímná chvála a uctívání, protože ty mohou být jedině dobrovolné....

Byla by to podivná Boží sláva, kdyby roboti, kteří jinak jednat nemohou, zpívali od rána do večera o Boží slávě! A pro takové bytosti, naprogramované stále říkat „Miluji Tě, by ta fráze neměla žádný význam.“ Chvála Boha a láska k Němu musí přicházet od bytostí, které mají volbu Ho nemilovat a dokonce Jej snižovat, nenávidět či urážet, bytostí, jejichž srdce byla uchválena Jeho láskou a které Ho opravdu milují zpět. A to je proč i kdyby Islám - skrze teror, násilí či hrozby donutil celý svět aby se podřídil Alláhovi - nebo by Komunismus s podobnými prostředky ovládl celý svět, nebylo by to vítězství ani pro jednoho, ani pro druhého! Spíše by to byla ta největší porážka, protože by nikdy ani jeden nedosáhl, protože by nikdy nezískal lásku a lojalitu svých údajných „konvertů.“

Na druhé straně, pochopitelně, tím že dal člověku moc volby a umožnil lásku, zároveň také otevřel dveře všemu druhu Zla. Je to z naší osobní vůle, máme-li zlé myšlenky, konáme-li zlé skutky. Bůh nenutil Lucifera, ani žádného z padlých andělů, či nás, abychom dělali zlo. Tato tragédia vznikla z vlastní individuální vůle. Volíme uspokojování vlastních sobeckých zájmů raději, než oslavovat Boha. Tím končíme daleko od Jeho slávy, a projevujeme vlastní hříšnost. Je půrto nádherné, že On, ve své lásce a moudrosti byl schopný zaplatit pokutu za naše hříchy, odpustit nám, a tak nám umožnit žít v Jeho přítomnosti, milovat a chválit Ho navěky! Ano, Jeho láska uchvátila naše srdce a stvořila v nás lásku, která je skutečná a věčná. Jak 1 Jan 4:19 říká: „**Milujeme Ho, poněvadž On nejprve miloval nás...**“ Něco takového mohou říci pouze bytosti, které jsou schopné, na druhé straně, také nemilovat....

A co Satan?

Otázka: Bible viní ze Zla mýtologickou postavu, kterou nazývá Ďáblem nebo Satanem. Není ani trocha evidence, že skřítkové, skřeti, čerti či Ďábel skutečně existují. Kromě toho, my takovou hypotézu nepotřebujeme. Všechno se dá vysvětlit i bez ní. Pojmenujte mi jedno zlo, kterého by nebyl člověk schopen bez pomoci tak zvaných čertů, démonů či Ďábla!

Odpověď: Bible se nikdy nikde nezmínila o tvorech jako skřítkové, víly, šotkové a pod. Takové výtvořiny pověřivosti, nemají s Křesťanstvím nic společného. Ubohé pokusy kritiků dokázat, že Křesťané věří v takové bytosti (na příklad Ingersollova poznámka na začátku kapitoly), ukazuje na jejich arogantní zaujatost. Fakt, že se musí uchýlovat k zesměšňování a přehánění ukazuje, jak slabá jejich pozice je. Necht' jsou kritici poctiví a drží se skutečnosti! Bible neshání všechno zlo na Satana či na demony. Ve skutečnosti říká: „**Každý, kdo je v pokušení, je sváděn svou vlastní žádostivostí.**“ (Jakub 1:14). Jistě, člověk je schopný veškerého zla, které se na zemi činí; vždyť je to on, kdo tak činí. To ovšem nedokazuje že nedostal nějaký impuls zvenčí. Mladý člověk který přepadne banku je takového skutku jistě schopný, ale to neznamená, že jeho společník v tomto zločinu tento nápad nepočal a nepřemluvil ho, aby tu banku přepadnul....

Eva byla určitě schopná jíst zakázané ovoce, a také to udělala. To ovšem nevylučuje možnost, že Satan, mluvící skrze hada jí k tomu nenavěd. Ovšem to Evu nijak neospravedlňuje. Eva byla Bohu za svůj hřích odpovědná. Satan je dalek toho, aby lidstvo do hříchu nutil - on spíše hraje roli svůdce, pokouší člověka zlými touhami ke kterým je tento nejenom přístupný, ale i náchylný..... Povinnost člověka není odehnat Satana, ale spočívat ve vítězství, které Kristus dobyl, a věřit Mu nejenom pro spásu, ale také pro vítězství nad hříchem a pokušením. Zatím co Satanovu existenci uznáváme, bráníme se svůdné myšlence být jím fascinován, nebo představě, že bychom s ním mohli bojovat. Jak řekl C.S.Lewis:

Existují dva protichůdné póly omylů, co se čertů týká, do kterých může naše rasa zabloudit. Jeden je nevěřit v jejich existenci. Ten druhý je věřit a mít nadměrný a nezdravý zájem o ně. Oni jsou stejně potěšeni oběma omyly. Budou mít radost jak z materialisty, tak i z čaroděje.....

Zhroucení vědeckého materialismu.

Otázka: Nepotřebuji už žádný argument proti existenci Satana a démonů. Stačí pouze fakt, že je nikdo v celé historii lidstva neviděl. Tito existují pouze v mýtologii. Bible se snaží tento problém obejít tvrzením, že nejsou hmotní, a tudíž to jsou neviditelné spirituální bytosti. Nebyla tato staromódní pověra o „duchách“ opuštěna myslivými lidmi už dávno? Kdyby Satan existoval, jistě by se našel nějaký vědecký důkaz. Kde je?

Odpověď: Víra v „duchy“ nebyla opuštěna. Právě naopak! Dnes jí podporuje právě ta vědecká obec. Materialismus je mrtev. Už si ty „velké mozky“ nemyslí, že fyzický vesmír je všechno co je, nebo že všechno, včetně lidského vědomí, lze vysvětlit na fyzické rovině. Ve své knize *“Quantum Questions: The Mystical Writings of the World’s Greatest Physicists“*, Ken Wilbur shromáždil výroky největších fyziků všech dob, které ukazují, že ti všichni věřili ve spirituální rozměr existence. V plném souhlase Sir John Eccles, laureát Nobelovy Cena za výzkum mozku, píše:

Pakliže jsou důvěryhodné mentální události - události které nejsou samy o sobě fyzické či materiální, potom celý program filosofického materialismu padá. Vesmír se už neskládá z „hmoty a prázdnoty,“ ale musí udělat (neprstorové) místo (nehmotným) jednotkám (i.e. myslím).

Myšlenky zřejmě nejsou fyzické. Zlo samo o sobě není fyzické. Může zahrnovat fyzické konání, ale začíná v mysli nefyzickými myšlenkami. Bylo by pošetilé požádat někoho, aby popsal strukturu, barvu nebo chuť pravdy, nebo kolik by se mělo zaplatit za kilo spravedlnosti nebo milosti. Jak podotknul Sir Arthur Eddington: „Mělo by se,“ nás vede mimo chemii i fyziku. Všechny cílevědomé činy činy začínají myšlenkou, která neexistuje jako fyzická část tělesného orgánu, mozku. Myšlenky existují v mysli. Mozek je fyzický, mysl není... Je zcela jasné, že myšlenky předcházejí a zapřičiňují neuronovou aktivitu mozku. Nejsou výsledkem čehokoliv co se děje v mozku, ani nemůže být na této bázi vysvětleno myšlení. Myšlenky o pravdě nebo spravedlnosti nemohly vzniknout skrze nějaký fyzický stulus, (a nemohly být výsledkem jakéhokoliv evolučního procesu), protože jsou zcela nespojené s nějakou fyzickou kvalitou, jako je váha, struktura, chuť, vůně....

Lidský mozek není iniciátorem myšlenek, rozhodnutí, plánů. Kdyby tomu tak bylo, stali bychom se zajatci tohoto chuchvalce hmoty v naší lebce. Kromě toho, kdyby byla evoluce pravda, a naše mozky by byly výsledkem náhodných, neosobních procesů po miliardy let, potom by naše myšlenky byly výsledkem stejného náhodného procesu - a tak postrádající jakéhokoliv smyslu.... To stejné by se dalo aplikovat na teorii evoluce, která, svou vlastní afirmací by byla jen výsledkem náhodných pohybů atomů v mozku. Když vyjadřuje nutnost odmítnutí materialismu a evoluce logikou, C.S.Lewis napsal:

Pakliže mysl je zcela závislá na mozku, mozek na biochemii, a biochemie (v delším čase) na nesmyslném víření atomů, nechápu, jak by mohly mít myšlenky těchto myslí větší význam, než hluk větru v korunách stromů....

Bytosti spirituální?

Na základě mnohaletého výzkumu mozku, světoznámý neuro-chirurg Wilder Penfield prohlásil: *Mysl je na mozku nezávislá. Mozek je počítač, ale je programovaný něčím, co je mimo něj, a to je mysl....* Mozek je počítač takové komplexnosti že lidský genius není schopný jej duplikovat; a, jako každý počítač, potřebuje někoho, kdo by ho obsluhoval. To je funkce lidského ducha, který používá mozek/počítač k jednání s fyzickou dimenzí života, ve které funguje naše tělo. A jelikož naše mysl je nefyzická, je pošetilé popírat možnost existence jiných myslí, a dokonce tvrdit, že tyto musí být připojeny k fyzickým tělům. Robert Jastrow, jeden z vedoucích astronomů světa, a velmi uznávaný svými kolegy, navrhuje myšlenku, že evoluce mohla být v procesu po desítky miliard let na jiných planetách - mnohem déle nežli zde na Zemi a mohla vyprodukovat bytosti tak vyvinuté ve srovnání s člověkem, jako je člověk ve srovnání s červem.

Nechceme propagovat tuto falešnou teorii evoluce, ale prostě pozorujeme, že Jastrow nevidí nic v této materialistické teorii, co by popíralo existenci spirituálních bytostí. Vlastně navrhuje: *Život který je o miliardu let starší než my, může být daleko za formou maso-krev, než abychom byli schopni jej rozpoznat. Tento druh života mohl snadno uniknout z formy jakou známe my, a stát se něčím, čemu staromódní lidé říkají duchové. A jak víme že tam je? Je zcela možné, že se může zmaterializovat a odmaterializovat. Jsem si jistý, že má - podle našeho standardu - magické síly....*

Že spirituální bytosti, ať už je jejich původ jakýkoliv, existují, bylo přijato mnoha dalšími světoznámými vědci, jako je Eccles nebo Eddington. Mezi nimi je také několik laureátů Nobelovy Ceny: Eugene Wigner (Nobelova Cena jeden z největších fyziků století), Sir Karl Popper, (nejslavnější filosof vědy našeho století), Matematik John von Neuman, který byl nazvaný „nejchytřejším člověkem, který kdy žil,“ a mnoho dalších. A tak skeptikova poznámka, že „pouze nevzdělanci a pověřiví lidé věří na duchy,“ je pouze „přání otcem myšlenky.“ Bylo by jen logické, kdyby nefyzické bytosti mohly myslet a dokonce

i komunikovat s našimi mozky tím stejným způsobem, jak činí náš duch. C.G.Jung, slavný švýcarský psychiatr měl osobního „vůdce“ Filemona, který se zdál demonstrovat síly materializace naznačené Jastrow-em, se kterým měl dlouhé konverzace. Jung píše: *Filemon reprezentoval sílu, která nebyla uvnitř mne. ... Byl to on, kdo mne učil realitu „psyché“ ... zdál se být zcela skutečný ... procházel jsem se s ním po zahradě...*

Jung se zoufale snažil věřit tomu, že Filemon a jiné „jednotky“, které se mu doslova zjevily a konverzovaly s ním, nejsou nic víc, než pouhé extence jeho podvědomí. Nakonec ho ale stále větší evidence přesvědčila o tom, že to jsou nezávislé bytosti. Doznal: *Na bázi mé vlastní zkušenosti musím přiznat, že „spirituální“ hypotéza podává v praxi lepší výsledky než kterákoliv jiná...*

Případ zlých duchů.

V pohledu na to kolik zla je schopná naše vlastní mysl, bylo by velmi naivní předpokládat, že každá jiná mysl ve vesmíru je dobrosrdečná. Některé z Jungových zážitků byly tak hrůzostrašné, že došel k přesvědčení že alespoň některé z těchto bytostí jsou neuvěřitelně zlé. Jung měl na toto téma rozhovor s Jamesem Hyslop-em, profesorem logiky a etiky na Kolumbijské univerzitě. Hyslop se vyjádřil takto: *Věříme-li v telepatii, (kterou on považoval za plně prokázanou), věříme v proces, který umožňuje invazi do osobnosti, vzdálenou osobností někoho jiného. .. Není příliš pravděpodobné, že by spirituální bytosti, které takový vliv provádějí, byly všechny duševně zdravé a inteligentní. Nevidím důvod, proč by i ty druhé nemohly vykazovat stejnou schopnost vlivu...*

V pohledu výše uvedené konkluze, založené na evidenci která přesvědčila Junga, Hyslopa a další badatele, není důvod k odmítnutí myšlenky že bytosti, jako na příklad Satan skutečně existovat mohou. Ano, je mnoho experimentálního ověření existence démonů a Satana, evidence která byla přijata ne-křesťanskými psychiatry a vědci - ne proto že to tvrdí Bible, ale na bázi vlastní zkušenosti. Mohli bychom dát mnoho příkladů, ale uzavřeme to se zážitkem člověka, který se v posledních letech stal známým pod názvem „expert na zlo“, psychiatr M.Scott Peck.

Když Peck jako „Assistant Chief of Psychiatry“ pod vedením „Army Surgeon General,“ byl předsedou speciální rady psychiatrů vytvořenou Armádou, aby vyšetřila „psychologické následky vojenských masakrů v My Lai Vietnam, aby se předešlo podobným hrůzám v budoucnosti.“ V procesu šetření, se dostal Peck do pokusu o exorcismus (vyhánění zlých duchů). Zmiňuje se o dvou specifických případech, které ho přesvědčily o realitě démonické posedlosti. Dokonce prohlásil se zjevnou hrůzou, že „potkal Satana osobně.“ Peck píše:

Když to démonické v jednom případě konečně promluvílo, na pacientově tváři se objevil výraz, který nelze popsat jinak, než Satanický. Byl to neuvěřitelně pohrdavý výraz totálně nepřátelského zla. Zkoušel jsem to - po hodiny před zrcadlem napodobit, zcela bez úspěchu. Když se to démonické konečně odhalilo při exorcismu u jiného pacienta, výraz v obličeji byl ještě hrůznější. Pacient se pojednou podobal svíjejícímu plazu veliké síly, který se pokoušel pokousat členy lékařského teamu....

Ale ještě příšernější než to svíjející se tělo, byl obličej. Oči byly jakoby zakryté lenivou hadí letargií - kromě okamžiků, kdy se ten „plaz“ pohnul k útoku. V tom okamžiku se oči otevřely s oslnivou nenávistí. Navzdory těmto častým náznakům útoku, nejvíce mne vyvedl z míry nikdy před tím nepoznaný pocit padesát milionů staré těžkosti, který jsem vycítil z této jakoby hadí bytosti. Téměř všichni členové teamu, kteří byli přítomní u obou pokusů exorcismu, byli přesvědčeni, že jsou v přítomnosti něčeho absolutně nelidského, zcela cizího.... Konec obou exorcismů byl signalizovaný odchodem této Prezence od pacienta a potom z pokoje....

Konkluze, ke které došel Peck a jeho team, není „věci vědeckého důkazu,“ ale intuitivní přesvědčení svědomí, které se dostavilo pomocí pečlivého pozorování. Jinak tomu ani být nemůže, když konfrontujeme spirituální dimenzi. Eddington poukazuje na to, že když se fyzik pokusí aplikovat vědecké metody ke studii myšlenky tím, že bude zkoumat mozek, vše co objeví je sbírka atomů, elektronů a silové pole, existující v čase a prostoru - podobné těm, které jsou v neorganických objektech, a tak by mohl považovat myšlenku za nějakou iluzi....

Lidská osobnost každopádně existuje, ale definovat ji, nebo jí vědecky demonstrovat, je zcela nemožné. A tak je tomu s démonickou silou. Bohužel, i když stále rostoucí počet psychologů a psychiatrů uznává realitu a hrůzu démonické

posedlosti, jejich pokus „vědeckého“ vysvětlení podkopává jejich porozumění zla. Pakliže existuje psychologické vysvětlení Zla, pak jakákoliv debata o morální volbě či osobní odpovědnosti nedává žádný smysl! Kromě toho, pakliže Zlo může být vysvětlené jako psychologicky programovatelné chování, co potom byla ta „Přítomnost“ kterou jak Peck tvrdí, mohl on a jeho team „cítit“, právě tak jako její odchod?

A co Satan jako had?

Otázka: Domnívám se, že jednou ze silných evidencí proti věrohodnosti Bible je přístup k hadu. V Bibli je had ztělesněním zla, kdežto mýty starověku a starověká náboženství na hada hledí zcela opačně. Bible srovnává hada s Ďáblem, ale většina starých náboženských věr - některé z nich působící podnes - téměř univerzálně identifikují hada jako Spasitele, nebo alespoň tak dobrého, aby mohl být uctíván. Jak může být Bible pravdivá, a v tom stejném okamžiku být tak mimo něco, co se zdá být všeobecnou intuicí lidstva?

Odpověď: Toto je úžasný námět, a jeho implikace jdou dále, než my jsme schopni pochopit. Není pochyb o tom, že Bible opakovaně identifikuje Satana jako hada i draka, nejenom v Genesi, ale i jinde. Na příklad: „**A veliký drak, ten dávný had, zvaný Ďábel a Satan, který svádí celý svět.**“ (Apokalypsa 12:9). Uvědomíme-li si odpor a obavu, které chová lidstvo vůči hadům a drakům, jeden by si mýsl, že se Satan bude snažit popřít takovou konekci, ale - z nějakého podivného důvodu - opak je pravdou. Je velmi zajímavé, jak těsně jsou - had i drak - spojeni s všekerymi pohanskými náboženstvími. Draka najdete na tisíci chrámech po celé Ásii, zatím co had proniká a dokonce dominuje náboženství v Indii.

V pohledu na lidský odpor vůči těmto tvorům, toto spojení může těžko být lidského původu a žádá si zcela jiné vysvětlení. Biblický poukaz na to, že Satan je „bohem tohoto světa“ a původcem všeho falešného náboženství, se zdá toto vysvětlení nabízet. Kromě toho archeologové, a badatelé stále znovu nacházejí starodávné reprezentace ženy, hada a stromu v těsné asociaci. Je to něco, co nepochybně obráží příběh pokušení v Zahradě Genese. Ještě dnes nacházíme hinduistické chrámy hluboko v džungli severní Indie, kde staleté vybledlé fresky na stěnách ukazují ženu, hada a strom. Když se zeptáte domorodců kteří hada uctívají, na význam těchto symbolů, odpoví, že had jim přinesl spásu.

Všeobecné uctívání hada.

V chrámech starého Egypta i Říma bylo tělo boha Serapis obtočené velikým plazem. V Hinduismu jeden ze tří hlavních bohů, Šiva má hady zapletené do vlasů. Yoga je symbolizovaná jako prám udělaný z kober, a jejím účelem je probudit „kundalini“, sílu která je svinuta na základně lidské páteře, ve formě hada. Mohly bychom dát mnoho jiných příkladů, od okřídleného hada Quetzalcoatl, Spasitel-bůh Májú, až po každoroční hadí tanec indiánů kmene Hopi. Jedna z největších autorit na okult.(sám okultista) napsal:

Uctívání hada proniklo téměř do všech částí země. Hadí kopečky Amerických Indiánů, z kamene vytesaní hadi Střední a Jižní Ameriky, kobra Indie, Python, velký had Řeků, posvátní hadi Druidů, skandinávský had Midgard, Nagas Burmy, Siamu a Kambodže, hadi oraklu v Delfi, posvátní hadi prezervovaní v egyptských chrámech, Uraeus svinutý na čele faraónu a kněží, všechno toto svědčí o všobecném uctívání hada. Had je symbolem a prototyp Univerzálního Spasitele, který vykupuje svět tím, že tvoří poznání o sobě pro lidstvo. Byl dlouho považovaný za znak nesmrtnosti. Je symbolem reinkarnace...

V řecké mýtologii je had obtočený kolem Orphického vejce - symbolu vesmíru. Právě tak v Delfi (po léta střediskem nejvyhledávanějších a nejvlivnějších věštců Starověku), kam jezdili potentáti až ze Severní Afriky a Malé Asie, nohy věštecké třínožky byly obvinuté hady. Jako další příklad, zamyslete se nad řeckým a římským bohem medicíny, Aeskulapem, jehož symbolem byla hůl obtočená hadem, z něhož se vyvinul „caduceus“ symbol moderního lékařství. V chrámech, postavených na jeho počest, Aeskulap byl uctíván s hady, protože starodávný mýtus praví, že on obdržel hojivou bylinu z tlamy hada. Zde všude máme příběh Genese postavený na hlavu: Had není podvodníkem a ničitelem, ale Spasitelem lidstva, který nahrazuje Ježíše Krista. Graduační oslavy lékařských škol na celém světě, kde modlitby a uctívání Boha Bible by dovoleny nebyly, ti kteří graduovali stále ještě deklamují unisono přísahu Hippokratovu: *Přisáhám při Apolovi, při Aeskulapovi, při Hygeii, a Panacei a při bozích a bohyních....“*

Jistě, biblický popis Satana jako hada a draka, podvodníka a ničitele lidstva, a potom boha tohoto světa, který zakládá pohanská náboženství - je zcela případný... Kromě toho ta skutečnost, že Bible stojí sama proti všem náboženstvím Starověku, dává další evidenci že všechna ta náboženství mají společný zdroj, a že inspirace Bible - přesně tak jak o sobě učí - je na nich zcela nezávislá. Ve skutečnosti - tyto dva zdroje inspirace jsou zřejmě diametrálně odlišné....

Proč Satan vůbec existuje?

Otázka: Proč by Bůh, který věděl o všem zlu, které bude následovat, stvořil bytost, která se potom stane Satanem? Jaký může být smysl Satanovy existence? Vlastně ten biblický Dábel je prezentovaný tak mocný, že se zdá být roven Bohu. Pakliže ne, proč to trvá Bohu tak dlouho, než ho porazí?

Odpověď: Nikdo, kdo čte Bibli, nemůže přijít k závěru, že Satan je Bohu rovný. Dále, důvod pro jeho existenci a otázka proč není ještě v „šatlavě“ se ujasní, jakmile si uvědomíme o co zde běží. Boží touha je získat srdce těch, které stvoří ke svému obrazu. Chce je mít ve své přítomnosti, kde bude moci demonstrovat „**aby se nadcházejícím věkům prokázalo, jak nesmírné bohatství milosti je v Jeho laskavosti k nám v Kristu Ježíši**“ ..(Efezským 2:7).. Aby Bůh mohl opravdu získat lidské srdce, nesmí je nutit. Člověk musí mít kompletní svobodu Boha odmítnout a uctívat někoho, nebo něco jiného. Satan reprezentuje tu ultimátní alternativu k Bohu, a ten přemlouvá miliardy lidí, aby odmítli Boha a stali se věrnými Jeho největšího Nepřítele - Satana. Taková alternativa je zásadní při určení skutečných tužeb člověka. Mít v nebi ty, kteří tam být nechtějí, je sotva Božím úmyslem a mělo by to zcela opačný účinek, než je Jeho věčný účel....

Satan, konkurenční nápadník.

Mohli bycho to ilustrovat takto: Dejme tomu že máme krále, který se chce oženit s nejkrásnější ženou jeho říše. Aby si zajistil získání jejího srdce, vyžene z království všechny muže, kteří by mohli být jeho potenciálními soupeři v získání lásky té ženy. To zřejmě není cesta k zajištění si její o p r a v d o v é lásky - protože ona musí mít svobodu si vybrat někoho jiného. Pouze v případě, že takovou svobodu ta žena má, odmítne všechny ostatní nápadníky a rozhodne se pro krále, potom on si může být jistý že skutečně má její srdce...

Z toho stejného důvodu Bůh Satana nkam nezavřel, ale dovoluje mu pokračovat v klamání lidstva pomocí falešných slibů. Jako nádherný, a po Bohu nejsilnější tvor, Satan představuje tu vrcholnou alternativu. Bitva mezi Bohem a Satanem je velmi skutečná! Sotva by bylo ke cti mistru světa všech vah, kdyby porazil čtyřleté dítě v ringu - soupeř musí být důstojný. Satan je tím nejsilnějším protivníkem v Boží bitvě o srdce a mysl lidstva. ...

Jistě, pokud se skutečné síly týče, Bůh by mohl uvrhnout Satana do „bezedné propasti“ (Apokalypsa 20:1-3), okamžitě, aby již lidstvo podvádět nemohl. A také se tak stane během mileniální vlády Krista na zemi, kdy se plně dokáže, že člověk je zlým vzbouřencem dokonce i bez Satanova vlivu. Ovšem mezitím se bitva o duši lidstva hrubou silou nevede, protože záležitost o kterou v tomto boji jde, nemůže být prostou silou nikdy vyřešena! Je to soutěž o city srdce a o loyaltitu; a k tomuto účelu musí mít Satan plnou svobodu svádět a klamat lidstvo jakýmkoliv prostředkem pro který se rozhodne...

Satan není jenom „bohem tohoto světa,“ (2 Korintským 4:4), ale také světová království mu patří (Matouš 4:8-10). Ti kteří jsou mu věrní, ty může Satan odměnit velikým bohatství a úspěchem v tomto světě. Ovšem, Satan je odsouzený k zániku a ti, kteří mu jsou loyální, budou s ním sdílet jeho osud navěky. V boji o lidskou duši a konečné určení je Bůh kompletně otevřený a poctivý, kdežto Satan lže a podvádí. A tak je tato bitva v Bibli prezentována jako boj mezi pravdou Boha a lží Satana. Bůh chce, aby ti, kteří se rozhodnou přijmout Ježíše Krista jako Spasitele, aby tak učinili na základě faktů. Pakliže má Satan k nabídnutí víc, je-li jeho cesta ta lepší - necht' lidí následují Satana...

Satanův Pád.

Otázka: Vždy jsem byl přesvědčen, podle Izaiáše 14, že Satan byl padlý anděl dříve zvaný Lucifer. Nedávno jsem se dozvěděl že tomu tak není, a že ten, o kterém Izaiáš mluví, je „král Babylónu“ (verš 4). Potom byl Satan stvořený Bohem tak jak je, nejhorší ze všech zlych tvorů?

Odpověď : Satan nebyl stvořený Bohem tak jak je nyní. Bůh netvoří zlé tvory. Satan byl, jak ho Bible popisuje v Izaiáši 14 a v Ezechieli 28 a i jinde. Je to padlý cherubs velkou mocí a chytrostí. Cherubi se zdají být andělé, nejbliže Bohu, chránějící Jeho Přítomnost - a Satan byl původně šéfem všech cherubů. Žalm 99:1 píše o Bohu: „**On sedí mezi cheruby..**“ Podívejte se také na Genesi 3:24, Exodus 25:20, 37:9, Židům 9:5...

Ano, král Babylónu je osloven v Izaiáši 14, ale co se tam o něm píše, nemůže být aplikováno na nikoho jiného, než na Satana. Na příklad, kdypak měl král Babylónu postavení v nebi, ze kterého padl? Tu a tam oslovuje Bible Satana skrze bezbožné pozemské vládce, aby ukázal kdo je tou skutečnou mocí v jejich pozadí. Právě tak to bude s Antikristem, o kterém se píše: „**Drak (Satan) mu propůjčil svou sílu, svůj trůn, svou autoritu..**“ (Apokalypsa 13:2). Vlastně ve skutečnosti jsou všichni tito despotové a bezbožní vládci předtypy a symboly Antikrista.

Že je to Satan, kdo je osloven skrze takové krále je jasné v Ezechieli 28:2-19. Zde je osloven „král Týru“: „**Byl jsi v Edenu, v zahradě Boha, přikrýval tě každý drahokam ty jsi ten posvěcený cherub a Já jsem tě tam postavil Byl jsi dokonalý ve všem ode dne, kdy jsem tě stvořil, až do dne, kdy byl v tobě nalezen hřích..**“ (verše 13-15). Dá rozum, že nic z toho nebyla pravda o skutečném „princi z Týru“, ale pouze o Satanovi, který ho inspiroval, a řídil v jeho bezbožném životě. Všimněte si podobností toho co se říká „králi Babylónu“ Ezechielem 28, a Izaiáši 14: „**Jsem Bůh a zasednu na trůnu Boha....** Je jasné že zde je osloven Satan, jako síla v pozadí jak krále Babylónu, tak i prince Týru... Ano, Izaiáš 14 popisuje Satanův Pád. Satan je „**bohem tohoto světa**“. Kristus nijak nespochybňuje jeho nároky na vlastnictví světa, když Ho Satan v divočině pokouší a nabízí Mu všechna království světa za to, když se mu Satanovi pokloní, a bude ho uctívat (Matouš 4:8). Izaiáš 14 a Ezechiel 28 nesou tu stejnou zprávu.

Co Satan v Boží přítomnosti?

Otázka: Pokud vím z Bible, zlo se nemůže ukázat v Boží přítomnosti, protože on je svatý. A přesto se Satan, podle knihy Jób, objevuje před Božím trůnem. Jak je to možné?

Odpověď: Ano, Satan se stále ještě objevuje před Božím trůnem. (Jób 1: 6, 2:1) , jako „osočovatel bratří“ (Apokalypsa 12:10) . Ten den, kdy bude svržen z nebes, je ještě v budoucnosti. Do té doby bude obviňovat Křesťany „**před Bohem, ve dne, v noci...**“

Před svým pádem, měl Satan postavení moci a autority. Nějaký zbytek z toho je mu ponechaný až do skončení bitvy o duše, srdce a loyality lidí. Výzva, kterou Satan Bohu předložil, může být plně odpovězena a Satan zcela poražen, pouze vykoupením lidstva skrze krev Ježíše Krista. Do té doby je Boží přístup ke zlu nenávisť a odmítnutí - ne kompletní separace. Na příklad my víme, že „**Tvé oči jsou čisté, nemohou se na zlo dívat, a hledět na hřích...**“ (Abakuk 1:13).. A přesto On vidí všechno, co se na zemi děje, a musí tedy znát veškeré zlo, jinak by ho nemohl soudit.

Zlo bylo počato v srdci Satana dokonce přes to, že byl v přítomnosti Boha. Bible hovoří o „mysterii hříchu“ (2 Tesalonským 2:7 - český překlad to zcela nevystihuje). Ano, , jak může zlo vzniknout v Boží přítomnosti, a že může začít na zemi v dokonalém prostředí Zahrady Edenu je skutečnou záhadou.... Tato záhada je ještě záhadnější, když si uvědomíme, že hřích je povstáním proti věčnému a všemocnému Stvořiteli všeho... Skutečnost že jak Satan, tak i člověk by mohli být tak slepí, že by snili nemožný sen o porážce Boha, to tu záhadu ještě prohloubí...

Satanova přítomnost u Božího trůnu neimplikuje Boha ve zlu o nic více než skutečnost, že tvorové, které stvořil (a jejichž myšlenky a činy On zná) se obrátili ke zlu v miliardách. Přichází ale den, kdy Bůh stvoří nový vesmír „kde panuje dobro (2 Petr 3:13), a od té chvíle „tam nevejde nic, co je nečisté...“ (Apokalypsa 21:27).

Co byl ten první hřích?

Otázka: V Bibli je nám řečeno, že hřích vstoupil do světa, když Adam a Eva pojedli zakázané ovoce. Ale Eva ovoce chtěla a musela na něj pohlížet s touhou, ještě než ho opravdu jedla. Byl to pro ní hřích tak učinit, jen se ho dotknout a utrhnout?

Odpověď: Můžete mít technicky pravdu, ale Bible se dívá na pokušení, Evinu touhu, jedění ovoce, a Adamovu spoluúčast, jako na jeden akt. Ve skutečnosti je obviněn Adam: „**Skrze jednoho člověka totiž vešel hřích do světa, a s hříchem smrt...**“ (Římanům 5:12)... Je jasné, že Adamův hřích byl ještě větší než Evin. Eva byla podvedena - Adam nebyl. (1 Timoteovi 2:14). Adam zřejmě věděl co dělá, a udělal to proto, aby se neoddělil od své ženy. Byl rozhodnutý sdílet její úděl, i když jasně věděl že se Eva postavila proti Bohu, který ji stvořil.

Co je to Spirituální Válka?

V církvích je nové učení nazvané „spirituální válka,“ které rapidně získává popularitu. Dokonce se učí, že „svázáním“ ve jménu Pána „teritoriálního ducha,“ který „kontroluje“ město, mohou Křesťané to město převzít pro Boha. Poukazují na Daniela 10, kde „princ Persie“ bránil přístup archandělu Gabrieli. Jaká je vaše odpověď?

Odpověď: Dnešní učení o „spirituální válce“ nemá biblický podklad, kromě poučky nebo příkladu. Ano, „princ království Persie“ zabraňoval anděli (podle všeho Gabrielovi), po tři týdny příchod k Danielovi. (Daniel 10: 12-13). Ovšem Daniel žádal prorockou moudrost, ne „svázání ducha“ teritoria Persie. A anděl mu také nic podobného neporadil. Ve skutečnosti nikde v celé Bibli není ani naznačeno, že nějaký démoni by měli speciální autoritu nad teritoriem či městem - a že musejí být „svázáni.“

Pavel se nikdy nesnažil „svazovat teritoriální duchy,“ aby přinesl evangelium světu jeho doby, proč bychom tak měli dělat my? A přesto že apoštolové „**obrátili svět vzhůru nohama.**“ (Skutky 17:6), není ani zmínky o tom, že nějaké město bylo kdy „vzato pro Boha“ jak někteří kazatelé dnes falešně slibují. V Korintu, na příklad kde Pavel pobyl 18 měsíců, Bůh mu dal „speciální ochranu a požehnání,“ protože měl „mnoho lidí ve městě.“ (Skutky 18:9-10)... Nešlo přece o „osvobození Korintu,“ ale „povolání věřících z Korintu.“ A Pavlův úspěch Korint nezměnil, právě tak jako žádné jiné město nebo národ. Takové učení nemá v Bibli žádnou bázi ale přichází z lidské imaginace a z lidských ambicí...

Zatvrzuje Bůh srdce lidí?

Otázka: Znepokojily mne dva výroky z Bible: 1) že Bůh zatvrdil Faraónovo srdce (Exodus 4:21, 7:13-14.) 2) že Bůh dá lidem „do moci klamu, aby uvěřili lži a byli odsouzeni všichni ti, kteří neuvěřili pravdě a našli radost ve lži.“ (2 Tesalonským 2:11).. Toto vypadá tak ostentativně nespravedlivé, že to otrásl mou vírou! Kromě toho to staví Boha do světa odpovědnosti za zlo - když ne zcela, pak jako společník... Můžete mi pomoci?

Odpověď: Nejdříve si srovnajme fakta. Nežli Bůh kdy zatvrdil srdce Faraóna, ten odmítnul prostou žádost, aby „nechal odejít boží lidi na třídenní cestu do pouště,“ aby mohli svému Bohu nabídnout oběti. Touha po uctívání byla těžko nerozumná od národa, který byl zotročen, a bylo mu po staletí bráněno aby nabídnul Bohu oběti. Potřebovali se oddělit od Egypťanů, jelikož zvířecí oběti by byly pro Egypťany nepřijatelné. (Exodus 8:26). Ale Faraónova reakce vyzněla nejenom v odmítnutí žádosti, ale také zvýšení jejich otroké práce.

Nesmíte zapomenout, že Bůh Faraóna nenutil k ničemu, k čemu již rozhodnutý byl. Bůh pouze pomohl Faraónovi vytrvat na cestě, pro kterou se již rozhodnul sám. A „zatvrdil mu jeho srdce“ ne tím, že by změnil jeho vůli, ale tím, že ho posílil v jeho rozhodnutí, nenechat Židy odejít. Když o této otázce jednal R.A.Torrey, napsal: *Skutečnost celého případu byla*

taková: Faraón byl krutým utlačujícím tyranem, který si podmanil národ Israel do strašného otroctví, utrpení a smrti. Bůh se na své děti podíval, a ve své milosti se rozhodnul, že je osvobodí. (Exodus 2:25, 3:7-8).

Poslal Mojžíše jako svého vyslance k Faraónovi a žádal propuštění svého lidu. Faraón, ve své pyšné aroganci Boha odmítnul a nařídil pro Israel ještě větší útlak. Teprve potom Bůh jeho srdce zatvrdil. Toto je univerzální metoda našeho Boha, jak jednat s lidmi. Když člověk zvolí zlo, vydá ho zlu. (2 Tesal. 29-12). Je to jednání přísné, ale spravedlivé...

Lépe porozumíme co znamená „zatvrdit srdce,“ když budeme uvažovat o tom, proč to bylo nutné. Egyptské rány Božího soudu na falešné bohy se staly tak nepříjemné ve svých důsledcích a zřejmě tak nadpřirozené, že Faraón dostal hrůzu. Jeho srdce se nezměnilo, ale už neměl odvahu vytrvat ve svém rozhodnutí udržet Israel v otroctví. Ale Bůh nebyl ještě připravený skončit svůj soud nad falešnými bohy Egypta. A tak pomohl Faraónovi pokračovat ve vzdoru do doby, než skončil potrestat bohy, kteří sloužili Satanovi podvádět egyptský národ...

Je také důležité si uvědomit, že tvrdost Faraónova srdce pokračovala přesně po každém odmítnutí Mojžíšovy a Áronovy žádosti o uvolnění Israele z otroctví. Pokaždé měl volbu podřítit se Boží vůli, pokaždé odmítnul - a každé to odmítnutí způsobilo větší zatvrdění srdce, kterým se Faraón zakopával víc a víc do jámy vzpoury. Každá jednotlivá vzpoura zatvrdila jeho srdce hlouběji a hlouběji.... A tak bude se všemi, kteří odmítli přijmout pravdu, kterou dal Bůh poznat každému. Jak může být Bůh nespravedlivý, když jim pouze pomůže věřit lež, které se oni rozhodli uvěřit? Ne, je to správné a je to zároveň vážným varováním pro nás....

Je Bůh „fair,“ když vyžaduje poslušnost?

Otázka: Bible říká, že Boha musíme poslechnout, jelikož je to Jeho vesmír. Nedělá to z Něho tyrana? Říkáte, že dal člověku svobodu, aby si zvolil dobro či zlo, ale nevytvořil si taková pravidla hry, že člověk je buď nucený jít cestou Boha, nebo být prokletý? Je to fair?

Odpověď: Příkaz, který Bůh dal Adamovi a Evě prostě zakazoval jíst z jednoho stromu v zahradě. Nedovedu si představit lehčí příkaz k uposlechnutí. V zahradě muselo být různých stromů tisíce. Ten speciální strom, na který platil zákaz, byl nepochybně jeden ze stovky stromů, které plodily stejné ovoce. Plody tohoto stromu neměly nijakou magickou moc, která by „přišla“ hřích a posléze smrt tomu prvnímu páru. Byla to jejich neposlušnost když jedli vzdorovitě přes Boží příkaz. Ta neposlušnost představovala hřích a hřích přinesl smrt na ně a na jejich potomky.

Musíme přiznat, že nebylo nic nerozumného v tom prvním příkazu Boha pro lidstvo. Také není možné najít nějakou omluvu pro jejich neposlušnost. A to samé je pravdou pro všechny hřích a všechny hříšníky. V tom prvním hřích lidstva vidíme pravdu o hřích. Ten čin sám o sobě se nemusí zdát tak špatným. Prosté jezení ovoce není samo o sobě zlem. Dvojice, která dělá smilstva, se může vymluvit, že pouze vyjadřují lásku jeden k druhému. Zlo spočívá v odporování Bohu, který jediný, jako náš Stvořitel, má právo ustavit zákony které řídí naše chování, ale On to dělá pro naše dobro.

Kromě toho vzpoura proti Bohu je odmítnutím Jeho autority a zároveň popřením, že On nás skutečně miluje, a že Jeho cesta je vždy tou nejlepší. Je to sobecké a egocentrické přesvědčení, že je svým vlastním bohem, který rozhoduje o svém osudu. Taková vzpoura nemůže být dovolena v Božím vesmíru právě tak, jako by soudce na hřišti povolil hráčům hrát podle pravidel každého z nich. V případě Adama a Evy vidíme hrůzné následky individuálního hřích na budoucí generace. Takový odporný obraz by měl být dostatečný, abychom se od hřích odvrátili....

Logické alternativy.

Dovolte mi to ilustrovat. Přesto že se to stalo před třiceti léty, živě si vzpomínám na návštěvu dvou mladých mužů jednou dost pozdě v noci. Jeden z nich se hněval na Boha, protože měl na druhý den odjet do Vietnamu. Jeho přítel ho přivedl, jestli nemám nějaké odpovědi na jeho hněv vůči Bohu. „Neprosil jsem se o to, abych byl stvořen“ říká s hořkostí ten, co měl jet do Vietnamu „ale teď jsem zde, bez vlastní volby. A teď se mnou Bůh houpá nad plameny pekla a říká, Otoč se, nebo se peč. Udělej to tak jak chci já, nebo tě pustím do plamenů“ Mladý muž hořel nepřátelstvím.

„Podívej se na to takhle“ navrhnul jsem „Dejme tomu, že jsi nějak přišel do existence někde ve vesmíru, a měl jsi autoritu a moc, si vytvořit vlastní osud. Potom co jsi strávil 3 - 4 miliardy let plánováním vlastní Utopie, zakončíš svůj výtvor posledními úpravami, položíš plán na stůl a začneš se cítit se sebou velmi dobře. A vtom na ten stůl položí, vedle tvého, svůj plán Bůh. A teď mi řekni: Který z těch plánů bude lepší?“ Podíval se nejprve na podlahu, pak na strop a nakonec na oheň v krbu a konečně na mne s nepřilíš spokojenou tváří. „Byl bych tím největším sobcem na světě, kdybych prohlásil, že ten můj plán je lepší...“

„Přesně tak“ řekl jsem, „Bůh je neskonale moudřejší než ty, a přitom tě nesmírně miluje. Proto Jeho plán bude zřejmě lepší, než ten tvůj. Pakliže je to pravda, co potom je to tvé „otoč se nebo tě pustím?“ Co bys měl správně říci je „Bože, děkuji ti, za to, že přesto že jsem takový sobecký hlupák, abych si představoval že má cesta je lepší než tvá, a přesto že jsem se proti Tobě bouřil, poslal jsi svého Syna aby zaplatil plnou pokutu za moje hříchy a teď mi ještě nabízíš Tvůj dokonalý plán místo mého. Děkuji Ti, Pane!“

Pokoušel jsem se přemluvit tohoto zmateného a zarmouceného člověka, aby přijmul Krista jako Spasitele, a svěřil se Boží lásce, milosti a ochraně. Není jiné cesty k míru a klidu v srdci. Bohužel, on nebyl ochotný vzdát se svých stížností a nechat Boha být Bohem. Nevím co se s ním stalo, zda se z Vietnamu bezpečně vrátil. Léta později, ten druhý mladý muž který ke mně toho prvního přivedl, se stal pastorem. „Bůh se mnou jednal skrze to, co jsem slyšel u vás tu noc“, řekl mi. „Jako výsledek jsem plně podřídil svůj život Kristu.“

Fakta jsou jasná: Zlo a Satan jsou skutečně realitou a jsou v opozici vůči Bohu. Existuje skutečná a reálná bitva o naše duše a naše konečné určení. Každý z nás má životně důležitou a věčnou volbu, volbu která rozhodne o výsledku boje dobra a zla. Není ani pochyb o tom, že ta jediná inteligentní volba by měla být vpustit Boha do svého života. Nic jiného smysl nedává. Poslechnout Boha není žánzná „obět“; je to privilej stát se Jeho dítětem zkrze víru v Krista a začít již v tomto životě ta věčná požehnání, které On připravil pro ty, kteří Ho milují....

----- * -----

Pakliže byl tento vesmír stvořený vše-moudrým, vše-vědoucím vše-mocným božstvem, potom toto božstvo vědělo všechno o tomto vesmíru. Je tudíž odpovědné za všechno co je a za všechno co bude; a je proto odpovědný za všechno utrpení vesmíru. On jej vytvořil. On je jeho autorem - a vůči takovému Bohu mám pouze pocit nejvyššího odporu. Nenávidím ho. Opoprvhuji jím. Posmívám se mu!

Jakýkoliv Bůh, který stvoří jen jednu molekulu utrpení, je hoden našeho opovržení právě tak, jako člověk který úmyslně způsobí utrpení je hoden opovržení, protože když Bůh stvoří utrpení, dělá to úmyslně. Bůh, už podle definice není tvorem okolností. Je všemohoucí ...dělá-li utrpení dělá něco, co by dělat nemusel.....

Samuel P. Putnam vedoucí
ateista 19tého století.

A co utrpení a peklo?

Je vina skutečná, nebo je výplodem imaginace?

Otázka: Bolest a utrpení přivoděné zločinem je dostatečně špatné. Ale Křesťanství přidalo k tomuto utrpení přesvědčením lidstva, že se vzbouřilo proti Bohu a překročilo Jeho zákony. Následovně, hrozba věčného trestu straší každého, kdo přijde do křesťanského vlivu. Nebylo by pro lidstvo lépe žít bez těchto klamů a falešných iluzí?

Odpověď: Není pravdou, že Křesťanství stvořilo pocit morální viny a strach z přicházejícího soudu, který lidstvo straší. Člověk je nevyhléditelně náboženským tvorem, a náboženské praxe jsou nalézány v každé době, každé kultuře kolem světa a zahrnuje v sobě pocit viny a pokus tuto vinu vymazat pomocí nějaké oběti. Toto je celosvětový problém. Dá se vystopovat zpět tisíce let a tak s tím nemůžete vinit Křesťanství... To samé je pravda i v takových „křesťanských“ zemích, jako na příklad ve Spojených Státech. Zatím co jejich pocit viny by mohl být zesílen skrze kontakt s Křesťanstvím, tento kontakt není v žádném případě jediným zdrojem. Univerzální pocit viny, který straší i primitivní národy, by strašil i Američany, i kdyby Křesťanství neznali. Jacques Ellul nazývá „banalitou“ myšlenku že Křesťanství má podíl na vině a píše:

Oběť nalézána u každého náboženství, je obětí smírcí, nebo-li obětí za vykoupění či odpuštění. V každém případě je oběť náhradní, zástupná a vychází ze silného pocitu viny. Pokud se týká situací, které tento pocit vytvářejí, nemůžeme najít nic lepšího, než nepřehledná motanice zákazů mezi tak zvané - primitivními národy...

Ve skutečnosti Křesťanství je to jediné, které může osvobodit člověka od viny, která ho jinak straší. „Obrátit nový list“ a slíbit morální a čistý život do budoucnosti, nemůže člověka zbavit viny za hříchy minulosti. Právě osvobození od viny přichází pouze z víry v Ježíše Krista jako Toho, který zaplatil plnou pokutu za hříchy, a tak zajistil pardon na bázi spravedlnosti. Je to pouze potom, co si můžeme uvědomit velikost naší viny, a poděkovat Bohu za Jeho spásu. Ellul to podává dobře:

Musíme si také stále připomínat že biblicky ... a v čistě křesťanském pojetí, hřích je poznán čím vlastně je - až po pochopení, prohlášení a prožitku odpuštění. Protože jsem obržel pardon, uvědomuji si, jakým hříšníkem jsem byl. Hřích vidíme jako hřích skrze milost - ne jinak - právě tak, jako náhle osvobozený otrok si uvědomí, když vidí své řetězy, jak velká byla jeho mizérie....

Bůh není sadista.

Otázka: Bible učí, že Bůh zná budoucnost. Potom tedy jistě věděl, že Adam s Evou zhřeší, a že potom nepředstavitelné zlo a utrpení bude následovat. Bůh Bible přece musel vidět dopředu každé znásilnění, každou vraždu, každou bolest a smutek, který bude následovat. A jelikož i přesto člověka stvořil, co může být jiného, než monstrózní sadista?

Odpověď: Ta nerozumná a urážlivá myšlenka krutého Boha může být okamžitě odmítnuta. Za prvé, ve světě je příliš málo zla a bolesti, na podporu této teorie. Kdyby Bůh byl zloduchem, život by byl neskonale horší, než je. Nebylo by radosti smíchané s bolestí - celý život by byl jen bolestí. Namísto štěstí a rozkoše by byla pouze deprese a mizérie; sex by nebyl příjemný, ale bolestný - i když neodolatelný. Linton to vyjádřil takto:

Kdyby Bůh byl sadistou, mohl by nám dát nepoměrně mnohem více bolesti, než my prožíváme. Mohl by nás nutit jíst tak, jako člověk závislý na drogách je nucený drogy užívat, tím že bychom namísto příjemného pocitu zdravého hladu, cítili bolest. Všechny fyzické funkce by mohly být vynucovány bolestí namísto aby byly vítány příjemným pocitem. ... Kdyby neměl Bůh zájem, proč takový široký výběr ovoce pro naše potěšení, proč taková škála barev harrmonizující nádhera květů, nádherné východy a západy slunce, chuť soli nebo větrík vibrující v radosti nad těmito věcmi? Proč ty malé radosti i rozkoše a dokonale uspokojující pocity dobra, které Křesťan často pociťuje, které není ani schopný pojmenovat, nebo popsat?

Jestliže Bůh své tvory miluje, vše se tím vysvětlí - dokonce i smrt, bolest, smutek. Nepochopitelné všem kromě věřících. Ale vysvětlení Bible je jasné jako křišťál: „Smrt vstoupila s hříchem...“ a ten nádherně slavný konec je vysvětlen právě tak lapidárně: „a Bůh vysuší všechny slzy v jejich očích...“

Svět nebyl v žádném případě naplánovaný sadistou. Tuto teorii, která se snaží legitimně vysvětlit existenci zla a utrpení, musíme odmítnout. Přesto všechno, nelogický a neracionální stížnost na Boha, jako na původce zla a utrpení byla vyjadřována opakovaně ateisty po staletí. Samuel Putnam to v minulém století vyjádřil takto: *Namísto utrpení, mohl Bůh vytvořit šťastné prostředí. Z vlastní vůle a bez donucení, udělal utrpení. Co je, tedy, než všemocný démon? Jeho dobré skutky nemohou omluvit jeho zlé skutky o nic více, než dobročinnost vraha neomluví jeho vraždu. Bůh musí být zcela dobrý, nebo vůbec ne...*

Putnam byl údajně inteligentním člověkem. Jak mu potom mohla uniknout pošetilost jeho argumentu? Mohl být zaslepený předsudky? Odvážuji se předpokládat, že měl děti. A když ne on, tak jistě mnoho jiných ateistů, kteří vznesli stejná obvinění vůči Bohu. Copak nevěděli, jejich děti, které jejich ženy porodily, budou cítit prožívat utrpení a nakonec smrt? Netušili, že bylo zcela možné, že některé z nich se mohou stát zločinci a působit bolest a utrpení jiným? Samozřejmě to věděli, na to stačí pouze zdravý rozum.

Bůh není autorem zla.

Je tedy Putnam, a další ateisté odpovědni za zlo a utrpení, které jejich potomci jednou prožijí, nebo zapříčiní druhým? Jistěže ne! Byl nějaký způsob nebo cesta, která by Putnamovi či jiným ateistům zaručila na sto procent, že jejich děti prožijí pouze radost, rozkoš a štěstí? Jistě ne. Mohou si být jisti, že všechny děti, které přivedou na svět, vyrostou do dobrých lidí, které nikdy nikomu neublíží, ani nezpůsobí žal nebo bolest? Odpověď je opět negativní. Každý poctivý člověk musí přijít k závěru, že ani Putnam, ani jiní jako on, kteří vznášejí obvinění vůči Bohu si nikdy nebudou jisti, jaký život jejich potomci povedou. Mohou si být jisti pouze jedním: jejich děti budou trpět alespoň nějakou nemocí, prožijí alespoň nějaké utrpení, bolest, žal...

A proto: nejsou tito kritici a vlastně všichni rodiči právě tak odpovědni jako Bůh tím, že přinášejí utrpení na druhé? Pakliže Bůh je sadistou protože stvořil člověka, nejsou všichni, kteří přivádějí děti na svět, stejnými sadisty? Rozdíl je v tom - jak oni argumentují - že Bůh má svět pod svou kontrolou a může udělat to, co udělat chce. Má svět pod kontrolou? Může udělat co chce? Právě naopak! Nebyl svět, který dnes existuje, vytvořen ne bohem, ale zlými myšlenkami, ambicemi, chtíčem, nečistými (a někdy i odvážnými a dobrými) skutky lidstva během historie? Je to svět, jak jej člověk změnil, ne jak ho Bůh zamýšlel. Pakliže má někdo na stavu světa vinu, je to člověk, ne Bůh! Hřích a utrpení není Božím ale lidským produktem!

Může Bůh nutit každého proti jeho vůli, aby byl moudrý, šťastný a dobrý o něco víc než mohou pozemští rodiče donutit své děti aby se chovali přesně tak, jak jim to rodiče naplánují? Tak dlouho, jak bude mít člověk svobodnou vůli, nikdy tomu tak nebude! A kdyby ho Bůh o tuto svobodu připravil, přestane být člověkem, ale nějakým nižším druhem morálních mrzáků, kteří jsou za své činy odpovědni přesně tak, jako loutky na špagátu! Chtěl by pan Putnam, či jeho ateisté, něco takového? Jistě že ne. A proto nechť přestanou vinit z lidského utrpení Boha.....

Nářek Boha-Otce.

Prorok Izaiáš, inspirovaný Božím Duchem, vyjadřuje Boží zármutek nad lidskými skutky, skutky, které jsou tak protikladné k Jeho laskavému přání pro ně. Poslechni si nářek Boha:

Slyšte nebesa, poslouchej, země, Bůh promluvil: Opatroval jsem a vychoval jsem děti, které se proti mně vzbouřili. Vůl zná svého majitele, osel kolébku svého pána, ale mne Israel nezná, můj lid o mně neuvažuje. Národ hříšný, lid plný hřichu, potomci zlých, děti, které jsou zkažené; opustili svého Boha, donutili Svatého Boha Israele k hněvu, odcizili se. (Izaiáš 1:2-4).

To nejsou slova a pocity sadisty, který by zlomyslně přinesl bolest a zármutek na svět. Je to naopak nářek Boha lásky, který si přeje to nejlepší pro ty které stvořil a rmoutí se, že si raději vlastní volbou přinesli na sebe bolest a utrpení svými zlými skutky. Jistě že každý rodič by se mohl ztotožnit s Božím zármutkem nad chováním těch, které nazývá svými dětmi. Byli kdy rodiče, kteří by nepocítili alespoň někdy lítost nad chováním svých dětí? A jaké by mohlo být jejich řešení? Mohou rodiče, když už děti na svět přivedli, mohou ty děti donutit násilím k poslušnosti? Mohli by je donutit, aby se chovaly podle přání rodičů? Ne!

Ale i kdyby snad rodiče mohli toto uskutečnit, nevyřešilo by to problém, který lidstvo sužuje. Dítě musí reagovat na základě své vlastní svobodné vůle, nebo ta vynucená „poslušnost“ nebude mít žádný smysl. A tak stejně je to s Bohem. Dal nám moc volit, abychom Ho mohli milovat a zbavit lidstvo této moci, by zničilo člověka, jak ho Bůh chtěl mít, a jakým člověk být chce. Zlo není výtvor Boha, ale člověka, skrze jeho egocentrické, a tím zhoubné, používání moci volby, kterou dostal...

Být či nebýt; to je ta otázka.

Otázka: Přítel, který kdysi o sobě tvrdil že je Křesťanem, se nyní prohlašuje za ateistu. Předložil mi problém, který nejsem schopný rozřešit. On je ochotný připustit (jen pro účel diskuze, sám tomu již nevěří), že hřích vešel na svět zneužitím svobodné vůle, kterou člověk dostal. Ale i tak, on tvrdí, nemůžeme očistit Boha, protože, i když věděl že zlo a utrpení vznikne, Bůh stvořil člověka. Ještě hůře - Bůh stvořil miliardy bytostí o kterých věděl že budou trpět nejenom na této zemi, ale potom ještě budou odsouzeni na věčnost do hořícího jezera. Můžete mi pomoci s odpovědí?

Odpověď: Implikace téze vašeho přítele (která je jinou variací na to stejné téma) je mrazivá: Dává přednost neexistenci lidské rasy se svobodnou vůlí. Nemůžete mít přece lidské bytosti bez možnosti zla! A tak se to stává otázkou existence a non-existence lidské rasy: „Být či nebýt.“ Jediná možnost jak navždy vyloučit zlo a bolest z této země, je nestvořit člověka vůbec! I když by to eliminovalo všechnu bolest, žal i utrpení, zamyslete se nad krásou, radostí a štěstím, které by musely být zrušeny také!

Představme si opět, takové iluzorní nemožné scénáři: Před miliony let se procházejí před trůnem Boha miliardy a miliardy ještě nenarozených lidských bytostí v hypotetické „předstvořené“ duchovní formě, a žádají, aby nebyly stvořeny. „Všichni půjdeme do pekla a hořícího jezera!“ volají v protestu. „A proto si žádáme právo nebýt narozený. Byl by to sadismus nejhoršího druhu, kdyby jsi nás přivedl do existence, když víte o věčném trápení, které nás čeká.“ Boží odpověď by byla jistě asi takováto: „Musíte se, nevyhnutelně stát matkami a otcemi, dětmi a vnuky milionů a milionů, kteří uvěří v Krista, a jejichž budoucnost je věčná radost v nebi. Když nebudete existovat vy, nebudou existovat ani oni. Nedovolím, aby jste vaší sobeckou žádostí o neexistenci znemožnili existenci a věčnou radost těch, kteří budou vykoupeni krví mého Syna a stráví věčnost v mé Přítomnosti, kde je „plná radost a štěstí pro vždy.“

„V tom případě nás určujete k věčnému utrpení v hořícím jezeře!“ pokračují ve stížnosti. „Vaší nepřátelé budou tedy moci říci, že nejsi dobrý Bůh lásky, ale démon, který stvořil lidi pro peklo. „Právě naopak“ by odvětil Bůh. „Jezero ohně bylo vyhrazené „**děblu a jeho andělům,**“ (Matouš 25:41) „*a pakliže kdo z lidstva do něj vejde, bude to proti mé vůli. Můj Syn jednou zemře aby zaplatil pokutu, kterou má spravedlnost vyžaduje za všechny hříchy, které všichni lidé kdy spáchají. Opatření, aby každý mohl do nebe, kde bych chtěl každého mít, bude plně uskutečněno. Pakliže kdo půjde namísto toho do pekla, bude to jen a jen proto, že úmyslně odmítl spásu, kterou jsem připravil.*“ „*Ale já budu trpět věčně!*“, protestují dále. „*Pakliže tomu tak bude, bude to z vaší vůle, ne z mé. Já přece neokradu vykoupené duše o věčnou radost jen proto, abych posloužil vaší tvrdohlavé vzpouře.*“

Stvořil Bůh člověka pro utrpení?

Otázka: V žádném případě nemůžete Boha očistit od nařčení, že je sadistickým démonem. Říká, že nechce aby kdokoliv trpěl, a přesto my v tomto světě trpíme a ještě jsme vyrování, že utrpení bude nesrovnatelně strašnější na věčnosti. Skutečností je, že to utrpení, které Bůh naplánoval na věčnost je za hranicí našeho chápání. Jak potom můžete říci, že Bůh který stvořil člověka aby se smažil v ohni věčného pekla, že tento Bůh je dobrý?

Odpověď: Bůh nestvořil člověka pro takovou budoucnost, a když člověk, svou vlastní svéhlavostí odmítne spásu, kterou Bůh laskavě nabízí, Boha to rmoutí. Bible jasně učí, že „**Bůh si nepřeje, aby kdokoliv zahynul.**“ (2 Petr 3:9), **ale chce, aby každý byl spasený...**“ (1 Timoteovi 2:4)... Bible jasně říká, že Kristus zaplatil pokutu za hříchy světa, dokonce i za hříchy těch, kteří Ho odmítnou: „**Hleďte, Beránek Boží, který snímá hříchy světa.**“ (Jan 1:29) a znovu: „**On je smírčí obětí za naše hříchy, ale nejenom za naše, ale za hříchy celého světa...**“ (1 Jan 2:2)...

Můžeme si být jistí, že nikdo - kdo může být získán pro Krista - v pekle trpět nebude. Bůh udělá všechno možné, aby každý, kdo bude reagovat kladně na volání Svatého Ducha. Pavel to říká jasně: „**O kom věděl** (že zareagují kladně na evangelium), ...**toho také** (evangeliem) **povolal; a koho povolal, toho ospravedlnil, a koho ospravedlnil, toho oslavil...**“(Římanům 8:29-30).. Dovolte, abych to ilustroval:

Jako ryba bez vody.

Ryba uvidí člověka na pobřeží, jak sedí v křesle, kouří si doutník a v ruce má rybářský prut. Ryba se rozhodne, že jí ten pravý život utíká a že chce žít jako ten muž v křesle. Podaří se jí vyskočit na zem, doplazí se až do křesla, roztáhne si ploutve, a zapálí trabuko. Ale než uchopí prut jí dojde kyslík. S odcházejícím životem spadne z křesla, začne se plácát ve špinavém písku, horečně otevírá a zavírá žábry v marném pokusu nabrat kyslík.

Kolem jde ateista, a jak to vidí, opovržlivě vykřikne: „Jaký Bůh může stvořit rybu aby takto trpěla!“ Pravda samozřejmě je, že Bůh nikdy nestvořil rybu, aby takto trpěla. Stvořil jí, aby se volně proháněla ve řekách, jezerách, v oceánech. Toto strašné utrpení, které je proti Boží vůli, nastalo, protože ta ryba se postavila proti účelu, který pro ni Bůh měl. Právě tak člověk, ve své vzpouře proti Bohu, je jako ta ryba mimo vodu. Bůh stvořil člověka, aby plaval v oceánu Jeho lásky, a užil si plný život a svobodu výrazu takových, kteří plní Boží vůli. Bylo by to nádherné, ale člověk se rozhodl, že se proti Bohu vzbouří a udělá si život to po svém. Lidské „já“, které se postavilo proti Bohu, se nachází, jako důsledek svého sobectví, v konfliktu nejen s Bohem, ale také v konfliktu s druhými lidmi. Co jeden egoista chce dělat, je nevyhnutelně v rozporu s tím, co chce jiný egoista. To přinese hněv, žárlivost, nenávisť a všechna zla, která následují. Jenom za to neviňte Boha! On stvořil všechno v kráse a dokonalosti. Je to člověk, kdo tuto dokonalost zničil, a přináší zkázu na celé Boží dílo.

Proč musí ztracení hořet v pekle?

Otázka: Jsem znepokojený už jenom myšlenkou, na věčně trpícího člověka. Obzvláště nepříjemné pro mou víru je skutečnost, že právě tak, jak Bůh stvořil člověka se schopností pro radost, dal mu také strašnou - a domnívám se že zbytečnou - schopnost trpět, a to nejenom v tomto životě, ale i v příštím. A utrpení, které odsouzené očekává, je toho nejhoršího druhu: hořet navěky v něčem, čemu Bible říká jezero ohně. Jak si to srovnáte s Boží dobrotou?

Odpověď: Mnoho lidí zažilo velikou bolest spálenin. Podle vašeho názoru je Bůh odpovědný za toto utrpení také, protože stvořil člověka s nervy, které cítí bolest. A přesto nervy máme proto, aby nás varovaly před nemocí, nebo jinými destruktivními silami, které hrozí tělu, a tak chrání náš život. Více než jeden malomocný v primitivním prostředí si téměř upálil nohu když se hřál u ohně, než si to uvědomil, protože necítil bolest. Každý doktor vám poví, že bolest je jedním z divů, které nám pomáhají tělo zachovat - že bolest a život jsou tak neoddělitelně propojené že je není možné separovat jednoho od druhého. Bolest nám posílá zprávy, na které je nutné reagovat.

„Pálení“ nesnesitelné „žízně.“

„Oheň“ pekla a „pálivá“ muka odsouzených jsou stále přirovnávána k žízni. Když se na to podíváme z tohoto pohledu, dostaneme lepší pochopení, že utrpení v pekle neexistuje proto, že by si Bůh přál trestat, ale protože miluje! Miluje člověka tak hluboce, že ho stvořil jako věčnou bytost která je schopná Boha poznat a žít s Ním navždy. Ve své převelické lásce zkonstruoval člověka tak, že pro něj spojení s Bohem není věcí volby, a tím celkem jen malé radosti. Spojení s Bohem je pro člověka zcela nezbytné a tím přináší nekonečnou radost a satisfakci.... Pakliže nás tedy Bůh „naprogramoval,“ abychom čerpali účel našeho života z Něj, potom v okamžiku kdy oddělíme jakoukoiv část našeho života od Něj - ať už je to poznání nebo láska - život se stane znečištěnou a pokřivenou karikaturou toho, co bylo zamýšleno. Tento fakt můžete pozorovat všude. Je možné že člověk, v tomto životě žízeň po Bohu nepocítí, obzvláště když je obklopený lidmi stejného názoru, a ještě k tomu rozkošemi tohoto světa. Je jako člověk na saharské poušti, který časné ráno odmítne vodu, která je mu nabízena. Potom v žáru dne umírá nedostatkem vody, kterou dříve pohrdal....

Skutečnost že Bible přirovnává separaci od Božího života a spojení s Ním k hořící žízni, dává metaforu která pomáhá lépe porozumět - tak trochu - co nebe a peklo jednou budou. Následujeme li tuto analogii, uvědomujeme si, že utrpení pekla bude hrůzně nesnesitelné ze stejného důvodu, jako nebe bude tak nádherně radostné. Tak to je s žízní buď neuhasitelnou, nebo uspokojenou.... Je velmi snadné porozumět že osoba, která umírá žízní, trpí vnitřním ohněm právě tak jako chladný doušek vody tak dobře chutná, máte-li žízeň. Jiný hlubší pohled to ještě víc vyjasní: Žízeň pálí, protože voda je pro život zcela nezbytná. V tom stejném smyslu bude v pekle tak zle a v nebi tak dobře, protože intimita a plnost Boží přítomnosti je tak strašně důležitá pro náš spirituální život, jako voda pro život fyzický..... Lidé v pekle budou hořet neuhasitelnou žízní po Boží lásce pro kterou byli stvořeni, a kterou od nás Bůh nikdy neplánoval separovat. Takové uhašení spirituální a morální žízně v pekle možné není, protože tito se sami navěky separovali - z vlastní vůle - od Boží lásky....

A co to „jezero ohně“?

Otázka: Jak tomu rozumím, tak budou dvě vzkříšení: jedno spasených, to druhé ztracených. Ztracení stojí před Bohem ve svých vzkříšených fyzických tělech, a jsou vhozeni do místa utrpení, nazvaném „jezero ohně.“ (Apokalypsa 20:15). Jaký smysl je ve věčném mučení ztracených?

Odpověď: Bible popisuje ty ztracené, kteří stojí před Bohem u Soudu Velkého Bílého Trůnu a jsou vrženi do „jezera ohně“ takto: „**A uviděl jsem mrtvé, malé i velké, stát před Bohem..... a mrtví byli souzeni podle svých skutků.**“ Přesto že jejich objevení se před Bohem nazývá Bible „vzkříšení k odsouzení,“ (Jan 5:29), zdá se být jasné, že tam nestojí ve svých fyzických tělech, která byla znovu vytvořena z jejich rozpadlých zbytků. Sutečnost, že je o nich dvakrát zmínka jako „mrtví“, se zdá naznačovat, že to jsou pouze nehmotní duchové. Bible nám vlastně říká, že bolest, kterou ztracení trpí, nemá co dělat s těly a nervy. Že Kristův popis bohatce a žebráka - jeden v pekle, druhý v ráji - že není pouhým podobenstvím je evidentní z faktu, že nám dává žebrákovu jméno, a tak to musela být skutečná osoba. Povšimněte si Jeho slov:

Bohatý muž zemřel také; a v pekle v mukách pozdvihl své oči, zvolal „pošli Lazara aby smočil prst ve vodě a ochladil můj jazyk, protože v těchto plamenech trpím.“ (Lukáš 16:22-24).

Zatím co Bible používá slova jako „oči,“ „jazyk“ a „plameny,“ a zdůrazňuje muka žízně, tato slova mají jasně jiný význam, než který se jim dává v tomto životě. Fyzická těla Lazara i bohatce se rozpadávala v hrobech. Tudiž oči, jazyk, prst i oheň nemohly být fyzické. Pakliže „oheň,“ který trápil muže v pekle nebyl fyzický, potom máme důvod usuzovat, že plamen v ohnivém jezeře není také fyzický. Dále je nám řečeno, že ohnivě jezero bylo připravené pro „Satana a jeho armádu andělů.“ Fyzický oheň nepůsobí na spirituální bytosti. Ať už je to jakýkoliv oheň. musí to být nějaký speciální druh ohně pro nefyzické bytosti, bezpochyby mnohem hroznější, nežli oheň fyzický. Kdyby totiž ztracení byli ve fyzických tělech a oheň byl fyzický také, bylo by potřeba stále jejich těla obnovovat aby mohli být trápeni.

Takový druh fyzického utrpení by se sotva zdál být vhodným trestem. Dává mnohem více smyslu jak logicky, tak i biblicky, že utrpení pochází ze žízně po Bohu, kterou vyvolá Jeho nepřítomnost, plus výčitky svědomí. Fyzické mučení neuvěřitelně žhavým ohněm, který spaluje stále se obnovující těla, by bylo tak hrozné, že by bolest nedovolila ani uvažování o minulých hříších, ani lítost nad odmítnutím Božího daru. Takové (fyzické) utrpení by nemělo žádnou morální dimenzi; bylo by pouze fyzické a tak silné, že by nedovolilo ani myšlenku či lítost. To by bylo těžko srovnatelné se zločinem vzpoury a odmítnutí...

Proč věčné utrpení?

Otázka: Jestliže opravdu existuje místo jako peklo nebo jezero ohně, proč nemohou být lidé nikdy z tohoto zachráněni? Věčné utrpení se zdá být nespravedlivé. Nebyli by ti, kteří v pekle trpí, těmi nejlepšími kandidáty pro spásu? Pakliže to všechno je pravda, určitě by chtěli tuto pravdu poznat, litovat a uvěřit v Krista.

Odpověď: Právě naopak; peklo je místo, kde není možné litovat a ze kterého tudíž není úniku. Z několika málo biblických referencí se zdá být jasné, že peklo je místem hrozného trápení. Je nám na příklad řečeno, že okamžitě, potom co zemřel, byl bohatec v mukách, a že Dábel bude mučen „ve dne i v noci pro vždy.“ Co se týká lidí, kteří jsou do pekla uvrženi, píše se že „kouř jejich utrpení vystupuje po věky...“ (Apokalypsa 14:11).

Takové veliké utrpení (a spirituální utrpení je větší, než fyzické) dělá možnost lítosti nemožností. Ti, kteří v jezeře jsou, budou tak zoufalí v pokusech uniknout, že nebudou myslet na nic jiného. V žádném případě nebudou moci cítit lítost z toho správného důvodu. Není pochyb o tom, že to největší utrpení v pekle bude uvědomění, že není žádná naděje. A co se týká věčnosti jejich osudu, ani to jinak nejde. Smrt není přece koncem existence, ale pokračováním věčné bytosti, kterou nám Bůh s láskou daroval - ovšem nyní v bolestivém odloučení od Boha a všeho ostatního v úplné tmě a osamění.... Jako spirituální bytosti budou ztracenci pokračovat věčně ve vědomé smrti, protože nekonečná existence je lidskou přirozeností duše a ducha, jak byl Adam a Eva původně stvořeni.

Je Bůh hloupý, nebo neschopný?

Otázka: Pro mne je největším důkazem neexistence Boha utrpení, které je působeno zlem ve světě. Miliony Židů umučených a spálených v hitlerovských pecích, právě tak jako miliony nemluvnat a dětí stále umírající hladem či nemocemi po celou historii! Pakliže Bůh mohl zabránit utrpení lidstva a nedělá to, pak je ďábel a ne Bůh. A pakliže nemůže, pak je neschopný a nezaslouží si, abychom se na Něj dívali jako na Boha. Je nějaké řešení tohoto dilematu?

Odpověď: A zase: odpověď na tuto otázku je tak zřejmá, že člověk může leda pochybovat o upřímnosti skeptiků, kteří ji neustále předhazují. **Pakliže má člověk svobodnou vůli, potom zlo není vina Boha!** A přesto kritici stále mašírují s praporem této nelogické a nespravedlivé stížnosti proti Bohu! Jako další příklad, zamyslete se nad dalším „příspěvkem“ od Ingersolla: *Není jediný zaznamenaný případ, kdy zdvižená ruka vraha byla paralyzována - ani jeden pravdivý případ v celé literatuře světa aby nevinné dítě bylo chráněno Bohem. Tisíce zločinů se páchá každý den, teď - v této chvíli číhají lidé v záloze a čekají na svou lidskou oběť - ženy jsou bičovány a drčeny až na hranici šílenství a smrti - malé děti prosí o milost - zdvihají prosící oči plné slz k brutálním tvářím otců i matek, - sladké dívky jsou podváděny, lákány a zneužity - ale Bůh nemá čas, aby tomu zabránil - nemá čas ubránit dobré a ochránit čisté. Je příliš zaměstnaný počítáním vlasů a vrabců....*

Takový sarkasmus jde přímo proti logice, i smyslu pro fair-play, a prozrazuje ateistu s takovým předpokladem, že ho žádná racionalizace nepřesvědčí. Ingersoll chce aby Bůh zastavil ruku vraha, ale už by se mu nelíbilo, kdyby Bůh zastavil Ingersollovo jednání, které nemusí být právě podle Boží vůle. Chce aby Bůh udělal to, co on, Ingersoll chce, a tak dlouho, pokud tak Bůh neučiní, Ingersoll Boha odmítne. Na rozdíl od neosobní „Síly“ ze Star Wars, nebo jiné neosobní „Energie“, která vládne vesmírem, která byla „bohem“ Einsteina a jiných, Bůh Bible je osobně zainteresovaný v utrpení lidstva. A opět: na rozdíl od neosobního „zákona karmy, který přináší utrpení a nestará se o nic, Bůh Bible se staral natolik, že přišel na tuto zemi a trpěl požadavky své vlastní spravedlnosti za každý hřích, který byl kdy spáchaný, a který kdy spáchaný bude - bez ohledu na to, jak veliký ten hřích je.... Pakliže Kristus, aby nás mohl vykoupit, nemohl být osvobozený od utrpení na kříži, a byl ochotný „trpět za naše hříchy - On, Spravedlivý, za nás nespravedlivé. aby „nás mohl přivést k Otci.“ Člověk se diví, jak potom může ještě někdo obviňovat Boha z utrpení, které sužuje lidstvo.

Utrpení, Volba, Spása....

Když Bůh nezachránil miliony mučedníků, kteří byli vystavení nevyslovitelnému mučení a bolesti proto, že Jemu a Kristovi zůstali věrní, a které jistě miluje, pak musí mít nějaký pořádně dobrý důvod!

Tento fakt je ještě posílený Kristovou modlitbou v Getsemanské zahradě, kde prosí Otce, aby byl kříž ušetřený, pokud to je možné. Skutečnost, že musel těmi muky a hanbou kříže projít, značí o tom, že skutečně nebyla žádná snadná úloha zachránit člověka od věčného utrpení. A to nám dává důvěru v Boží lásku. Jak už Pavel napsal: „Ten, který neušetřil vlastního Syna, a obětoval Ho za nás, , proč by nám spolu s Ním nedal všechno?“ (Římanům 8:32).. Kromě toho má utrpení dospívající a očištný vliv na ty, kteří jsou ochotní je přijmout za tímto účelem... Markus Aurelius

poznámenal: „*Neštěstí, dobře nesené, je štěstí,*“ pro svůj ozdravně-morální vliv na toho, kdo vydržel. Odměna za takové utrpení jde za tento život - do věčnosti. Ježíš řekl: „*Šťastní jste vy, kteří jste tupeni a pronásledováni, vy, o kterých se líživě říká všechno zlé kvůli mně. Radujte se a jásejte, protože veliká je vaše odměna v nebi...*“ (Matouš 5:11-12).

Linton to podává takto: *Právě tak jako je pro šlechetný a hrdinský charakter, který povstal z příkoří a přeťrval všechny svízele a překážky uznání všech lidí dostatečnou kompenzací za všechno to trápení, tak je obohacení věčnosti existencí oslavených bytostí, které „skrže mnohá utrpení vešly do Božího království“ tisícerásobně vynahradí všechnu tu námahu člověka i Boha, které bylo zapotřebí....*

Zlo a utrpení které s ním přichází, jsou následkem uplatňování svobody volby lidstvem. A tak zlo by se dalo eliminovat tím, že by se eliminovala svoboda volby. Ovšem, jak už jsme podotkli: kdyby to Bůh udělal, zničil by lidstvo totálně. Bůh měl lepší řešení - jedno, které přináší spásu a svobodu volby ponechává a tak pouze láska činí tuto cestu možnou. ... A zde se musíme poctivě postavit striktnímu Calvinistickému názoru, že Kristus nezemřel za všechny, že nezapltil za hříchy všech, a že člověk je schopný zvolit pouze zlo, že není schopný litovat a uvěřit Kristu bez Boží neodolatelné milosti. Pakliže je tomu tak, potom - i když Boha nemůžeme obvinít ze zla, je to Bůh, který zabraňuje, aby spása dosáhla na všechny. Ti v pekle tam jsou - ne proto že odmítli Krista, protože to je všechno co mohou udělat. Jsou tam proto, že Bůh je dostatečně nemiloval a neposkytl jim svou neodolatelnou milost, která by způsobila, aby v Krista uvěřili. Souhlasím s ateisty, že takový Bůh není ani milující, ani dobrý. Také to není Bůh Bible, ale výmysl člověka.

Spása je pro hříšníky, milostí.

Otázka: Dejme tomu, že zlo není Boží vinou. Beru to - pokud se jedná o pozemskou existenci. Co mne trápí je, že Boží trest zla, je sám o sobě zlem. Namísto potrestání zla v tomto životě, kde by to mohlo udělat něco dobrého (i když sama Bible připouští, že zlí lidé na zemi prospívají), proč Bůh trestá lidi ve věčném pekle, když už je navěky pozdě, tyto lidi pro nějaké dobro zachránit?

Odpověď: Máte pravdu v pohledu, že člověk v pekle se už obrátit nemůže. Jedním z pochopitelných důvodů je, že utrpení je tak veliké, že obyvatel pekla bude nucen litovat - ne z upřímné lítosti, ale z přání z toho hrozného místa uprchnout. Ovšem váš návrh na omezení trestu na tento život předpokládá, že víte jak získat lidi pro Krista, lépe než Bůh. Idea o potrestání zlých v tomto životě a tím je přinutit aby se obrátili ke Kristu má mnoho vad z důvodů, které jsme již probírali. Tento boj se vede o lidská srdce a tudíž člověka nemůžete získat nátlakem! Lásku nemůžete vynutit....

Není to ani problém lidského chování. Změna chování je v kompetenci rodičů, civilních úřadů, nápravných zařízení. Jednání nemá nic společného se spásou! Ve skutečnosti jedním z hlavních klamů, které zdržují člověka od lítosti vůči Bohu a víry v Ježíše Krista, je jeho představovaně dobré chování. Původní problém není chování, ale vztah člověka k Bohu. K tomu musí být člověk napraven, aby rozpoznal svůj hřích a litoval - ne aby si nasadil masku svatouška. Tento omyl je propagovaný mnoha Křesťany, kteří - v dobrém úmyslu vynykládají čas a energii v pokuse udělat z tohoto světa lepší místo, ve kterém by se dalo žít. Božím plánem není tento svět vyčistit, ale Bůh ho předurčil ke zničení! Božím plánem je: Povolat ty své z tohoto světa, a udělat z nich občany nebe. A jak se to dá udělat? Dalo by se toho docílit trestem v tomto životě? Právě naopak! Bible učí, že „Boží dobrota tě vede k pokání“ (Řimanům 2:4), a že je to „Boží milost, která přináší spásu“ (Titus 2:11). Dobro a milost jsou oceňovány a přijímány s radostí pouze těmi, kteří ví, že tyto dary jsou tou jedinou nadějí jak uniknout zaslouženému trestu za jejich hříchy...

Nespravedlivé obviňování Boha.

Otázka: Domnívám se, že nepotřebuji další důkazy o tom, že bohové neexistují, nežli ty které ukazují zlo prováděné v jejich jménech. Jedny z nejničivějších válek, nejkrutější mučení, a nejnebezpečnější předsudky byly ve jménu náboženství. Co se týká křesťanského boha, není pochyb o tom, že bylo umučeno a zabito více nevinných lidí, než pro jiného boha - jenom proto, že měli odlišnou náboženskou víru než jejich mučitelé. Jak můžete vysvětlit takovéto zlo ve jménu boha?

Toto je velmi starý a upřímný argument. Uvědomuji si problém, který přináší, problém, který stojí na nepochopení, které se dá odstranit chvilkou myšlení. Není přece rozumné vinit Ježíše za to, co někdo, kdo se prohlašuje za Křesťana, v Jeho jménu provádí, pokud to Ježíš sám neučil a nedělal. Je právě tak neracionální vinit Boha za něco co dělají ti, kteří tvrdí, že Ho reprezentují...

Přesto že nevěřil v Boha Bible, ale v nějakého „ducha vesmíru,“ velký anglický básník a radikál Percy Bysshe Shelley (1792-1822) poukázal, již před 180 lety, na nekonzistenci zla, které se koná ve jménu Boha: *Perzekuce za názor je nespravedlivá. Jakým právem mohou uctívající Božstva jehož dobrosrdečností se chlubí, znepríjemňovat život těch, jejichž ideje o Božství jsou jiné než oni sami drží? ... Běda! Není žádného oprávnění těch, kteří uctívají dobré Božstvo; pouze ti, kteří by uctívali démona, takoví by jednali souhlasně s principy svého božstva, kdyby pronásledovali, mučili a zabíjeli v jeho jménu....*

S touto racionalizací se nedá argumentovat - je dokonale biblická. Pravý Křesťan své nepřátele miluje, nikdy nikoho nepronásleduje, mučí, či zabíjí. Bohužel, římsko-katolická církev (na kterou Shelley nepochybně naráží), a i jiné náboženské skupiny prováděly smrtelné výpravy proti těm, kteří s nimi nesouhlasili. Na neštěstí, římský Katolicismus je jediným „Křesťanstvím“ které většina lidí na světě poznala. Jen málo lidí si uvědomuje, že zde vždy bylo několik milionů pravých následovníků Ježíše Krista, kteří nebyli částí katolické církve. Jen málo také ví, že miliony těchto trpěly rukou Říma. Zkontrolujte si naši dokumentaci v knize „*A Woman Rides the Beast.*“ Člověk si vzpomíná na případ jednoho domorodce, který dostal volbu mezi plameny a obrácením se na „Křesťanství“, a tím také jít do nebe. Domorodec se zeptal, zda v tom nebi jsou lidé, kteří ho právě ohrožovali. Bylo mu řečeno, že pouze tito lidé v nebi budou. Domorodec se potom rozhodl pro smrt v plamenech.....

Je Bůh Starého Zákona nekřesťanský?

Otázka: Četl jsem nedávno jednu starou knihu kde byla jedna povídka, která, jak jsem přesvědčený, by otřásla „vírou“ každého Křesťana. Matka vypráví dítěti o zavraždění Amalekovců. Vysvětluje, že v tehdejší době byli nepřátelé vraždění, ovšem odhalení bylo progresivní, a Ježíš nám řekl že máme své nepřátele milovat a činit dobro těm, kteří nás používají s opovržením. Malá dívka zvolala: „*Už tomu rozumím, to bylo před tím, než se Bůh stal Křesťanem!*“ Zdá se mi, že Bible představuje Bohy dva: mstivého, bojovného Boha Starého Zákona, a soucitného, odpouštějícího a milujícího Otce Zákona Nového, kterého představil Ježíš. Jak můžete smířit tyto dva „Bohy“?

Odpověď: A opět zde máme velmi starou námitku, která pramení z neporozumění Bible. Bůh Starého Zákona je právě tak milosrdný, jako Bůh Zákona Nového. Je jasné, že je to stále ten stejný Bůh. Starozákonní proroci jasně prohlašovali, že Bůh nemá žádný požitek ve vynášení rozsudků nad hříšníky. Žalmy jsou plné chvály Boha za Jeho milosrdenství, laskavost, milost a lásku. V každém ze dvaceti šesti veršů žalmu 136 se říká o Bohu, že „**Jeho milosrdenství trvá navěky.**“ Zamyslete se nad těmito dalšími příklady z mnoha jiných, které by bylo možno uvést:

Uvěřil jsem ve Tvé milosrdenství, mé srdce se zaraduje ve Tvé spáse. (Žalm

13:5)

Dobrota a milosrdenství mne jistě budou provázet po všechny dny mého života, a já budu pobývat v domě mého Pána navždycky. (Žalm 23:6).

Všechny cesty Hospodina jsou milosrdenství a pravda pro ty, kteří dodržují Jeho smlouvu a svědectví... (Žalm 25:10).

Věřím v Boží milosrdenství navěky a navždy... (Žalm 52:8)...

Ty, Pane, jsi dobrý a připravený odpustit, hojný v milosrdenství vůči všem těm, kteří k Tobě volají... (Žalm 86:5)..

Ty, Pane, jsi Bohem plným soucitu, laskavý, a hojný v milosrdenství a v pravdě.... (Žalm 85:15).

Pán je dobrý; Jeho milosrdenství je věčné, a Jeho pravda vytrvá pro všechny generace... (Žalm 100:5) .

Pán je milosrdný a shovívavý; pomalý v hněvu a hojný v milosrdenství (Žalm 103:8)...

Je velmi poučné se vrátit k Hoře Sináji, kde Bůh zjevil sám sebe svému lidu Israeli a blíže ještě Mojžíšovi. Tam to bylo, kde Bůh promluvil slova Zákona z uprostřed ohně a kouře na vrcholu hory, která se třásla Jeho Přítomností. Byla to jistě hrůzná scéna, kde také vykonal přísný rozsudek na úpatí hory nad těmi, kteří se dali na modloslužebnictví a nemoralitám, zatím co Mojžíš mluvil na Sinaji s Bohem... A i uprostřed této hrůzné scény, kde byl vidět Jeho majestát a spravedlnost, se Bůh ukázal být milosrdným a trpělivým. Když požádal Boha, aby se mu zjevil, Mojžíš putoval zpět na horu aby Ho potkal. Zde vidíme, jak se Bůh odhalil při této příležitosti Mojžíšovi:

A Bůh sestoupil zahalený v oblaku. Mojžíš tam s Ním stál a vzýval jméno Hospodina. Když Hospodin kolem Možíše přecházel, zvolal: Hospodin, Hospodin! Bůh plný soucitu a milosti, shovívavý, milosrdný a věrný, který projevuje milosrdenství tisícům generací, který odpouští vinu, přestoupení a hřích. Viníka však bez trestu nenechá..... (Exodus 34:5-7)...

Co se týká Krista, který představil Boha jako milujícího Otce, nemohl ukázat Boží lásku a milosrdenství jasněji, než již byly prezentovány ve Starém Zákonu. Kromě toho, téměř polovina z 54 případů, kdy je peklo v Bibli zmíněné, je to v Zákoně Novém. V evangeliích, varoval sám Kristus před peklem 17 krát a opakoval varování o přicházejícím soudu několikrát....

A co zničení celých národů?

Otázka: Bůh řekl Israeli, aby totálně vyhladil města, aby „zničili vše co dýchá“ (Deuteronomy 20:16-17)... Jaké možné ospravedlnění můžete najít pro taková nevybíravá jatka?

Odpověď: Toto je obtížná otázka - ani ne tak pro dospělé, jako pro děti. Právě tak to bylo se Sodomou a Gomorou (Genese 13:13). Když byla tato města ohněm zničena (evidence je vidět dodnes v této části Israele), zahynuly tam také všechny děti. Ale že Bůh tyto lidi zničit nechtěl je jasné z Jeho výroku k Abrahámovi, když mu sliboval Kanánskou zem: „**Sem se vrátí teprve čtvrté pokolení, protože není ještě dovršena míra hříchů Emorejců...**“ (Genese 15:16)... To nám říká, že v té době Bůh nepovažoval hříšnost těch lidí za tak velikou, aby vyžadovala zničení. S tímto na mysli snad můžeme věřit Bohu že když je nakonec zničil včetně jejich dětí, byl to ten jediný způsob, jak očistit tak strašně znečištěnou zem...

Nesmíme zapomenout, že Boží trpělivost vytrvala po více než 400 let, jak tak zlo národa vzrůstalo. Nakonec je musel zničit pro dobro zbytku lidského druhu. Můžeme si být jistí, že dělal neochotně. Bůh nás ujišťuje: „**Jako že jsem živ, nemám žádnou radost ve smrti hříšníka - rád bych aby se tento odvrátil od své cesty a žil.**“ **Obraťte se, obraťte se od svých cest - proč chceš zemřít, lide israelský?** (Ezechiel 33: 11)...

Dále víme, že Bůh není svévolný; s každým jedná stejně. Soud nad národy měl být příkladem pro Israel, ale ti se nepoučili. Nakonec musel Bůh vynést podobný rozsudek nad svým vyvoleným národem... Zřejmě plně nechápeme tu zjevnou drsnost soudu, obzvláště na dětech, které nejsou morálně odpovědné, ale je velmi pravděpodobné, že tyto děti, vzhledem k vysoké morální nečistotě společnosti ve které se narodily, byly všechny nakaženy nebezpečnými chorobami. Pravda, nevíme všechny podrobnosti ale ponecháváme Bohu to, čemu nerozumíme, a právě tak jako Abrahám, budeme spočívat na důvěře: „**Cožpak Soudce veškeré Země nejedná spravedlivě?**“ (Genese 18:25)..

Nedovoluji si zpochybňovat Boží právo na soud a rozsudky, jak On to vidí. Právě tak jako víme, že ti, kteří zemřou před věkem, kdy by mohli vědomě přijmout nebo odmítnout Krista jsou spaseni, víme, že tato milost byla rozšířena i na děti z Kánanu.

Šťastný zabíjením dětí?

Otázka: Jeden verš ve Starém Zákonu, který jsem nikdy nemohl sloučit s mou vírou v Boha, a který mne proto znepokojoval po léta: „**Blaze tomu, kdo tvá nemluvnata uchopí a roztříští o skálu..**“ (Žalm 137:9). Říká snad Bůh Israeli že je šťastný ten, který zabije děti? Jeden kazatel to vysvětloval tak, že „*tito Pohané byli tak strašně posedlí demony, že i děti musely být zabity.*“ Přece by Bůh mohl tyto děti vyléčit, spíše než je pobít!

Odpověď: Naopak - Bůh neříká Israeli, aby rozbil hlavy dětí o skálu. On vlastně k Israeli vůbec nemluví. Bůh pronáší soud nad Babylónem za jeho veliký hřích, když zcela bez milosti zničil Jerusálém, a odvedl židovský národ do zajetí. Zde máte, co vlastně Bůh říká: „**Záhube propadlá dcero babylónská, blaze tomu kdo ti odplatí, za skutky spáchané na nás, blaze tomu, kdo tvá nemluvnata uchopí a roztříští o skálu..**“ Je to předpověď, ve které Bůh varuje Babylón, že s ním bude zacházeno přesně tak, jak Babylón zacházel s Israelem, a že bude zničen tak, jak Babylón ničil jiné národy. Že přichází den, kdy nepřítel, (jiný než Israel) se bude radovat ve svém triumfu nad zničením Babylónu. Nebyl to Israel, kdo Babylón zničil.

Proč prostě Bůh nezruší nemoc a smrt?

Otázka: Kromě mého skepticismu, zda se zázraky vůbec mohou stát, mám problémy s případy hojení, které Kristus vykonal v době, kdy byl na zemi. Některé vypadají věrohodně, jiné vyžadují otázky. Na příklad se jednou „hojení“ nepodařilo, a muselo být provedeno ještě jednou (Marek 8:22-25). To těžko dokazuje, že Kristus byl „Bohem v lidském těle.

Kromě toho, pakliže Kristus uměl skutečně hojit, proč nezahojil každého? A ještě lepší: Pakliže Bůh skutečně lidstvo miluje, proč nezruší nemoc a utrpení kompletně?

Odpověď: Máte na mysli člověka, který, když se Ježíš dotknul jeho očí a zeptal se ho co vidí, odpověděl: „**Vidím lidi jako chodící stromy.**“ Ježíš se ho dotknul znovu, a „**muž viděl všechno jasně.**“ Ten výraz „muži jako stromy“ se zdá být důvodem pro druhé dotknutí: Zrak slepého byl uzdravený ale on nerozuměl tomu, co viděl. Tím, že byl slepým od narození, nikdy neviděl ani muže, ani stromy, a proto byl zcela zmatený. Zřejmě Ježíš, tím druhým dotekem zapůsobil na jeho mysl, aby porozuměl tomu, co vidí. Ať ať už je vysvětlení jakékoliv, tento případ nemůže vrhat stín pochybností na Kristovu schopnost hojit, pohlédneme-li na případy, kde jeden dotyk stačil nejenom pouze hojit, ale i vzkřísit mrtvé.....

Co se týče otázky, proč Kristus nezničil nemoc vůbec - odpověď je jak logická, tak i biblická. Jsou dva základní důvody. Za prvé - nemoc, utrpení a smrt jsou důsledky hříchu. Pokud lidstvo pokračuje život v hříšné vzpouře proti Bohu, tak dlouho bude pokračovat nemoc. Lidé, které Kristus zahojil, onemocněli později opět, a tak to je podnes. Dále, kdyby Bůh by - zcela nemoudře počal uzdravovat hříšníky, vzal by to poslední, co žene člověka k obrácení. Odměňoval by jejich špatnost. Přáli by jste si, aby Bůh nechal Hitlera naživu, aby mohl páchat zlo za zlem? Pochybují.... A kde tedy, uděláte hranici mezi těmi, které by Bůh vyléčit měl, a těmi, které by - podle vás neměl? Žádná taková hranice neexistuje, jelikož, jak říká Bible, „**všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy...**“ (Římanům 3:23)...

Kromě toho, ti, kteří byli od Krista vzkříšeni, jako třeba Lazar, zemřeli znovu. Bůh ustanovil ve své spravedlnosti že „**mzda za hřích je smrt...**“ (Římanům 6:23), a tak dlouho, jak bude hřích pokračovat, budou lidé na Zemi umírat. Zastavit smrt, by bylo pro Boha nesprávné, protože smrt požaduje Jeho spravedlnost. Kromě toho by to opakovalo a opakovalo existenci v těchto smrtelných tělech a v tomto zlém světě. Bůh měl na mysli něco lepšího: Vzkříšení těla do nesmrtelnosti, a věčné štěstí v novém vesmíru, který On stvoří, a kam se hřích nedostane.... Pouze takoví, kteří mají víru v Krista a kteří se stanou novým stvořením. (2 Korintským 5:17). budou moci žít navěky v novém vesmíru radosti a rozkoše. Boží spása je nabízena, a je k dostání pro každého. Přijmou ji, nebo nepřijmouť jí - je rozhodnutí, které každý musí udělat za sebe sám(a).

----- * -----

.... zazní zvuk trubky a sám Pán sestoupí z nebe, ti, kteří zemřeli v Kristu, vstanou nejdříve; potom my, kteří jsme ještě naživu, budeme s nimi uchvázeni, abychom potkali Pána v prostoru, a tak už s Ním zůstaneme navždy....

1 Tesalonským 4:16-17....

Potom bude ten Zlý (Antikrist) odhalený, kterého Pán zničí jasem svého příchodu... 2 Tesalonským 2:8 ...

Viděl jsem, jak se nebe otevřelo a hle - bílý kůň; a na něm seděl Ten, který se jmenuje Věrný a Pravý a viděl jsem dravou šelmu (Antikrist) a krále Země a jejich armády, kteří se shromáždili, aby vedli válku proti Tomu, který seděl na koni. Ale šelma byla poražena a s ní i falešný prorok ... a oba dva byli vrženi do ohnivého jezera, hořícího sírou....

Apokalypsa 19: 11, 19:20....

10.

„Uchvácení“ a „Druhý Příchod“?

Bude církev čelit Antikristovi?

Otázka: Co může být ještě jasnější, než že církev bude stát proti Antikristovi? Pavel řekl: „**V žádném případě se nedejte oklamat, protože nenastane, dokud nedojde k odpadnutí od víry a neobjeví se muž nepravosti.**“ (2 Tesalonským 2:3). Bude zajímavé, jak odiskutujete tento bod.

Odpověď: Pavel specificky oznamuje, že apostázie přijde první, ale neříká, že objevení Antikrista přijde jako první. Ve skutečnosti říká, že Antikrist bude odhalen až potom, co přijde ten den - vlastně v ten den... Ukažme si to v příkladu: Neděle nepřijde dokud nejdříve nepřijde sobota, a my budeme mít velikou večeři....Teď víte co zdržuje tu večeři - večeře nebude, dokud dříve nebude odstraněna její překážka - tou je sobota. Je specifikováno, že nejdříve přijde sobota, ale ne, že nejdříve přijde večeře. Člověk by se mohl zmást v tom, zda ta veliká večeře přijde v sobotu nebo neděli, protože to není tak zcela jasné. Ale když si uvědomíte co tou překážkou večeře je, a že nemůže být odstraněna až do sobotní půlnoci, pak víte, že večeře bude v neděli...

Pavel pokračuje dál v jednoznačném prohlášení, že „někdo“ zabraňuje odhalení Antikrista, a že ten nemůže být odhalený (poznáný), dokud „**ten, který zdržuje (překáží), nebude odstraněn z cesty.**“ (2 Tesalonským 2:7). Ten, který stojí v cestě je věčný, protože už zdržuje Antikrista po 2000 let. Pouze Bůh je věčný, a pouze Bůh je dostatečně mocný, aby zabránil nástup Antikristovy světovlády. Ale Svatý Duch nemůže být odstraněn z cesty, protože je všudypřítomný. Tak co tím Pavel vlastně myslel?

Unikátní překážka.

Existuje vnitřní Přítomnost Svatého Ducha, která je na zemi od svátku Letnic. Starozákonní světcí měli Svatého Ducha *s nimi*, a jako pomazání *na sobě*. Tato přítomnost mohla být ale odebrána. Svatý Duch nepřebýval ve věřících před Letnicemi jako něco, co je v nich stále. Tato vnitřní Přítomnost je unikátní pro Církev - fakt který je jasný z mnoha veršů Bible. Tato nová Přítomnost, která byla před Letnicemi neznámá, může být odstraněna tím, že odstraní Církev - ty, ve kterých pobývá Svatý Duch. David se modlil: „...**a ducha svatého mi neber...**“ (Žalm 51:11), něco, co by dnes nedávalo smysl a vyjadřovalo by to neomluvitelnou nedůvěru. Kristus řekl učedníkům: „**Vy jej znáte, neboť s vámi zůstává a ve vás zůstane.**“ (Jan 14:17). Jan nám říká, když byl Kristus zde na zemi, „**Duch Svatý ještě dán nebyl, protože Ježíš nebyl ještě oslaven.**“ (Jan 7:39). Potom co byl Ježíš Kristus oslavený, poslal Svatého Ducha „od Otce,“ (Jan 15:26), aby byl s Jeho Církví tak, jak před tím známo nebylo.

Je to tato unikátní přítomnost, Svatého Ducha v Církvi, která bude odstraněna v Rapture či Uchvácení, a tím bude umožněno odhalení Antikrista. Pochopitelně, Svatý Duch tím že je všudypřítomný, zůstane, aby přesvědčoval hříšníky o pravdě evangelia, a získal množství pro Krista během tribulační doby. A to budou ti „tribulační svatí,“ kteří budou za svou víru umučeni.....

Nebiblická teorie útěku?

Otázka: Představovat si, že Církev bude vzata do nebe ještě před tím, než se objeví Antikrist, převezme moc nad světem, a předpověděných sedm let Strastí začne, je podle mne falešná iluze. Kristus řekl, že budeme pro Něj trpět. Toto učení o před-tribulační Rapture se zdá nabízet nebiblický útěk před tímto utrpením. Proč by měla určitá část Církve uniknout své porci utrpení?

Odpověď: Kde je řečeno, že Doba Strastí pod Antikristem je přidělena části Církve, která bude právě naživu, až se Antikrist objeví? A proč by měla určitá část Církve procházet utrpením z rukou Antikrista, které žádní jiní Křesťané neprocházeli? Jistě, mohlo by tomu být. V určitém období a na určitých místech, různé části Církve trpěly pronásledováním a perzekucí, které se lišily v intenzitě i délce. Křesťané zde v USA na příklad, ještě nikdy (doposud), nebyli vystaveni hrůzám, kterým museli čelit ti, kteří po staletí žili v dobách mučení a zabíjení Inkvizicí. A co ti, kteří byli

upalováni na hranicích, nebo po dlouhá léta věznění byli podrobena těžké práci a hladovění za Stalina, Hitlera nebo Mao Ce Tunga? Ale kde Bible učí o tom, co by se týkalo Církve a Antikrista?

Je několik jasných veršů v Bibli, které říkají zcela prostě, že Církev nebude na zemi, až se Antikrist uchopí moci. Za prvé ze všeho, ranná Církev žila bez pochyby v očekávání Kristova bezprostředního návratu: „**My však máme občanství v nebesích, odkud očekáváme Soasitele, Pána Ježíše Krista..**“ (Filipským 3:20), „...**„obrátili jste se k Bohu... aby jste očekávali Jeho Syna z nebes.“**“ (1 Tesalonským 1:9-10) **“očekávat slavné zjevení našeho Spasitele Ježíše Krista..“** (Titovi 2:13), **„zjev se těm, kteří na Něj čekají“** (Židům 9:28) a t.d. Kdyby měl nejprve přijít Antikrist, nedávalo by to žádný smysl, čekat na Ježíše Krista!

Toto očekávání Jeho bezprostředního návratu učil nejprve sám Ježíš Kristus, který se také zmínil o tom, že někteří, ve zlé mysli uvažovali o Jeho odloženém návratu: „**Budte připraveni, a vaše lampy ať hoří; vy sami budte jako ti, kteří očekávají svého Pána - až On přijde a zaklepe na dveře, abyste Mu rychle otevřeli... budte tedy připraveni, protože Syn člověka přijde v hodinu, o které nevíte..**“ (Lukáš 12:36,36,40) **„Ale když si zlý služebník řekne ve svém srdci, můj Pán se zdržel...“** (Matouš 24:48)...

Pakliže Kristus neplánoval „vytrhnout“ ty své do nebe před Dobou Strastí, potom nemohl být očekáván před jejím koncem. V takovém případě by nebyla žádná naděje na Jeho příchod před tím, než Antikrist zničí Církev, přeběhne sedm let Tribulace a Jerusálém je obklíčený armádami celého světa a Kristus musí zasáhnout, aby zabránil celkovému vyvraždění. Jenom pak se může Kristus vrátit. A tudíž by nikdo nepozoroval a nevyčkával Jeho návratu dnes - tím méně v prvním století! Taková, nadějná řeč by nebyla v Novém Zákonu vůbec použita. Nedávala by smysl.

Dále je jasné, že Církev je v nebi před Kristovým Druhým Příchodem, tentokrát k Armageddonu. Čteme přece jasně v Apokalypse (19:7-8) čteme: „**Přichází svatba Beránka, a Jeho nevěsta se připravila. Bylo jí dáno, aby se oděla v kment, čistý a bílý..**“ Tato svatba mezi Kristem a Církví se odehrává v nebi, zatím co Antikrist vládne na zemi! Každopádně nemůže být Církev na dvou místech najednou: Být masakrován Antikristem a zároveň být přítomná u svatby v nebi!

Křesťané přicházejí z nebe soudit.

Na konci Apokalypsy 19, je popis Druhého Příchodu Krista ve slávě a moci, aby zničil Antikrista (jako v Tesalonským 2:8) a je nám řečeno, že „**armády, které byly v nebi, Jej následovaly oděné v kment, bílý a čistý.**“ (verš 14). To je oblečení Kristovy Nevěsty, Církve. A tak to musí být Církev, která Ho doprovází podle slibu, že „**setkat se s Pánem v prostoru**“..... „**„jednou vytržena, už zůstane na věky s Pánem.**“ (1 Tesalonským 4:17). Tento závěr je potvrzený Pavlovým prohlášením, že „**svatí budou soudit svět.**“ (1 Korintským 6:2) , a Davidovo prohlášení, že „**svatí vykonají odplatu nad Pohany a tresty na lidi.**“ (Žalm 149:7)...

Máme další potvrzení v jiných částech Písma o „svatých, kteří přicházejí s Kristem z nebe, aby zasedli k soudu. Na příklad: **Henoch, sedmý od Adama prorokoval „pohled, Pán přichází s deseti tisíci svých svatých, aby vykonal soud nad bezbožnými.“** (Juda 14-15). Výraz „deset tisíc“ znamená nespočítatelné množství. Právě tak v Danieli je nám řečeno, že „**svatí Nejvyššího převezmou království**“

od Antikrista, který „vedl se svatými válku, .. ale království se ujmou svatí Nejvyššího, a budou mít království v držení až na věky věků..“ (7:18,22).

Už víme, že ti, kteří jsou oblečeni v kmentu bílém a čistém, a kteří následují Krista, jsou „svatí.“ Zde máme další evidenci, že „armády z nebe“ musí být Církev. Ti, kteří jsou v Církvi, jsou konzistentně adresováni jako „svatí“ celým Novým Zákonem: „Tví svatí v Jerusalemě (Skutky 9:13), „svatí, kteří jsou v Lyddě“ (Skutky 9:32), „všem těm, kteří jsou v Římě, Bohem milovaní, zvaní svatí.“ (Římanům 1:7), „církví Boží v Korintu...posvěceným v Kristu Ježíši, povoláním svatým...“ (1 Korintským 1:2), „svatí, kteří jsou v Efezu..“ (Efezským 1:1) a.t.d.

Ti, kteří opravdu Boha znají, jsou zvaní „svatí,“ i ve Starém Zákoně. „svatí, kteří jsou na zemi“ (Žalm 16:3). „shromážděte mi mé svaté, kteří přijmuli mou smlouvu obětí.“ (Žalm 50:5).. „Drahá je v očích Boha smrt Jeho svatých“.. (Žalm 116:15).. „Bože, vtrhly pronárody do Tvého dědictví, Tvůj svatý chrám poskvrnily, Jerusalemě obrátili v hromadu sutin! Mrtvoly Tvých služebníků byly za potravu nebeskému ptactvu, těla svatých zemské zvěři...“ (Žalm 79:1-2).. To nás přesvědčuje, že také oni budou částí armád, které doprovázejí Krista z nebe.

Ano, i Zachariáš nám říká, že až se Kristus vrátí aby zachránil Israel v polovině té poslední bitvy - Armageddonu, „Jeho nohy budou stát v ten den na Olivetské hoře,“ a přivede sebou „všechny své svaté“ z nebe. (Zachariáš 14:4-5). Pochopitelně, duch a duše svatých, kteří již zemřeli, byly okamžik vzaty do nebe v okamžik jejich smrti aby tam čekaly vzkříšení svých těl. Je jasné, že nebeské armády nejsou beztělesné bytosti ale celé osoby v nesmrtných tělech. Tím se naznačuje, že vzkříšení se musí odehrát před touto událostí... Rapture (Uchvácení) se muselo v té době již odehrát ze dvou důvodů.

Za prvé, Pavel nás ujišťuje, že Rapture a vzkříšení se odehrají ve stejném okamžiku. Za druhé, aby všichni svatí mohli doprovázet Krista na zem, až se bude vracet aby vykonal soud, žijící svatí musí být uchvázeni do nebe, ve změněných tělech, také. A tak zde máme další evidenci že Rapture je zvláštní událost před Druhým Příchodem a velmi silný poukaz na před-tribulační uchvácení Církve.

Kde jsou Křesťané, které zabil Antikrist?

Otázka: Apokalypsa 13:7 říká, že Antikrist obdrží autoritu (a ta může přijít pouze od Boha), aby „vedl válku se svatými, a přemohl je..“ Není toto důkazem, že Církev bude čelit Antikristovi a půjde skrze Dobu Strastí? Pakliže ne, kdo jsou ti svatí, které Antikrist zabije?

Odpověď: Kristus slíbil, že „brány pekelné ji nepřemohou“..(Matouš 16:18). Peklo by každopádně zvítězilo, kdyby Antikrist, který je podporovaný Satanem (Apokalypsa 13:2-4) mohl „vést válku proti svatým,“ a přemohl je. Kromě toho, by tento fakt znamenal, že po-tribulační uchvácení by nebyla nijaká zvláštní událost, protože by zde na zemi nezbyli téměř žádní Křesťané, kteří by do nebe šli. A přesto je nám dáván dojem, že veliké množství těch, „kteří zůstali na živu jsou uchvázeni do nebe“ s těmi, kteří už zemřeli...(1 Tesalonským 4:17).

Zde je další důvod pro závěr, že během Doby Strastí je Církev již v nebi, ve vzkříšených a/nebo oslavených tělech, v tělech jako je Kristovo. Ovšem, evangelium je stále ještě na zemi kázáno dvěma svědky, v ulicích Jerusáléma, po 3 1/2 roku, (Apokalypsa 11:3), vidění nepochybně na televizních zprávách všech částí světa. Dále je evangelium rozšiřováno skrze 144 tisíce židovských evangelistů (Apokalypsa 7:3-4), a jistě i jinými. Duše přicházejí ke spáse rozšiřováním evangelia. Ti, kteří slyšeli Kristovu nabídku a odmítli ji před Rapture, nemají už možnost spásy. Namísto toho „**je Bůh vydá klamu, aby uvěřili lži, a tak budou odsouzeni všichni ti, kteří neuvěřili pravdě..**“ (2 Tesalonským 2:11-12). Ale množství těch, kteří nikdy neslyšeli a tak neodmítli evangelium, jsou nyní spaseni a platí za svou víru svými životy. Antikrist zabije každého, kdo se před ním neskloní a neuctívá ho jako Boha: „**měl moc učinit, aby zemřel kdokoliv, kdo se té soše neklaněl.**“ (Apokalypsa 13:15).

A co vzkříšení a vytržení svatých z Doby Strastí?

Otázka: A co je s Křesťany z Doby Strastí? Budou mít svou vlastní Rapture?

Odpověď: Pakliže ne všichni, pak určitě drtivá většina Křesťanů z Doby Strastí bude pobita Antikristem a jeho pohůnky. Vidíme v nebi pod oltářem duše těch, kteří byli zabiti pro Slovo Boží a pro svědectví, které vydávali; a tito hlasitě volali „**Jak dlouho, Pane, svatý a pravý, jak dlouho ještě nebudeš soudit a trestat za naší krev?**“ (Apokalypsa 6:9-10)... Netělesné duše mučedníků dostanou odpověď, že „**ještě musí chvíli posečkat, dokud nebudou ještě zabiti jejich spoluslužebníci a bratří, jak bylo předpověděno..**“ (verš 11). Je jasné, že Antikrist bude pokračovat v zabíjení Křesťanů až téměř do konce Armageddonu. Právě tak je jasné, že nebudou vzkříšeni individuálně, ale všichni najednou na konci Doby Strastí.

A proto tribulační mučedníci, kteří byli „**zabiti pro svědectví o Ježíši, a pro Slovo Boží, a kteří neuctívali ani šelmu, ani její sochu, ani neobdželi znamení na čelo nebo na ruku,**“ budou vzkříšeni všichni najednou. Tito budou vládnout s Kristem od okamžiku kdy je Antokrist poražený a Kristus usedne na Davidův trůn, aby začal svou pozemskou vládu z Jerusáléma. (Apokalypsa 20:4)...

Není vzkříšení v ten „poslední Den?“

Otázka: Když hovoří o vzkříšení těch, kteří v Něj věří, Kristus říká, že je „**vzkřísí v ten poslední den.**“ (Jan 6:40,44,54). Neučí Apokalypsa 20:4-5, že „**první vzkříšení se odehraje po bitvě u Armageddonu, a nemohl by to být ten „poslední Den“ o kterém Ježíš hovoří jako o „posledním Dnu?“** V žádném případě nemůže být před-tribulační vzkříšení v „poslední Den“! V pohledu na tyto verše, jak může jeden vidět vzkříšení (a s ním Rapture), na počátku Doby Strastí?

Odpověď: Právě tak nemůže být po-tribulační Rapture „v poslední Den“, pakliže tento výraz znamená periodu 24 hodin, protože po tom začíná celé tisíciletí, složené z následných dnů. Dávejte pozor na učení, které je postaveno na jednom izolovaném verši! Co vlastně „první vzkříšení“ a „poslední Den“ znamená? Odpověď lze nalézt pouze v kontextu celého Písma. V Janu 5:28-29 hovoří Ježíš o dvou vzkříšících: „**Přichází doba, kdy všichni, kteří leží v hrobech vyjdou ven. Ti, kteří konali dobro půjdou do vzkříšení života, ti kteří dělali zlo, ke vzkříšení k prokletí.**“ Že to všechno se nestane ve stejnou dobu je jasné, protože vzkříšení ztracených se koná na konci tisíciletí....

Ano, říká se o vzkříšení po Armageddonu těch, které pobil Antikrist „**toto je první vzkříšení**“ (Apokalypsa 20:5) Zřejmě ale, toto nemůže být c e l é „první vzkříšení,“ jinak by Wesley, Spurgeon a nebo dokonce i Pavel (i když mučedník, nebyl zabit Antikristem), nebyli nikdy vzkříšeni, protože jediné vzkříšení které zbývá, je vzkříšení ztracených ve verších 12-15. Jak vidíme, ti kteří jsou vzkříšeni v tuto dobu jsou souzeni a posláni do ohnivého jezera. Potom co uděláme s Abrahámem, Mojžíšem, Danielem a miliony dalších svatých, kteří žili a zemřeli dříve, než se dostal na scénu Antikrist? Z tohoto lze učinit pouze závěr, že fráze „toto je první vzkříšení,“ zakončuje vzkříšení, které se odehrálo při Rapture, a je její částí... A tudíž tito svatí, jsou částí Církve..

To že Rapture a vzkříšení, popsané v 1 Korinským 15:50-52 a 1 Tesalonským 4:13-17, se stane před vzkříšením mučedníků z Doby Strastí je jasné ze skutečnosti, že v Apokalypse 19:7 máme Církev v nebi jako Kristovu nevěstu u „svatby Beránka“ (ne svatební oběd verše 9, který bude na zemi, když Kristus představuje svou nevěstu těm, kteří vstupují do tisíciletí. Kristova nevěsta, skládající se ze všech svatých ze všech věků, (jak jsme viděli), byla už dávno vzkříšena a je v nebi s Kristem, a doprovází Ho k Armageddonu, jak píše Zachariáš 14:5, a Juda 14...

„Druhé vzkříšení je vzkříšení k prokletí.

Poněvadž ti, kteří byli umučeni během Doby Strastí, jsou vzkříšeni potom, co je Antikrist zajat a vhozen do ohnivého jezera, (Apokalypsa 19:20), a Kristus vládne na zemi, tito nebudou uchvázeni do nebe, ale andělé je shromáždí (společně se žijícím zbytkem Israele, který ještě v Israeli nežije), do Jeho přítomnosti na zemi: „**Okamžitě po Tribulaci se objeví znamení Syna člověka v nebi a oni uvidí Syna člověka, jak přichází v oblacích s mocí a velkou slávou. A On vyše své anděly, a ti posbírají** (do Jerusaléma) **Jeho vyvolené ze všech koutů země.** (Mat.24:29).- To jediné vzkříšení po Apokalypse 20:4-5, je o 1000 let později, a musí být tím, co Kristus nazývá „vzkříšení k prokletí.“ Vzkříšení jsou popsáni jako „mrtví v hříchu“ (Efez. 2:1, Kolos. 2:13), „**a uviděl jsem mrtvé, mocné i prosté, stát před Bohem; a byly otevřeny knihy. A mrtví byli souzeni z věcí, které byly napsány v knihách.**“ (Apokalypsa 20:12). Toto je soud Velkého Bílého Trůnu. Křesťané se již objevili před soudnou stolicí Ježíše Krista (Římanům 14:10, 2 Korint. 5:10) ihned po Rapture.

Pakliže vzkříšení věřících, kteří žili a zemřeli před tribulací se odehrálo o sedm let dříve, proč je tedy vzkříšení těch, kteří byli zabití Antikristem v Apokalypse 20 nazváno „prvním vzkříšením“? Je tím jasně poukázáno na to, že tito mučedníci jsou částí Církve, která již vzkříšena byla. Specificky se o nich říká, že „**vládli s Kristem po tisíc let.**“ (Apokalypsa 20:6), právě tak, jako svatí ze všech dob: „**Budeš mít autoritu nad deseti městy**“ (Lukáš 19:17), „**uděluji vám království...**“ (Lukáš 22:29), „**budeme s Ním také vládnout..**“ (2 Timoteovi 2:12)..

Co tedy „Poslední Den“ znamená?

Co s Kristovým vzkříšením všech věřících, v „Poslední Den? Ten Poslední Den nemůže být časovým obdobím 24 hodin, během kterého jsou mučedníci vzkříšeni, jelikož alespoň 1000 let dnů následuje během Milenia. Tato fráze referuje k něčemu, co se jinde nazývá „poslední dny“ nebo „pozdní dny“ - výraz, který nalézáme po celé Bibli a kde vyznačují „dny konce.“ Na příklad Jób prohlašuje: **můj Vykupitel bude stát v „pozdní dny“ na zemi ... uvidím Ho ... mé oči Jej uzří...** (Jób 19:25-27). Jób jasně ví, že bude vzkříšený: „**a i když po mé kůži červi zničí toto tělo, přesto mé oči uvidí Boha..**“ (verš 26)...

Přece Jób, který leží v hrobě již několik tisíc let před příchodem Antikrista, nemůže být jedním z těch, které Antikrist zabije a z těch, kteří budou vzkříšeni po Armageddonu. A přesto očekává své vzkříšení v „pozdních dnech.“ Tento termín zahrnuje období let na konci nynějšího stavu věcí, vedoucí k Druhému Příchodu Ježíše Krista a nepochybně také před-tribulační vzkříšení a Rapture věřících právě tak, jako celé Milénium. Ve skutečnosti „Poslední Den“ je reference k tomu, čemu se říká „Den Páně (Boha)“ . (Izaiáš 2:12, Jeremiáš 46:10, Ezechiel 30:3, Joel 1:15), nebo „Den Krista“ (1 Korintským 1:8, Filipským 1:10, 2 Tesalonským 2:2,. Přichází jako „Zloděj v noci“, když lidé říkají „mír a bezpečí“ (1 Tesalonským 5:2-3), a když namísto aby očekávali Kristův návrat, nebo Boží soud, vychloubají se, že „věci jdou a pokračují, jak od počátku“ (2 Petr 3:4)... Dále musí také trvat až na konec Milenia, zničení starého vesmíru a stvoření nového, protože Petr říká: „Den Páně přijde jako zloděj v noci, ve kterém nebesa zmizí Den Boha, ve kterém budou nebesa roztavena v ohni ... my budeme očekávat nové nebe a novou zemi...“ (2 Petr 3:10-13). A tak jak před-tribulační vzkříšení a i Rapture, tak i po-Armageddonní „první vzkříšení“ těch, které zabil Antikrist, se odehraje během doby, která se nazývá „Poslední Den“....

A co Mohamedovo vystoupení do nebes?

Otázka: Křesťané tvrdí, že Kristus vstoupil na nebesa z Olivetské Hory a že se tam, při svém „druhém příchodu“ vrátí. Právě tak tvrdí Muslimové, že Mohamed vstoupil do nebes z Jerusaléma. Jak si mohou být Křesťané tak jistí, že Kristus vstoupil do nebes z Jerusaléma, a upírají to samé Mohamedovi. Muslimů je víc jak miliarda, a ti věří na Mohamedův vstup do nebe. Není to dostatečně přesvědčující?

Zdali to či ono je pravdivé, závisí na evidenci a ne na tom, kolik lidí tomu věří! A když víra, místo aby byla založena na evidenci, je vnucována pod hrozbou smrti - jak je tomu v Islámu, potom ta víra samotná, je velmi podezřelá... Od samého počátku byl Islám rozšiřovaný mečem. Volba byla: Islám nebo smrt. Je zřejmé že „víra“, která je vynucována hrozbou smrti, není ta pravá. Bohužel, Islám se i dnes udržuje podobnými výhrůžkami. Udržovat takový brutální barbarismus je dnes velmi obtížné, když existují různá média a společnosti pro lidská práva. Ale přesto se stává v Islámských režimech, v různých místech jako Nigérie a Súdán, že tisíce „nevěřících (Ne-Muslimové) byly nedávno pobity.....

Zde máte to, co Korán předpisuje, a co věrný Muslim musí uposlechnout, je-li to možné: *Zabijte ty, kteří jsou modloslužebníky* (neuctívají Alláha) *kdekoliv je najdete. Zajměte je, obkličte je, čekejte na ně v záloze! Ale když budou litovat a počnou uctívat* (budou konvertovat k Islámu) *a budou platit daň pro chudé, nechte je na pokoji. Hleď Alláh je milosrdný* (k těm, kteří přijmou Islám). Šúra 9:5.

Konzistentně s nucenou konverzí pod hrozbou smrti, Korán také vyžaduje, aby Islám byl stejným způsobem, udržován: *Pakliže se obrátí* (od Islámu) , *chyťte je, kdekoliv je naleznete, a zabijte je!* (Šúra 4: 4:89)... V poslušnosti ke Koránu, v Saudské Arábii je trest smrti pro každého Muslima, který konvertuje - i dodnes - k jakémukoliv jinému náboženství. Fakt, že strach z trestu smrti, který je důsledkem opuštění islámské víry, ničí důvěryhodnost jakéhokoliv svědectví Muslimů.... Pod takovou hrozbou budou lidé svědčit cokoliv.... Dokonce i v zemích, které vyznávají jakous takous svobodu, jako Turecko nebo Egypt, kde neexistuje trest smrti za konverci ke Křesťanství, i tam bude takový člověk ohrožen na životě se strany rodiny či přátel. A taková hrozba existuje i dnes...

Není evidence pro Mohamedův údajný výstup do nebe.

Není ani koránská, nebo historická báze pro víru, že Mohamed odcestoval ze skály, nad kterou je vybudovaný „Dome of the Rock.“ Islám neuvádí žádné svědky pro tuto příhodu, a ani Korán ji nepodporuje. Je pouze jeden verš v Koránu na kterém tato víra spočívá - ale tento není nikterak jasný: *Sláva tomu, jenž za noci přenesl služebníka Svého z Posvátné mešity do mešity nejbližší, jejíž okolí jsme požehnali, abychom mu ukázali některá Svá znamení. A On věru slyší je a jasnozřivý.* (Šúra 17:1). Ani zmínka o kouzelném koni, ani o vzestupu na nebesa. Ta „posvátná mešita“ je zřejmě Mekka, ale Jerusálém nemůže - v žádném případě být ta „nejvzdálenější mešita“, jak se nyní tvrdí. Jerusálém nebyl nikdy místem uctívání , ani nebyl považovaný za místo náboženské důležitosti. Tato vytoužená myšlenka na převzetí Jerusaléma, se vyvinula u Arabů teprve nedávno. Ve skutečnosti: V celém Koránu není ani jedna zmínka o Jerusálému! Jak potom může být

město, o kterém se Korán ani jednou nezminil, město které není Mohamedem doporučeno jako místo uctívání, jak může být ztotožňováno s „mešitou nejvzdálenější“ do které Mohamed údajně cestoval? Jistě že nemůže. Takové tvrzení znásilňuje Korán, Islám, i historii.....

Kromě toho Šúra 17:1 je podezřelá tím, že se nenachází mezi verši, které jsou napsané v arabském písmě uvnitř Domu Skály (Dome of the Rock), v Jerusalemě. To znamená že idea, že Jerusalemě je „Al-Aqsa“ („nejvzdálenější mešita“), neexistovala v době stavby Domu A.D.691. Proč bychom tedy měli věřit povídce, která nemá žádnou faktální bázi? Nebyl ani jeden svědek této události. Není podporovaná ani Koránem, ani historií. Vlastně, Mohamedovo vzestoupení do nebes není pro Islám ani trochu důležité; náboženství stojí bezpečně i bez něj.....

Evidence pro vzestoupení Krista.

V jasném kontrastu, u Kristova odchodu do nebes bylo při nejmenším jedenáct svědků, pravděpodobně mnohem víc (Skutky 1:9-11)... Kristus svůj odchod předpověděl (Jan 6:62, 20:17). Kromě toho tato událost a to, co andělé při ní prohlásili, přesně souhlasí s proroctvími Starého Zákona, týkající se Mesiáše, který se vrací, se všemi svými svatými na Olivetskou Horu, aby vykonal soud na zemi a zřídil své království (Zachariáš 14:4-5, Juda 14). Dále, Kristovo nanebevstoupení je integrální a podstatnou částí Bible, bez které Křesťanství padá... Právě Křesťanství není vnučováno, ani udržováno násilím; neexistuje nijaké přemlouvání nebo nátlak aby se někdo stal, nebo zůstal Křesťanem. To co Křesťan věří, je založené na evidenci, jejíž podstatnou částí je konzistentní historický výčet, prezentovaný v Bibli. Je mnoho důvodů pro víru, že Kristus skutečně odešel na nebesa z Olivetské Hory, přesně tak, jak dosvědčují očití svědkové, a právě tak se jednou vrátí. Na druhé straně není žádný důvod věřit, že Mohamed vystoupil na nebesa ze skály v Omarově mešitě. Mohamed také neslibil že se vrátí, aniž by také mohl, protože jeho ostatky zůstávají v hrobu v Medině, který je ročně navštěvovaný věrnými Muslimy až podnes. Na druhé straně - Kristův hrob je prázdný protože On vstal třetího dne..

Jsou Rapture a Druhý Příchod dvě události?

Otázka: Vy děláte rozdíl mezi Rapture a Druhým příchodem, jako by to byly dvě odlišné události. Jak by mohly být ještě dva Příchody? Kdepak to v Novém Zákoně je?

Odpověď: Kde v Novém Zákoně stojí, že budou ještě dva příchody Mesiáše? Jistě, nikde. A přesto každý předmileniální Křesťan (ať už zastává pre, mid, nebo post tribulační pohled), připouští, že Kristus přišel a znovu se vrátí, protože slíbil „**Znovu se vrátím**“ (Jan 14:3). Jak tedy mohli Jeho učedníci, rabíni nebo Jan Křtitel vědět, že jsou dva příchody Mesiáše? Je jasné, že nevěděli. A tato chyba v nepochopení, byla příčinou velikého neporozumění. Kdyby byli rabíni porozuměli svědectví Jana Křtitele, že Kristus přišel jako „**Beránek Boží, který snímá hříchy světa,**“ (Jan 1:29), a že musí být ukřižovaný, nebyli by se Mu posmívali, když visel na tom kříži. Na druhé straně, ta skutečnost, že na kříži visel, neměla zapříčinit ztrátu víry učedníků. Jaké beznadějně zklamání číší z těchto slov: „**...a my jsme mysleli že je to Ten, který má vykoupit Israel .. ale dnes jsou tomu už tři dny, co se ty věci udály...**“ (Lukáš 24:21).. Učedníci si byli tak jistí, že Kristus přišel aby založil své království na trůnu Davida, že je Jeho ukřižování zničilo..

Dva příchody Mesiáše jasně naznačené.

I když Starý Zákon to nijak podrobně nepopsal, to, že Mesiáš přijde dvakrát, je jasně naznačeno. Přece nikdo nemohl umístit do jednoho časového období všechno to, co bylo prorokované o příchodu Mesiáše. Izaiáš 53 píše zdánlivě kontradikce, které se nedají vysvětlit jinak, než tím, že se jedná o dva příchody. Čteme: „**Byl mu dán hrob se zlými ... spatří potomstvo, bude dlouho živ ... proto mu dávám podíl mezi mnohými, protože vydal sám sebe na smrt...**“ Jeden přece nemůže zemřít, a zároveň „prodloužit své

dny.“ Právě tak nemůže sdílet podíl na vítězství, pakliže v úsilí o toto vítězství zemře -jestliže tu není vzkříšení a druhý příchod na zem.

Izaiáš prohlásil, že Jeho vládě nebude konce, a že bude vládnout z Davidova trůnu navěky. Na druhé straně předpovídá, že Mesiáš bude „vytáat ze země živých.“ Je přece nemožné být zároveň jak zabít, tak vládnout na věky.... Musí být dva příchody! Přesto tento fakt nebyl nikdy prohlášen implicitně, pouze naznačen...

A tak je to v Novém Zákoně.

Jedna událost a jeden časový rámec nemůže pojmut všechno, co Nový Zákon učí o příchodu Krista. Zdánlivé kontradikce nemohou být usmířené jinak, než uvědoměním si, že návrat Krista v sobě zahrnuje dvě separátní události - jedna nazvaná Rapture, a druhá Druhý Příchod. Na příklad Kristus prohlásil že až přijde čas Jeho příchodu, každý to bude vědět podle splněných znamení: „**Až uvidíte všechna ta znamení, vězte že můj příchod je blízko - téměř za dveřmi**“ (Matouš 24:21). A přesto o několik okamžiků později řekl pravý opak: „**proto i vy budte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete.**“ Takové rozdílné události se nemohou stát ve stejnou dobu! Ukazuje to na dvě různé příhody v různém čase. Jeden ze zřejmých důvodů, proč by nikdo neměl být překvapený Jeho návratem je to, že se odehraje uprostřed největší bitvy v historii, když armády Antikrista obklíčily a jsou připravené zničit Jerusálém a Israel. Takové znamení se přehlédnout nedá! A přesto Kristus říká, že Jeho příchod bude v období míru a prosperity, času kdy se nic neděje:

„...jako bylo za dnů Noé, tak bude i za dnů Syna člověka. Lidé jedli, pili, ženili se a vdávaly až do dne, kdy Noé vešel do korábu; přišla Potopa a všechny zahubila. A tak bylo i za dnů Lota. Jedli, pili, prodávali sázeli a stavěli.....“ (Lukáš 17:26-28). V čase Druhého Příchodu, na konci Doby Strastí, je země ve velikém zmatku. Už v Apokalypse 6:8, jedna čtvrtina zemské populace zahyne a neuvěřitelné katastrofy přicházejí jak ze země, tak i z nebe, včetně zemětřesení tak velikého, že „**každý ostrov, každá hora se pohnou z jejich míst.**“ (verš 14). Přišly nevidané hladomory, mezinárodní bankový systém jako nikdy před tím v historii se položí, a nejdestruktivnější válka všech dob hrozí vymazat lidstvo s povrchu zemského tak, „**kdyby tyto dny nebyly zkrácené, nikdo z lidí by se nezachránil...**“ (Matouš 24:22).....

Kontradikce, která si žádá dvě události dva časová období....

Podmínky, které jsou zde popsány, jsou přesně opakem toho, co bylo za doby Noého. Právě tak nemůžete smířit podobenství o deseti pannách, které „**všechny spaly zatím co Ženich se opozdil.**“ (Matouš 25:5) s podmínkami, které existovaly kolem Armageddonu. Takové uspokojení může existovat pouze v době prosperity a míru. Kristus přijde v době války, a v době míru. Přijde v době kdy svět prožil katastrofy bez obdoby, a je na pokraji zničení, a přesto přijde v čase pohody, velkého obchodování a mocné prosperity. Přijde v době, kdy každý bude vědět že už je za dveřmi, a přesto přijde v dobu kdy pouze ti, kteří jsou s Ním v těsném styku budou jen tušit, že by mohl přijít. Vidíte, že jsou tu takové kontradikce, že se dají uspokojit pouze ve dvou odlišných událostech.....

Při Rapture si Kristus přijde *pro svou Nevěstu, Církev*, aby ji vzal do nebe. Tam bude nejprve stát před „**Soudnou stolicí Krista**“ (Římanům 14:10, 2 Korintským 5:10). Tam bude očistěna, a oblečena v bílý oděv a bude s Ním oddána navěky. Při Druhém Příchodu přijde Kristus *se svou Církví*, aby zachránil Israel v Armageddonu, a aby ustavil své království, a vládl po tisíc let z Davidova trůnu v Jerusálémě. Tyto dvě události nemohou být událostí jednou, v jednom časovém

rámci. Následovně - podle té stejné implikace, která měla upozornit svaté Starého Zákona, , právě tak upozorňuje Nový Zákon na dva „příchody“ Krista, které ještě na nás čekají.

K čemu je Armageddon?

Otázka: Byl jsem učen (a zdá se mi to být biblické), že my Křesťané se vrátíme s Kristem k Armageddonu a zničíme ty, kteří napadli Israel. Jako Křesťanovi je mi odporné kohokoliv zabíjet. Proč jsou taková jatka nutná?

Takové ničení není Božím přáním. On nás ujišťuje: „**Nemám žádnou radost ze smrti zlých, přál bych si, aby se obrátili a žili**“ (Ezechiel 33:11). Bohužel v té době nebude jiné cesty jak Israel zachránit - a vlastně všechny na zemi - kromě zničení útočících armád. Po tisíce let Bůh trpělivě snášel lidskou rebelii. V různých obdobích musel ale občas zasáhnout a zničit zlé lidi a - někdy i celá města, protože jejich hříchy se nedaly více tolerovat. A tak tomu bude u Armageddonu, kde Bůh, donucený vlastní spravedlností přichází soudit nenapravitelné rebely.

Co se týká Křesťanů přicházejících s Kristem - jejich osobního zásahu není zapotřebí. Až se Kristus vrátí k Armageddonu aby zničil Antikrista, žádný boj, žádná bitva nenastane. Kristus zničí všechny armády jedním slovem. My Křesťané budeme prostě prožívat vítězství, které Kristus vydobyl v jediném okamžiku:

„Vy kteří jste zneklidněni, odpočiňte si s námi ve vítězství, až se objeví Pán Ježíš z nebe, aby v plameni ohně potrestal ty, kteří neznají Boha, a kteří neposlouchají evangelium našeho Pána Ježíše Krista, budou potrestáni věčným zničením - daleko od Pána a daleko od slávy Jeho moci, až se vrátí oslavený ve svých svatých a obdivovaný všemi, kteří věří.....“ (2 Tesalonským 1:7-10)

Poslední dny - oživení nebo odpadnutí?

Otázka: V těchto dnech slyším tolik o posledním desetiletí tohoto století (až po 2000), podle toho to má být období nevidaného oživení. Je to biblické? Co si o tom myslíte?

Odpověď: Bible pochopitelně nemá žádné specifické reference k poslednímu desetiletí tohoto století. Ovšem, pakliže jsme skutečně v posledních dnech, potom můžeme očekávat pravý opak oživení. Bible to pro nás popisuje: Falešní proroci, apostásie, a neuvěřitelné klamání pomocí falešných „znamení“ tak přesvědčivých, že „**kdyby to bylo možné, podvedla by i vyvolené..**“ (Matouš 24:24). Dále popisuje „velikou lež“ (2 Tesalonským 2:11-12) od Boha, která pomůže lidem uvěřit satanskou lež, kterou lidé slyšet chtějí. Bohužel, mnoho křesťanských vedoucích propaguje optimismus, který ve skutečnosti oponuje Bibli, a rozšiřuje dále ten klam, který Bible předpovídá....

Zamyslete se, na příklad nad „Washington pro Ježíše 1988.“ Předseda vítacího komitě ve Washingtonu D.C. prohlásil, že pochod desítek tisíc Křesťanů v hlavním městě „*upozorní Satana, že jeho dny jsou spočítány.*“ Pakliže tomu tak je, jeden se diví proč následujících deset let neukazuje žádnou evidenci Satanova pádu. Namísto toho se zlo zvětšuje tak, jak prohlašuje Bible: „**V posledních dnech zlí lidé a zrádci budou horší a horší, budou podvádět a sami budou podváděni..**“ (2 Timoteovi 3:1-13).

Propagace nebezpečného klamu.

Člověk se musí divit, když se zamyslí nad slovy Krista: „**Až se Syn člověka vrátí, najde na zemi víru?**“ (Lukáš 18:8). Lze těžko uvěřit, že hovoří o velikém oživení posledních dnů! Z Jeho vlastního varování o náboženském klamu se zdá být jasné, že Kristus naráží na rozšíření falešného „Křesťanství, které jako býlí v Jeho podobnosti o rozsévání se rozroste a udusí pravou víru. Nedostává se nám varování o klamu, varování, které tak nutně potřebujeme. Poslední věc kterou církve potřebují, jsou falešné sliby o porážce Satana! Satanovo království roste po celé Zemi, a on bude vládnout celým světem skrze Antikrista. Jeho vláda neskončí, dokud se nevrátí Kristus a nezničí jak jeho, tak i jeho království a dokud ho nezavře do bezedné propasti. (2 Tesalonským 2:8, Apokalypsa 20:1-3). Navrhnout, že by nějaký pochod či naše snahy ukončily Satanovy dny, by znamenalo popřít učení Bible a propagovat nebezpečný klam....

Člověk nemůže dost dobře kritizovat nadšení, ale v tom stejném čase se divit, zda se rok 2000 nestal nějakým kouzelným symbolem, který ten klam rozšiřuje. Proč by se mělo pojednou na konci této dekády stát něco, co se nikdy před tím nestalo? Ještě více skličující je ticho, které se vznáší kolem Rapture. Zapoměli tuto naději ti, kteří plánovali různé pochody za Ježíše a oslavy plánované na rok 2000? Namísto naděje na odchod do nebe, hovoří se velmi často o třetím tisíciletí. Všechno to plánování se zdá poukazovat na to, že není pochyb o tom, že církev zde zůstane navěky, a že je na nás, abychom zachránili svět před soudem, který Bůh zamýšlí pro tuto zemi....

Je Rapture v Kázání na Hoře?

Otázka: Byl jsem učen, že v Kázání na Hoře není zmínka o Rapture. Kristova slova „**dva budou mlít na mlítku, jeden bude vzat, druhý ponechán,**“ může narážet pouze na Jeho Druhý Příchod, kdy vezme zlé ze země a ponechá zde pouze svaté z Doby Strastí. Vy přesto učíte, že se to stane při Rapture před Dobou Strastí. Můžete mi to vysvětlit?

Odpověď: Je několik důvodů pro to, že Kristus nemůže mluvit o „zlých, odvedených k soudu, ale o svatých, vzatých do nebe. Zlí nejsou souzeni při Druhém Příchodu, který se odehraje v polovině Armageddonu v Apokalypse 19. Jak už jsme si řekli, před Armageddonem bude na zemi totální devastace. Už v Apokalypse 6, je vybita jedna čtvrtina lidstva. Byly hladomory, nemoce a zemětřesení, která pohnou ostrovy tak, že země je prakticky zničená. A v době Armageddonu musí Kristus zasáhnout, jinak by nepřežil nikdo. (Matouš 24:22).

A přesto Ježíš říká, že v době kdy „jeden bude vzat, druhý ponechán,“ budou na zemi podmínky jako za Noého, když lidé „jedli, pili, vdávaly se, ženili,“ (Matouš 24:38) a, jako za dob Lota, kdy lidé jedli, pili nakupovali, prodávali, sázeli, stavěli „ (Lukáš 17:28). Tento popis se vůbec nehodí na dobu Armageddonu, kdy Kristus přichází se svou Nevěstou, aby vykonal soud nad Antikristem a jeho přívrženci. Toto může pouze platit na dobu před Dobou Strastí, a to je, kdy se odehraje Rapture...

Musí být Církev čistá, aby mohla odejít?

Otázka: Zdá se růst učení, že pouze ti Křesťané, kteří žili čisté, vítězné životy v době Rapture, budou do nebe vytrženi. Zbytek bude muset čelit Antikristovi a být očistěn mučednickou smrtí. Nemohl mít toto Kristus na mysli, když vyprávěl o deseti pannách „pět moudrých“ bude vytrženo, pět pošetilých zůstává..

Odpověď: Souhlasím s povzbuzováním Křesťanů, aby žili čisté životy v podřízení se Kristu, Jeho Slovu, a vedení Svatého Ducha. Ovšem problém „pošetilých“ pěti panen nespočíval v nečistém životě - ty pošetilé nebyly spasené! Neměly olej, (symbol Svatého Ducha), ve svých lampách a tím také ve svých srdcích a životech... Souhlasím s tím, že potřebujeme mnohem více důrazu na čistotu a oddělení od světa. Přesto všechno, Bible neučí, že praví, skuteční Křesťané, kteří pro Krista plně nežijí v době Jeho příchodu k Rapture, zůstanou na zemi. Kdyby tomu tak bylo, co potom s Křesťany, kteří zemřeli před Rapture, a kteří ve chvíli jejich smrti nežili „plně pro Krista“? Ti nemohou být necháni, aby čelili Antikristu! Jejich duše a duch, nemající žádné tělo - někam jít musí!

Pakliže tyto duše nejdou do nebe, kam tedy jdou? Museli bychom navrhnout evangelický Očistec! To není biblické! Jsme ujištěni, že **všichni** Křesťané, na základě jejich spásné víry v Ježíše Krista, jdou v okamžiku smrti do nebe. Být „**mimo tělo**“ znamená „**být s Kristem**“ (2 Korintským 5:8). Nebe nezískáte dobrými skutky, ale vírou v Krista!

Proč by tedy neměli být vytrženi v š i ch n i Křesťané? Dále, pakliže ti, kteří zůstávají do Doby Strastí a jsou očištění skrze mučení Antikristem, jak budou očištění ti, kteří zemřeli dříve?

Fakt je, že my všichni budeme očištění v nebi stejným způsobem: **“My všichni budeme stát před soudnou Stolicí Krista.** (2 Korintským 5:10). Je to duch a duše těch, kteří zemřeli ve víře v Něj, které si Kristus přivede k sobě, (1 Tesal.4:14), aby se sdpojili se svými těly při vzkříšení. Všimněte si: **“Mrtví v Kristu vstanou první - potom my, kteří žijeme budeme s nimi uchvázeni do prostoru, kde se setkáme s Kristem - a tak už s Ním budeme pověky.”** Jistě „mrtví v Kristu“ musí znamenat všechny, kteří zemřeli ve víře v Krista. Byla by to urážka Boží spravedlnosti učit, že Křesťané žijící v době Rapture, musí žít lepší životy než ti, kteří již zemřeli, aby se do nebe dostali také.....

A co „spánek duše“?

Otázka: Není pravdou, že když zemře tělo, duše jde do spánku, aby se probudila při vzkříšení těla? Není to to, co říká fráze **„těm, kteří spí ,“** a **„kteří spí v Ježíši?“** (1 Tesal.4:13-15)...

Odpověď: Právě naopak. Je zcela jasné podle toho co říká Bible, že duše, oddělené od těla smrtí, jsou zcela při vědomí. Na příklad, máme toho bohatce, který po své smrti konverzuje s Abrahámem, který je mrtvý také, (Lukáš 16:19-31). Máme také **„duše těch, kteří byli zabiti pro Slovo Boží,“** jak zcela hlasitě volají k Bohu, aby odplatil jejich smrt, (Apokalypsa 6:9-11). Pavel je **„uchvácen do třetího nebe,“** kde **„slyšel nevyslovitelná slova,“** (2 Korintským 12: 2-4), a neví zdali byl **„v těle,“** nebo **„mimo tělo,“** (2 Korintským 12:2-3).

Výraz „ve spánku“ nebo „spí“ se v Bibli používá jako synonym pro „smrt,“ (Matouš 9:24, Jan 11:1, 1 Korintským 15:6), a mluví se o těle - nikdy o duši nebo duchu. Vykoupení prožívají v nebi blažený pocit z přítomnosti Boha, zatím co očekávají vzkříšení svých pohřbených těl, **„spících v Ježíši.“** (1 Tesalonským 4:14) .. Je to vědomá duše a duch „mrtvých v Kristu,“ které si Bůh vezme sebou, až se bude vracet, aby vzkřísil jejich těla. Pavlovo přání bylo **„odejít a být s Kristem, což je mnohem lepší,“** (Filipským 1:23), i když byl ochotný - pro dobro těch, kteří potřebovali učit - zůstat v těle na zemi, aby jim a Kristovi sloužil..... Pavel by jistě nechtěl opustit tento život služby Bohu a církvi jen prostě pro to, aby upadnul do spánku duše. A také jistě by nenazýval jako „něco mnohem lepšího“ nějaké upadnutí do bezvědomého stavu, jak někteří mylně učí.

Musí být Církev před Rapture sjednocená?

Otázka: Mnoho lidí učí, že Církev musí být sjednocená a očištěná, než se bude moci Kristus vrátit. Je to biblické?

Odpověď: Není ani biblické, ani logické, aby malá část Křesťanstva, která ještě žije na zemi když se Kristus vrátí, měla dosáhnout stavu zcela neznámého předešlým věřícím, kteří již zemřeli, aby se s nimi mohli spojit u nebeské svatby našeho Pána. Ano, Nevěsta je již připravená, a oblečená v bílém (Apokalypsa 19:7-8), ale ta Nevěsta je celá Církev. Pakliže očištění je předpokladem pro vstup do nebe, co potom ti, kteří zemřeli před Rapture? Je jasné, že musí být „připravená“ teprve až se dostane do nebe. Proč potom by to nemělo platit na ty Křesťany, kteří jsou vytrženi živí? Proč by neměli být „připravení“ stejným způsobem?

Je jasné, že to konečné očištění se může stát pouze u Soudné Stolice Krista, (1 Korint. 3:11-15), až budeme skládat účty našemu Pánu, a naše skutky budou prověřené ohněm, (1 Korint. 3:11-15). A je to tam, kde budeme buď odměněni nebo odměny

ztratíme. Odměny - ne spásu! Není žádný biblický podklad pro „oživení posledních dnů,“ které by učinilo Křesťana „hodným nebe.“ My jsme „hodní nebe“ jen a jen skrze Kristovo dokončené dílo - jen na této bázi...

Kromě toho Bible nazývá církev posledních dnů církví odpadlickou, (1 Tesal.2:3). Kristus dokonce pochybuje o tom, že při svém Druhém Návratu, nalezne na zemi víru. (Lukáš 18:8). Dokonce i moudří usnou, zatím co se ženich opozdí. (Matouš 25:5). To je sotva ta „oživená církev posledních dnů,“ o které se hovoří! A proto buďme bdělí a připravení na návrat našeho Pána, v každou dobu!

Nepředpověděl Kristus naplnění všeho během své generace?

Podle Matouš 24:34 Kristus prohlásil: „**Tato generace nepomine, dokud se tyto věci (předpovědi) nenaplní.**“ Nikdo nemůže popřít skutečnost, že evangelium nebylo „kázáno všem národům, že „**všechny kmeny světa**“ neviděly Krista, jak „**přichází v oblacích z nebes s mocí a slávou**“ (Verš 30), a že andělé „neshromáždili všechny vyvolené, ze čtyřech koutů světa.“ (verš 31), než odešla ta generace, o které Kristus mluvil. Že je toto jasně falešná předpověď, není možné vyvrátit. Co s tím uděláte?

Odpověď: Řecké slovo „genea,“ přeložené jako „generace,“ má více než jeden význam. Jsou dvě hlavní teorie mezi Křesťany, zabývající se tím co Ježíš termínem „generace“ na mysli měl. Ti, známí pod jménem „preteristé“ věří, jako kritikové, že Kristus měl na mysli svou generaci. Ovšem, na rozdíl od skeptiků, tito věřící trvají na tom, že vše co Kristus předpověděl - včetně Apokalypsy od poloviny kapitoly 20, se stalo během té generace, se zničením Jerusáléma a rozprášením Židů. Podle této teorie byl Nero Antikristem.

Je zřejmé, že generace žijící v době Krista nebyla schopná zničit všechno živé s povrchu země luky šípy a oštěpy (Matouš 24:22), jako je schopná generace naše, se zbraněmi hromadného ničení. A také dnes retrospektivně víme, že většina toho, co Kristus předpověděl, se nestalo v roce A.D.70. Tudíž generace Jeho doby nemohla být generací, o které hovořil.

Dvě neudržitelné teorie.

Do nedávna více populární teorie byla zastávána tak zvanými „futuristy.“ Ti věřili, že fráze „ta generace,“ platí na generaci, která bude žít v době, kdy se Israel vrátí zpět do země v „poslední dny,“ jak proroci předpověděli. Tato víra byla posílena zřejmým faktem, že mnoho předpovědí v celé Bibli nemohlo být splněno, dokud nebude skutečně Israel zpět v zemi. Z tohoto důvodu vzniklo veliké očekávání že před-tribulační Rapture přijde v roce 1981, (datum vykalkulované přidáním 40 let), což je odhadnutá délka jedné generace - od roku 1948 kdy stát Israel vzniknul, minus sedmi let pro Dobu Strastí. Když rok 1981 přešel aniž by se cokoliv stalo, mnoho Křesťanů ztratilo své iluze a cítili, že musí zvolit po-tribulační Rapture. Někteří dokonce ztratili naděje na Rapture vůbec....

Že ani jedna z těchto teorií není udržitelná, je zcela jasně z morálních důvodů. Nebylo by spravedlivé aby soud a trest za všechny Israelské hříchy padl právě na „tuto generaci.“ (Matouš 23:36), nebo že „**krev všech zabitých proroků, od počátku stvoření**“ by měla být požadovaná „**od této generace.**“ (Lukáš 11:50-51), která byla naživu v době Krista. Právě tak by to nebylo fair, aby takový soud přišel na generaci doby, kdy se Israel opět stal státem. Je jisté, že Kristus musel použít termín „generace“ na všechny nevěřící, a zlé lidi ze všech dob historie.

Jediné vysvětlení toho, co On myslel.

Ano, je pouze jeden způsob, jak pochopit co Kristus myslel termínem „tato generace.“ Často, při mnoha příležitostech požil fráze jako „**generace zmijí.**“ (Matouš 3:7), „**pokolení zlé a smilné**“ (Matouš 12:39), „**zlé**

pokolení“ (Matouš 12:45), „zlá a nevěrná generace,“ (Matouš 16:4), „nevěřící a zkažené pokolení,“ (Matouš 17:17, Lukáš 9:41), „smilná a hříšná generace,“ (Marek 8:38) a „nevěřící generace“ (Marek 9:19), a „zlá generace“ (Lukáš 11:29)... Toto nejsou příjemné termíny a zřejmě popisují lidstvo ve všech svých pokoleních, nebo generacích. Jediný závěr je tedy, že Kristus mluví o (navzdory nadějším těch, kteří věří v oživení posledních dnů, že celá lidská rasa (kromě menšiny Křesťanů), zůstane ve vzpouře proti Bohu, až do hořkého konce.

Existuje ještě jeden výklad, který je také v souhlasu s Biblií. Jelikož Kristus mluvil k Izraeli, můžeme také dojít k závěru, že Jeho slova měla speciální význam pro Židy. Říká, že i když někteří v Něj uvěří (a stanou se částí Církve), Izrael, jako celek zůstane v nevěře a vzpouře, dokud se toto všechno nenaplní... A tak Zachariáš prorokoval, že Izrael, jako celek, zůstane „nevěřící generací“ (Marek 9:19), a neuvěří do té doby, až se Kristus objeví v polovině Armageddonu, aby je zachránil:

„A v ten den vyhledám všechny národy, které přitáhly proti Jerusalému a zničím je.. Ale na dům Davidův vyleji ducha milosti a slitování; a budou se dívat na mě, kterého probodli, a budou truchlit tak, jako se truchlí pro jediného syna..

V ten den se pro dům Davidův otevře fontána pramene k omytí hříchu a nečistoty. A já provedu jednu třetinu (Israele) ohněm a přetavím je tak jak se čistí stříbro - vyzkouším je tak jako se zkouší zlato; budou po mně volat a já je uslyším. Řeknu: „Toto je můj lid“ a oni odvědí „Hospodin je mým Bohem.“ (Zachariáš 12:10, 13:1, 9)...

Musíme my zřídít Království pro Krista?

Otázka: V poslední době jsem se dostával do kontaktu s Křesťany, kteří se zdají Krista milovat, kteří věří, že my musíme převzít vládu nad světem a ustavit království dříve, nežli se Kristus bude moci vrátit. Tito Křesťané jsou přesvědčeni, že Kristus se vrátí - ne aby nás vzal do nebes, ale aby vládnul na zemi, a že tak nemůže učinit dokud pro Něj to království nezřídíme. Dále tito Křesťané tvrdí, že ti, kteří věří v Rapture budou šokováni až uvidí Antikrista kterého nečekali. Prý budou oklamáni a budou se domnívat, že on je Kristem. Nedává to smysl?

Odpověď: Ten pravý Ježíš Kristus, jak učí Bible, vzkřísí mrtvé a vytrhne všechny zemřelé v Kristu a žijící Křesťany do prostoru, aby se tam s námi setkal, (1 Tesalonským 4:13-18).. Následně ti, kteří potkají „Krista“ na zemi, který přišel aby vládnul v království které oni pro něj zřídili, budou sloužit Antikristu. Je to přece tak jednoduché - když akceptujete to, co Bible učí o Rapture! Co se týká nebezpečí ze záměny Krista za Antikrista - právě ta víra v Rapture - opět! - nás před touto možností chrání... Přesto že Antikrist bude schopný konat veliká znamení a zázraky pomocí Satana, (2 Tesalonským 2:9.10), je jedna věc, kterou nemůže: Nemůže křísit mrtvé a zároveň je vzkříšené uchvátit, spolu s žijícími Křesťany do nebe! Ti, kteří očekávají Krista, aby je vzal spolu s Ním do nebe, nemohou být podvedeni padělkem, který je schopen jen vlády na zemi.....

----- * -----

Cílem náboženství Ježíše Krista není nic méně, než totální svržení všech ostatních náboženských systémů světa. Označuje je za nedostatečné pro potřeby lidstva, falešné v jejich základech a nebezpečné ve své tendenci.

Toto nejsou nějaká obyčejná tvrzení; a zdá se být zcela absurdní, že by je - kterákoliv racionální bytost přijímala s nezájmem či pohrdáním....

Simon Greenleaf.....

Ježíš jí řekl: Já jsem vzkříšení a život; kdo ve mne věří - i kdyby byl mrtev, přesto bude žít - a kdokoliv žije a věří ve mě, nikdy nezemře....
Jan 11:25, 26

11.

Evangelium které spasí

Vedou všechny cesty do stejného místa?

Otázka: Shledávám velmi naivním a sporným to, že Křesťané tvrdí, že Křesťanství je tím jediným pravým náboženstvím. Nejdeme po různých cestách, které nakonec vedou na stejné místo?

Jako většina lidí, zřejmě se domníváte, že to populární rčení „každý z nás má svou cestu, ale všechny tyto cesty vedou do stejného místa,“ je chvalitebně širokomyslné. Právě naopak! Tento názor je extrémně dogmatický - mnohem více než to co učí Křesťanství! Ano, dovoluje každému aby si vybral cestu podle své vlastní chutě, ale pak tvrdí, že „všechny ty cesty musí vést do stejného místa.“ Takový dogmatismus odmítám a vyhrazuji si právo na výběr své vlastní konečné stanice-osudu.

Křesťanství učí, že jsou dvě konečné destinace a že každý člověk má právo a svobodu vybrat si jedno z nich: Nebe nebo peklo. Skutečnost, že Ježíš Kristus je tou jedinou cestou do nebe, lze snadno dokázat. Dále tento fakt neospravedlňuje jakoukoliv stížnost, jelikož Kristus se nabízí zdarma, s milostí jako Spasitel všem těm, kteří Mu uvěří. Jaká pošetilost trvat na své vlastní cestě do nebe - místo kde jste ještě nikdy nebyli, a nemáte potuchy jak jej dosáhnout! Je zřejmé, že pouze Bůh je oprávněný rozhodnout o tom, komu dovolí vstoupit a za jakých podmínek.....

My všichni víme, že jsme porušili Boží zákony - a že i kdyby jsme (nejsme!) byli schopni dodržovat Jeho zákony v budoucnosti, nemáme nic, čím bychom zaplatili za překračování Jeho zákonů v minulosti! Žádné ze světových náboženství (Křesťanství není náboženství, ale vztah s Bohem skrze Ježíše Krista), nenabízí spravedlivou bázi pro Boha, aby mohl odpustit hříchy a přivítal hříšníka do své přítomnosti. Ani Buddha, Konfucius, Zoroaster, Mohammed, ani žádný jiný zakladatel jakéhokoliv náboženství nikdy neprohlašoval, že zaplatil pokutu za hříchy světa. Ti nemohli zaplatit ani za své vlastní a tudíž jsou stále ve svých hrobech...

Pouze Kristus (který je jak Bůh, tak i člověk v jedné osobě), mohl zaplatit tu nekonečnou pokutu, kterou Jeho vlastní spravedlnost požadovala. Jeho vzkříšení a následný odchod do nebes tento fakt potvrdily. Pouze na této bázi může být hříšníkům odpuštěno. Volba je vaše. Buď uvěřit této dobré zprávě, že pokuta byla zaplacená - a přijmout Ježíše Krista jako svého Spasitele, nebo Ho odmítnout. Co si vyberete? Pakliže si vyberete to druhé, uvědomte si, že nikdy nemůžete vinit Boha za váš osud. Vy jste udělali vlastní rozhodnutí!

Úzkoprsé a dogmatické?

Otázka: Na světě existují tisíce rozličných náboženství, každé z nich vyhovuje potřebám určité kultury nebo jednotlivců. Trvat na tom, (jak dělají Křesťané), že je pouze jedno správné náboženství, a ta ostatní jsou falešná je - podle mého názoru tak úzkoprsé a dogmatické, že se tomu dá těžko věřit. Náboženská exkluzivita porušuje lidská práva si svobodně zvolit svůj vlastní systém víry. Co by to bylo za Boha, který by odmítnul jakoukoliv upřímnou víru?

Obávám se, že jste si vymyslel boha vlastní „výroby“, a teologii, která by se k takovému bohu hodila. Dejme tomu, že prohlásím matematiku za úzkoprsou a dogmatickou vědu, a že bychom měli být širokomyslní v tom, kde se jedná o čísla, a dovolit studentům, aby si řešili matematické zkoušky podle vlastní volby - pokud jsou v tom upřímní! Takový návrh by byl absurdní. Proč? Protože „úzkoprsost“ a „dogmaticčnost“ je obvinění, které nedává v matematice smysl!

Samotná vlastnost skutečnosti vyžaduje, aby existovaly neměnné hodnoty! Bez předvídatelných a definitivních fyzických zákonů by vesmír nemohl existovat! Nebylo by rozumné, aby i spirituální reality byly právě tak definitivně definovány? Dejme tomu, že přijdete k lékaři, aby vám dal diagnózu, a on odpoví: Nebudu tak úzkoprsý, a dogmatický, abych vám dal definitivní diagnózu. Jakou by jste si přál? Operace srdce je dnes velmi populární - nebo co tak transplantaci ledvin? Domnívám se, že každý má právo na operaci podle vlastní volby.“ Spolehli by jste se na takového lékaře? Jistě že ne. Jak tedy můžete věřit stejně pošetilé myšlence, že s Bohem se dá dělat všechno - že On nemá definitivní diagnózu hříchu nebo definitivní lék?

Co takhle? Sedíte v letadle a najednou slyšíte pilota, jak oznamuje: Nejsm nijak úzkoprsý a dogmatický. Prostě zmáčknou nějaké ty knoflíky a uvidíme, kam nás to zavede. Všechny knoflíky přece vedou na stejné cílové letiště.“ Chtěli by jste letět s takovým hlupákem? Nedali by jste přednost úzkoprsému, dogmatickému fundamentálnímu pilotovi který ví kam letí a drží se všech pravidel aby se tam dostal? Vaše teorie o náboženství by zapříčinila totální chaos a katastrofu kdyby jste ji uvedl do praxe v běžném životě. Proč by tedy měla být přijatelná tam, kde se jedná o to nejdůležitější ve vašem životě - vaše konečná a věčná destinace? Myslíte si, že Boha méně zajímá řád v nebi, než zde na zemi? Méně zaujatý, když se to týká věčného ducha, než dočasného těla? Sotva....

Každý ví, že řídit letadlo, nebo praktikovat medicínu - nebo jen upéci koláč - vyžaduje specifické procedury. Nakonec, ani hru nemůžete hrát bez pravidel. Proč se tedy pokoušet vyhnout se pravidlům, které Bůh ustavil v říši duchovní? Proč nepřijmout dobrou zprávu evangelia? Tato dobrá zpráva, je vysvětlena ve verších, jedněch z prvních, které se školní děti učí nazpaměť každou neděli:

„Protože Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, že kdokoliv v Něj uvěří, nezahyne, ale mají věčný život...“

„Protože Bůh neseslal svého Syna aby svět odsoudil, ale aby skrze Něj mohl být svět spasený..“

„Ten kdo v Něj věří není odsouzený, ale ten který nevěří, již odsouzený je, protože neuvěřil na jméno jediného Božího Syna...“

Upřímnost nedostane astronauty na měsíc, aniž zabráni smrti člověka, který omylem (ale upřímně) požil arsenik. Yoga vám nezaplátí ani pokutu za rychlou jízdu autem. Právě tak návštěva kostela či dobré skutky nezaplátí za minulé hříchy. Nedává smysl se vydat z Los Angeles do New Yorku bez mapy! Jak pošetilé by bylo odmítnout ‚mapu protože je tak restriktivní, a tvrdit, že každá cesta tím směrem je dobrá! Tím větší pošetlostí je tvrdit, že upřímné následování kterékoliv cesty vás zavede do nebe.....

A co lidé, kteří nikdy o Kristu neslyšeli?

Otázka: Ten nejlepší argument, jak diskreditovat Krista, je jeho prohlášení: “Já jsem ta cesta, nikdo nepřijde k Otci, než skrze mně.“ Existují miliardy lidí žijící dnes, a těch kteří žili v minulosti, a nikdy neslyšeli o Křesťanství a o Kristu. Jsou všichni tito lidé odsouzení?

Odověď: Existují stamiliony - když ne miliardy - lidí, kteří evangelium Ježíše Krista slyšeli a odmítli . Jak víme, že ti, kteří neslyšeli by ji přijmuli, i kdyby ji slyšeli? Bůh ví přesně kdo by uvěřil a kdo ne. Buďte si jistý, že se dostane Kristovo evangelium ke každému, kdo jej přijme.... Ježíš řekl: „**Váš otec Abrahám zajásal, že spatří můj den. Spatřil jej, a zaradoval se.**“ (Jan 8:56). A to navzdory skutečnosti, že Abrahám vyrostl v temném pohanství, ze kterého jej Bůh povolal. Když to mohl udělat pro Abraháma, může to udělat pro kohokoliv... Dopis Římanům 1:18-32 prohlašuje, že každá osoba ví už z podstaty vesmíru, že Bůh má nekonečnou moc, že je stvořitelem člověka, a přesto drtivá většina lidí toto odhalení odmítla, začala uctívat modly, upadla do hlubokého morálního bahna, a je tudíž „bez omluvy.“ Římanům 2:14-15 učí, že každý člověk ve svém svědomí ví, že překročil(a) Boží zákony a spadá pod Boží soud. Všichni ti, jejichž svědomí je Božím Duchem přesvědčeno, volají v lítosti k Bohu pro spásu. Takoví, ať už tak či jinak, Kristovo evangelium každopádně dostanou....

Bylo zrození z panny důležité?

Otázka: Ježíšovo zrození z panny je prezentovaný jako jeden ze základních kamenů Křesťanství - jak pro Křesťany, tak i pro Katolíky. Nevím v tom nic podstatného. Můj pastor říká, že to Bible ani neučí. Hebrejské slovo „alma“ ve skutečnosti znamená „mladá žena.“ Má pravdu?

Odpověď: Ano, je pravdou že „alma“ znamená „mladá žena.“ Ovšem v celém Starém Zákonu je toto slovo používáno pouze pro mladou ženu, která je pannou. Pakliže pannou nebyla, byla ukamenována. „Alma“ nikdy neznamená vdanou ženu! Jen nejzarytější kritik by argumentoval že „alma“ v Izaiáši 7:14 („**Proto vám dá sám Bůh znamení: Hle, dívka počne a porodí syna..**“) by mohlo znamenat něco jiného než „panna.“ Těžko by bylo znamením, kdyby ne-panna porodila syna! Kromě toho citát tohoto verše v Novém Zákonu (Matouš 1:23) používá řecký výraz, který bez jakýchkoliv pochyb, znamená pannu.

Kdyby se Ježíš nenarodil z panny, potom by byl obyčejným člověkem, který musí zemřít za své vlastní hříchy, a nemohl by zemřít za hříchy světa. Aby se stal naším Spasitelem a mohl zaplatit nekonečnou pokutu, kterou Boží spravedlnost vyžaduje, **Ježíš musel být Bohem, který přišel na tuto Zemi jako člověk!** Ovšem to tělo, které jako Bůh vzal na sebe („**tělo, které jsi pro mne připravil**“ Židům 10:5) nemohlo vzniknout skrze běžný sexuální styk, ale pouze tvořivou silou Boha uvnitř ženského těla. **Nebyl li Ježíš zrozený z panny, není žádné spásy a Křesťanství je obyčejný podfuk!!!!**

Co znamená „být spasený?“

Otázka: Není mi zcela jasné, co znamená „být spasený.“ V každém případě to není ve slovníku mnoha seminářích a kostelech. Ovšem nacházím jej v Bible, speciálně v Novém Zákoně. Co to vlastně znamená?

Odpověď: Ve fyzické rovině nemáme žádné potíže pochopit, co spása znamená - ať už před utopením či bankrotu nebo před nějakou jinou katastrofou. Člověk, který by vás zachránil či spasil, by se mohl zvat vašim zachráncem nebo spasitelem. Navrhnout že takové záchrany či spásy se staly staromódní, nebo bezvýznamné by bylo absurdní. Bylo by zločinné přemlouvat topícího se člověka, nebo někoho kdo potřebuje zachránit z hořící budovy, že by měl zapomenout na záchranu, protože to už „neletí“ či není v dnešním slovníku. O co větší je zločin přemlouvat někoho, že nemá zapotřebí nějaké věčné spásy!

Člověk buď spásu potřebuje, nebo jí nepotřebuje. Tato nutnost není záležitostí módy ale faktu. Kristus, když přišel na zem, řekl že přišel na zem, aby „**aby svět mohl být skrze Něj spasený**“ (Jan 3:17) a tím přímo poukazuje na skutečnost, že spásu potřebuje každý... Petr to potvrzuje slovy: „**V nikom jiném není spása - není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.**“ (Skutky 4:12). Pavel to podává takto „**Toto je pravda, která si zaslouží být přijata: Ježíš Kristus přišel do světa aby zachránil hříšníky, mezi kterými jsem tím největším.**“ (1 Timoteovi 1:15)..

Naše vlastní svědomí potvrzuje to, co Bible prohlašuje: Hříšníci - kterými jsme - potřebují zachránit před soudem, který Bůh proti hříchu ustavil. **Staromódní idea? Vyšla z módy? Sotva!** Všichni ti, kteří takto argumentují, popírají samotné základní prvky Boží existence, naši morální odpovědnost vůči Němu, popírají že překračujeme Jeho zákony, popírají potřebu spásy, kterou On láskyplně nabízí jako dar Jeho milosti....

Co musím udělat, abych obdržel spásu?

Otázka: Jsem velmi zmatený z otázky spásy. Jako Katolíkovi, můj oblíbený katechismus učí: *Co je nutné udělat, aby jste dostal spásu? Musíte být pokřtěný, musíte patřit k církvi založené Ježíšem Kristem, dodržovat Desatero, přijímat svátosti, modlit se, konat dobré skutky a zemřít s posvěcující milostí v duši.*“ To všechno se zdá ukládat na mně beznadějně břemeno. Kdybych vynechal jednu mši a zemřel s tímto smrtelným hříchem ještě před tím, než bych mohl jít ke zpovědi, byl bych ztracený navěky. Od chvíle, kdy jsem Katolicismus opustil, cítil jsem se ještě více zmatený kontradikčním učením Protestantismu, které je v každé denominaci jiné. Jedni učí, že křest je pro spásu nezbytný, jiní říkají, že tomu tak není. Někteří tvrdí, že ke spáse je nutné hovořit v jazycích, jiní to popírají. Jak vůbec mám najít pravdu?

Odpověď: Přesně tu stejnou otázku dostal Pavel . Jeho krátká odpověď je tou pravdou, kterou hledáte: **Uvěř v Ježíše Krista a budeš spasený.**“ (Skutky 16:30-31).. Uvědomte si, laskavě, že Pavel neříká nic o křtu, členství v nějaké církvi, o lítosti, o mši, o Marii či o jiných svatých, či o čemkoliv jiném. Spása přichází skrze víru v Ježíše Krista a nic jiného! Tvrdit, že je potřeba ještě něco jiného, znamená popřít jasné učení Bible, že Kristus je jediným Spasitelem hříšníků! Nikde to Bible neučí (a také to selský rozum odmítá), že Kristus zachraňuje pouze částečně, a že záleží ještě na nějakém jiném pseudo-spasiteli aby dokončil to, co Ježíš načas. Pakliže nebyl Kristus schopný vykonat pro nás kompletní spásu, potom by moc nepomohlo hledat nějakou „pomocnou sílu“...

Pochopitelně: Máte-li věřit Kristovi, musíte nejprve vědět kým On je, jak zakončil naši spásu, a proč vůbec spásu potřebujeme. Nekonečná Boží spravedlnost vyžaduje nekonečný trest za porušení svatého Zákona. Jako konečné bytosti, my nejsme schopni zaplatit nekonečnou pokutu a tak bychom byli navěky od Boha odloučení. Bůh, jako jediný nekonečný, by mohl opravdu tuto pokutu za nás zaplatit. To by však nebylo správné, protože není jedním z nás. A tak, ze své veliké lásky, se Bůh stal člověkem skrze zrození z panny. Nikdy Bohem být nepřestal, to je nemožné, a už nikdy nepřestane být člověkem! Ve své lásce vzal na sebe naše hříchy a zaplatil tu nekonečnou pokutu, kterou my si zasloužíme. A na této bázi nabízí kompletní pardon a věčný život pro všechny, kteří zalutují svých hříchů proti Bohu a přijmou odpuštění, které Bůh v Kristu nabízí....

Následující příběh , jak si vzpomínám, když ho vyprávěl Billy Graham, ilustruje celou tu situaci velmi dobře. Jednou, když jel autem přes nějaké malé jihovýchodní městečko v USA, byl zastaven policistou na motorce, který mu dal pokutu za rychlou jízdu, a přivedl ho ihned před soudce, aby pokutu zaplatil. Náhodou byl ten soudce také holičem, a tak Billy musel chvíli počkat, až obslouží zákazníka. Holič si sundal svou zástěru, oblékl si černý plášť, vytáhnul soudcovské kladívko a zahájil jednání. „Jaké je obvinění?“ ptá se. „Vaše ctihodnosti,“ odvětil policista, „tento muž dělal 35 mil v zóně, kde je povoleno pouze 25.“

„Jak se cítí obviněný?“ obrátil se soudce na Billyho. „Vaše ctihodnosti, nedíval jsem se na tachometr, proto musím věřit tomu, co on říká.“ „Tak to bude deset dolarů,“ prohlašuje soudce a potvrzuje kladívkem. „Jeden dolar za každou míli nad povolenou rychlost.“ Billy otvírá peněženku a začíná počítat bankovky, když ho soudce přeruší: „Neviděl jsem vás už někde?“ ptá se. Potom se podívá blíže a nežli slavná žalovaná strana může reagovat, vykřikne: „Samozřejmě! Vy jste Billy Graham! Jaká čest! Viděl jsem vás na televizi....!“

Následovala přátelská diskuse. Vlastně tak přátelská, že Billy Graham zastrčil svou peněženku zpět do kapsy. Konverzace skončila a Billy se pomalu otočil k odchodu. „Bude to deset dolarů,“ soudce přísně prohlásil a klepnul kladívkem. „Většinu času jsem holičem, ale můj soud je poctivý.“ **Pokuta byla napsaná a zaplácena být musí!**“ A tak Billy sáhne znovu po peněženke - ale soudce byl rychlejší. Otevře holičský šuplík, vytáhne desetidolarovku, a dá jí do zásuvky soudcovské. Pak napíše potvrzení a podá je Billymu, v tom okamžiku volnému člověku.

A to je přesně to, co Kristus udělal pro nás! *Pokuta byla v nebi vyměřena pro nás všechny: „Není rozdílu, všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy,“* (Římanům 3:23). **a musí být zaplácena, protože Bůh vede poctivý soud!** Pravda, Billy Graham mohl v tomto případě snadno těch deset dolarů zaplatit, ale my nejsme schopni zaplatit tu nekonečnou pokutu! A tak Bůh sám se stane člověkem, a zaplatí tu pokutu a dá nám každému potvrzení o jejím vyrovnání v okamžiku, kdy přijmeme Ježíše Krista za svého Spasitele.

Je to pravé evangelium napsané ve hvězdách?

Otázka: Nedávno jsem si přečetl dvě knihy: *Svědectví Hvězd*“ od E.W.Bullingera, a „*Evangelium ve Hvězdách*“ od Josefa A.Seisse. Jistě, byly zajímavé, ale něco mně na nich zneklidnilo. Je pravdou, že evangelium je skutečně napsané ve hvězdách, a že starověký člověk - dokonce i ti před Potopou, měli toto svědectví a věděli co to znamená?

Odpověď: Ne. Zatím co Bible velmi často učí, že nebesa jsou nám dána jako „*znamení*“, nikdy ani v nejmenším nenaznačuje, že by tato „*znamení*“ prezentovala evangelium. Bible říká, „**Nebesa vyhlásují Boží slávu.**“ (Žalm 19:1).. a že každý člověk, bez ohledu na jazyk, této zprávě rozumí. (Žalm 19:3). Ano, celé stvoření ukazuje na Boží slávu a moc, které jsou „**jasně vidět, pochopitelné z věcí, které jsou udělané.**“ Nikdy nám ale není řečeno, že nebesa, nebo jiná část stvoření vyhlásuje evangelium. To je prezentováno pouze Božím Slovem. Lidé, kteří propagují tento názor připouštějí, že evangelium nemůže být viděno ve hvězdách bez značné představy... Seiss přiznává, že „*hvězdné světy nemohou a také neukazují Krista jako Vykupitele. Ale bez Krista jako Spasitele není žádné evangelium!*“ D.James Kennedy, který propaguje Seissovu tézi, připouští ve své přednášce „*Evangelium ve Hvězdách*“: „*Můžete pozorovat hvězdy v Panně až zmodráte - nikdy nebudou vypadat jako žena.*“ Ale Pavel říká, že to co nebesa prohlašují, je „*jasně vidět*“ každému, kdo se na ně dívá. Pavel zřejmě hovoří o něčem zcela jiném než ti, kteří toto propagují...

Žádný obraz nemůže ukázat evangelium..

Kdyby byl Bůh zamýšlel aby hvězdy prezentovaly evangelium, sestavil by je tak, aby jasně formovaly to, co by v nich člověk vidět měl.... Zřejmě tak neučinil. Dále je vyloučeno, aby pouhé vizuální představy, bez ohledu jak jasně by byly hvězdy zaaranžovány, by mohly prezentovat evangelium. Tím nejjasnějším obrazem, který hvězdy nabízejí, je Jižní Kříž. Ale i tak, kdo by tím, že se jen podívá na oblohu, viděl do budoucnosti, jak Kristus zemře (nebo jak zemřel) na kříži za naše hříchy, že bude (byl) dokonalý čistým Božím Synem, který zaplatil pokutu vyžadovanou Jeho dokonalou spravedlností? Žádná visuální představa nemůže taková fakta vysvětlit!

Ve skutečnosti, žádné „*představy*“ imaginativně spojené s určitými konstelacemi jsou otevřené k nekonečným výkladům, a tak v sobě nemají jakoukoliv ochranu pravdivosti údajných „*zpráv*“ - zpráv o kterých Seiss připouští určitou náklonost astrologii a okultismem. Hlavním účelem Seissovy práce tedy je, aby nám řekl co tato údajná „*znamení*“ „*skutečně*“ znamenala v minulosti.... On tvrdí, že objevil pravý význam skrze podrobný výzkum - význam, který jak on připouští, nebyl těmto konstelacím připisován po mnoho století.... A tak tato nádherná znamení vlastně pochybila splnit svůj účel , protože to pro ně bylo nemožné....

Bez Bible, pouze z pozorování hvězd, bychom nikdy evangelium nepoznali. Tato skutečnost tu celou tézi podkopává. Výraz „*evangelium*“ se vyskytuje 101x v 95 verších (všechny Nový Zákon) a ani jednou ve spojení s hvězdami nebo jako svědek pro stvoření. Evangelium je vždy rozšiřováno lidmi a musí se mu perfektně porozumět, aby mělo jakýkoliv efekt. To údajně „*evangelium ve hvězdách*“ tato kritéria neplní. Kromě toho, Matouš 24:14, Marek 13:10, a.t.d. poukazují na skutečnost, že evangelium musí být kázáno všem národům. Tudiž nemohlo být kázáno pomocí hvězd - každopádně ne „*v plné délce a šířce,*“ jak Seiss nadšeně prohlašuje.....

Bible prohlašuje že rozšiřování evangelia počalo příchodem Ježíše Krista (Marek 1:1, Filipským 4:15, 2 Timoteovi 1:10) a naznačuje, že bylo před tím jen „*záhadou udržovanou od počátku světa*“ (Římanům 16:25) ... Toto sotva souhlasí s teorií že evangelium bylo prohlašováno ve hvězdách po tisíce let před Kristem. Přesto Seiss vášnivě prohlašuje, že „*všechny velké doktríny křesťanské víry byly známy, obdivovány ,milovány a zaznamenány (ve hvězdách) od nejranějších generací, dokazujíc že Bůh promluvil k člověku a opravdu mu dal odhalení pravd a nadějí přesně tak, jak je psáno v Bibli a tak milováno všemi křesťanskými věřícími. Bible nedává ani náznak něčeho podobného.....*

Pozor na pouliční prodavače evangelia!

Otázka: Je něco, co mne znepokojuje na některých evangelických „*taženích*“ (crusades), a i kostelních službách, které jsem navštívil. Zdá se mi, že výzva „*přijít ke Kristu,*“ je spojená s osvobozením od nemocí, od finančních problémů, od neštěstí a podobně. Jindy opět - i když to pravé evangelium kázáno bylo, zdálo se, že je důraz více kladený na emoce, než na pravdu. Není v tom něco divného, nebo jsem příliš náročný?

Odpověď. Vaše obavy jsou velmi oprávněné. Naše generace je uchvácená čísly, a falešným pohledem na úspěch, který obráží hodnoty tohoto světa spíše, než hodnoty příští. Věří se, že každý může být přemluvený k tomu aby si nějaký produkt koupil, je-li mu to podáno správnou reklamou. Velké společnosti vynakládají miliardy na průzkum, aby mohly prodávat své výrobky na tom nejširším trhu. Bohužel, tato mentalita se dostala i do církvi... Pro mnohé evangelisty a kostely se Ježíš Kristus stal „produktem“, který se - ve vhodném balení nabízí stejnou metodou, jakou používá svět. Skutečně je dnes mnoho toho, co bychom mohli nazvat klamající, v dnešní evangelizující „reklamě.“ Kristus je propagován jako všelék, namísto jako lék na hřích a osvobození od soudu. Místo pravdy je nám nabízena hudba a zábava aby jsme se dostali „do nálady,“ a samotné evangelium je žředěno tak, aby bylo co nejpříjemnější. Jak Joyce Main Hanks z univerzity v Kostarice prohlašuje v předmluvě jejího překladu knihy Jacquese Ellula „*The Humiliation of the Word*“:

Vládní činitelé ve Spojených Státech jsou „volitelní“ pouze, mohou-li představit atraktivní televizní podobu, dojem. Na příklad reakce na presidentské „debaty“ záleží téměř výlučně na dojmu, ne na podstatě, pravdě či souvislém racionálním argumentu.... Právě tak církve se podbízejí našemu přání „cítit se dobře“ namísto toho, aby reagovaly na naši potřebu duchovní výzvy a potavy solidním výkladem Písma. Elektronická církev se podbíjí naší chuti po zábavě spíše, než po skutečném učednictví a dozrání.

Když se někdo přiblížil k Ježíši s přáním Ho následovat, Ježíš neřekl : *Hned mu to dej podepsat, Petře! Zařad' ho do chóru, Jane! Udělej z něj děkana, Jakube! Rychle, než si to rozmyslí!* Namísto toho řekl: Tak ty mne chceš následovat? Dovol abych ti vysvětlil, kam právě jdu. Mám namířeno na malý kopeček za hradbami Jerusalema. Říkají mu Golgota. Tam mě přibijí na hrubě otesaný kříž. A tak, když mne následovat chceš, uděláš dobře, když si ten svůj kříž dáš na svá ramena hned teď!“ Ježíš řekl: „**Chce-li mě někdo následovat, nechť sám sebe zapře, vezme svůj kříž a následuje mě,**“ (Matouš 16:24).

Kristus nesmí být prezentovaný jako inspirující vůdce, který nám pomůže, abychom se „cítili dobře,“ aby hojil naše těla, či zlepšil naše manželství či obchod,, ale jako Spasitel těch, kteří vědí že spadají pod Boží soud a že se sami zachránit nemohou. Musíme volat hříšníky k obrácení a k víře v evangelium, protože to je pravda!! Všichni ti, kteří pravdu odmítnou, dostanou silný klam aby uvěřili lži Satana, aby všichni, kteří pravdě neuvěřili, a milovali nespravedlnost, mohli být odsouzeni“ (2 Tesalonským 2:12). V evangeliu je určitá slavnostní vážnost, která musí být uvědoměna, pakliže máme vidět tu pravou spásu - namísto přemíry falešného kázání.....

Kdo je skutečně spasený?

Otázka: Pakliže římský Katolík věří plným srdcem v Pána Ježíše Krista a skutečně Mu slouží jako svému Pánu, a pakliže věří, že jedinou cestou, jak mohou být odpuštěny hříchy, je skrze Kristovu smrt a lítost věřícího - není takový člověk spasený? Dejme tomu, že člověk je spasený pouze skrze víru, může tuto spásu ztratit proto, že věří v křest nemluvnat? Může ztratit svou spásu kvůli víře v to, že přijímání je skutečným tělem a krví Ježíše Krista, jak Pán řekl že je? Ztrácí svou spásu proto, že věří v Očistec?

Odpověď: Každý člověk věřící evangeliu, které je „**Boží mocí pro každého kdo věří.**“ (Římanům 1:16 je spasený, ať už se nazývá Katolíkem, Baptistou, Metodistou, či jakkoliv. Ovšem, když Katolík uvěří plným srdcem tak, jak vy navrhuje, dostane se do nesmiřitelného konfliktu s doktrínami a praxí své církve. Je logicky nemožné, aby římský Katolík skutečně uvěřil evangeliu které spasí, a zároveň věřil v články katolické víry, protože ty jsou v diametrálním rozporu...

Na příklad, jak může člověk věřit, že Kristova oběť na kříži je skončeným aktem historie a že On je nyní po pravici Otce ve svém vzkříšeném a oslaveném těle - a ve stejnou chvíli věřit, že existuje tělesně jako oplatka, věčně trpějící agonii kříže (jak Vatikán II. prohlašuje) v oběti mše. Je zcela jasné, že tyto dvě, navzájem si odporující víry, nemohou být věřeny

najednou. Jak víme, v co skutečně věří Katolík, který vyznává obě? Zůstat v římsko-katolické církvi a pokračovat v „oběti mše“ by jistě naznačovalo víru v římsko-katolickou církev spíše, než biblické evangelium.

Evangelium Katolicismu.

Jak může někdo věřit, že Kristus, skrze svou oběť na kříži, „obdržel věčné naše výkupné“ (Židům 9:12) a v tom stejném čase věřit, že „dílo našeho vykoupení“ je ve stálém procesu skrze Eucharist (oběť mše), jak učí Vatikán II? Jak může jeden věřit, že Kristova výkupná oběť je skončena, a na druhé straně, že mše je zachováváním Kristovy oběti? Žádná myslící osoba nemůže věřit oběmu najednou! Vatikán II učí, že „Kristus opakuje v nekrvavém způsobu oběť kdysi nabídnutou na kříži? Jak může někdo opakovat událost, která byla v minulosti dokonána? Je to logicky nemožné! Člověk si může pamatovat či naučit se nazpaměť minulou událost, ale nemůže ji opakovat v přítomnosti! Jak může člověk věřit, že skrze Kristovu oběť před 1900 lety, byl náš dluh vůči Bohu zaplacen, a ve stejném čase se účastňovat mše, která se vydává za další splátky tohoto dluhu?

Kód Kánonského zákona prohlašuje, že „výkupné dílo se stále produkuje v mystérii Oběti Eucharismu..... Vatikán II prohlašuje že „mše je oběť, ve které je oběť kříže opakována,“ a ve které je Kristus znovu a znovu ukřižovaný, a nabízí se Otcí za spásu světa skrze kněžstvo... Zde je krátký přehled oficiálního katolického učení o mši z katolického slovníku: *Mše je skutečně výkupnou obětí, která znamená že touto obětí je Pán usmířený, uděluje milost a dar lítosti a On odpouští špatnost i velké hříchy. Je to stále ta jedna oběť. Ten, který se nyní nabízí skrze kněze, je Ten, který se obětoval na kříži.* (Denzinger 1743)...

Ovšem Bible jasně učí, že Kristova oběť není stále nabízena v přítomnosti ale byla jednou - provždy - skončena na tom kříži: „Není třeba, aby sám sebe obětoval vždy znovu, jako když velekněz rok co rok s cizí krví vchází do svatyně Kristus byl obětován jen jednou, aby na sebe vzal hřích mnohých (Židům 9:26-28) tento muž, Kristus potom, co nabídnul jednu oběť provždy, usednul po Boží pravici, a již není více oběti za hřích. (Židům 10:12-18)...

Volby.

Kristus říká: „Přijďte ke mně, a já vám dám odpočinek. Dávám svým ovcím věčný život a nikdy nezahynou.“ Není možné věřit v Krista, a mezitím hledat v katolickém, či jiném kostele spásu! Ty všechny modlitby k Marii, aby získala pro ně spásu a věčný život dosvědčuje, že Katolík nevěří Kristu se spásou své duše! Kdybych vám nabídnul, že za vás zaplatím váš dluh který dlužíte - nebylo by věčné prošení někoho jiného o to stejné důkazem, že jste mi ani neuvěřili ani mou nabídku nepřijali?

Člověk nemůže věřit pouze v Krista, a přitom věřit v Krista plus křest, plus svátosti, a plus spásu od římsko katolické církve. Pavel píše: „.....ale kdyby my nebo sám anděl z nebe vám hlásal jiné evangelium než to, které jsme vás učili - buď prokletý....(anathema) A jak už jsme vám řekli dříve, opakují to znovu: kdyby vám někdo hlásal jiné evangelium než jste slyšeli od nás, necht' je prokletý...“ (Galatským 1:8-9)...

Pavel zde referuje na judaisty, protože učili, že jako dodatek k víře v Kristovu dokonanou oběť, se musí dodržovat židovský zákon. Ten malý dodatek zničil celé evangelium. Přesto katolická církev měla 1500 let aby dodala mnohem více k evangelium, než judaisté kdy snili. Toto falešné evangelium spasit nemůže a zaslouží si Pavlovo prokletí. Ano, Katolíci věří základům evangelia: že Kristus je Bůh, který přišel na tuto zemi skrze pannenské zrození, že žil perfektní bezhříšný život,

zemřel za nás na kříži, vstal z hrobu třetí den a znovu se vrátí. Ale toto není vše, co Katolíci věřit musí! K pravému evangeliu přidali mši, (jako výkupnou oběť, která pardonuje hříchy), očištec, odpustky, intervenci Marie, a nutnost křtu a členství v církvi, podílení se na „svátostech Nového Zákona“ o kterých Trent a Vatikán II učí, že jsou pro spásu nezbytné....

Člověk musí věřit buď v jedno, nebo v druhé evangelium: biblické evangelium, nebo římsko katolické evangelium. Obě dvě nemůžete v té stejné době věřit. Člověk nemůže věřit v kontradikční návrhy. Každý, kdo věří v Krista, je spasený. Bohužel, je možné se hlásit naoko k falešnému učení, jedné církve, nebo mu plně nerozumět... Jen Bůh je schopen taková srdce posuzovat...

Předurčil Bůh některé do nebe, a některé do pekla?

Otázka: Mám přítele, který se obrátil k Bohu zády po třech letech konservativního evangelického semináře. Učil se tam, že Bůh již rozhodnul kdo bude spasený a kdo stráví věčnost v pekle, komu se bude v tomto životě dařit dobře, a komu špatně. Můžete mi pomoci, abych mohl pomoci jemu?

Odpověď. Není pochyb o tom, že Bůh je svrchovaný a mohl by předurčit některé do nebe, druhé do pekla. Nebo poslat do pekla všechny - to je to, co si zasloužíme. V potazu není Boží svrchovanost, ale Jeho láska! A že Bůh si přeje, aby každý byl spasený a žil s Ním v nebi, je jasné: **Bůh tak miloval svět.... aby ten svět mohl být skrze Něho spasený“** (Jan 3:16-17).. **....Otec poslal Syna, aby se stal Spasitelem světa...(1 Jan 4:14). „...si nepřeje, aby kdokoliv zahynul, ale aby všichni došli k pokání..“** (2 Petr 3:9).. **...který by si přál, aby všichni byli spaseni a došli k poznání pravdy...“** (1 Timoteovi 2:4).. **...“který se dal jako výkupné za všechny...“** (1 Timoteovi 2:6).. **... „a On je výkupným za naše hříchy - a nejenom pouze za naše, ale za hříchy celého světa...“** (1 Jan 2:2)...

Nikdo nebude v pekle proto, že Bůh chtěl aby v tom pekle byl, nebo že neudělal všechno co On mohl, aby je přesvědčil k víře v evangelium, které spasí každého, kdo uvěří! Ti kteří zahynou, zahynou proto, že odmítli spásu, kterou Bůh tak láskyplně nabízí. Tvrdit, že Bůh si nepřeje aby celé lidstvo bylo zachráněno, je pošpinění Jeho charakteru a zároveň to odporuje Bibli. Jak by se mohlo stát, aby Bůh, který nás učí, abychom milovali své nepřátele, nemiloval nás všechny? Je zcela nepochopitelné, že Bůh by z vlastní vůle poslal někoho koho miluje, do pekla? Že přes to všechno lidé do pekla půjdou, bude jen a jen proto, že odmítnou spásu, kterou Bůh zaopatřil, a z láskou nabízí.

Předznanost determinuje predestinaci.

Pakliže máme věřit, že Bůh předurčil některé lidi do pekla, potom ovšem musíme také věřit, že předurčil že Adam a Eva budou hřešit a tím vlastně předurčil všechno zlo, které následovalo. To je zcela absurdní! Striktní Kalvíniista říká, že my jsme tak úplně zkažení, že se ani pro Krista rozhodnout nemůžeme. Ale tento argument nemůže platit v případě Adama a Evy, protože ti dva byli stvořeni nevinní. Pakliže tedy oni, jako my dnes, se mohli rozhodnout pouze pro zlo, potom Boží varování aby nejedli zakázané ovoce (a i Jeho výzvy abychom přijali Krista) jsou pouze fraškou! Rebélie v Zahradě Edenu tvory, kteří byli nevinní a žili v perfektním prostředí, mohla vzniknout pouze jako výsledek jejich volní akce proti Boží vůli! A jestliže to nebyla opravdová volba, potom velmi těžko mohl hřích přijít na svět tímto činem, protože jinak by už museli být hříšníky před tím.... Ano, Bůh věděl dopředu, že Adam s Evou se proti Němu postaví, a věděl také velmi dobře, jaké zlo bude potom následovat. A proto také udělal opatření, skrze které mohou být všechny hříchy odpuštěny skrze Krista. To opatření udělal ještě než stvořil svět. (Apokalypsa 13:8).. Ale Bůh nepředurčil zlo, které počalo v Edenu a prostoupilo celý svět. Pakliže ano, potom všechno násilí, vraždy, nenávisť, žárlivost, které se odehrály v historii a pokračují podnes, Bůh předurčil! A opět, to je přece totálně v rozporu s Božím charakterem, jak jej Bible popisuje....

Římanům 8:29-30 prohlašuje: „Koho předem vyhlédl, toho předurčil, povolal, ospravedlnil oslavil. Každopádně se Bůh zajistil, aby každý, o kom On věděl že uvěří, evangelium dostal... Takže před-znalost je klíčem k predestinaci... Striktní Kalvínista by namítnul, že udělat volbu, je „práce“ a spása není „z práce.“ Ale to, že člověk se rozhodne přijmout pardon, který Bůh nabízí to přece nekonstituuje žádnou práci s jeho strany. Kdyby topící se člověk, který není schopen se sám zachránit, přijal pomoc, udělal by tím něco pro svou záchranu? Dalo by se říci, že se zachránil vlastním skutkem? Mohl by být hrdý (jak navrhuji někteří, kteří přijímají Krista jako akt vůle), že ten topící - byl „dostatečně chytrý,“ „dostatečně spravedlivý,“ nebo jinak „dostatečný“? Jistě že ne! Spása je z Boha a je jen z milosti. Ti, kteří jí přijmou neudělali zhola nic, aby si ji odpracovali. Ve skutečnosti: aby člověk mohl spasený být, musí uznat vlastní nehodnost a neschopnost si odpracovat či zasloužit spásu. Musí ji prostě přijmout jako dar z Boží milosti. Dar má dva zásadní prvky: 1) dávání, 2) přijímání. Jeden nemůže dar dát, pokud jej nechce nikdo přijmout! Bůh nikomu nevnucuje ani sebe, ani svou milost. Dar spásy musíme přijmout vědomě, ochotně a dobrovolně. Proto se evangelium káže a musí mu uvěřit ten, kdo chce být spasený....

Je Satan naším spolu-vykupitelem?

Otázka: Nejsem přívržencem tak zvaných „učitelů víry“ pokud se to týká jejich „evangelia úspěchu a bohatství.“ Ovšem zdá se mi, že to zní rozumně když učí, že Kristus musel spadnout do pekla a být mučený Satanem. Jak jinak by mohl zaplatit plnou cenu za naše hříchy?

Odpověď: Pokuta za hřích byla ustavena Božím dokonalým zákonem vyžadována Jeho spravedlností. Satan neprosazuje Boží spravedlnost. On nevyžadoval pokutu na Kristovi. Je nám řečeno, že „**Bůh na Něj položil naše hříchy ... ale Boží vůlí bylo zkušít Ho nemocí ... udělat z Něj oběť za hřích.**“ Není tam ani slovo o tom, že má na naši spásu podíl také Satan...

Naproti tomu, co Bible jasně učí, zde je to, co jeden z vůdců v „Positive Confession“ učí: *Dovolil d'áblu, aby Ho zatáhnul do hlubiny pekla, jako kdyby byl tím největším hříšníkem, který kdy žil ... každý démon v pekle přišel aby Ho zničil ... mučili Ho za hranice našeho chápání.... V hromu duchovní síly, promluvil Boží hlas k tomu na smrt zbitému zlomenému duchu Ježíše v jámě destrukce a nabil Jeho ducha silou vzkříšení! Pojednou Jeho zkroucený, na smrt zničený duch se počal plnit a přicházel zpět k životu. Doslova ožíval před zrakem Satana, Napnul své spirituální svaly a prometl d'áblem všechny prostory pekla. Ježíš se pozdvihl jako znovu-zrozený člověk. V den, kdy jsem si uvědomil, že zovu-zrozený člověk porazil Satana, peklo a smrt, byl jsem velmi vrušený...*

Je nesmyslnou fantazií a také herezí tvrdit, že naše vykoupění přichází proto, že Satan mučil Krista v pekle! To by udělalo Satana spolu-vykupitelem. Nemučil-li Krista dostatečně, nebyli bychom spaseni - mučil-li dostatečně - měli bychom mu poděkovat? A jak vůbec víme, zdali Ho mučil natolik, aby nás to spasilo? **Satan peklo nevlastní! On tam ještě ani nebyl! Satan zatracené mučit nebude - on sám bude mučený „věčným ohněm, připraveného d'áblu a jeho andělům“** (Matouš 25:41) **až smrt a peklo budou „vhozeny do hořícího jezera“** (Apokalypsa 20:14).

Těsně před tím, než zemřel, Ježíš zvolal triumfálně: „**Je dokonáno!**“ (Jan 19:30), a tím poukázal na to, že naše spása byla dokonána **na kříži!** Kristus řekl tomu zloději na kříži: „**Dnes budeš se mno v ráji**“ (Lukáš 23:46) **a ne v pekle!** Řekl: „**Otče, do Tvých rukou odevzdávám svého ducha**“ (Lukáš 23:46)... Neskončil tedy, v rukou Satana!

Jsme spaseni skrze křest?

Otázka: Marek 16:16 říká, „**Ten kdo uvěří a přijme křest, bude spasený.**“ Ve své řeči v den Letnic nabádá Petr posluchače, aby křtem omyli své hříchy. Jsem zcela zmatený. Je křest nezbytný pro spásu, nebo není?

Odpověď: Není jediný verš v Bibli, který by učil, že opomenutí křtu duši ztracuje, ale desítky veršů prohlašují, že ti, kteří neuvěří evangeliu, budou ztraceni. Křest také není částí evangelia. Jak už to říká i Pavel: „**Kristus mne neposlal křtít ale vyhlašovat evangelium**“... (1 Korintským 1:17, 15:1-4)...V Pavlově jasném prohlášení o „**evangelium ... kterým jste spaseni.**“ (1 Korintským 15:1-4). není o křtu ani zmínka....

Je to potom, co člověk uvěří evangelium, je pokřtěn. (Co brání tomu, abych byl pokřtěný? **Pakliže věříš celým tvým srdcem, můžeš přijmout křest**“.. (Skutky 8:36-37) . Kristus po svém vzkříšení posílá své učedníky aby prohlašovali evangelium po celém světě. O těch, kteří uvěří řekl: „**Jděte do celého světa a získávejte mi učedníky, křtěte je ve jménu Otce, Syny i Ducha Svatého.**“ (Matouš 28:19).. To že všichni, kteří uvěří (a pouze oni!) mají být pokřtěni - nemůže být jasnější!

Křest ztotožňuje věřícího s Kristem v Jeho smrti, pohřbení a vzkříšení: „**My všichni jsme pohřbeni s Ním ve křtu smrti, abychom mohli být s Ním vzkříšeni .. a vstoupit na cestu nového života** .. (Řím.6:4) Z tohoto důvodu byl křest v ranné církvi prováděn ponořením pod vodu. (**Když vystoupili z vody** - Skutky 8:38-39) Smrt mohla být symbolizována pouze v tomto typu křtu...

Zkorumpované inovace.

Bohužel, různé inovace (postříkování vodou namísto ponoření), - a dokonce i hereze byly ve křtu zavedeny: Musíte být pokřtěni aby jste mohli dostat spásu - dokonce že křest spasí duši, i když je prováděn s nemluvňaty. Katolíci dokonce praktikovali vnitroděložní křty pro případ pochyb o tom, že se dítě narodí živé. Takové hereze byly známé pod názvem regenerace křtem. Většina Protestantů, kteří mají podobnou víru dnes, nemají potuchy o tom, že to má původ ve středověkém Katolicismu. ... Trentský Sněm (1545 - 1563) prohlašuje že „zatím co Kristus zasloužil pro nás ospravedlnění svou nejsvětější obětí, instrumentální příčinou (ospravedlnění / regenerace) je svátost křtu. „**Pakliže kdo prohlásí, že křest není nutný pro spásu - necht' je prokletý!**“

Vatikán II (1962 - 65) znovu potvrzuje celý Trent a znovu zdůrazňuje nutnost křtu pro spásu právě tak, jako univerzální „Catechism of the Catholic Church“ vydaný Vatikánem v r. 1993 : „Křest je pro spásu nutný - církev nezná žádný jiný prostředek, který zajišťuje vstup do věčného blaha...“ Tren dává do klatby všechny, kteří popírají, že „zásluhu Ježíše Krista je aplikovaný nemluvňatům svátostí křtu“, nebo ti, kteří popírají že křtem ...je smyta vina prvního hříchu“... Dnešní „Code of Canon Law“ (849), prohlašuje že ti, kteří jsou pokřtěni, jsou „tímto očištění od svých hříchů, jsou znovu narozeni jako děti Boží a začlenění do Církve.“ Kánon 204 prohlašuje: „Křesťanští věrní jsou ti, kteří ... byli spojeni s Kristem skrze křest, a tím také členy jediné pravé Katolické Církve.“

A co křest dětí?

Již staletí před Reformací byla křestní regenerace odmítána ne-katolickými věřícími, kteří učili z Bible, že křest je pouze pro ty, kteří evangeliu uvěřili. Křest dětí byl odmítán, protože nemluvňata ani nerozuměla evangeliu, ani nevěřila v Krista. Ti, kteří praktikují křest dětí, jej ospravedlňují citováním údajného biblického precedentu, kde byly křtěné celé rodiny, v předpokladu že mezi nimi byly i děti. Že tomu tak není, lze dokázat snadno. Zamyslete se nad domem Kornélia: Slyšeli evangelium, uvěřili a byli pokřtěni. Že tam žádná nemluvňata nebyla je jasné z toho, že se „**všichni shromáždili, aby vyslechli věci, které Bůh nařizuje.**“ (Skutky 10:33).. Věci, které děti nemohly pochopit. „**Duch Svatý padl na ty, kteří slyšeli**“ (a zřejmě porozuměli a uvěřili) , **a mluvili v jazycích**“ (Verš 46).

Skutečnost, že přijali Svatého Ducha svědčí o tom, že byli spaseni! A proto je Pavel pokřtil. Zde je důkaz, že - za prvé: člověk je spasený beze křtu, a za druhé: pouze ti, kteří jsou skutečně spaseni, mají být pokřtěni. Ani z případu žalárníka ve Filipi, „ **který byl pokřtěn a celý jeho dům** “ nelze odvodit důkaz o křtu nemluvnat, protože Pavel a Silas kázali evangelium „ **všem, kteří byli v domě** “ (verš 32) a „ **celý dům uvěřil** “ (verš 34), a potom byli pokřtěni.. **Evangelium není dětem kázáno ani těm, kteří je křtí!**

Omyly zděděné po římském Katolicismu.

Ranní Reformátoři, jako Martin Luter byli před tím Katolíky kteří, bohužel si podrželi určitá katolická dogmata, mezi nimi regeneraci křtem a křest nemluvnat. Tyto omyly jsou drženy některými protestantskými denominacemi až podnes. Ovšem, tento problém je velmi vážný: **Pakliže je křest nezbytný pro spásu, potom odmítnout jej znamená být ztracený; ale když spása je pouze skrze Krista - a nic jiného, potom přidávat křest jako podmínku ke spáse znamená odmítnout to pravé evangelium a být navěky ztracený...** Bible učí, že je špatné učit spásu skrze Krista „*plus něco jiného,*“ jako na příklad udržování židovského zákona (Skutky 15:24). Pavel vynesl kletbu (anatóma) na ty, kteří učili falešné evangelium které duši nezachrání. (Galatským 1:8-9).. **Evangelium spásy skrze Krista, plus křest, je právě tak falešné..** Pavel se nemohl upamatovat koho, mezi Korintskými Křesťany křtil a byl rád, že jich bylo málo (1 Korint. 1:14-16). To je velmi podivný postoj - pakliže je křest nezbytný ke spáse! Bez toho, aniž by je byl pokřtil, prohlašuje, že je jejich otcem ve víře. „ **V Ježíši Kristu jsem vás počal skrze evangelium** “ (1Korint. 1:14-16). A tak byli spaseni skrze Pavlovo kázání - bez toho, aby byli dříve pokřtěni....

Texty o regeneraci křtem...

Co potom s Markem 16:16? „ **Ten který uvěří a je pokřtěný, bude spasený.** “ Všichni, kteří uvěří evangeliu jsou spaseni, tak samozřejmě všichni, kteří uvěří evangeliu a jsou pokřtěni, jsou spaseni. To ovšem neříká že křest spasí, nebo že je nezbytný pro spásu! Desítky veršů učí, že spása přichází skrze to, že člověk uvěří evangeliu, aniž by se o křtu zmínily: „ **... i zalíbilo se Bohu spasit ty, kteří uvěří skrze početlost kázání...** “ (1 Korintským 1:21) Dále Jan 3:16, 18, 36, 5:24, Skutky 10:43, 13:38, 16:31, Římanům 1:16, 3:28, 4:24, 5:1, 1 Korintským 15:1-4, Efezským 2:8 a podobné... Žádný z těchto veršů neříká, že křest spasí. ... Bible by jistě upozornila na to, že víra v Krista bez křtu nemůže spasit - kdyby tomu tak opravdu bylo - **ale ani jeden verš v tomto smyslu nevaruje!** Naopak, my máme případy, kdy byli spaseni lidé, kteří pokřtěni nebyli, jako ten zloděj na kříži, a svatí Starého Zákona, jako Enoch, Abrahám, Josef, Daniel, a.t.d... kteří křesťanský křest neznali...

Ano, Petr prohlásil: „ **...to je předobraz křtu, který nyní zachraňuje nás.. vzkříšením Ježíše Krista,** “ (1 Petr 3:21). Toto je podobné prohlášení Pavla, že my jsme pohřbeni s Kristem ve křtu - a tím mrtví hříchu, ale my nejsme doslova mrtví k hříchu. Petr neříká, že fyzický akt křtu nás spasí, právě tak jako Pavel neříká, že jsem doslova mrtví vůči hříchu. Křest vodou takovou moc nemá. Je to pouze symbolizace křtu spirituálního, vykonaného Svatým Duchem, a který je pro vždy ustavený v nebi a žitý vírou po dobu našeho života na zemi. Příznačně - Ježíš Kristus nikdy nikoho nepokřtil (Jan 4:2) velmi podivné, pakliže křest spasí! **Spasitel světa se musel vyhnout křtu úmyslně, aby ukázal, že křest nemá co do činění se spásou!** Ano, Kristus řekl, že musíme být znovu zrozeni „z vody a Ducha“ abychom byli spaseni (Jan 3:5). Je však neodůvodnění předpokládat, že se jedná o literární „vodu“ a že to znamená křest....

Voda a Slovo.

Ježíš hovořil s Nikodémem, rabinem, pro kterého by „voda“ neznamovala křest (neznámý v židovském zákoně), ale ceremoniální očištění malomocného, nebo někoho, kdy byl znečištěný. (Exodus 30-40 ; Leviticus 13; 15, a.t.d.)... A to je to, ce měl Kristus na mysli. Jeho smrt umožní „ **posvěcení a očištění** “ (Jeho Církev), omytím vodou Slova (evangelium) (Efezským 5:25). Kristus řekl: „ **Nyní jste čistí, skrze slovo, které jsem řekl..** “ (Jan 15:3). Tak jako Kristus, dal Pavel vodu a Ducha dohromady, když poukázal na „ **záchranu obmytím** “ a spojil to s „ **obnovou Svatým Duchem.** “ (Titus 3:5). My se

narodíme znovu Svatým Duchem, a se Slovem, které se občas nazývá „vodou“, pro jeho očištnou vlastnost. Jak jednou řekl Petr: „**Jsmo znovu zrození Božím Slovem...**“ (1 Petr 1:23)..

Byl to zřejmě tento symbol ceremoniálního očištění Starého Zákona, o kterém se Petr zmínil ke své židovské audienci v den Letničního kázání: „**Obraťte se a buďte pokřtěni - každý z vás - ve jménu Ježíše Krista za odpuštění hříchů**“ (Skutky 2:38) ... Je zcela jasné z mnoha jiných veršů, že Petr neříká že křest spasí, ale že nabízí ceremoniální očištění, unikátně aplikovatelnou na židovské posluchače. Být pokřtěn znamenalo se ztotožnit s Kristem před fanatickými Židy Jerusalema, kteří Krista nenáviděli. Křest stále ještě něco stojí v rodině a mezi přáteli jak v Izraeli, tak i v muslimských zemích. Ti, kteří se bojí se otevřeně v těchto kulturách projevit, nejsou považováni za pravé věřící... A tak pro Žida být veřejně pokřtěn v tom čase a kultuře znamenalo „smýt hříchů“ (Skutky 22:16), jak Ananiáš řekl Saulovi. Evangelium Ježíše Krista je „**Boží mocí do spásy**“ každému kdo uvěří (Římanům 1:16). Evangelium, jak jej učil Pavel, potřebuje víru v prolitou krev Ježíše Krista za naše hříchy na kříži. Neříká vůbec nic o křtu. Učit regeneraci skrze křest znamená učit evangelium falešné a Pavel takové proklel. Rozdíl mezi takovými evangelií má věčné následky... Znamená to, že křest nemá cenu? Že nic neznamená? Ne. Je to akt poslušnosti vůči Kristu, který to v Církvi ustavil. A zároveň je to mocné veřejné svědectví víry v Krista.

----- * -----

Uchovej nás, ó Marie, na naší pouti víry a získej pro nás

milost věčné spásy.....

Papež Jan Pavel II
„Modlitba Svatého Otce
pro Mariánský rok“ ...

Učení církve je, že já nevím - v kterýkoliv moment, jaká bude má věčná budoucnost.
Mohu doufat, modlit se, dělat jak umím nejlépe - ale stejně nevím... Papež Jan Pavel II
také neví absolutně zdali do nebe půjde - neví to ani Matka Tereza z Kalkuty.....

New Yorkský kardinál O'Connor
v New York Times....

Řekla jsem Ježíši, že kdybych nešla do nebe pro nic jiného, půjdu do nebe za to mé veškeré cestování
a veškerou tu publicitu, protože mne to očištilo a obětovalo, a připravilo na cestu do nebe.

Matka Tereza z Kalkuty ve Washingtonu D.C.
při národní snídani modlitby, únor 3 1994.

Tyto věci jsem vám napsal, aby jste věřili ve jméno Božího Syna, a
aby jste věděli, že máte věčný život...

1 Jan 5:13....

18.

Jistota spásy.

Jak bojujeme s pochybami o naší spásě?

Otázka: Jsem znovu-narozený Křesťan, který přijmul Krista jako svého Spasitele více než před dvaceti lety. V tom čase jsem doslova cítil, jak Kristus přichází do mého srdce a také jak mění můj život. A přesto jsou chvíle, kdy musím bojovat s pochybnostmi, protože se necítím tak zcela správně s mým Pánem. Znam celé evangelium a věřím mu, ale stále mám pocit, že mi něco schází. Můžete mi pomoci?

Odpověď: Může existovat mnoho příčin, proč se necítíme dobře. Dítě, které dělá tajně něco, co by mu rodiče asi neschválili, se také necítí zcela „dobře“. To ovšem neznamená, že již není jejich dítětem, ale ví, že kdyby se to dozvěděli, byli by asi dotčeni. Ovšem, Bůh o nás ví všechno. Žijete jako svět, a konzumujete ten krátký časový výsek, který vám byl přidělený tím, že pronásledujete marné ambice a zapomínáte že život je krátký a věčnost dlouhá? Ve vašem srdci víte, že neposlušnost je vaším problémem. Mimo tyto úvahy, víra vadne se zanedbáváním Božího Slova, a modlitby a nedostatku přátelství s jinými Křesťany. Naše důvěra v Boha a v náš vztah k Němu začíná s Jeho Slovem, živením se Jeho Slovem, a spočíváním na Jeho slibu. Nakonec i to všechno můžete dělat, a přesto mít pochyby protože nemáte solidní základnu pro důvěru v Boha a v Jeho Slovo. Jedním z nejlepších způsobů, jak vylepšit svou důvěru je studie prorocství Bible. Splnění předpovědi nám dává hmatatelný důkaz, empirickou evidenci, která dokazuje nade vší pochybnost, že Bible je inspirována Bohem, a že se můžete spolehnout na všechno, co učí...

Jistota víry záleží na pravdě evangelia, a nic ji nedělá tak jistou, jako splnění předpovědi týkajících se života, smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Musíte být skutečně pevně zakotvený v Božím Slově v tomto ohledu, aby jste mohl dobrou zprávu rozšiřovat a říkat druhým, o nezvratitelných důkazech. Nejlepší cesta k posílení vaší vlastní víry je vyprávět druhým proč vůbec věříte, a být upřímně zabraný v hledání a ziskávání druhých pro Krista...

Prorocství bylo primárním nástrojem používaným rannými Křesťany v kázání evangelia.. Měli by jsme být takoví i dnes.. Pavel chodíval do synagog, čítal předpovědi Starého Zákona, které slibovaly Mesiáše, potom ukazoval, že byly naplněny v životě, smrti a vzkříšení Ježíše Krista. Židé neměli na vybranou - měli-li být poctiví. Museli uvěřit, že Ježíš byl jejich Mesiášem. Zde je, jak Lukáš, který doprovázel Pavla na jeho cestách, zaznamenal typickou příhodu v jednom z měst, které navštívili:

„Přišli do Tesaloniky, kde byla židovská synagoga; a Pavel, jak bylo jeho zvykem, k nim šel a po tři dny šábese s nimi diskutoval o Písmu, a dokazoval, že Mesiáš musel trpět a být vzkříšený z mrtvých, a že ten Ježíš, o kterém vám káži, je Kristus. (Skutky 17:1-3)...

Neexistuje vnitřní jistota od Svatého Ducha?

Otázka: Je jistota křesťanské víry omezená pouze na naplnění prorocství jak je demonstrováno v ověřitelných faktech historie, archeologie a vědy - nebo je také nějaké ujištění spirituální? Co spirituální zkušenosti? Není nějaké vnitřní ujištění Svatého Ducha?

Odpověď: „**Víra přichází nasloucháním Božího Slova.**“ Na jedné straně, Boží Slovo stojí na svém a nepotřebuje venkovní potvrzení, protože „**je živé a mocné, a ostřejší nežli oboustranný meč... rozpoznává myšlenky a úmysly srdce.**“ (Židům 4:12) Na druhé straně nám dal Bůh vnější ujištění, tak, že Slovo se samo dokazuje dvěma způsoby: usvědčující a přesvědčující mocí Svatého Ducha, který inspiruje a mluví k našim srdcím skrze své Slovo, a od vnější verifikace historií, archeologií a vědou. Když všechny spolu souhlasí, potom máme neotřesitelnou bázi pro kompletní jistotu...

Ovšem, vnější potvrzení není rozhodné, protože i bez něj mluví Svatý Duch mocně do srdcí těch, kteří slyšet chtějí: „**Tak Boží Duch dosvědčuje našemu duchu, že jsme Boží děti**“ (Římanům 8:16).. Subjektivní

přesvědčení může být klamné. Zamyslete se nad mnohými, kteří byli svedeni z cesty tím, co považovali za „vedení Duchem Svatým“, které se ukázalo být „přání otcem myšlenky“, nebo jiný klam... Neexistuje nedostatek na straně Svatého Ducha, ale spíše na straně naší. Proto pomáhá nějaké nezávislé ujištění.

Lidská křehkost nás nechává na pospas zrádnosti našich srdcí: „Lidské srdce je nejzrádnější ze všeho - kdo je zná? Já, Hospodin zkoumám srdce.“ (Jeremiáš 17:9-10).. Musíme být na stráží a prosit jako David: „Bože, zkoumej mne, poznej mé srdce, zkoušej mne a poznej mé myšlenky, podívej se, zdali ve mně není nějaké zlo - ved' mne po věčných cestách.“ (Žalm 139:23-24)...

Kromě toho kdyby jsme měli pouze to, čemu říkáme vnitřní ujištění Svatého Ducha ale historická a archeologická evidence by tomu odporovala, zůstali bychom zmateni. Ovšem chápejte jedno: Lidské snahy získat informace skrze archeologii, historii a vědu podléhá omylům. Byly prokázány falešné, kdykoliv byly ve sporu s Bibli. Jinak jistě pomáhá, máme-li evidence, které podporují tvrzení Bible. Z tohoto důvodu jsme se soustředili hlavně na taková potvrzení v této knize.

Poznání za hranicí chápání.

Existuje také *poznání*, které jde za intelekt a schopnost lidského chápání. Pavel se modlil za Efezské, „**aby jste poznali lásku Krista, která přesahuje každé poznání, aby jste mohli být naplněni Boží plností**“... (Efezským 3:19). Existuje plnost Ducha, která je k dostání všem věřícím, a která odstraňuje každou možnou pochybu, a posiluje věřícího aby předal dále Boží zprávu, bez jakékoliv pomoci zvenčí. Největší zkušenosti života jsou mimo naše konečné chápání. Láska nemůže být vysvětlena či analyzována. Právě tak ne krása, dobro či radost. Člověk může mít diplomy ze všech oborů které existují, a stejně nebude schopný vysvětlit, proč je západ slunce krásný. Přesto to nejprostější dítě může plesat nad nádherou Božího stvoření...

A tak je to s poznáním Boha. Pisatel žalmů porovnával svou touhu po poznání Boha k žízni po vodě jelena, který je pronásledovaný lovcem. (Žalm 42:1).. Pavel zvolal: **Abych poznal Jej a moc Jeho vzkříšení i účast na Jeho utrpení , vzít na sebe podobu Jeho smrti.** (Filipským 3:10). To by měla být touha našich srdcí. Může být ještě něco žádoucíjšího? Takové poznání Boha a jistota vlastní spásy jde za hranice intelektuálního chápání a tudíž nemůže být ořeseno intelektuálními argumenty - bez ohledu na to, jak přesvědčivé jsou. Ježíš řekl: **A život věčný je v tom, když poznají Tebe, jediného pravého Boha, a Ježíše Krista, kterého jsi poslal.**“ (Jan 17:3).. Bůh nám řekl, že Ho najdeme, (to znamená, že Ho budeme znát za hranice intelektu, něco, co může být prožité pouze v srdci Svatým Duchem) pakliže Ho budeme hledat celým srdcem. (Jeremiáš 29:13).. Slíbil také že odmění poznáním Boha všechny, kteří Ho pilně hledají.“ (Židům 11:6).. Zůstaňte nějaký čas s Ním v modlitbě, zaberte se do Jeho Slova, a vaše poznání Ho a vaše láska k Němu vzroste a povede vás....

A co očištec?

Otázka: Nedávno jsem četl nějaké, dost přesvědčivé katolické argumenty o očištcích. 1 Korintským 3:12-15 učí očištění ohněm věřících po smrti. Židům 12:14 prohlašuje, že bez „svatosti nikdo Boha neuvidí.“ Neznamená to, že musíme být absolutně čistí, abychom se dostali do nebe? Ten stejný standard se zdá být požadovaný prohlášením: „**Požehnaní jsou čistí v srdci, neboť ti uvidí Boha.**“ (Matouš 5:8).. Má jistota spásy byla silně ořesená. Co k tomu říkáte?

Odpověď: Očistec je katolickým vynálezem a obráží fakt, že v Katolicismu neexistuje jistota spásy. Kdyby byla, katolická církev by rychle zkrachovala. Ve skutečnosti Katolík, který se odváží uvěřit Kristovu jednoznačnému slibu o věčném životě jako dar Jeho milosti, bez toho, abychom museli ještě něco vykonat, je proklet. Trentský Sněm vydal dekret: *Pakliže kdo řekne, že po přijetí milosti ospravedlnění je vina prominuta, a dluh věčného trestu tak vymazaný litujícímu hříšníkovi, že už žádný dluh dočasného trestu nezůstává ani v tomto světě, ani v očistci - než mohou být brány nebes otevřeny, nechť je proklet!*

Teď jako kontrast, zamysleme se krátce nad učením Bible, zdravým selským rozumem. Je zcela zřejmé, že i kdyby nějaké místo jako očistec existovalo, žádný skutečný oheň nemůže očistit duši a ducha! Oheň není prostředkem pro morální purifikaci! Kromě toho to jsou činy věřícího (které on stavěl na základ své víry v Krista), a ne věřící sám, kdo prochází zkouškou ohně: „...zda někdo na tomto základu staví ze zlata, stříbra, drahokamů, či ze dřeva, trávy, slámy... dílo každého bude vyzkoušeno ohněm, který vyzkouší, jaké to dílo je. (1 Korintským 3:12-13).....“

Pavel také nehovoří o doslovném ohni právě tak, jako nemluví o dřevu nebo zlatu. Zřejmě používá metaforu, když nazývá nějaké skutky dřevem, travou, slámou (které oheň ztráví) a jiné zlatem, stříbrem a drahokami (které oheň očistí). Není zde nic (tak jako v celém Písmu), co by podpořilo katolické tvrzení, že skutečné plameny imaginárního očistce člověka očistí, a tím odčiní jeho hříchy. Paul mluví výhradně o kvalitě skutků, které byly vykonány pro Krista a jakou odměnu obdrží - pakliže vůbec jakou.....

Otázka odměn.

V Apokalypse 22:12 Kristus říká: „Hle, přijdu rychle a má odměna se mnou, a dám každému podle jeho jednání“ Otázkou zde není vstup do nebe, ale odměny, které Křesťané obdrží v nebi za činy vykonané na zemi - koruny, které budou vrženy k nohám našeho Pána, který nás vykoupil. (Apokalypsa 4:10).. Pavel vysvětluje: „Vždyť my všichni se musíme ukázat před soudnou stolicí Krista, aby každý dostal odměnu za to, co činil ve svém životě - ať už je to dobré či špatné...“ (2 Korintským 5:10)... Je zcela možné ochladnout ve své lásce pro Krista a žít jen pro sebe namísto pro Něho a v Jeho službě pro jiné. Takové chování způsobí „ztrátu“ - ne spásy, ale odměny nebo odměn dříve vysloužených: „...drž se toho co máš, aby tě nikdo nepřipravil o korunu vítěze...“ (Apokalypsa 3:11).... Spása je pouze z milosti. Ovšem, odměny jsou založené na skutcích, které budou testovány a jejich kvalita zjištěna před soudnou stolicí Krista....

Pavel přirovnává křesťanský život k závodu o ceny: „Oni (atleti) závodí pro pomíjivý věnec, my však pro věnec, který nikdy nepomine...“ (1 Korintským 9:25).. Pavel nazývá své konverty „**SVOU korunou radostí**“ (Filipským 4:1, 1 Tesalonským 2:19).. Jsou ještě další koruny k získání: „...nyní je pro mne připravená koruna spravedlnosti...“ (2 Timoteovi 4:8)... „...obdržíte korunu slávy...“ (1 Petr 5:4).. „...bud' mi věrný do smrti, a já ti dám korunu života...“ (Apokalypsa 2:10)...

Očistění skrze prolitou krev Krista.

Co se týká veršů jako Matouš 5:8, a Židům 12:14, Písmo je jednoznačné v tom, že my nemůžeme - naší vlastní snahou - dosáhnout osobní svatost a čistotu, která kvalifikuje pro Boží přítomnost. Od hříchu jsme očistěni - ne vlastním utrpením zde na zemi, nebo ve vymyšleném očistci, ale skrze víru v Krista a Jeho krev, která byla prolita za naše vykopení: „**když On dokonal očistění našich hříchů....**“ (Židům 1:3).. Jak nás očistil pro nebe? Tím že zaplatil pokutu za hřích prolitím vlastní krve a potom nám odpustil Svou milostí... Není jiné cesty jak hříšníka očistit! Jan nám připomíná, že

„krev Ježíše Krista nás čistí ode všech hříchů..“ (1Jan 1:7) O těch, kteří budou spaseni během Doby Strastí, píše Písmo, že „si očistili své šaty a udělali je bílými krví Beránka..“ (Apokalypsa 7:14).. V celé Bibli není zmínka o nějaké očištění která by se odehrála v místě zvaném očištec nebo nějakým jiným způsobem, než krví Ježíše Krista!

Bez prolité krve není odpuštění.

Že žádné očištění hříchů by se mohlo dít v očištcu - i kdyby takové místo existovalo - je zcela jasné. V očištcu se neprolévá krev a tudíž tam žádná očista hříchů být nemůže. Bůh jednoznačně prohlašuje: „**Bez prolité krve není žádné odpuštění hříchů.**“ (Židům 9:22). Kromě toho to musí být krev dokonale čisté a bezhříšné oběti, což vylučuje případ, že by se hříšník očistil tím, že trpí v plamenech očištee, či kdekoliv jinde. Jsme ujištěni, že Kristus byl tím Beránkem Božím, (Jan 1:29, 36), „**bez vady a bez poskvrný**“ (1 Petr 1:19, Exodus 12:5, Ezechiel 46:13, a.t.d.)..

Bylo to právě prolítí Jeho krve které nás očistilo od hříchů. Petr prohlásil: „**Kristus dal svůj život provždy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás mohl přivést k Bohu (ne do očištee!)**.. (1 Petr 3:18).. Falešná doktrína očištee drží Katolíky v područí, závislé na jejich církvi a jejích rituálech spíše, než na Kristovi pro spásu duše. A tím také Katolík nemá žádnou záruku spásy, záruku zda jednou vůbec nebe uvidí, protože katolická církev nemůže nikdy prohlásit kolik mši musí být slouženo za mrtvé, aby byli propuštěni z očištee. Pakliže smrt Krista nebyla dostatečná - potom kdo může říci, zdali i nekonečné opakování mše kdy koho do nebe přivedou? Ve skutečnosti je ve mši fatální nedostatek. Nazývá se „nekrvavým“ opakováním Kristovy oběti na kříži. Samotný tento fakt okrádá mši o její účinnost. Popírajíc dostatečnost Kristovy oběti před 1900 lety, jako kompletní událost v minulosti, populární Baltimorský Katechismus to podává takto: „*Při mši se Kristus opakovaně nabízí Otci tak, jak to udělal na kříži. ale nekrvavým způsobem podobě chleba a vína.*“ Vatikán II prohlašuje:

Eucharist je - kromě všeho jiného - obětí. Je to obět', skrze kterou člověk a svět jsou usmířeni s Bohem. Jelikož je to skutečná obět', přináší toto usmíření až k Bohu. Náš Pán je obětovaný a Kristus opakuje - nekrvavým způsobem - obět' nabídnutou na kříži...

Kalvárie byla velmi krvavou scénou. Jak potom může být nekrvavé opakování a pokračování této události, nikdo nevysvětlí. Kromě toho, jak už jsme ukázali, „**bez prolité krve, není odpuštění hříchů.**“ A přesto „nekrvavá“ mše je katolickou cestou, jak zajistit svým členům odpuštění hříchů - odpuštění, které Kristus již na kříži zajistil, a tudíž není potřebné pro ty, kteří k Němu pro spásu přišli.... Bible říká:

„...a On vzal pohár se slovy, toto je má krev nové smlouvy , která je za vás vylita (na kříži) pro odpuštění hříchů..“ (Matouš 26:28)

„Jemu všichni proroci vydávají svědectví že kdokoliv v Něj uvěří, obdrží (jako dar z Boží milosti) **odpuštění hříchů...**“ (Skutky 10:43)...

Je zcela zřejmé, že tato „nekrvavá“ mše není k ničemu, pokud se odpuštění hříchů týká. Kristova obět' na kříži, která byla kompletní, zaplatila plnou pokutu za naše hříchy. Před tím, než nydal Svého Ducha Svému Otci, Ježíš zvolal triumfálně s kříže: „**Je dokonáno!**“ (Jan 19:30).. Je nám také řečeno, že Kristus, potom co zajistil naše očištění, „**usedl po pravici Otce.**“ (Římanům 8:34, Efezským 1:20, Židům 1:13, 12:2, a „**už neumírá**“ .. (Římanům 6:9).. Očista našich hříchů byla zakončena Kristem, jednou pro vždy....

Klíčová kontradikce.

V kontradikci k Bibli, Katolicismus učí, že i když Kristus prošel věčným utrpením za hřích, my ještě musíme *osobně vytrpět* dočasný trest, abychom se dostatečně pro nebe očistili. Nejenom že doktrína očištee je v kontradikci s Bibli, ale i sama se sebou. Kristova smrt, jak je řečeno, nás nemohla očistit, protože očištění nezbytné pro vstup do nebe vyžaduje,

abychom trpěli sami, osobně, za naše hříchy. ... Na druhé straně je také učeno, že po naší smrti, sloužení mší, odříkávání růženců, dobré skutky a utrpení žijících za naše hříchy, (jako stigmata Padre Pia), a další způsoby poslušnosti vůči církvi, mohou snížit, nebo **dokonce eliminovat**, očištná utrpení úplně! Ano, „Naše Paní z Mount Karmel“ slibuje že osobně propustí z očištnice a bude eskortovat do nebe všechny ty, kteří (potom co splnili určité podmínky), zemřeli s jejím škapulířem na těla.

A tak věrný Katolík, nakonec nemusí *osobně* vůbec trpět! Zde máte kontradikci tak vážnou, že podkopává celou doktrínu očištnice! Úžasně! To, co nemohla dosáhnout Kristova výkupná smrt na kříži, udělá opakování mše nebo růžence, pokání nebo dobré skutky. V pozeňnaném kontrastu, Boží Slovo - pro ty, kteří mu věří, dává absolutní jistotu že „**krev Ježíše Krista nás očištuje od všech hříchů**“ (1 Jan 1:7) Žádného jiného očištění třeba není, a ani není možné! Naše důvěra je v Bohu, v Jeho Slovu, Jeho slibech, ale není v žádné církvi či náboženském systému - ať je starý jakkoliv!

Zemřel Ježíš spirituálně?

Otázka: Slyšel jsem učení, že Ježíš nejenom že zemřel fyzicky, ale že Jeho duch zemřel také. Jak by to mohlo být možné? To zní jako doktrína „spánku duše.“ Když člověk, který je smrtelný, má nesmrtelnou duši a ducha, která bude buď v nebi či v pekle, potom jak může Kristův duch zemřít? Pakliže je Kristus Bohem, dovedu si představit, že Jeho tělo může zemřít, ale jak umírá Bůh, který je Duch? Byla v tom případě Trojice rozdělena? Pakliže Kristův duch zemřel, kdo řídil vesmír, zatím co Bůh byl mrtvý? Tato otázka oťřásá mou vírou v Bibli a v mou spásu...

Odpověď: Nejistota pochází z několika nedorozumění. Za prvé, toto učení bylo pomícháno s herezí, kterou učí Hagin, Copeland a další „Word Faith“ kazatelé a učitelé, že naše vykoupení přichází skrze Krista, mučeného Satanem v pekle. Toto není to čemu se říká, že Kristus zemřel „spirituálně.“ ... Bible říká, že On „**zakusil smrt za každého**“ (Židům 2:9).. Protrpěl všechno, co si zasloužíme my, což muselo zahrnovat smrt Jeho lidského těla, duše a ducha. Ne, Bůh Otec nezemřel a Duch Svátý také ne. Byla tedy, Trojice rozdělena? Ne, Bůh je jeden. A přesto Ježíš zvolal v agónii: „**Můj Bože, proč jsi mne opustil?**“ (Žalm 22: 1, Matouš 27:46, Marek 15:34) Co to může znamenat?

A zde jsme konfrontováni mystérii, za hranicí našeho chápání. Kdo může porozumět prohlášení že **potěšilo Hospodina zkrušit ho bolestí, vložit na něj žal, když učinil jeho duši obětí za hřích.** (Izaiáš 53:10). My pouze víme a věříme, že plná pokuta, požadovaná nekonečnou Boží spravedlností za hřích, byla zaplacená Kristem na kříži a že Kristus se stal „**hříchem za nás, On který neznal hřích, aby my jsme mohli v NĚM dosáhnout Boží spravedlnosti.**“ (2 Korintským 5:21).. Kristus byl potrestán Bohem, jako kdyby On sám byl tím hříchem, aby nám mohlo být odpuštěno a dostali jsme věčný život jako dar Jeho milosti..

Co to znamená „zemřít?“

Máme dvě falešné představy: 1) že zemřít, znamená zastavení vědomé existence. 2) že pouze tělo umírá. My jsme tělo duše a duch. (1 Tesalonským 5:23, Židům 4:12).. Zmatek začíná, protože navzdory učení „spánku duše“, duše a duch mají vědomí i po fyzické smrti. Ježíš řekl tomu zloději na kříži: „**Ještě dnes budeš se mnou ráji.**“ Tato věta by byla nesmyslná, kdyby žádný z nich neměl po smrti vědomí své existence. Ježíš říkal že ten bohatec byl (vědomě) v útrapách v pekle, zatím co v ráji (kam duše a duch Ježíše a obráceného zloděje šli po smrti), Abrahám a žebrák Lazarus (implikací všichni ostatní) byli vědomě ve stavu blaženosti. (Lukáš 16:19-31).. Přestože tělesně mrtví, s těly rozpadajícími se v zemi, duch a duše obou - jak v pekle tak i v ráji byly vědomé...

Bible jasně učí, že tělo, duše a duch umírají. Spirituální smrt přichází první, zatím co jsme v našich tělech. Vlastně se rodíme se spirituální smrtí, čímž zapřičiňujeme progresivní smrt fyzickou, která začíná hned jak se narodíme - skutečnost, kterou věda uznává, vysvětlit však neumí... Adam zemřel spirituálně (ve své duši a duchu) v ten okamžik, kdy pojedl to zakázané ovoce: „**V ten den, kdy z něj budeš jíst, zemřeš.**“ (Genese 2:17).. Ale jeho tělo mrtvé nebylo - prozatím.. Musel tedy být mrtev spirituálně, právě tak, jako jsou všichni jeho potomci. Ještě než zemřou naše těla, zemřeme spirituálně hříchy. (Efezským 2:1)..

Spirituální smrt a Nový Život...

Ale Kristus, „druhý muž“, (1 Korintským 15:47) spirituálně mrtvým před křížem nebyl. Byl jediným člověkem na zemi, jediným od Adama a Evy, který byl spirituálně živý, a tak On jediný mohl zemřít. Potom ovšem, protože část trestu za hřích je spirituální smrt, muse zemřít také spirituálně... Ty stejné verše říkají, že když se narodíme vírou v Krista, jsme „oživení.“ Každopádně se kondice našeho těla nezměnila, a tudíž jsme „oživení“ spirituálně a tak vráceni zpět do přátelského vztahu s Bohem. Ovšem fyzická smrt v našich tělech pracuje i nadále, není ani eliminována, ani nedostala „zpátečku.“ Při smrti Křesťana, duše a duch jsou vzaté do nebe („odejít z těla, být doma s Pánem.“) 2 Korintským 5:8...

Při Rapture se vzkříšené tělo spojí s duší a duchem, které byly s Kristem v nebi, a které Bůh „přivede s sebou.“ (1 Tesalonským 4:14). Těla těch, kteří jsou při Rapture naživu, jsou okamžitě přeměněna a uchváčena do nebe, s těmi, kteří byli vzkříšeni: „Hle, odhalím vám tajemství, ne všichni zemřeme, ale všichni budeme proměněni, naráz, v okamžiku, až se ozve poslední polnice. Až zazní, mrtví budou vzkříšeni a my proměněni. Smrtelné tělo totiž musí obléci na sebe nesmrtelnost, pomíjivé nepomíjivost. Pak se naplní to, co je psáno: Smrt je pohlcena, Bůh zvítězil! ... (1 Korintským 15:51-54)..

Druhá smrt.

Bible říká, „**Duše**, (hebrejsky „nepheš“, používané pro „duši“ celým Starým Zákonem) **kteřá zhřeší, zemře...** (Ezechiel 18:4, 20). To nám říká a) duše umírají. b) horší smrt čeká na hříšníka, než ta, která už na Adamovu rasu přišla. Přesto že člověk je mrtvý ve své duši a duchu, a umírá také ve svém těle, naplnění Božího soudu leží ještě v budoucnosti pro ty, kteří zemřou ztraceni. Jmenuje se jak „druhá smrt“ a „jezero ohně“, místo které bylo vyhrazeno „dávlu a jeho andělům.“ (Matouš 25:41) Do jezera bude vržen každý, jehož „**jméno nebylo nalezeno v knize života.**“ (Apokalypsa 20:15). Jako náhradník, který umíral v našem místě, Kristus musel vytrpět naplno celou pokutu vynesenu nad hříchem, včetně druhé smrti. Jelikož je jak Bůh, tak i člověk, nemohl být oddělený *věčně* od Boha, ale tím že je nekonečný, byl schopný vydržet plnost tohoto trestu v těch několika hodinách na kříži.

Jak může zemřít Bůh? Smrt je odloučení od Boha, takže tuto otázku lze položit takto: „Jak může být Bůh oddělený a opuštěný Bohem?“ I když je to za hranicí našeho chápání, věříme že Kristus vytrpěl to hrůzné a věčné odloučení od Boha, které si zasloužíme my, protože zvolal: **můj Bože, můj Bože, proč jsi mne opustil?** (Žalm 22:1, Matouš 27:46) Vysvětlit to neumíme, ale jsme ujištěni, že On „**zakusil smrt pro každého člověka**“ (Židům 2:9). To může znamenat pouze to, že On zakusil plnou hrůzu věčného odloučení od Boha, které uvězní jednou na věčnost všechny ty, kteří Krista odmítli. Tak smrt, kterou Kristus za nás zemřel, musela bezpodmínečně zahrnovat odloučení lidského ducha od Boha,. Bez kompletního zaplacení celé pokuty, vynesené nad hříchem, bychom spasení být nemohli....

Někteří Křesťané se do nebe nedostanou?

Otázka: Ježíš varoval že někteří se budou považovat za Boží děti a přesto budou vyvrženi do „vnější temnoty.“ (Matouš 8:12, 22:13, 25:30). Vlastně Matouš 24:50-51 říká, že „**pán toho služebníka ho vyžene mezi pokrytce a tam bude pláč a skřípění zubů.**“ Jsou tito „služebníci“ karnální Křesťané, kteří musí zůstat na vnějším dvoře nebes, zatím co spirituálnější Křesťané jdou přímo do Boží přítomnosti? Jak si moho být jistý s tím, že při Rapture půjdu přímo při smrti (nebo Rapture) do Boží přítomnosti?

Odpověď: Jistota spásy nezáleží na „dobrých skutcích“ Křesťana, ale na Kristovu dokončenou obět' na kříži. Člověk buď Křesťanem je - a nebo není! Spasený, nebo ztracený. Dva druhy Křesťanů neexistují z nichž ta nižší „třída“ musí strávit v nějakém středním rozměru , kde se pláče a kde skřípějí zuby (jako katolický očištec), než se dostanou bez nebe. Takovou ideu v Bibli nenajdete. Jinak Lukáš 12:46, používá „nevěřící“ místo „pokrytců“ v Matouši 24:51.

Je zřejmé, že Kristova slova mají dvojí význam, který se dá aplikovat jak na Židy, tak i na Pohany. Fyzičtí potomci Abraháma jsou - podle narození - potenciálními dětmi Davidova království a tak mohou být nazýváni „služebníci“, což by se nehodilo na Pohany...

Ale pakliže nemají ten stejný poměr k Bohu, skrze víru v Krista, jakou měl Abrahám, stanou se ztracenci navěky... „Pláč a skřípění zubů v Kristově varování znamená pláč a agónii prokletých. Máme příklad toho bohatce v Lukáši 16, který vidí Lazaruse kdesi daleko, s Abrahámem v blaženém prostředí, zatím co on je v utrpení... A tak ti, kteří jsou „vrženi do vnější temnoty“, nejsou - a nikdy nebyli skuteční věřící - i když mohli hrát svou roli Křesťanů (i třeba jako křesťanští vedoucí), je jasné z těchto slov Ježíše Krista: **Mnoho z nich přijde v ten den, Pane, Pane, neprorokovali jsme ve Tvém jménu? A ve Tvém jménu nevyháněli d'ábla? A ve Tvém jménu udělali mnohá znamení? A potom jim řeknu: Nikdy jsem vás neznal - odejděte ode mně vy, kteří činíte nepravosti..** (Matouš 7:22-23)..

Tak co to „věčné zajištění“?

Otázka: Bible jasně říká, že „**ten který vydrží do konce, bude spasený..**“ (Matouš 10:22). a „**jsme podílníci na Kristovi, pakliže podržíme svá počáteční předsevzetí až do konce**“ ..(Židům 3:14) ... To znamená, že naše konečné určení tudíž záleží na tom, zda Mu vytrváme věrní až do konce. V pohledu na taková prohlášení, jak můžete učít „věčné zabezpečení“, které namá takové požadavky na zůstání ve spáse?

Odpověď: „**Ten který vydrží až do konce bude spasený**“, poukazuje na ty, kteří přežili nejhorší židovský holocaust (který přijde za Antikrista) a jsou naživu, až se vrátí Kristus v polovině Armageddonu. Pavel o nich mluvil se slovy „**celý Israel bude spasený**“ (Římanům 11:26).. To přece nemůže znamenat všechny Židy, kteří kdy žili - ale jen ty, kteří budou naživu až se Kristus vrátí viditelně při svém Druhém Příchodu a až Ho uvidí uvěřit, že je jejich Mesiášem. Námětem zde není Církev, ale živí Židé, na konci Doby Strastí.

Co se týče spásy, kterou dostáváme jako dar z Boží milosti skrze víru v Krista, náš Pán řekl: „**Dávám jim** (svým ovčím), **věčný život, a nikdy nezahynou.**“ (Jan 10:28). Toto je dvojitý slib: že se bude starat o Křesťany jako ovčák o své ovce, a že tento bezpečný vztah je věčný. Kromě toho: My se nestáváme Jeho ovci na věčnosti, ale zde a nyní - v okamžiku, kdy v Něj uvěříme! V té chvíli se stáváme Jeho ovci, a dostaneme věčný život jako dar z Boží milosti. „**Boží dar je věčný život v našem Pánu, Ježíši Kristu.**“ (Římanům 6:23). A tuto jistotu dostáváme v Písmu opakovaně.

„Věčný život“ by bylo podivné označení něčeho, co trvá jen dočasně. Byl by to těžko „věčný život“, kdyby ho člověk měl a věděl to (1 Jan 5:13) dnes, a zítra jej už neměl! A kromě toho, kdyby - navzdory Jeho ničím nepodmíněným slibům že Jeho vlastní „**nikdy nezahynou**“, někteří, kteří jednou byli Jeho, potom z nějakého důvodu své postavení ztratili, a zahynuli - nemohli bychom mít důvěru v cokoliv jiného co On řekl... My víme bezpečně, že Ten který je Pravdou, nemůže lhát. Proto také na sto procent víme že je nemožné, aby Jeho ovce kdy zahynuly... Jak Mu jednou uvěříme, On nikdy nepřipustí, abychom se ztratili...

Je nemožné být spasený víckrát než jednou.

Židům 6:11 potvrzuje fakt věčného zabezpečení. První tři verše pobízejí věřícího, aby se pohnul od těch základních věcí víry spojených s počátkem křesťanského života, jako lítost, víra, křest a tak dále. Verše 4-6 udávají důvod, proč se musíme zaměstnávat v tom, co ten verš nazývá „opětným budováním základů“: **Kdo byli již jednou osvíceni a okusili nebeský dar, kteří se stali účastníky Svatého Ducha a zakusili dobré Slovo Boží, a pak odpadli, není možné je obnovit a vést k pokání, protože by to bylo znovu ukřižování Božího Syna k sobě, a uvádět Ho v posměch...**

Je jasné že ti, kterých se to týká, jsou skuteční Křesťané. Kromě toho text neříká : **když odpadnou**, ale **„kdyby odpadli“** potom by bylo nemožné, aby byli znovu spaseni. Důvod, proč nemohou být znovu spaseni je vysvětlen. Za prvé: Kdyby smrt Krista nebyla dostatečná, aby je ve spáse udržela, potom On sám je vystaven hanbě, že udělal něco tak pošetilého, jako zajištění záchrany - za strašnou cenu -, a potom dal tuto tak draze vytrpěnou spásu na odpovědnost tvorům, kteří nejsou schopni ovlivnit svou vlastní spásu - natož aby ji byli schopni udržet do konce jejich života! Toto je stejné, jako by jste dali nemluvněti bankovní konto, aby jej samo spravovalo!

Že to „odpadnutí“ je hypotetické, se ukazuje opět ve verši 9, který říká: **„Ale i když takto mluvíme, myslíme si o vás lepší věci, věci, které doprovázejí spásu.“** Jinými slovy, „odpadnutí“ není společníkem spásy. Ti, kteří jsou spaseni, nikdy odpadnout nemohou.....

Sestoupil Ježíš do pekla?

Otázka: Četl jsem vaše odmítnutí učení, že Kristus byl v pekle mučený Satanem. A přesto „Apoštolské vyznání víry“ říká, že Ježíš „sestoupil do pekla“ Sestoupil Ježíš do pekla, nebo ne? Hledal jsem a hledal jsem v Písmu, ptal jsem se několika pastorů - nedostal jsem uspokojující odpověď nikde.

Odpověď: Tedy za prvé, tak zvané „Apoštolské vyznání víry“ má nesprávný titul. Není jediný záznam toho, že bylo ať už zkomponováno - nebo i jen citováno - kterýmkoliv z apoštolů. Ale i kdyby byla něco jako katolická „apoštolská tradice“, neměli bychom způsob, jak jí vystopovat zpět k apoštolům. V těch dobách magnetofony nebyly a není ani částí známého psaného záznamu, jako evangelia. Dokonce i katolická encyklopedie připuští že nepřichází od apoštolů, ale že je to padělek napsaný někdy ve čtvrtém století.

Ve Starém Zákonu hebrejské slovo „šeol“, vyznačující místo kde jsou mrtví, je někdy přeložené jako „peklo“, a jindy prostě „hrob.“ Srovnatelná slova Nového Zákonu jsou „hádes“ a „gehenna.“, místo kam odchází mrtví. Když Ježíš vyprávěl příběh bohatce **„v pekle (Hádes) otevřel své oči v utrpení.“** (Lukáš 16:23) .. a žebráka Lazara, učil, že jsou v šeolu, nebo hádesu dvě oddělení: jedno pro ztracené (peklo) a druhé pro spasené (ráj). známé jako Abrahámová náruč. Ježíš šel ve své smrti do toho druhého oddělení, právě tak jako ten věřící zloděj, který s Ním byl ukřižován, a kterému řekl: **„Ještě dnes budeš se mnou v ráji“** (Lukáš 23:43) Tam ztrávil „dva dny a dvě noci“, jak bylo prorokováno (Jonáš 1:17, Matouš 12:40) . Během té doby nepochybně vyložil spaseným, tu dobrou zprávu, že Jeho smrt na kříži zaplatila plně pokutu za jejich hříchy.

Ti, kteří byli v místě ztracených, mohli slyšet co Ježíš říká (viz Lukáš 16:23-31), a je zcela možné, že k nim pronesl pár slov. Tak píše Petr : **„Tehdy také přišel vyhlásit zvěst duchům ve vězení, kteří neuposlechli kdysi v dobách Noémových“**, (1 Petr 3:19-20).. Po svém vzkříšení odvedl Ježíš duši i ducha každého spaseného z ráje do nebe: **„Když vystoupil na výsost, vzal sebou zajatce z vězení..“** (Efezským 4:8). (Poznámka překladatele: Česká ekumenická Bible zde uvádí pravý opak tohoto významu)...

Od Kristova vzkříšení, duše a duch spaseného jde přímo ke Kristovi: **„pokud jsme v tomto těle, nejsme doma u Krista“** ... (2 Korintským 5:6-8).. A odtamtud je přiveď, aby se spojily se svými vzkříšenými těly při

Rapture Křesťanů. (1 Tesalonským 4:13-18). V tomto ohledu, jako v každém jiném, Boží Slovo dokonale harmonizuje a tak ujišťuje Křesťana o jeho věčné, neztratitelné spáse.....

Jsou dobré skutky pro spásu nezbytné?

Otázka: Jakub říká, že víra bez skutků je mrtvá. (Jakub 2:20-26)... Pavel napsal: „**s bázní a chvěním uvádějte ve skutek své spasení.**“ (Filipským 2:12)... Neměli bychom tedy dojít k závěru, že dobré skutky ke spáse nezbytné jsou? A nedostali bychom se do nebezpečné situace, kdybychom si neuvědomili, že dobré skutky jsou pro spásu nezbytné? Kristus přece říká, že když neodpustíme jiným, ani nám Bůh neodpustí. Co s tím?

Odpověď: Pakliže tedy dobré skutky jsou pro spásu nezbytné, potom pro tyto dobré skutky musíme mít nějaký standard. Evangelium bude muset specifikovat kolik dobrých skutků, a jakého druhu! Nalezl jste něco podobného v Písmu? Není tam. Není ani zmínka o dobrých skutcích v „evangeliu, kterým jsme spasení.“ (1 Korintským 15: 1-4)..._Ve skutečnosti Pavel říká, že „**člověk se stává spravedlivým vírou, bez skutků zákona.**“ (Římanům 3:28), a připomíná nám, že „**On nás spasil - ne pro naše dobré skutky, ale ze své milosti**“ (Titovi 3:5)...

Přes to všechno, veškeré světové náboženství je založeno na skutcích. Idea, že musíme žít podle nějakého standardu dobrých skutků abychom byli spasení, je základem Pohanství. Tak nějak musí být usmíření bohové lidskou snahou nebo obětí. Ta stejná myšlenka je vrozená všem lidem: „*Pakliže mně, Bože, z této kaše dostaneš, potom pro Tebe udělám*“ Tohle Jakub každopádně - pod inspirací Božího Ducha neučí! Skutkami-pro-spásu se vyznačuje každý kult. Ano, dokonce i ateisté ospravedlňují odmítnutí Křesťanství na této bázi. Slavný ateista Robert Ingersoll si sarkasticky stěžuje na evangelium Boží milosti:

Oni (Křesťané) říkají, že je ke spáse nutná víra. Neříkají, „když se chováte tak a tak, dostanete se do nebe,“ neříkají, „když splácíte své dluhy, a milujete svou ženu a své děti, jste dobří vůči svým přátelům a sousedům a své zemi (jak se chovají ateisté), dostanete se do nebe. To pro vás nic neudělá. Musíte uvěřit určitou věc, a může vám být okamžitě odpuštěno. Nezáleží na tom, jak špatní jste, nezáleží na tom, jak dobří jste, pakliže neuvěříte něco, čemu nemůžete rozumět - v den kdy přijde soud, nezbývá pro vás než prokletí, a andělé budou volat Alelujá!

Jediné Křesťanství tento univerzální klam odmítá. Už jsme viděli, jak perfektní plnění Zákona v budoucnosti, nikdy neodstraní jeho překročení v minulosti. Jak už řekl Pavel: „**Vždyť ze skutků Zákona, nebude před Bohem nikdo ospravedlněný, protože ze Zákona pochází poznání hříchu.**“ (Římanům 3:20). Je proto zcela zřejmé, že dobrými skutky spasení být nemůžeme.....

Ujasnění Jakubovy zprávy.

Jakub neříká že jsme spasení dobrými skutky, ale že vyznaná víra, která nemá evidenci skutků je mrtvá a spasit nemůže: „jestliže člověk tvrdí, že má víru... (Jakub 2:14). Jakub varuje, že pouhé prohlášení víry - z úst, ne ze srdce - může být prázdné, a když nejme ochotni žít tak, jak jak vyznáváme potom asi tato víra opravdová není! Jakub kritizuje falešnou víru. On netvrdí, že jsme spasení vírou - jinak by byl v opozici s desítkami veršů v Bibli, kde Písmo prohlašuje právě opak. Jak už jsme se zmínili dříve, že „**ze skutků zákona nebude nikdo ospravedlněný.**“ (Římanům 3:20).

Předmětem v Jakubovi není návod *jak být spasený*, ale že dobré skutky následují víru, a ukazují, že ta víra je skutečná. Jakub má na mysli skutky, které prýští z víry a které demonstrují realitu víry. On neříká, že člověk je ospravedlněný skutky bez víry. Ale Pavel jasně prohlašuje, že člověk je ospravedlněný vírou bez skutků. Jakub říká: „**Ukaž mi svou víru bez tvých skutků, a já ti ukáži mou víru skrze mé skutky.**“ (2:18).. Nejsou to skutky, ale víra co spasí... Skutky pouze víru demonstrují. Děláním dobrých skutků neospravedlní; je to víra, která ospravedlní. Někteří advokáti skutků si stěžují, na to, že je tam přidáno slovíčkem „pouze.“ ale, když jak Bible říká, „**člověk je ospravedlněný vírou - bez skutků zákona**“, potom je zcela správné říci „pouze skrze víru.“

Už jsme poznamenali, že 1:Korintským 3:15 říká, že i kdyby všechny skutky člověka byly spálené, on sám je spasený. To je jasné ospravedlnění pouze vírou. bez jakýchkoliv skutků, které by to potvrzovaly. Jakub mluví z pohledu člověka. My srdce nevidíme, a tak musíme posuzovat podle skutků. Bůh, který naše srdce zná, nepotřebuje skutky, aby demonstrovaly číkoliv víru.... Pokud se týká „**uvádějte ve skutek svou spásu**“ pochopte, že neříká „odpracujte si svou spásu.“ Ve skutečnosti si máme vypracovat v našich životech spásu, kterou již v srdci máme... Pavel, ani na okamžik neříká, že musí pro svou spásu pracovat....

To všechno neříká, že si Křesťan může dělat to co chce, a stále si bude jistý Božím požehnáním v tomto životě. Dobré skutky přicházejí jako výsledek naší spásy, ne jako prostředek k ní... Přitom jsou motivovány naší láskou pro našeho Spasitele spíše než myšlenkou na spásu. Pavel postavil práci a víru do patřičné rovnováhy když napsal: „**Jste spaseni milostí, skrze víru - spása není z vás - je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nemůže nikdo chlubit. Jsme přece Jeho dílem, stvořeni v Kristu Ježíši, abychom dělali dobré skutky, které nám Bůh připravil...**“ (Efezským 2:8-10).

Co se týká odpouštění druhým, Kristus to nestaví jako kritérium pro spásu. On nám dává praktický příklad, abychom se mohli vyzkoušet, otestovat, zdali jsme skutečně Jeho. Kristus říká, že osoba, která opravdu přijala Boží milost, bude milostivá k druhým... On nás vyzývá, abychom si přezkoumali víru, kterou prohlašujeme. Jak mohu očekávat že mi Bůh promine, když neprominu druhým?

Jsou takoví, kteří se prohlašují za Křesťany, a přesto chovají nepřátelství vůči jiným lidem po léta, protože ti jim něco kdysi provedli. Kristus říká, že takový člověk potřebuje své nenávisti litovat a dovolit Bohu, aby pracoval v jeho srdci se stejným odpuštěním, jaké ukázal Kristus - anebo přiznat že není spasený vůbec....

Konec.

9 únor 2000

Tonda....

